

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

S kusafma ve fırtına

LEIGH BARDUGO

Her zaman böyle olmayacak Özgür kaldığın günlerin sayısı arttıkça hayatın kolaylaşacak...

En güçlü Grishalardan biri olan Güneşin Elçisi Alina Starkov, Karanlıklar Diyarı'nda yaşanan faciadan kaçıp arkadaşı Malyen'le birlikte, arkasında bıraktığı dünyanın karmaşasından uzak kalacağını düşündüğü bambaşka topraklara doğru yola çıkar. Ancak kaderinden ve geçmişinden kaçmak sandığı kadar kolay olmayacaktır. Karanlıklar Efendisi yenilediği gücü ve ölümcül planlarıyla yeniden karşısına çıkmaya hazırlanmaktadır.

Alina'nın Karanlıklar Efendisi'ni yenmek ve terk etmek zorunda kaldığı Ravka'yı özgürlüğüne kavuşturmak adına gereken güce ulaşması için uzun ve tehlikelerle dolu bir yolculuğa çıkması gerekecektir.

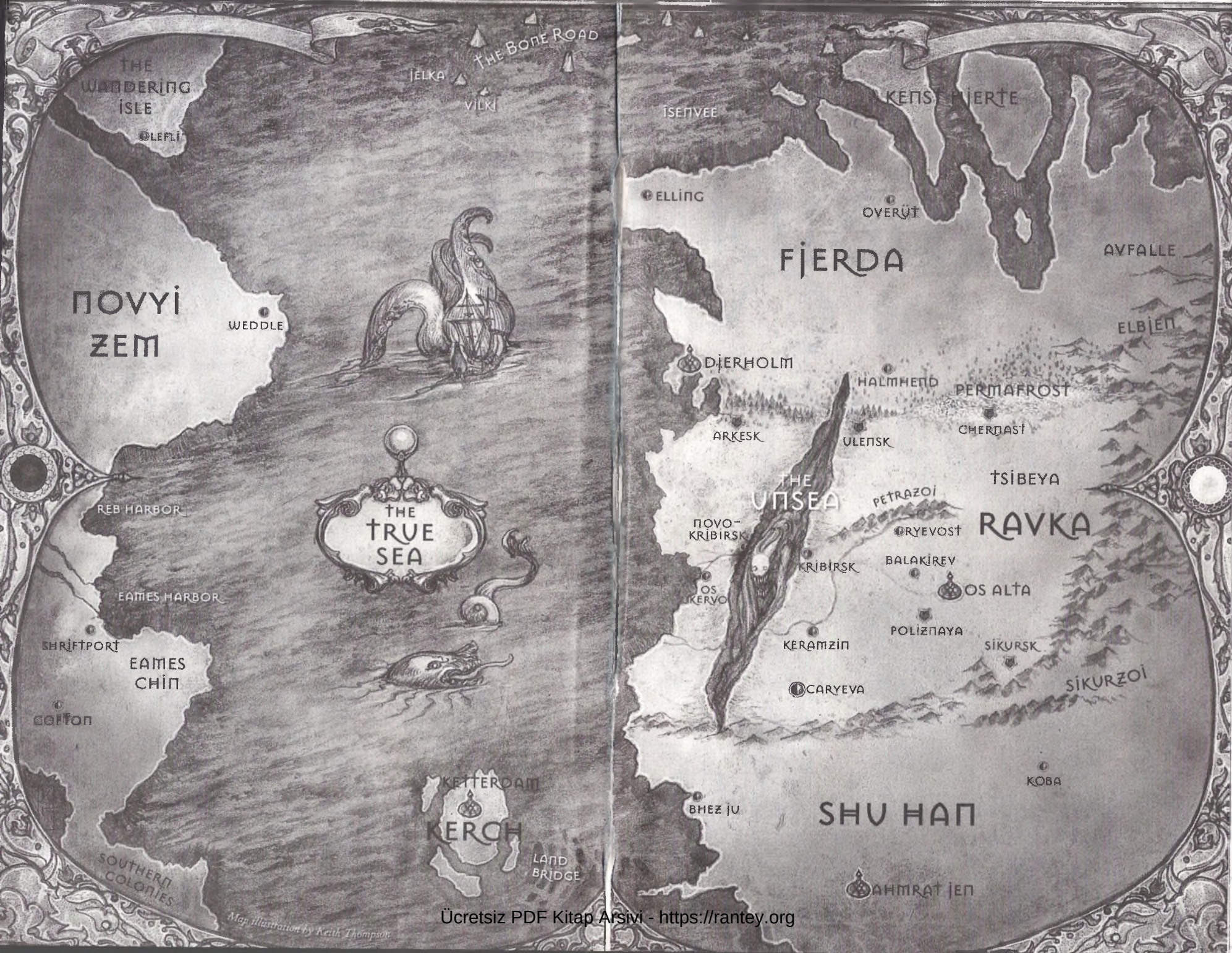
Kuşatma ve Fırtına'nın karanlık dünyasında Alina'yla birlikte kaybolacak ve oradan asla dönmek istemeyeceksiniz.

419
www.martiyayinlari.com

ISBN 978-605-348-298-7

kusafma ve fırtına

LEIGH BARDUGO

Çeviren: Ozan Aydın

Kuşatma ve Fırtına

Leigh Bardugo

1. Baskı: Mayıs 2014
ISBN: 978-605-348-298-7
Yayınevi Sertifika No: 12330

Baskı
Ezgi Mat. Teks. Pors. İnş. San. Tic. Ltd. Şti.
Matbaa Sertifika No: 12142
Sanayi Cad. Altay Sok. No: 14 Çobançeşme
Yenibosna /İstanbul
Tel: 0 212 452 23 02

MARTI YAYINCILIK
Martı Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mh. Davutpaşa Cd.
Yılanlı Ayazma Sk. No: 8
Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13
Faks: 0 212 483 27 38

Orijinal Adı : Siege and Storm
Yayın Yönetmeni : Şahin Güç
Çeviren : Ozan Aydın
Editör : Gamze Büyükkaya
Sayfa Tasarımı : Elif Yavuz
Kapak Tasarımı : Yasin Öksüz

*Kendime olan inancımı yitirdiğimde bile bana inanan
anneme...*

GRİSHĀ

İKİNCİ ORDU'NUN ASKERLERİ
YÜCE BİLİMLER'İN USTALARI

CORPORALKİ

(CANLILAR VE ÖLÜLER SINIFI)

Cellatlar

Şifacılar

ETHEREALKİ

(ELÇİLER SINIFI)

Rüzgârın Hâkimleri

Ateşin Hâkimleri

Dalgaların Hâkimleri

MATERİALKİ

(FABRİKATÖRLER SINIFI)

Durast

Alkemi

Oğlanla kız Gerçek Deniz’i görmeden uzunca bir süre önce gemileri hayal etmişlerdi. Direkleri sedir ağacıyla yapılan, yelkenleri genç kızlar tarafından saf altın iplerle örülen ve çok katlı, sihirli gemilerdi hayallerindeki. Mürettebatları şarkılar söyleyen, pembe kuyruklarıyla güverteyi temizleyen beyaz farelerdi.

Ancak *Verrhader* sihirli bir gemi değildi. Kerch’te ticaret yapıyordu. Ambarları darılarla ve pekmezle doluydu. Denizcilerin iskorbüt hastalığını önlediğini iddia ettiği kuru soğanların, uzun zamandır yıkanmayan insanların pis kokusunu taşıyordu. Tayfası yere tükürüyor, küfürler ediyor, rom üzerine kumar oynuyordu. Oğlanla kıza verdikleri ekmekler buğday biti saçıyordu. Kamaraları iki yabancı yolcuyla, bir fıçı tuzlanmış morina balığıyla paylaşmak zorunda kaldıkları sıkışık bir odadan ibaretti.

Ama bunu umursamıyorlardı. Saati haber veren çanların, martıların ciyak sesine ve anlaşılması güç Kerch dilinin gürültüsüne alışkınlardı. Gemi onların krallıkları, deniz ise

düşmanlarını uzakta tutan engin surlarıydı.

Oğlan gemi hayatına yaşadığı birçok değişimde olduğu gibi çabucak uyum sağlamıştı. Dügüm atmayı, yelkenleri onarmayı öğrenmiş, yaraları iyileştikçe mürettebatın yardımına koşmuştu. Ayakkabılarını çıkarmış, çıplak ayakla, korkusuzca geminin direklerine, halatlarına tırmanmıştı. Denizciler uzaklardaki yunusları, vatoz sürülerini, kaplan balıklarını herkesten önce görmesine, etrafta dalgalar yaratan balinaların yüzeye tam olarak nerede çıkacağını sezmesine hayran kalmışlardı. Onun şansının onda birine sahip olsalar çok zengin olacaklarını söylemişlerdi.

Fakat kızın varlığı onları geriyordu.

Denize açıldıktan üç gün sonra kaptan ondan mümkün olduğunca alt katta kalmasını rica etmişti. Bunu mürettebatın batıl inancına bağlamış, kadınların gemide bulunmasının kötü fırtınalar yaratacağını düşündüklerini söylemişti. Bu bir bakıma doğruydı; denizciler fıkralar anlatan, İrlanda flütünü elinden geldiği kadar çalan, kahkahalar atan, mutlu bir kızın aralarına almayı isterlerdi.

Bu kız ise beyaz renkli bir ağaçtan oyularak yapılmış bir biblo gibi korkulukların yanında kıpırdamadan sessizce duruyor, fularını sıkıca boynuna sarıyordu. Uykusunda çığlıklar atıyor, pruvadaki sızan adamları uyandırıyor.

Kız da bu yüzden günlerini geminin karanlık karnında dolanarak geçirdi. Pekmez fiçilerini sayıp kaptanın haritalarını inceledi. Geceleri güvertede yanında duran oğlanın kollarına sığındı, birlikte uzaklardaki sayısız yıldızlardan, takım-

yıldızlarını seçtiler.

Kız, oğlanı yanında tutabildiğince tuttu, ona hikâyeler anlatıp sorular sordu. Çünkü uyuduğunda rüyalar göreceğini biliyordu. Bazen kara yelkenli, kırık sandalları, karanlıkta çığlık atan insanların kanıyla kaplı güverteleri görüyordu. Ama en kötüsü de dudaklarını boynuna dokunduran, ellerini, boğazına saran ve gücünü parlak güneş ışığını çağırarak canlandıran soluk yüzlü prensin bulunduğu rüyalarıydı.

Onu düşlediğinde titreyerek uyanıyor, gücünün içini titretişini, güneşin sıcaklığıyla tenini ısıtışını bir kez daha yaşıyordu.

Oğlan ona sıkıca sarılıyor, uykuya dönmesi için onu fısıltılarla yatıştırıyordu.

“Kâbustu gördüğün,” diyordu. “Hepsi geçecek.”

Neler olduğunu anlamıyordu. Artık gücünü etrafa zarar vermeden kullanacağı tek yer o rüyalarıydı ve o da o anları iple çekiyordu.

Verrhader’in karaya ulaştığı gün oğlanla kız birlikte korkulukların önünde durup giderek belirginleşen Novyi Zem sahilini izledi.

Yıpranmış gemi direklerinin ve bağlı yelkenlerin arasından süzülerek limana vardılar. Shu Han’ın kayalıkla kaplı kıyılarını parlak şalopalar, ufak tefek tekneler, silahlarla donatılmış savaş gemileri, şişman tüccarlar ve Fjerdalı balina avcıları sarmıştı. Güney kolonilerine ait olan, mahkûmların

kürek çektiği, büyük kadirga gemisi güvertede katillerin olduğunu belirten kırmızı uçlu bir flama taşıyordu. Onun yanından geçtiklerinde kız pranga seslerini duyduğuna yemin edebilirdi.

Verrhader rıhtıma yanaştı, borda iskelesi açıldı. Liman çalışanlarıyla mürettebat bağırarak selamlaştı, halatlar bağlandı, kargo boşaltılmaya hazırlandı.

Oğlanla kız limana göz gezdirdi. Cellatların kırmızı, Elçilerin mavi rengini, Ravka silahlarının güneşteki parıltısını aradılar.

Vakit gelmişti. Oğlan, kızın elini tuttu. Avuçları sertti, halat çekerek geçirdiği günlerde nasırlaşmıştı. Ayakları iskenin tahtalarına değince yer sarsılıyor ve altlarından çekiliyormuş gibi geldi.

Denizciler kahkaha attı. “*Vaarwel, fentomen!*” diye seslendiler.

Oğlanla kız yürüdü, yeni dünyalarına sendeleyerek ilk adımlarını attı.

Ne olur, burada güvende olalım, diye dua etti kız, onu dinliyor olabilecek azizlere sessizce. *Ne olur huzuru burada bulalım.*

İki haftadır Cofton'da olmamıza rağmen hâlâ yolumu kaybediyordum. Kent karaya ayak bastığımız limandan kilometrelerce uzakta, Novyi Zem sahilinin kuzeyinde iç taraflarda kalıyordu. Kısa süre sonra daha da ileriye, Zemeni sınırlarını oluşturan vahşi ormanlara gidecektik. Belki o zaman kendimizi güvende hissetmeye başlarız.

Yolumu bulmak için çizdiğim küçük haritaya baktım, geldiğim yolu takip ettim. Malyen'le her gün işten sonra buluşuyor, birlikte pansiyona gidiyorduk ama bugün akşam yemeğimizi almak için bir sokağa sapınca yolumu tamamen şaşırdım. Askısı kolumda duran çantama koyduğum dana etli, lahanalı börekler etrafa kendine özgü bir koku veriyordu. Dükkân sahibi bunların Zemeni'nin leziz tatlarından olduğunu söylemişti ama ben pek öyle düşünmüyordum. Yine de bunun pek bir önemi yoktu. Son zamanlarda her şey ağızımda kül tadı bırakıyordu.

Malyen'le birlikte Cofton'a, batıya doğru yapacağımız yolculuğun parasını çıkarmak için iş bulmaya gelmiştik. Ci-

varı buradaki insanların çoğunun çiğnediği küçük turuncu çiçeklerin ekildiği tarlalarla çevrili olan Cofton, *jurda* ticaretinin merkeziydi. Uyarıcı bir madde olan *jurda* Ravka'da lüks sayılıyordu ama *Verrhader*'deki denizcilerin bazıları onu uzun geçen nöbetler sırasında uyanık kalmak için kullanıyordu. Zemeni erkekleri kurutulmuş çiçekleri dudaklarıyla dişetlerinin arasına koymayı seviyordu, hatta kadınlar bile bileklerinden sarkan etrafı işlemeli keselerde onlardan taşıyorlardı. Önünden geçtiğim her dükkân farklı bir markanın reklamını yapıyordu: Brightleaf, Shade, Dhoka, Burly. Güzel giyimli, küçük bir kızın eğilip her dükkânın kapısının önünde duran bakırdan tükürük hokkasına pas rengindeki sıvıyı tükürdüğünü gördüm. Neredeyse kusacaktım. Bu da alışacağımı hiç sanmadığım Zemeni âdetlerinden biriydi.

Şehrin anacaddesine dönünce içim rahatladı. En azından artık nerede olduğumu biliyordum. Cofton bana hâlâ gerçekçi gelmiyordu. Tamamlanmamış, kaba bir yapısı vardı. Sokakların çoğuna kaldırım döşenmemişti, düz çatılı evler ince tahtadan duvarlarıyla her an üzerime yıkılacakmış gibi geliyordu. Yine de hepsinin cam pencereleri vardı. Kadınlar işlemeli, kadife elbiseler giyiniyordu. Dükkânların vitrinleri tüfekleri, bıçakları, sefer taslarını sergilemiyor, aksine şekerlerle, mücevherlerle, süslü elbiselerle dolup taşıyordu. Burada dilencilerin bile ayaklarında ayakkabı vardı. Galiba kuşatma altında olmayınca şehirler böyle görünüyordu.

Bir içki dükkânının önünden geçerken gözümün ucuna kırmızı bir parıltı takıldı. *Corporalki*. Hemen geri çekildim,

kalbim hızla atarken, elim belimdeki tabancaya uzanırken iki bina arasındaki karanlık boşluğa saklandım.

Önce hançer, diye hatırlattım kendime elbisemin kolundaki bıçağı çekip çıkarırken. Dikkat çekmemeye çalış. Tabancanı kullan gerekirse. Toz son çare. Ravka'da bırakmak zorunda kaldığım Fabrikatörlerin yaptığı eldivenlerin yokluğunu bir kez daha hissettim. Aynalarla kaplı eldivenler yakın mesafeli dövüşlerde rakibimi kolayca kör etmemi sağlıyor, birisini “kesme” hareketiyle ikiye ayırmama iyi bir alternatif oluyorlardı. Ama Corporalki Cellatlarından biri tarafından görülürsem başka seçeneğim olmayabilirdi. Onlar Karanlıklar Efendisi'nin gözde askerleriydi, tek bir darbe indirmeden kalbimi durdurabilir, ciğerlerimi söndürebilirlerdi.

Bekledim, hançerin kabzasındaki elim terleyip kayganlaştı, en sonunda duvarın kenarından bakacak cesareti içimde buldum. Fıçılarla dolu bir at arabası gördüm. Arabacı kızı sabırsızca yanında dönüp duran, koyu kırmızı eteğiyle dans eden kadınla konuşuyordu.

Sadece küçük bir kızdı gördüğüm. Ortalıkta Corporalki yoktu. Kendimi duvara bıraktım, derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştım.

Her zaman böyle olmayacak, dedim kendi kendime. Özgür kaldığın günlerin sayısı arttıkça hayatın kolaylaşacak.

Bir gün kâbusların el süremediği bir uykudan kalkacak, sokakta korkusuzca yürüyeceğim. O zamana kadar hançerimi yanımda tutacak, Grisha çeliğinin güven verici ağırlığını avuçlarımda tutabilmeyi dileyeyeceğim.

Duvardan ayrılıp işlek sokağa adım attım, boynumdaki fuları tutup daha da sıktım. Bunu gergin olduğumda sergilediğim bir alışkanlık haline getirmiştım. Fuların altında gelmiş geçmiş en güçlü büyüteç olarak bilinen Morozova'nın kolyesi, aynı zamanda da kimliğimi ifşa edebilecek tek şey yatıyordu. O olmadan aç kalmış kirli Ravka göçmenlerinden farkım yoktu.

Havalar ısınınca ne yapacağımı bilmiyordum. Yaz geldiğinde fularlarla, boğazlı kazaklarla gezemezdim. Ama o zamana kadar umarım hayal ettiğim gibi Malyen'le birlikte kalabalık kentlerden, istenmeyen sorulardan çoktan uzaklaşmış olurum. Ravka'dan kaçtığımızdan bu yana ilk kez rahatça baş başa kalabiliriz.

Yük arabalarının, atların yanından dolaştım, bir Grisha ordusunun ya da *oprichnikilerin* üzerime geleceğinden emin halde kalabalığa göz gezdirerek sokağın karşısına geçtim. Kim bilir belki de Shu Han'ın paralı askerleriyle, Fjerdalı suikastçılarla, Ravka Kralı'nın askerleriyle ya da Karanlıklar Efendisi'nin bizzat kendisiyle karşılaşacaktım. Peşimizde çok kişi vardı. Daha doğrusu *benim* peşimdelerdi. Ben olmasam Malyen şimdi canını kurtarmak için kaçak hayatı yaşamıyor, aksine Birinci Ordu'da izcilik yapmaya devam ediyor olurdu.

Aklımda birden bir anı canlandı. Kara saçları, gri renkli gözleri, Karanlıklar Diyarı'nın gücünü dizginlerinden koparan Karanlıklar Efendisi'nin zaferle parlayan yüzünü gördüm. Tabii çok geçmeden o zaferi onun elinden almıştım.

Novyi Zem’de haberler çabuk yayılıyordu ama duyduklarımın hiçbiri iyi değildi. Söylentiler Karanlıklar Efendisi’nin Karanlıklar Diyarı’ndaki mücadeleden bir şekilde sağ kurtulduğu, Ravka tahtını ele geçirmek için yeni bir girişimde bulunmadan önce gücünü toplamak için gözlerden kaybolduğu yönündeydi. Tahtı ele geçirmesinin mümkün olduğuna inanmıyordum ama onu hafife almamam gerektiğini de çok iyi biliyordum. Aldığım diğer haberler de en az bunun kadar can sıkıcıydı. Karanlıklar Diyarı kıyılarını genişletmeye, göçmenleri doğuya ve batıya kaçmak zorunda bırakmaya devam ediyordu, güneşi çağırabilen bir azizenin etrafında yeni bir tarikat kuruluyordu. Bunları düşünmemeye çalıştım. Malyen’le artık yeni bir hayatımız vardı. Ravka’yı geride bırakmıştık.

Adımlarımı hızlandırdım, kısa süre sonra Malyen’le her akşam buluştuğumuz meydana vardım. Malyen’in fıskiyeinin bitişiğindeki sütuna yaslandığını, çalıştığı depoda edindiği Zemeni arkadaşıyla konuştuğunu gördüm. Adamın adını hatırlayamadım. Jep miydi? Yoksa Jef mi?

Dört büyük çeşmenin aktığı havuz meydanı, süslemenin yanı sıra halkın işine de yarıyor, hizmetçilerin ve genç kızların çamaşır yıkamaya geldiği geniş bir leğen gibi kullanılıyordu. Ancak kadınlar çamaşırlara pek de dikkat etmiyor, hayranlıkla Maley’e bakıyorlardı. Haksız da sayılmazlardı. Malyen’ in askeriyedeyken kısaca kesilen saçları uzamış, boynunun yanına kıvrılmıştı. Fıskiyeden sıçrayan sular gömleğini hafifçe ıslatmış, kumaş denizde geçen uzun zamanın

bronzlaştırdığı tenine yapışmıştı. Arkadaşının söylediği bir şeye kahkahalarla gülerken saçını geriye attı, üzerindeki bakişları fark etmedi.

Bu duruma o kadar alışkın ki artık farkında bile olmuyor; diye düşündüm sinir olunca.

Beni görünce gülümsedi, el salladı. Çamaşır yıkayan kadınlar başlarını çevirdi, birbirleriyle bakıştı. Ne gördüklerini biliyordum: mat kahverengi, tiftik tiftik saçları; soluk yanakları, *jurda* toplamaktan dolayı turuncuya bulanmış parmakları olan sısska bir kız. Eskiden de herkesin dönüp baktığı biri değildim, haftalar boyunca gücümü kullanmamamın etkisini hissediyordum. İştahsızdım, rahat uyuyamıyordum, kâbuslar da durumumu daha kötü hale getiriyordu. Kadınların hepsinin yüzündeki ifade aynı şeyi söylüyordu: Malyen gibi birinin benim gibi bir kızla ne işi olurdu?

Duruşumu dikleştirdim, Malyen kolunu omzuma atıp beni yanına çekerken onlara aldırış etmedim. “Neredeydin?” diye sordu. “Endişelenmeye başlıyordum.”

“Kızgın aylardan oluşan bir çetenin tuzağına düştüm,” dedim omzuna yaslanırken.

“Tekrar kayıp mı oldun?”

“Nereden çıkardın şimdi bunu.”

“Jes’i hatırlıyorsun, öyle değil mi?” diye sordu Malyen, başıyla arkadaşımı işaret etti.

“Nasılsın?” diye sordu Jes bozuk Ravkacasıyla, elini uzattı. Yüzünde çok ciddi bir ifade vardı.

“Çok iyiyim, teşekkürler,” diye yanıt verdim Zemenice.

Gülümsememe karşılık vermedi ama nazikçe elimi sıktı. Jes gerçekten de tuhaf biriydi.

Biraz sohbet ettik ama Malyen'in endişelendiğini görüyordum. Bu kadar uzun süre halka açık bir alanda bulunmak hoşuma gitmiyordu. Vedalaştık, Jes gitmeden önce bana bir kez daha sert bir bakış attı, eğilip Malyen'in kulağına bir şeyler fısıldadı.

"Ne söyledi?" diye sordum Jes'in meydanın karşısına geçişini izlerken.

"Şey... önemli değil. Kaşına polen düşmüş." Uzandı, nazikçe kaşındaki poleni aldı.

"Belki de orada kalmasını istiyordumdur."

"Affedersin."

Biz fıskiye'nin yanından ayrılırken çamaşır yıkayan kadınlardan biri öne eğildi, resmen elbisesinin üst kısmı açıldı.

"Bir deri bir kemikten sıkılırsan sana daha cezbedici bir şeyler sunabilirim," diye seslendi Malyen'e.

Kaskatı kesildim. Malyen omzunun üzerinden kadına baktı. Yavaşça kadını baştan tırnağa süzdü. "Hayır," dedi donuk bir sesle. "Sunamazsın."

Kızın yüzü utançtan kızarıırken arkadaşları gülüştü, ona su sıçrattı. Kibirle kaşlarımı çatmaya çalıştım ama pis pis sırtımdan duramadım.

"Sağ ol," diye mırıldandım meydanın karşı tarafına geçip pansiyonumuzun yolunu tutarken.

"Ne için?"

Gözlerimi devirdim. "Onurumu koruduğun için, seni

sersem şey.”

Malyen beni bir tentenin gölgesine çekti. Bir anlığına tehlikeyi sezdiğini düşünerek panikledim ama ardından boy-numa kollarını attı, dudaklarını dudaklarıma değdirdi.

En sonunda geri çekildiğinde yanaklarım alev alevdi, bacaklarım güçsüz düşmüştü.

“Dürüst olmak gerekirse,” dedi, “seni savunmama pek de gerek yoktu.”

“Anladım,” demeyi başardım, nefes nefese kaldığımın belli olmamasını umdum.

“Ayrıca batakhaneye dönmeden önce her anın tadını çıkarmak istiyorum,” dedi.

Malyen kaldığımız pansiyona batakhane diyordu. Pansiyon kalabalıktı, pisti, bize baş başa kalma fırsatı tanımıyordu ama ucuzdu. Malyen her zamanki gibi kendini beğenmiş-çesine gülümsedi, beni sokakta akan insan akınının arasına çekti. Yorgun düşmüş olmama rağmen bacaklarım hafif adımlar atıyordu. Hâlâ birlikte olduğumuz gerçeğine alışamamıştım. Bir kez daha içim pırpır oldu. Sınırı geçince meraklı pansiyonerlerden, istenmedik müdahalelerden kurtulmuş olacaktık. Nabzım hafifçe attı ama bunun gerginliğimden mi heyecanımdan mı kaynaklandığını kestiremedim.

Aklımdaki düşünceler biraz dağılınca, “Ee, Jes ne dedi?” diye sordum tekrar.

“Sana iyi bakmam gerektiğini söyledi.”

“Bu kadar mı?”

Malyen boğazını temizledi. “Bir de Tanrı’ya hastalığının

şifa bulması için dua ettiğini söyledi.”

“Ne hastalığı?”

“Ona guatrım olduğunu söyledim.”

Tökezledim. “Affedersin?”

“Ona neden şu fulara hep elini attığını bir şekilde açıklamalıydim.”

Elimi boğazımdan çektim. Bunu farkına varmadan yapıyordum.

“Sen de ona guatrım olduğunu mu söyledin?” diye fısıldadım kuşkuyla.

“Bir şeyler demek zorundaydım. Hem bu seni başına trajik bir olay gelmiş gibi gösteriyor. Güzel kız, kötü hastalık.”

Koluna sertçe yumruk attım.

“Ah! Hey, bazı ülkelerde guatrın çok şık durduğu düşünülür.”

“Hadım edilmişleri de severler mi orada? Çünkü istersen onu da hallederim.”

“Ne kadar da kana susamışsın!”

“Guatrım beni huysuzlaştırıyor.”

Malyen kahkaha attı ama elini tabancasında tuttuğunu fark ettim. Batakhane, Cofton’un en varoş yerlerinden birindeydi, biz de yeni hayatımıza başlamak için biriktirdiğimiz yüklü miktarda parayı taşıyorduk. Sadece birkaç gün sonra Cofton’u; gürültüyü, polen dolu havayı, bitmek bilmez korkuları geride bırakmaya yetecek kadar paramız olacaktı. Hiç kimsenin Ravka’da olup bitenleri umursamayacağı, Grisha-

ların pek bulunmayacağı, Güneşin Elçisi'nin adının duyulmadığı güvenli bir yerde olacaktık.

Orada hiç kimse öyle birine ihtiyaç duymayacaktı. Son zamanlarda sık sık aklıma gelen bu düşünce moralimi bozdu. Bu tuhaf ülkede ben nereye yarıyordum ki? Malyen avlanabiliyor, iz sürebiliyor, silah kullanabiliyordu. Benim iyi olduğum tek şey Grishalıktı. Güneşi çağırmayı özlemiştim, gücümü kullanmadan geçirdiğim her gün daha zayıf ve hasta düşüyordum. Malyen'in yanında yürümeme rağmen kendimi zor taşıyordum, çantamın ağırlığı altında boğuşuyordum. O kadar takatsiz düşmüştüm ki çiftlikte *jurda* paketleme işini bile zar zor beceriyordum. İşten çok para kazanmıyordum ama çalışma, gelirimize katkıda bulunma konusunda ısrarcı olmuştum. Çocukluğumuzu anımsıyordum; o zamanlar olduğu gibi Malyen'in elinden her iş geliyordu, ben ise işe yaramaz Alina olarak etrafta dolanıyordum.

Bu düşünceleri aklımdan attım. Artık Güneşin Elçisi olmayabilirdim ama artık o zavallı, küçük kız da değildim. Etrafa faydalı biri olmanın bir yolunu bulacaktım.

Pansiyonumuzu görünce neşem pek de yerine gelmedi. Bina iki katlıydı, dış taraftaki boyası dökülmüştü. Camdaki afiş sıcak banyo ve kenesiz yatak sunduklarını beş farklı dilde sunuyordu. Küvetlerini ve yataklarını görmüş biri olarak afişin ne şekilde tercüme edilirse edilsin yalan söylediğini biliyordum. Yine de Malyen yanımdayken burası bile gözüme kötü gelmiyordu.

Tahtaları sallanan verandanın basamaklarından çıkıp

evin alt kısmının çoğunu kaplayan bara girdik. İçerisi serindi, sokağın boğucu gürültüsünden sonra bana sessiz geldi. Bu saatte genelde birkaç işçi üzeri çiziklerle dolu masalarda oturmuş, yevmiyelerini alkole harcıyor olurdu ama bugün içerisi bar tezgâhının arkasında duran somurtkan pansiyon sahibinin haricinde boştu.

Adam Kerchli bir göçmendi, bende Ravkalılardan pek haz almıyormuş gibi bir izlenim yaratıyordu. Belki de bizi hırsız sanıyordu. İki hafta önce üstü başı pis, perişan halde, elinde hiçbir valiz olmadan gelmiş, oda parasını elimizdeki tek bir altın saç tokayla ödemiştik; dolayısıyla o da bizim onu çaldığımızı düşünmüş olabilirdi. Ama bu adamın altı pansiyonerle paylaştığımız bir odada daracık bir yatak için tokayı elimizden hevesle almasına engel olmamıştı.

Bara yaklaşırken adam hiçbir şey sormadan tezgâhın üzerine odanın anahtarını koyup bize doğru sürdü. Anahtar oyulmuş bir tavuk kemiğine bağlanmıştı. Bu da pansiyonun sözde cezbedici dokunuşlarından biriydi.

Verrhader'de güvertedeysen biraz Kerchce öğrenen Malyen yıkanmak için bir kova sıcak su istedi.

"Ekstraya mal olur," diye söylendi pansiyonun sahibi. İnce telli saçları olan, dişleri *jurda* çiğnemekten turunculaşan cüsseli bir adamdı. Terlediğini fark ettim. Hava çok sıcak değildi ancak adamın alnı boncuk boncuk ter olmuştu.

Malyen'le birlikte ıssız barın diğer tarafındaki merdivene yönelirken başımı çevirip adama baktım. Hâlâ bizi izliyordu, kollarını göğsünün önünde kenetlemişti, gözlerini kıs-

mişti. Duruşundaki bir şeyler sinirlerimi geriyordu.

Basamakların başında tereddüt ettim. “Adam bizden hiç hoşlanmıyor,” dedim.

Malyen çoktan basamakları çıkmaya başlamıştı. “Hayır, ama paramızı seviyor, o kadarı yeter. Hem birkaç güne buradan gitmiş olacağız.”

Gerginliğimi üzerimden attım. Öğlenden beri huzursuzdum.

“İyi,” diye söylendim onun peşinden giderken. “Yine de ben bir şey öğrenmek istiyordum. Kerchcede ‘adinin tekisin’ nasıl deniliyor?”

“Jer ven azel.”

“Gerçekten mi?”

Malyen güldü. “Denizcilerden öğreneceğin ilk şey küfürdür.”

Pansiyonun ikinci katı alttaki bara nazaran daha kötü haldeydi. Halının rengi solmuş, ipleri yıpranmıştı; loş koridor lahana ve tütün kokuyordu. Özel odaların kapılarının hepsi kapalıydı, biz önünden geçerken kapıların ardından çıt bile çıkmadı. Sessizlik ürkütücüydü. Belki de herkes dışarı çıkmıştı.

Tek ışık koridorun sonundaki kirli pencereden geliyordu. Malyen kapıyı kilide sokup çevirirken kirli camdan sokaktaki at ve yük arabalarına baktım. Sokağın karşısındaki balkonun altında duran adam başını kaldırmış pansiyona bakıyordu. Elbiseleri yeniymiş ama üzerine de tam olmamış gibi yakasını, kolunu çekiştiriyordu. Benimle göz göze geldi,

hızla bulunduğu yerden uzaklaştı.

Aniden içimi bir korku kapladı.

“Malyen,” diye fısıldayıp ona uzandım.

Ama artık çok geçti. Kapı ardına kadar açıldı.

“Hayır!” diye bağırdım. Ellerimi havaya kaldırdım, koridor gözleri kör eden bir ışıkla aydınlandı. Ardından kaba eller beni yakaladı, kollarımı geriye çekti. Tekmeleyerek, debelenerek odaya çekildim.

“Sakin ol,” dedi köşede bir yerden gelen bir ses. “Arkadaşına bu kadar çabuk veda etmeyi istemem.”

Zaman yavaşlamış gibiydi. Tavanı alçak, eşyaları eski odayı, üstü yıpranmış masanın üzerindeki kenarı kırık lavabo, ışıkla havada beliren toz taneciklerini, Malyen’in boğazına dayanan bıçağın parlak yüzünü gördüm. Onu tutan adamın yüzünde tanıdık bir gülümseme vardı. *Ivan*. İçeride kadın-erkek başka kişilerde bulunuyordu. Hepsinde Zemeni tüccarların ve işçilerin pantolonlarından, ceketlerinden vardı ama bazılarının yüzlerini İkinci Ordu’da geçirdiğim zamanlardan tanıyordum. Grishalar gelmişti.

Onların arkasında, gölgelerin ardına saklanmış olan, eski bir sandalyeye, bir tahta otururcasına oturmuş olan Karanlıklar Efendisi vardı.

Bir anlığına odadaki her şey hareketsizleşti, sesler dindi. Malyen’in nefes alışverişini, ayak sürüme seslerini işittim. Sokakta bir adamın, birine selam verdiğini duydum. Karanlıklar Efendisi’nin koltuğun koluna koyduğu uzun parmaklarına, ellerine bakmaktan kendimi alamadım. Onu daha önce

hiç sıradan kıyafetler içinde görmediğim gibi aptalca bir düşünceye kapıldım.

Ardından, gerçeklik yüzüme çarptı. Her şey böyle mi bitecekti? Mücadele etmeden, tek bir silah ateşlenmeden, hiç sesler yükselmeden? İçimde öfke ve hayal kırıklığıyla dolu acı bir his belirdi.

“Tabancasını alın, üzerini de arayın,” dedi Karanlıklar Efendisi sakince. Belimdeki silahın güven verici ağırlığının kaybolduğunu, bileğimdeki hançerin kınından alındığını hissettim. Adamının işi bitince, “Adamıma seni bırakmasını söyleyeceğim,” dedi. “Ama elini kaldıracak olursan Ivan izcinin işini bitirir. Anladın mı?”

Kasılarak başımı salladım.

Parmağını kaldırdı, beni tutan adam geri çekildi. Öne savrulduğum, odanın ortasında ellerimi yumruk yapmış halde donup durdum.

Karanlıklar Efendisi’ni gücümle ortadan ikiye ayırabilirdim. Bu ıssız binayı ikiye bölebilirdim ama Ivan, Malyen’in boğazındaki bıçağı çekmeden kılımı kıpırdatamazdım.

“Bizi nasıl bundun?” diye sordum kızgınca.

“Arkanızda çok pahalı bir iz bıraktınız,” dedi, uyuşuk bir tavırla masanın üzerine bir şey attı. Attığı şey lavabonun yanına düştü. Genya’nın birkaç hafta önce saçım için ördüğü altın tokayı hemen tanıdım. Bu tokaları kullanarak Gerçek Deniz’in karşısına geçmiş, Cofton’a gelen at arabasına binmiş, kenelerden pek de yoksun olmayan yatağımızın parasını ödemiştik.

Karanlıklar Efendisi ayağa kalktı, odada tuhaf bir ürperti oluştu. Tüm Grishalar nefeslerini tutmuş, bir şeyi bekliyor gibiydi. Korkularını hissedebiliyordum, bu da beni daha dikkatli olmam için uyarıyordu. Karanlıklar Efendisi'nin emrindeki bu kişiler ona her zaman saygıyla bakar, ondan çekinirlerdi ama bu yeni bir şeydi. Ivan bile biraz gergin görünüyordu.

Karanlıklar Efendisi öne, aydınlık yere çıktı, yüzündeki yaralardan kalan kılcal damara benzer izleri gördüm. Yaraları Corporalkiler tarafından iyileştirilmişti ama hâlâ belirginlerdi. Demek ki volcra izini bırakmıştı. *Oh olsun*, diye düşündüm. Bu küçük bir teselliydi ama en azından Karanlıklar Efendisi eskiden olduğu gibi mükemmel değildi.

Durdu, beni inceledi. "Saklanmak nasıl, Alina? Hiç iyi görünmüyorsun?"

"Sen de," dedi. Yeni tek şey yaralar değildi. Bitkindi ve her ne kadar bunu gizlemeye çalışsa da durumu belli oluyordu. Gözlerinin altında hafif morluklar vardı, sivri elmacık-kemiklerinin altı çukurlaşmıştı.

"Küçük bir bedel," dedi, dudakları gülümsercesine açıldı.

İçim ürperdi. *Ne için?*

İleri uzandı, irkilip geri çekilmemek için büyük çaba sarf ettim ama sadece fularımın ucunu tuttu. Fuları nazikçe çekti, sert yünden örülmüş fular açıldı, boynumdan süzülüp yavaşça yere düştü.

"Bakıyorum da olduğun kişi gibi görünmemeye çalışı-

yorsun. Sahtekârlık sana yakışmıyor.”

İçimde bir huzursuzluk hissettim. Daha birkaç dakika önce aynı şeyi düşünmemiş miydim? “Endişen için teşekkürler,” diye söylendim.

Parmaklarını kolyede gezdirdi. “Bu senin olduğu kadar benim de, Alina.”

Elini üzerimden çekti, Grishalardan gerginlik dolu bir homurtu yükseldi. “O zaman boynuma takmasaydın,” dedim aksi bir tavırla. “Ne istiyorsun?”

Elbette ne istediğini biliyordum. Her şeyi; Ravka’yı, dünyayı, Karanlıkлар Diyarı’nın gücünü istiyordu. Cevabının bir önemi yoktu. Sadece onu konuşturmam, oyalamam gerekiyordu. Bu anın geleceğini biliyordum, kendimi buna hazırlamıştım. Beni tekrar yanına almasına müsaade etmeyecektim. Malyen’e bir bakış attım, niyetimi anlamış olmasını umdum.

“Sana teşekkür etmek istiyorum,” dedi Karanlıkлар Efendisi.

İşte bunu beklemiyordum. “Bana teşekkür mü ediyorsun?”

“Bana verdiğin armağan için.”

Gözlerim solgun yanaklarındaki yaralara gitti.

“Hayır,” dedi hafifçe gülümseyerek. “Bunlar değil bahsettiğim. Ama bunların da iyi bir hatırlatıcı olduğunu söylemeliyim.”

“Neyi hatırlatıyorlarmış?” diye sordum merakımı bastıramayıp.

Gözünde gri bir parıltı belirdi. “İstisnasız herkesin aptal yerine koyulabileceğin, Alina. Fakat bana verdiğin armağan çok daha büyük.”

Döndüm. Malyen’e bir daha baktım.

“Senin aksine ben minnettarlığın ne demek olduğunu biliyorum,” dedi Karanlık Efendisi. “Sana olan minnettarlığımı da sunmak isterim.”

Ellerini kaldırdı. Karanlık odayı sardı.

“Şimdi!” diye bağırdım.

Malyen dirseğini Ivan’ın karnına geçirdi. Aynı anda ben de ellerimi yukarı açtım, ışık parladı, etrafımızdaki adamların gözlerini kamaştırdı. Gücüme odaklandım, saf ışıktan bir tırpan oluşturdum. Tek bir amacım vardı. Karanlık Efendisi’ni yok etmek. Köpüren karanlığın içine baktım, hedefimi bulmaya çalıştım ama ters giden bir şeyler vardı.

Karanlık Efendisi’nin gücünü kullandığına daha önce defalarca tanıklık etmişim. Bu seferki farklıydı. Karanlık bulutlar bir girdap gibi dönüyor, ışığının etrafını sarıyor, daha da hızlı hareket etmeye başlıyor, binlerce aç böcek gibi üzerime geliyordu. Gücümle onları ittim ama dönmeye, kıpırdamaya, bana yaklaşmaya devam ettiler.

Malyen yanımdaydı. Bir şekilde Ivan’ın bıçağını ele geçirmişti.

“Yanımda dur,” dedim. Burada hiçbir şey yapmadan durmaktansa şansımı deneyip yerde bir çukur açabilirdim. Odaklandım, kesme hareketinin gücünün içimde titrediğini hissettim. Kolumu kaldırdım ve karanlıktan bir şey çıktı.

Numara yapıyor, diye düşündüm, o ne olduğu belirsiz şey bize doğru gelirken. *Bir tür göz yanılsaması.*

Karanlıkla işlenmiş, yüzü boş, gözden ve ağızdan yoksun bir yaratıktı. Vücudu titreyip bulanıklaşıyor, ardından tekrar bir bedene bürünüyor gibiydi. Kolları, bacakları, loş ışıktaki pençe gibi görünen uzun parmakları, siyah saten bir bez gibi açılıp savrulan geniş kanatları vardı. Volcraya benziyordu ama şekli daha çok insanı anımsatıyordu. Işıktan da benden de korkmuyordu.

Göz yanılsaması, diye ısrar etti paniğe kapılan aklım. *Mümkün değil.* Bu, Grisha gücüyle ilgili bildiğim tüm gerçekleri ihlal ediyordu. Cisimler oluşturmazdık. Canlı yaratamazdık ama yaratık bize doğru geliyordu, Karanlıklar Efendisi'nin Grishaları dehşete kapılmışçasına sırtlarını duvara bastırıyordu. Onları bu kadar korkutan şey buydu.

Korkumu bastırdım, gücüme odaklandım. Kolumu açıp parlayan, acımasız bir tırpan gibi savurdum. Işık yaratığın içinden geçti. Bir anlığına yine de üzerimize gelmeye devam edeceğini düşündüm. Ardından titredi, şimşek çakan bir ışık gibi parladı, yok oldu. Bir anlığına için rahatlamıştı ki Karanlıklar Efendisi tekrar elini kaldırdı, başka canavarlar ardına ortaya çıktı.

"Bana verdiğin armağan bu," dedi. "Karanlıklar Diyarı'nda edindim bu gücü." Yüzü gücüyle, insanın içini ürperten pis bir gülümsemeyle canlanmıştı. Ama zorlandığını görebiliyordum. Yaptığı her neyse ondan bir şeyler alıp götürüyordu.

Canavarlar yanımıza yaklaşırken Malyen'le birlikte ka-

pıya doğru geri geri çekildik. Birden canavarlardan biri inanılmaz bir hızla öne atıldı. Malyen bıçağını savurdu. Canavar durdu, bir anlığına bocaladı, ardından Malyen'i yakalayıp oyuncak bir bebek gibi kenara fırlattı. Bu, göz yanılması falan değildi.

“Malyen!” diye haykırdım.

Kesme hareketini kullandım, yaratık yok oldu, üzerinden saniyeler geçmeden bir sonraki canavar üzerime atıldı. Beni yakaladı, tiksintiye kapıldım. Kollarımı pençesi değil böcekler sarmış gibiydi.

Beni ayağa kaldırdı, ne kadar büyük bir yanılgıya kapıldığımı anladım. Ardına kadar açılmış, içinde karanlık bir girdap barındıran, sivri sivri dişler dizili bir ağzı *vardı*. Omzumu ısırduğunda dişlerini hissettim.

Daha önce hiç tatmadığım kadar güçlü bir acı tattım. Acının içime yayıldığını, giderek arttığını, beni parçalayıp kemiğimi tırmaladığını hissettim. Uzaklardan Malyen'in bana seslendiğini duydum. Kendi çığlığımı duydum.

Yaratık beni bıraktı. Bir çuval gibi yere yığıldım. Sırtüstü uzanmıştım, acı hâlâ sonsuz dalgalar gibi içimi ele geçiriyordu. Nemle lekelenen tavanı, karanlık yaratığın üzerimde dolaştığını, yanımda diz çöken Malyen'in solgun yüzünü gördüm. Dudaklarının adımı söylercesine şekil aldığını gördüm ama sesini duyamadım. Çoktan kendimden geçiyordum.

Duyduğum son şey, söylediğini sadece benim duymamı istiyormuşçasına dudaklarını kulağıma dayayan Karanlık Efendisi'nin çok net sesiydi: *Teşekkür ederim*.

Tekrar karanlık bastı. İçimi bir şeyler parçalıyordu. Işığı aradım ama ona ulaşamadım. "İç."

Gözlerimi açtım. Yavaş yavaş açılan gözlerimle Ivan'ın asık suratını gördüm. "Sen yap," diye söyleniyordu birisine. Ardından Genya üzerime eğildi, kirli karmızı keftasına rağmen her zamanki gibi güzel görünüyordu. Rüya mı görüyorum?

Dudaklarıma bir şey bastırdı. "İç, Alina."

Bardağı ağızımla itmeye çalıştım ama ellerimi hareket ettiremedim.

Burnum sıkıca kapatıldı, ağızım zorla açıldı. Bir tür kokteyl boğazımdan aşağı aktı. Öksürdüm, ağızımdaki suyu püskürttüm.

"Neredeyim?" diye sormaya çalıştım.

Bir başka ses geldi kulağıma. Donuk ve saftı. "Onu tekrar bayıltın."

At arabasındayım, Ana Kuya'yla birlikte köyden dönüyoruz. Bizi Keramzin'deki evimize götürecek olan yoldaki

taşların üzerinden geçerken Ana Kuya'nın kemikli dirsekleri kaburgalarımı değiyor. Malyen karşı tarafta oturuyor, gördüğümüz her şeyi işaret edip gülüyor.

Şişman, küçük midilli son tepeyi de tırmanırken tüylü yelesini sallıyor. Yolun yarısında kenardaki adamla kadının yanından geçiyoruz. Adam ıslık çalıyor, müzikle aynı anda elindeki bastonu sallıyor. Kadın sırtında bir torba tuzla başını önüne eğmiş onun arkasında ağır ağır yürüyor.

“Çok mu fakirler?” diye soruyorum Ana Kuya'ya.

“Diğerleri kadar fakir değiller.”

“O zaman neden adam eşek almıyor?”

“Eşeğe ihtiyacı yok,” diyor Ana Kuya. “Karısı var.”

“Ben Alina'yla evleneceğim,” diyor Malyen.

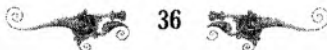
At arabası yanlarında geçiyor. Adam şapkasını çıkarıyor, neşeyle bizi selamlıyor.

Malyen de sevinçle ona sesleniyor, el sallayıp gülümsüyor, koltuğundan düşecek gibi oluyor.

Başımı eğip omzumun üzerinden geriye, kocasının arkasında zar zor yürüyen kadına bakıyorum. Aslında daha genç bir kız ama yaşlanmış, yıpranmış gibi duruyor.

Ana Kuya'nın gözünden hiçbir şey kaçmıyor. “Dük'ün şefkatini görme şansını yakalayan köylü kızların başına bu gelir. Bu yüzden minnettar olmalı, her akşam yatmadan önce dua ederken Dük'ü de anmalısın.”

Zincirlerin şıkırtılı sesi...

Genya'nın endişeli yüzü... "Ona bunu yapmak sağlıklı değil."

"Bana işimi nasıl yapacağımı anlatma," diye kızıyor Ivan.

Siyah renkli elbiseler giyinmiş olan Karanlık Efendisi gölgelerin ardında duruyor. Denizin sallantısını hissediyorum. Gerçek bir tokat gibi yüzüme çarpıyor. Gemideyiz.

Ne olur bu bir rüya olsun.

Tekrar Keramzin'e giden yoldayım, tepeyi tırmanmaya çalışan midillinin bükük boynunu izliyorum. Geriye baktığımda sırtında tuz torbasını taşıyan kızın yüzünde kendi yüzümü görüyorum. Baghra at arabasında yanımda oturuyor. "Tarlayı süren öküz boyunduruğun ağırlığını hisseder, peki kuş kanatlarının ağırlığını hisseder mi?"

Gözleri kapkara. Minnettar ol, diyorlar. Minnettar ol. Dizginleri eline alıyor.

"İç." Biraz daha kokteyl dökülüyor ağzıma. Artık karşı koymuyorum. Tekrar boğulmayı istemiyorum. Kendimi geriye bırakıyor, gözlerimin kapanmasına izin veriyorum. Mücadele edemeyecek kadar zayıfım.

Yanağımda bir el var.

"Malyen," diyebiliyorum çatlayan sesimle.

El çekiliyor.

Bilincimi yitiriyorum.

“Uyan.” Bu kez sesi tanımıyorum. “Onu ayıltın.”

Gözkapaklarım çırpılarak açılıyor. Hâlâ rüya görüyorumuyum? Bir oğlan üzerime eğiliyor; kızıl saçlı, burnu kırık biri. Bana Ana Kuya’nın anlattığı hikâyelerdeki aşırı kurnaz tilkiyi anımsatıyor. Bir tuzaktan kaçacak kadar akıllı, ikincisinden kaçamayacağını fark edemeyecek kadar aptal. Onun arkasında duran başka bir oğlan var ama bu gördüğüm en kalıplı kişilerden sayılacak kadar iriyarı biri. Altın sarısı gözleri Shulardan olduğunu gösteriyor.

“Alina,” diyor kurnaz olan. Adımı nereden biliyor?

Kapı açılıyor, başka bir yabancı yüz görüyorum. Kısa, siyah saçlı, dev olan oğlan gibi altın sarısı gözlü.

“Geliyorlar,” diyor kız.

Kurnaz oğlan sövüp duruyor. “Onu uyut.” Dev yakınıma geliyor. Karanlık tekrar çöküyor.

“Hayır, ne olur...”

Artık çok geçti. Karanlık beni ele geçirmişti.

Tepeyi çıkan bir kızım. Çizmelerim çamura batıyor, sırtım taşıdığım tuz çuvalının ağırlığıyla ağrıyor. Bir adım daha atamayacağımı düşündüğümde yerden kaldırıldığımı hissediyorum. Tuz omzumdan kayıyor, çuvalın yere düşüşünü izliyorum. Yukarıya, daha yukarıya yükseliyorum. Aşağıdaki at

*arabasını, şaşkınlıktan ağzı açık halde bana bakan üç yolcu-
yu görebiliyordum. Kanatlarımla yükselirken kara gölgemin
onların, yolun, karlı tarlaların üzerinden geçtiğini görebili-
yordum.*

Farkına vardığım ilk şey geminin sallantısı, yelkenlerin
çarpış sesi, suyun tahtaya vuruşuydu.

Dönmeye çalıştığım da omzumda inanılmaz bir acı his-
settim. Nefesimi tuttum, birden başımı kaldırdım, gözlerimi
açtım. Kalbim hızla atıyordu, uyanıktım. Midem bulandı,
gördüğüm siyah beneklerin gitmesi için gözlerimi kırptım.
Geminin küçük kamaralarından birindeydim, dar bir ranzada
uzanıyordum. Lombozdan içeri gün ışığı giriyordu.

Genya yatağımın ucunda oturuyordu. Demek ki onu rü-
yamda görmemiştim. Yoksa şimdi rüya mı görüyordum? Ak-
lımdaki karmaşayı bir kenara atmaya çalıştım, bir kez daha
midem bulandı. Havadaki nahoş koku durumumu daha da
kötüleştiriyordu. Kendimi derin bir nefes almaya zorladım.

Genya mavi işlemeli kırmızı bir *kefta* giyinmişti, daha
önce hiçbir Grisha'da buna benzer bir kombinasyon görme-
miştim. Elbisesi kirliydi, biraz yıpranmıştı ama saçı kusursuz
buklelerle şekillenmişti. Kraliçelerden bile güzel görünüyor-
du. Dudaklarıma teneke bir bardak yaklaştırdı.

“İç,” dedi.

“Ne bu?” diye sordum endişeyle.

“Sadece su.”

Bardağı ondan almaya çalıştım ama bileklerimde demir kelepçeler vardı. Ellerimi tuhaf bir şekilde yukarı kaldırdım. Suda metalik bir tat vardı ama çok susamıştım. Bir yudum aldım, öksürdüm, ardından hırsla suyu içmeye başladım.

“Yavaş yavaş,” dedi Genya, eliyle yüzüme düşen saçımı geriye attı. “Yoksa rahatsız olacaksın.”

“Ne kadardır?” diye sordum, kapıya yaslanmış beni izleyen Ivan’a baktım. “Ne kadardır baygın haldeyim?”

“Bir haftayı biraz geçti,” dedi Genya.

“Bir hafta mı?”

Paniğe kapıldım. Bir haftadır Ivan beni baygın tutmak için kalp atışlarımı yavaşlatıyordu.

Ayağa fırladım, beynime kan sıçradı. Genya beni tutmak için uzanmasa yere düşerdim. Baş dönmesini yendim, Genya’nın elini üzerimden çektim, sonra da sendeleyerek lombaza gittim, buğulu camdan dışarı baktım. Hiçbir şey yoktu. Mavi sular hariç hiçbir şey. Ne bir liman ne bir kıyı. Novyi Zem çoktan gözden kaybolmuştu. Gözlerime dolan yaşlarla mücadele ettim.

“Malyen nerede?” diye sordum. Hiç kimse cevap vermeyince onlara döndüm. “Malyen nerede?” diye direttim Ivan’a bakarak.

“Karanlıklar Efendisi seni görmek istiyor,” dedi. “Yürüyecek kadar gücün var mı yoksa seni taşıyayım mı?”

“Ona biraz müsaade et,” dedi Genya. “En azından bir şeyler yesin, yüzünü yıkasın.”

“Hayır. Beni ona götür.”

Genya kaşlarını çattı.

“Ben iyiyim,” dedim ısrarla. Aslında kendimi zayıf, sersem ve ürkek hissediyordum ama bu ranzada yatacak değildim. Yemeğe değil, cevaplara ihtiyacım vardı.

Kamaradan çıktığımızda etrafımızı iğrenç bir koku sardı. Bu *Verrhader*’deki yolculuğumuzdan hatırladığım fiçı, balık, deniz suyu kokusuna hiç benzemiyordu, çok daha berbattı. Ögürdüm, ağzımı sıkıca kapattım. Birden, hiçbir şey yemediğime sevindim.

“Nedir bu?”

“Kan, kemik, balina yağı,” dedi Ivan. Balina avına çıkan gemilerden birindeydik. “İnsan alışıyor,” dedi.

“*Sen* alışmış olabilirsin,” diye yanıtladı Genya burnunu büzüştürerek.

Beni yukarıdaki güverteye açılan tahta kapağa götürdüler. Ivan basamakları çıktı, onun peşinden hızla gittim. Geminin karanlığından, pis kokusundan kurtulmak için sabırsızlanıyordum. Ellerim kelepçeliyken yukarı tırmanmak zordu, Ivan da hemen sabrını yitirdi. Son birkaç basamakta ellerimi tutup beni yukarı çekti. Soğuk, temiz havayı içime çektim, parlak ışığa çıkınca gözlerimi kısıtım.

Avcı gemisi yelken direklerinin yanında duran, kollarını havaya kaldırmış üç Rüzgârın Hâkimi’nin gücüyle tam hız yol alıyordu, Grishaların mavi *keftaları* rüzgârla bacaklarının yanında uçuşuyordu. Etherealki, Elçiler Sınıfı. Daha birkaç ay önce ben de onlardan biriydim.

Geminin mürettebatı yünle örülmüş elbiseler giyiniyor-

du, çoğu geminin kaygan güvertesine daha iyi tutunabilmek için çıplak dolaşıyordu. Üniformalarının olmadığını fark ettim. Demek ki asker değillerdi. Ayrıca gemi de görebildiğim kadarıyla herhangi bir bayrak taşımıyordu.

Karanlıklar Efendisi'nin diğer Grishalarını da mürettebattan ayırmak kolaydı. Sadece parlak renkli *keftaları* değil, denizciler çalışırken korkuluklarının yanında boş boş durup muhabbet etmeleri ya da denize bakmaları da onları ele veriyordu. Hatta mor *keftalı* bir Fabrikatör'ün gergin bir halata yaslanıp kitap okuduğunu bile gördüm.

Güvertedeki iki kocaman kazanın yanından geçerken alt kattaki pis kokuyu burnumda daha yoğun hissettim.

“Dökme kazanlar,” dedi Genya. “Balina yağını burada eritiyorlar. Bu yolculukta kullanılmadılar ama kokusu hiç geçmiyor.”

Grishalarla mürettebat geminin bir ucundan diğer ucuna giderken bizi izledi. Mizana direğinin yanından geçtiğimizde başımı kaldırıp yukarı baktım, rüyamdaki siyah saçlı oğlanla kızın yukarı tünediğini gördüm. Yelken direğinden avcı iki kuş gibi sallanıyor, altın sarısı gözleriyle bizi izliyorlardı.

Demek ki gördüğüm rüya değildi. Kamarama gelmişlerdi.

Ivan beni Karanlıklar Efendisi'nin beklediği pruvaya götürdü. Karanlıklar Efendisi sırtını bize dönmüş cıvadranın üzerinden ilerideki mavi ufka bakıyor, siyah *keftası* savaş ilan eden kapkara bir bayrak gibi üzerinde dalgalanıyordu.

Genya ile Ivan reverans yapıp bizi yalnız bıraktılar.

“Malyen nerede?” diye sordum kopuk sesimle, boğazım hâlâ kupkuruydu.

Karanlıklar Efendisi dönmedi ama başını iki yana sallayıp, “En azından ne söyleyeceğini kestirmek kolay,” dedi.

“Canını sıktığım için kusura bakma. Nerede o?”

“Ölmediğini nereden biliyorsun?”

İçim burkuldu. “Çünkü seni tanıyorum,” dedim büyük bir özgüvenle, oysa tam olarak böyle hissetmiyordum.

“Peki ya ölmüşse? Bu yüzden denize atlar mısın?”

“Seni de yanımda götürmeden asla. Nerede o?”

“Arkana bak.”

Hızla döndüm. Ana güvertenin sonunda direğin yanında eli ve kolu halatlarla bağlanmış Malyen’i gördüm. Corporalki muhafızlar yanına dikilmişti ama bakışları benim üzerimdeydi. Beni izlemiş, dönmemi beklemişti. Öne çıktım. Karanlıklar Efendisi kolumu tuttu.

“Dur bakalım,” dedi.

“Onunla konuşmama izin ver,” diye yalvardım. Sesimdeki çaresizlik tınısından nefret ediyordum.

“Mümkün değil. İkinizin aptalca davranıp sonra da bunu kahramanlık diye adlandırmak gibi kötü bir alışkanlığınız var.”

Karanlıklar Efendisi elini kaldırdı, muhafızlar Malyen’i alıp götürdü. “Alina!” diye haykırdı, muhafızlardan biri yüzüne sertçe tokat atınca söylendi.

“Malyen!” diye bağırdım onu sürükleyerek aşağıya indirirlerken. “Malyen!”

Karanlıklar Efendisi'nin elinden kurtuldum, boğazım öfkeden yanıyordu. "Onun canına zarar verirsen..."

"Onu incitmeyeceğim," dedi. "En azından işime yaradığı sürece."

"Kılına zarar gelmesini istemiyorum."

"Şu an güvende, Alina. Ama kararlılığımı sınama. İkinizden biri yapmaması gereken bir şey yaparsa diğeri bedelini öder. Aynı şeyi ona da söyledim."

Gözlerimi yumdum, hissettiğim öfkeyi, umutsuzluğu üzerimden atmaya çalıştım. Başladığımız yere dönmüştük. Başımı öne eğerek onu anladığımı gösterdim.

Karanlıklar Efendisi tekrar başını iki yana salladı. "İkiniz işimi çok kolaylaştırıyorsunuz. İğneyi ona batırıyorum, kan senden akıyor."

"Ama bunun ne olduğunu anlayamıyorsun, değil mi?"

Uzandı, Morozova'nın kolyesine dokundu, parmaklarını boğazıma değdirdi. Bu hafif dokunuş bile aramızdaki bağı ortaya çıkardı, gücüm çalınan bir çan gibi içimde titredi.

"Gerektiği kadarını anlıyorum," dedi sakince.

"Onu görmek istiyorum," dedim yutkunarak. "Her gün. Onun güvende olduğunu bilmek istiyorum."

"Elbette. Ben zalim biri değilim, Alina. Sadece temkinli davranıyorum."

Neredeyse kahkaha atacaktım. "Bu yüzden mi canavarlarından birine beni ısırttın?"

"Sebebi bu değil," dedi, bakışları sabitti. Omzuma bir bakış attı. "Acıyor mu?"

“Hayır,” dedim, yalan söylüyordum.

Dudakları gülümsercesine yana açıldı. “Acısı azalacak,” dedi. “Ama yaran tam olarak hiçbir zaman iyileşmeyecek. Grishalar bile bir şey yapamaz.”

“O yaratıklar...”

“Nichevo’ya.”

Yokken var olanlar. Çıkardıkları tıkırtıyı, su sesini ve ağızlarındaki kocaman, kara çukurları hatırlayınca içim ürperdi. Omzum sızladı. “Onlar ne?”

Dudaklarını yana çekti. Yüzündeki yaraların izleri hafifçe belli oluyordu. İzlerden biri sağ gözünün hemen yanındaydı. Neredeyse gözünü yitirecekmiş. Çenemi eliyle tuttu, konuşmaya başladığında sesi sevinçli çıktı.

“Onlar daha başlangıç,” diye fısıldadı.

Beni ön güvertede bıraktı, tenim hâlâ onun dokunuşuyla canlılığını koruyor, başım sorularla dönüyordu.

Daha onlara kafa yoramadan Ivan belirdi, beni çekiştirerek güverteden geçirdi. “Yavaş ol,” diye itiraz ettim ama buna cevaben elbisemin kolunu bir kez daha çekti. Ayağım kaydı, öne sendeledim. Dizlerim gürültüyle tahta zemine çarptı, zincirler vurulmuş ellerimle son anda yere düşmekten kurtuldum. Avucuma bir kıymık batarken yüzümü ekşittim.

“Yürü,” diye emretti Ivan. Bocalayarak dizlerimin üstünde durdum. Çizmesinin ucuyla beni dürttü, dizlerim altımdan kaydı, büyük bir gürültüyle güverteye sırtüstü düştüm. “Yürü dedim.”

Ardından büyük bir el beni aldı, nazikçe ayaklarımın

üzerine bıraktı. Döndüğümde dev ile kara saçlı kızı gördüm, şaşırdım.

“İyi misin?” diye sordu kız.

“Bu seni hiç ilgilendirmez,” dedi Ivan kızgınca.

“O, Sturmhond’un mahkûmu,” diye yanıtladı kız. “Ona layığınca davranmalısın.”

Sturmhond. Bu ad bir yerden tanıdık geliyordu. O zaman bu gemi, mürettebat onun muydu? *Verrhader*’de ondan bahsedildiğini duymuştum. Ravkalı bir kaptandı, insan kaçakçısıydı, Fjerdan ablukasını delmekle, düşman gemilerini ele geçirerek edindiği servetle ün salmıştı ama çifte kartal bayrağını taşıyordu.

“O, *Karanlıklar Efendisi*’nin mahkûmu,” dedi Ivan. “Ve de vatan haini.”

“Karada öyle olabilir,” dedi kız hemen.

Ivan benim anlamadığım Shuca bir şeyler söyledi.

Dev kahkaha attı. “Bir turist gibi Shuca konuşuyorsun.”

“Hem biz hangi dilde olursa olsun senden emir almayız,” diye ekledi kız.

Ivan sırtıttı. “Öyle mi?” Elini pençe gibi açıp kapattı, kız göğsünü tutup dizinin üzerine çöktü.

Ben daha gözümü kırpmadan dev, kavisli bir kılıç çıkar-
mış, Ivan’ın üstüne yürüyordu. Ivan hiç acele etmeden diğer
elini açtı, dev suratını buruşturdu. Yine de ilerlemeye devam
etti.

“Onları rahat bırak,” diye haykırdım, çaresizce zincirle-
rimi çekiştirdim. Bileklerim bağlı olsa da gücümü çağırabi-

lirdim ama odaklanacak durumda değildim.

Ivan bana aldırış etmedi. Elini bir yumruk gibi yaptı. Dev adım atamaz oldu, kılıç parmaklarından düştü. Ivan kalbinden resmen hayatını söküp alırken devin alnından terler boşaldı.

“Haddimizi aşmayalım olur mu?” dedi Ivan.

“Onu öldürüyorsun!” dedim, paniğe kapılırken. Omzumu Ivan’ın koluna geçirdim, onu devirmeye çalıştım.

O anda ardı ardına iki *klik* sesi geldi.

Ivan donup kaldı, yüzündeki pis gülümseme kayboldu. Arkasında benim yaşlarımda, belki de benden birkaç yaş daha büyük olan, kızıl saçlı, kırık burunlu, uzun bir genç bir adam vardı. Aşırı kurnaz tilkiyi hatırladım.

Elindeki horozu kurulmuş tabancayı Ivan’ın boynuna dayamıştı.

“Ben misafirperver bir ev sahibiyim ama her evin kuralları vardır.”

Ev sahibi. Demek ki Sturmhond buydu. Kaptan olamayacak kadar gençti.

Ivan ellerini açıp yere bıraktı.

Dev derin bir nefes aldı. Kız ayağa kalktı, hâlâ göğsünü tutuyordu. İkisi de zar zor nefes alıyordu, gözleri nefretle yanıyordu.

“İyi bir ahbab olduğunu gösterdin,” dedi Sturmhond, Ivan’a. “Şimdi mahkûmu alıp yerine götüreceğim, sen de gidip herkes çalışırken ne yapıyorsan onu yapmaya devam edebilirsin.”

Ivan kaşlarını çattı. “Düşünüyorum da...”

“Demek düşünüyorsun. Ne diye şimdi böyle bir şeye kalkıştın ki!”

Ivan’ın yüzü öfkeyle alevlendi. “Sen benimle...”

Sturmhond ona yaklaştı, sesindeki neşeli tını kayboldu, rahat tavırları bir kılıcın keskin yüzü gibi keskinleşti. “Kara da kim olduğun umurumda değil. Bu gemide benim gözümde bir direktan farksızsın. Tabii seni aşağı atarsam iş değişir. Köpekbalıklarına yem olursun, hem ben de onları çok severim. Bir daha bu gemide birini tehdit etmeden önce bu anı hatırla.” Geri çekildi, neşeli tavrı geri geldi. “Şimdi git, balık yemi. Efendinin yanına koş.”

“Bunu unutmayacağım, Sturmhond,” dedi Ivan öfkeyle.

Kaptan gözlerini devirdi. “Amacım da bu zaten.”

Ivan döndü, hızla gitti.

Sturmhond silahını beline koydu, hoş bir şekilde gülümsedi. “Gemi ne kadar da çabuk karışabiliyor.” Uzandı, devin ve kızın omzuna dokundu. “Aferin,” dedi kısık bir sesle.

Gözler hâlâ Ivan’ın üzerindeydi. Kız ellerini yumruk yapmıştı.

“Sorun çıksın istemiyorum, tamam mı?” diye uyardı kaptan.

Kızla dev bakıştı, ardından istemeyerek evet dercesine başlarını salladı.

“Güzel,” dedi Sturmhond. “İşe dönün. Ben onu kamara-sına geçiririm.”

Bir kez daha başlarını salladılar, ardından yanımızdan

ayrılmadan önce önümde reverans yaparak beni şaşırtılar.

“Akrabalar mı?” diye sordum, gidişlerini izlerken.

“İkizler,” dedi. “Tolya ile Tamar.” Tolya kız olan, Tamar ise erkek olandı.

“Sen de Sturmhond’sun.”

“İyi günlerimde,” diye yanıtladı. Deri pantolonu, cırtlak sarı renkli düğmeleri olan açık mavi bir frak giyinmiş, beline iki tabancasını tutan bir kemer takmıştı. Giyim kuşamı bir geminin güvertesine değil, bir balo salonuna ya da opera sahnesine uygun gibiydi.

“Bir korsanın balina gemisinde ne işi var?” diye sordum.

“Ticaret gemisi kaptanı,” diyerek sözlerimi düzeltti. “Birkaç gemim var. Karanlıklar Efendisi av gemisi istedi, ben de ona bunu buldum.”

“Yani çaldın.”

“Edindim.”

“Kamaramdaydım.”

“Birçok kadın beni rüyalarında görür,” dedi neşeyle, beni aşağıya doğru götürdü.

“Uyandığımda seni gördüm,” dedim ısrarla. “Senden...” Elini havaya kaldırdım. “Nefesini boşa harcama, güzel kız.”

“Ama daha ne diyeceğimi bilmiyorsun bile.”

“Durumunu anlatıp bana yardımına ihtiyaç duyduğunu, bana ödeme yapamayacağını ama iyi biri olduğunu söyleyecektin; her zaman olduğu gibi.”

Gözlerimi kırıştırdım. Tam olarak böyle yapacaktım.
“Ama...”

“Nefesini, vaktini, şu güzel günü boşa harcama,” dedi.
“Mahkûmlara kötü davranılmasını sevmem ama gerisi beni ilgilendirmez.”

“Sen...”

Başını iki yana salladı. “Ayrıca hüzünlü hikâyelerin de her türlüşünü dinledim. Şayet konuşan bir köpekten bahsetmeyeceksen söyleyeceklerini dinlemem. Öyle mi?”

“Ne, öyle mi?”

“Konuşan köpek var mı hikâyende?”

“Hayır,” dedim aksi bir tavırla. “Krallığın geleceğini ve topraklarında yaşayanların kaderlerini içeriyor anlatacaklarım.”

“Çok yazık,” deyip beni kolumdan tuttu ve arka taraftaki kapağa götürdü.

“Ravka için çalıştığını sanıyordum,” dedim kızgınca.

“Ben kimin cüzdanı kabarıkса onun için çalışırım.”

“Yani biraz altın için ülkeni Karanlıkлар Efendisi’ne satmaya hazırsın, öyle mi?”

“Hayır, *epey* altın için bunu yapmaya hazırım,” dedi.
“Ayrıca seni temenni ederim ki ücretim öyle az da değil.”
Aşağıya açılan boşluğu işaret etti. “Önden buyur.”

Sturmhond’un yardımıyla iki Grisha muhafızın beni içeri kilitlemek için beklediği kamarama yöneldim. Kaptan başını eğip selam verdi, tek bir kelime daha etmeden yanımdan ayrıldı.

Ranzama oturdum, ellerimle yüzümü kapattım. Sturm-

hond istediği kadar aptal rolünü oynayabilirdi. Kamarama geldiğini biliyordum, bunun da bir sebebi olmalıydı. Belki de ufak bir umut kıvılcımına tutunuyordum, o kadar.

Genya yemek tepsimi getirdiğinde beni ranzada kıvrılmış, yüzümü duvara dönmüş halde buldu. “Bir şeyler yemelisin,” dedi.

“Beni yalnız bırak.”

“Surat asmak yüzünü kırıştırır.”

“Yalan söylemek de siğiller çıkarır,” dedim yüzümü ekşiterek. Güldü, sonra içeri girdi, tepsiyi bıraktı. Lomboza gitti, camdaki yansımasına baktı. “Saçlarımı sarıya mı boyasam?” dedi. “Corporalki kırmızısı saçıma hiç uymuyor.”

Omzumun üzerinden ona bir bakış attım. “Çamura da batsan iki kıtadaki tüm kızları güzelliğinle alt edebileceğini biliyorsun.”

“Doğru,” dedi gülümseyerek.

Gülümsemesine karşılık vermedim. İç çekti, çizmelerinin ucuna baktı. “Seni özledim,” dedi.

Sözlerinin canımı bu kadar yakmasına şaşırdım. Ben de onu özlemiştim. Bu yüzden kendimi aptal gibi hissediyordum. “Gerçekten bana arkadaşlık ettin mi?” diye sordum.

Ranzanın ucuna oturdu. “Cevabım bir fark yaratacak mı ki?”

“Ne kadar büyük bir aptal olduğumu öğrenmek istiyorum.”

“Arkadaşın olmayı seviyordum, Alina. Ama yaptığım için senden özür dilerim.”

“Peki ya Karanlık Efendisi’nin yaptığı? Onun için de üzgün müsün?”

“Onu bir canavar olarak gördüğünü biliyorum ama o sadece Ravka için, hepimiz için en doğru olanı yapmaya çalışıyor.”

Dirseklerimin üzerinde durana kadar kalktım. Karanlık Efendisi’nin yalanlarıyla o kadar uzun süre yaşamıştım ki onun asıl niyetini bilen çok az kişi olduğunu unutmuştum. “Genya, Karanlık Diyarı’nı o yarattı.”

“Karanlık Soy...”

“Karanlık Soy diye bir şey yok,” dedim, Baghra’nın aylar önce Küçük Saray’da önüme serdiği gerçeği açığa vurdum. “Karanlık Diyarı için atalarını suçluyor, ama başından beri tek bir efendi vardı, onun önemseydiği tek şey de güç.”

“İmkânsız. Karanlık Efendisi ömrünü Ravka’yı o diyardan özgürleştirmeye harcadı.”

“Novokribirsk’e yaptıklarından sonra bunu nasıl söylersin?” Karanlık Efendisi, Kum Denizi’nin gücünü koca bir köyü yok etmek için kullanmış, güç gösterisi yaparak düşmanlarını korkutmaya, o topraklarda artık onun hüküm sürdüğünü göstermeye çalışmıştı. Bunu da ben mümkün kılmıştım.

“Bir... olay olduğunu biliyorum.”

“Olay mı? Yüzlerce, kim bilir belki de binlerce kişiyi öldürdü.”

“Peki ya gemideki insanlar?” diye sordu sakince.

Derin bir nefes aldım, geriye yattım. Uzunca bir süre başımın üstündeki tahtaları inceledim. Sormak istemiyordum ama yine de soracağımı biliyordum. Haftalar boyunca, okyanusta geçen kilometrelerce yolculuk sırasında aklımı hep bu soru kurcalamıştı. “Sağ kurtulan... başkaları da var mı?”

“İvan ve Karanlıklar Efendisi’nin haricinde mi?”

Başımı salladım, bekledim.

“Kaçmalarına yardım eden iki Ateşin Hâkimi,” dedi. “Birinci Ordu’dan birkaç asker kurtuldu. Bir de Nathalia adında bir Rüzgârın Hâkimi geri döndü ama aldığı yaralardan dolayı birkaç gün sonra vefat etti.”

Gözlerimi kapattım. O gemide kaç insan vardı? Otuz? Kırk? Midem bulandı. Çığlıkları, volcraların ciyaklayışını duyabiliyordum. Barut ve kan kokusunu alıyordum. Onları Malyen’in hayatı için, özgürlüğüm için feda etmiştim ama sonuç olarak boş yere ölmüşlerdi. Tekrar Karanlıklar Efendisi’nin avucuna düşmüştük, o da şimdi eskisinden çok daha güçlüydü.

Genya elini elimin üzerine koydu. “Sen yapman gerekeni yaptın, Alina.”

Kötü biri gibi kahkaha attım, elimi çektim. “Karanlıklar Efendisi sana bunu mu söylüyor, Genya? Bu sözler her şeyi daha da kolaylaştırıyor mu?”

“Aslında hayır.” Bacaklarına baktı, *keftas*ının kırıksıklıklarını düzelterip bozdu. “O beni özgür bıraktı,” dedi. “Ne yapmalıydım? Saraya, Kral’a geri mi dönseydim?” Başını sertçe iki yana salladı. “Hayır. Ben tercihim yaptım.”

“Peki ya diğer Grishalar?” diye sordum. “Hepsi Karanlık Efendisi’nin tarafını seçmiş olamaz. Kaçı Ravka’da kaldı?”

Genya kaskatı kesildi. “Bu konu hakkında seninle konuşmam uygun olmayabilir.”

“Genya...”

“Yemeğini ye, Alina. Dinlenemeye çalış. Kısa süre sonra buzullara varacağız.”

Buzullar. Demek ki Ravka’ya dönmüyorduk. Kuzeye gidiyor olmalıydık.

Ayağa kalktı, *keftasındaki* tozu sildi. Rengi konusunda şaka yapıyor olabilirdi ama bunun onun için ne anlama geldiğini çok iyi biliyordum. Bu onun gerçek bir Grisha olduğunu, korunduğunu, ayrıcalıklı biri haline geldiğini, artık hizmetçi olmadığını gösteriyordu. Karanlık Efendisi’nin darbesinden hemen önce Kral’ın gizemli bir şekilde hastalandığını hatırlıyordum. Genya Kraliyet ailesinin yanına yaklaşılabilecek çok az Grisha’dan biriydi. Bunu da kırmızı giyinme hakkını kazanmak için kullanmıştı.

“Genya,” dedim o, kapıya uzanırken. “Son bir sorum daha var.”

Duraksadı, eli tokmağın üstündeydi.

Söyleyeceğim şey çok önemsiz görünüyordu, bunca zaman sonra bu konuyu açmak bana aptalca geliyordu. Ama çoktandır canımı sıkan bu durumdan kurtulmak istiyordum. “Malyen’e Küçük Saray’dayken yazdığım mektuplar... onların eline hiç geçmediğini söyledi.”

Bana dönmedi ama omuzlarının sarktığını gördüm.

“Mektuplar hiç gönderilmedi,” dedi fısıldayarak. “Karanlıklar Efendisi eski hayatını geride bırakman gerektiğini söyledi.”

Kapıyı kapattı, sürgünün sonuna kadar çekildiğini duydum.

Onunla birlikte konuşarak, gülerek, çay içerek, elbiseler deneyerek geçen onca zaman boyunca bana yalan söylemişti. En kötü yanı da Karanlıklar Efendisi’nin haklı çıkmasıydı. Malyen’e, ona olan aşkıma bağlı kalsam, gücümde ustalaşamayabilirdim. Ama Genya bunu bilmiyordu. O sadece ona verilen emirlere uymuş, kalbimin kırılmasına sesini çıkarmamıştı. Bunun ne olduğunu bilmesem de arkadaşlık olmadığını biliyordum.

Yan tarafa döndüm, geminin suda salınışını hissettim. Bir annenin kollarında sallanarak uyumak böyle bir şey miydi? Hatırlayamıyordum. Ana Kuya, Keramzin’de gece olup lambaları söndürürken ve yataktan çıkarken kapılarını kapatırken bazen bir şeyler mırıldanırdı. Malyen’le ikimizin duyduğu ninniye en yakın şey buydu.

Yukarılarda bir yerde bir denizcinin rüzgârın uğultusu arasında bağırarak bir şeyler söylediğini duydum. Çan çaldı, nöbet değişimini haber verdi. *Hayattayız*, diye hatırlattım kendime. *Daha önce ondan kaçtık. Şimdi de aynısını yapabiliriz.* Ama böyle düşünmenin hiçbir şeye faydası yoktu. Ben de sonunda kendimi bıraktım, gözyaşlarına boğuldum. Sturmhond istediği kadar altın almıştı. Genya, Karanlıklar

Efendisi'nin tarafını seçmişti. Malyen'le ikimiz her zaman olduğu gibi arkadaşlardan ve müttefiklerden yoksun ve yalnızdık; merhametsiz sularla çevrilmiştik. Bu kez kaçsak bile gidebileceğimiz bir yer yoktu.

Bu yaşananların üzerinden daha bir hafta geçmeden ilk buz kütlelerini gördüm. Kuzeydeydik, suların karardığı, buzun derinlerden tehlike saçan sivrililiğiyle etrafı sardığı yerdeydik. Yazın başında olsak da rüzgâr tenimize işliyordu. Sabahları halatlar buzdan kalıplara dönüşüyordu.

Kamaramda dolanarak ve sonsuz okyanusa bakarak saatler geçirdim. Her sabah biraz bacaklarımı esnetmek ve uzaktan da olsa Malyen'i görmek için güverteye çıkarıldım. Karanlıklar Efendisi her zamanki gibi korkulukların yanında duruyor, ufku inceliyor, bir şeyler arıyordu. Sturmhond ve tayfası mesafeli davranmaya devam ediyordu.

Yedinci günde gri renkli taşlarla kaplı iki adanın arasından geçtik. Burayı haritacılık yaptığım zamanlardan hatırlıyordum: Jelka ve Vilki, Çatal ve Bıçak. Kemik Yolu'na, sayısız geminin sisli havada bir görünüp bir kaybolan adsız adalara çarparak parçalandığı engin, karanlık sulara girmiştik. Burası haritalarda kurukafa şekliyle, kocaman ağızlı canavarlarla, buz beyazı saçlı deniz kızlarıyla, kapkara gözlü

foklarla simgelenirdi. Sadece tecrübeli Fjerdan avcıları bu-
raya kürk arayışıyla gelir, zengin olma amacıyla canlarını
tehlikeye atarlardı. Peki, biz burada ne arıyorduk?

Sturmhond yelkenlerin toplanmasını emretti, pusun ara-
sında süzülürken hızımız azaldı. Gemiyi huzursuzluk ve ses-
sizlik kapladı. Geminin sandallarına, kenarda kullanmaya
hazır halde duran, ucunda Grisha çeliği olan zıpkınlara bak-
tım. Ne için gemide bulunduklarını tahmin etmek zor değildi.
Karanlıklar Efendisi bir tür büyütecin, tılsımın peşindeydi.
Grishalara göz gezdirdim, Karanlıklar Efendisi'nin "armağa-
nını" kimin alacağını merak ettim. Ama içimde korkunç bir
şüphe oluştu.

*Çılgınlık bu, dedim kendi kendime. Buna cesaret ede-
mez.* Bu düşünce içimi biraz rahatlatmıştı ama Karanlıklar Efen-
disi şansını her zaman zorlayan biriydi.

Ertesi gün Karanlıklar Efendisi yanına götürülmemi em-
retti.

"O kimin için?" diye sordum beni sancak tarafındaki
korkuluğun yanına bırakan Ivan'a.

Karanlıklar Efendisi öylece dalgalara bakıyordu. Onu kor-
kulukların üzerinden okyanusa atmayı düşündüm. Yüzlerce yıl-
dır yaşıyor olabilirdi, peki ya yüzmeyi biliyor muydu?

"Bana aklımdan geçeni düşündüğünü söyleme," dedim.
"Büyütecin bir başka aptal, saf kız için olduğunu söyle."

"Senin kadar inatçı, bencil olmayan, bir farenin canını

korumaya bile çalışmayan birine mi? İnan bana, keşke söz konusu başka biri olsaydı.”

Midem bulandı. “Bir Grisha’nın sadece tek bir büyüteci olabilir. Bunu bana sen söyledin.”

“Morozova’nın büyüteçleri farklıdır.”

Ağzım açık ona baktım. “Boynuz gibi bir parça daha mı var?”

“İkisinin birlikte kullanılması amaçlanmış, Alina. Onlar tıpkı bizim gibi eşsizler.”

Grisha teorisi üzerine olan kitaplar okumuştum. Onların hepsi de aynı şeyi söylüyordu: Grisha gücü sınırsız olmayacak şekilde oluşturulmuştu, sonuçta bir şekilde onun da kontrol altında tutulması gerekiyordu.

“Hayır,” dedim. “Bunu istemiyorum. Ben...”

“Sen ve *istemek*,” dedi Karanlık Efendisi dalga geçercesine. “İzcinin kalbine batırdığım bıçakla yavaş yavaş ölüşünü izlemek istiyorum. Suların ikinizi de yutmasını istiyorum ama kaderlerimiz artık birbirine kenetlenmiş durumda, Alina ve bu konuda ikimizin de yapabilecek bir şeyimiz yok.”

“Sen kafayı yemişsin.”

“Böyle düşünmek hoşuna gidiyor biliyorum,” dedi. “Ama büyüteçler bir araya getirilmek zorunda. Az da olsa Karanlık Diyarı’nı kontrol etme umudumuz varsa...”

“Karanlık Diyarı’nı kontrol edemezsin. Orası yok edilmeli.”

“Ağzından çıkanlara dikkat et, Alina,” dedi hafifçe gü-

lümseyerek. “Ben de senin için aynı şeyi düşünmüştüm.” Geri çekilmiş, saygıyla bekleyen Ivan’a işaret verdi. “Bana oğlanı getir.”

Yüreğim ağzıma geldi. “Bekle,” dedim. “Bana onun canını yakmayacağını söylemiştin.”

Bana aldırış etmedi. Aptal gibi etrafa baktım. Keşke Tanrı’nın merhametinden yoksun bu gemide yakarışlarımı dinleyecek biri olsaydı. Sturmhond dümenin yanında durmuş, bizi izliyordu, yüzünde donuk bir ifade vardı.

Karanlıklar Efendisi’nin *keftas*ının koluna yapıştım. “Bir anlaşma yapmıştık. Ben bir şey yapmadım. Bana demiştin ki...”

Karanlıklar Efendisi bana buz gibi gözleriyle baktı, kelimeler dudaklarımda öldü.

Çok geçmeden Ivan, Malyen’i çekiştirerek korkulukların yanına getirdi. Malyen önümüzde elleri bağlı halde durdu, parlak güneş ışığının altında gözlerini kıstı. Haftalardır birbirimize bu kadar yaklaşmamıştık. Yorgun ve solgun olmasına rağmen yaralanmış gibi görünmüyordu. Gergin ifadesinin bana yönelttiği soruyu anladım ama ona verecek cevabım yoktu.

“Pekâlâ, izci,” dedi Karanlıklar Efendisi. “İz sür.”

Malyen bakışlarını Karanlıklar Efendisi’den bana çevirdi, tekrar ona döndü. “Neyin izini? Okyanusun ortasındayız.”

“Aline biz zamanlar bana senin kayaların arasındaki tavşanları bile seçebildiğini söylerdi. *Verrhader*’in mürettebatıyla bizzat görüştüm, onlar da senin denizde, karada olduğun

kadar becerikli olduğunu söyledi. Uzmanlığınla şanslı bir kaptanı epey zengin edeceğini düşünüyor gibilerdi.”

Malyen kaşlarını çatı. “Benden balinaları avlamamı mı istiyorsun?”

“Hayır,” dedi Karanlıklar Efendisi. “Senden deniz kırbacını avlamamı istiyorum.”

Ona şaşkınlıkla baktık. Neredeyse kakhaha atacaktım.

“Ejderha mı arıyorsun?” diye sordu Malyen merakla.

“Su ejderhasını,” dedi Karanlıklar Efendisi. “Rusalye.”

Rusalye. Anlatılan masallarda deniz kırbacı suyılanı şekline girmek zorunda bırakılan, Kemik Yolu’nun dondurucu sularını korumakla görevlendirilen lanetlenmiş bir Prens’ti. Morozova’nın ikinci büyütecisi o muydu?

“O bir masaldan ibaret,” dedi Malyen, benim düşüncelerimi seslendirerek. “Çocuk hikâyesi. Aslında var olmayan bir şey.”

“Yıllardır bu sularda deniz kırbacının görüldüğü söylenir,” dedi Karanlıklar Efendisi.

“Tıpkı deniz kızları ve yarı insan yarı fok olan, beyaz selkiler gibi. Hepsi aslında efsane.”

Karanlıklar Efendisi kaşlarını çatı. “Morozova’nın boynuzu gibi mi?”

Malyen bana baktı. Başımı hafifçe sağa sola salladım. Karanlıklar Efendisi’nin aklındaki şeye bizim bir yardımımız olmazdı.

Malyen dalgalara baktı. “Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum.”

“Umarım söylediklerin doğru değildir, yoksa Alina için bu hiç de iyi olmaz.” Karanlıklar Efendisi *keftas*ının içinden ince bir bıçak çıkardı. “Çünkü kırbacı bulamadığın her gün Alina’nın teninin bir parçasını soyacağım. Ardından Ivan onu iyileştirecek, ertesi gün her şey yeni baştan başlayacak.”

Kanın yüzüme sıçradığını hissettim.

“Onun canını yakma,” dedi Malyen ama sesindeki korkuyu hissedebiliyordum.

“Bunu yapmayı ben de istemiyorum,” dedi Karanlıklar Efendisi. “Senden istediğimi yapmanı istiyorum, o kadar.”

“Geyiği bulmam aylarımı aldı,” dedi Malyen çaresizlikle. “Hâlâ bunu nasıl başardığımızı bilmiyorum.”

Sturmhond öne çıktı. Malyen’e ve Karanlıklar Efendisi’ne öyle odaklanmıştı ki onu neredeyse tamamen unutmuştu. “Gemimde bir kıza işkence edilmesine müsaade etmem,” dedi.

Karanlıklar Efendisi soğuk bakışlarını kaptana çevirdi. “Sen benim için çalışıyorsun, Sturmhond. İşini yapacaksın yoksa paranı almak dertlerinin en önemsizi olur.”

Gemiye huzursuzluk ve sessizlik hâkim oldu. Sturmhond’un mürettebatı Grishalarla boy ölçüşüp ölçüşemeyeceklerine bakıyordu, yüzlerinde düşmanca bir ifade vardı. Genya eliyle ağzını kapatmıştı ama tek kelime etmedi.

“İzciye biraz zaman ver,” dedi Sturmhond sakince. “Bir hafta ya da en azından birkaç gün.”

Karanlıklar Efendisi parmaklarını elbisemin kolundan içeri götürdü, elbiseyi çekip çıplak, beyaz tenimi gösterdi.

“Kolundan başlasam mı?” diye sordu. Kolumu bıraktı, ardından elinin arkasıyla yanağıma dokundu. “Yoksa yüzüyle mi?” Ivan’a başıyla işaret verdi. “Onu tut.”

Ivan başımın arkasını tuttu. Karanlıklar Efendisi bıçağı kaldırdı. Gözümün ucuyla parlayan çeliği gördüm. Geri çekilmeye çalıştım ama Ivan beni sıkıca yakalamıştı. Bıçak yanağıma değdi. Korkuyla nefes aldım.

“Dur!” diye bağırdı Malyen.

Karanlıklar Efendisi bekledi.

“Yapa... yapabilirim.”

“Malyen, hayır,” dedim cesurca, oysa çok korkuyordum.

Malyen yutkundu, “Gemiye güneybatıya, geldiğimiz yöne döndürün.”

Kıpırdamadan durdum. Bir şey görmüş müydü? Yoksa sadece bana bir şey olmasını engellemeye mi çalışıyordu?

Karanlıklar Efendisi başını yana eğdi, onu inceledi. “Benimle oyun oynamaman gerektiğini biliyorsundur sanırım, izci.”

Malyen hızla başını salladı. “Yapabilirim. Onu bulabilirim. Sadece... bana zaman tanıyın.”

Karanlıklar Efendisi bıçağını kınına koydu. Yavaşça nefes verdim, titrememek için kendimi tutmaya çalıştım.

“Bir haftan var,” diyerek döndü ve aşağıya indi. “Onu bana getirin,” diye seslendi Ivan’a.

“Malyen...” dedim Ivan beni kolumdan yakalarken.

Malyen bağlı ellerini kaldırıp bana uzandı. Parmakları

kısa bir süreliğine parmaklarıma değdi, ardından Ivan beni çeke çeke alt tarafa açılan kapıya götürdü.

Geminin nemli bölmelerine inerken aklımda sorular dolanıyordu. Ivan'ın yanında sendeleyerek yürüyor, az önce yaşananları anlamaya çalışıyordum. Karanlıklar Efendisi ona ihtiyacı olduğu sürece Malyen'in canına zarar vermeyeceğini söylemişti. Onu sadece beni hizada tutmak için kullanmayı düşündüğünü sanıyordum ama şimdi işin bir başka yüzü daha olduğunu öğreniyordum. Malyen gerçekten de deniz kırbacını bulabileceğine inanıyor muydu, yoksa zaman kazanmaya mı çalışıyordu? Hangisinin doğru olmasını istediğimden emin değildim. İşkenceye uğrama düşüncesi elbette hoşuma gitmiyordu ama ya buz ejderhasını bulursak? İkinci bir büyüteç neleri değiştirecekti?

Ivan beni kaptanın odasına benzeyen geniş bir kamaraya getirdi. Sturmhond mürettebatının yanında kalıyor olmalıydı. Bir yatak köşeye yerleştirilmişti, geminin arka tarafına denk gelen kavisli bölme kalın camlı bir dizi pencereyle süslenmişti. Oradan içeriye, Karanlıklar Efendisi'nin oturduğu çalışma masasına su dalgalarının yansıması eşliğinde ışık giriyordu.

Ivan başını eğdi, odadan çıkıp kapıyı ardından çekti.

"Senden uzaklaşmak için sabırsızlanıyordu," dedim kapının önünde dolanırken. "Dönüştüğün kişiden korkuyor. Tıpkı diğerleri gibi."

"Sen benden korkuyor musun, Alina?"

"İstediğin bu, değil mi?"

Karanlıklar Efendisi omuz silkti. “Korku güçlü bir mütefiktir,” dedi. “Hem de sadıktır.”

Bana her zaman aklımdan geçenleri, parmaklarını bir sayfadaki yazıların üzerinde gezdirip ancak ne olduğunu tahmin edebileceğim gizli bilgileri topluyormuş. Kelimeleri okuyormuş gibi soğuk, inceleyici bakışlarıyla baktı. Huzursuzluğumu belli etmemeye çalıştım ama bileklerimdeki demirler canımı yakıyordu.

“Seni serbest bırakmayı isterim,” dedi sakince.

“Serbest bırakabilirsin, derimi yüzebilirsin. Çok fazla seçeneğin var.” Bıçağının metalik soğukluğunu hâlâ yanaklarımda hissediyordum.

İç çekti. “O bir tehditti, Alina. İşimi halletmeme yaradı.”

“Yani beni kesmez miydin?”

“Öyle bir şey demedim.” Ses tonu her zamanki gibi duygulardan yoksundu. Beni deşmekle tehdit etmek onun için yemek siparişi vermekten farksızdı.

Loş ışığın altında yaralarının izlerini az biraz görebiliyordum. Sesimi çıkarmamam, önce onu konuşmaya zorlamam gerektiğini biliyordum ama merakım söz dinlemiyordu.

“Nasıl kurtuldun?”

Elini keskin hatlı çenesinde gezdirdi. “Volcralar etimin tadını umursamadı sanırım,” dedi dalgınca. “Kendilerinden olanla beslenmediklerini fark etmiş miydin?”

İçim ürperdi. Volcraları o yaratmıştı, tıpkı omzuma dişlerini batıran yaratık gibi. Yaram hâlâ zonkluyordu. “Öz özü çağırır.”

“Tekrar yaşamak istemeyeceğim bir deneyim oldu. Volcraların da senin de merhametini yeterince gördüm.”

Odanın karşı tarafına geçtim, masanın önünde durdum. “O zaman bana neden ikinci büyütecı veriyorsun?” diye sordum çaresizce, mantıklı bir sonuca varması için ona sağlam bir iddia sunmak istedim. “Bilmiyorum unuttun mu ama seni öldürmeye çalışmıştım.”

“Ama başaramadın.”

“Bana ikinci bir şans daha sunuyorsun. Beni neden daha güçlü kılasın ki?”

Bir kez daha omuz silkti. “Morozova’nın büyütecıleri olmadan Ravka yok olmuş demektir. Onlara sahip olman, tıpkı benim hükümdar olmam gibi kaderimizde yazılı. Bunun başka yolu yok.”

“Tam da senin istediğin gibi.”

Geriye yaslandı, kollarını göğsünün önünde birleştirdi. “Sen ise işimi hiç kolaylaştırmıyorsun, Alina.”

“Büyütecıleri birleştiremezsin. Tüm kitaplar aynı şeyi söylüyor.”

“Tümü *değil*.”

Hüsrarla haykırmak istedim. “Baghra beni uyardı. Ki-birli olduğunu, gözünü hırsın bürüdüğünü söyledi.”

“Öyle demek?” Sesi buz gibiydi. “Peki kulağına başka hangi haince laflar söyledi?”

“Seni sevdiğini,” dedim kızgınca. “Kurtarılabileceğine inandığını söyledi.”

O anda uzaklara baktı ama o, başını çevirmeden hemen

önce yüzündeki acı dolu ifadeyi gördüm. Ona ne yapmıştı? Yaptığı ondan neler götürmüştü?

“Kefaret,” diye söylendi. “Kurtuluş. Af dileme. Annemin tuhaf fikirleri. Belki de ona daha çok dikkat etmeliydim.” Masanın alt tarafına uzandı; ince, kırmızı bir kitap çıkardı. Kitabı elinde tutarken ışık kapağı saran altın rengi yazılarda parladı. *Istorii Sankt’ya*. “Bunun ne olduğunu biliyor musun?”

Kaşlarımı çattım. *Azizlerin Hayatları*. Aklıma hayal meyal bir anı geldi. Apparat aylar önce Küçük Saray’da bana bunun bir kopyasını vermişti. Kitabı tuvalet masasının çekmecesine atmış, bir daha da düşünmemiştim.

“Bu bir çocuk kitabı,” dedim.

“Okudun mu?”

“Hayır,” diye itiraf ettim, okumuş olmayı diledim. Karanlıklar Efendisi bana çok yakından bakıyordu. Eski dini çizimlerin bir araya getirildiği eski bir kitabın önemi ne olabilirdi ki?”

“Hurafe,” dedi kitabın kapağına bakarak. “Köylü propagandası. Böyle düşünmüştüm. Morozova tuhaf bir adamdı. Biraz senin gibiydi, sıradan ve zayıf olanlara yakınlık duyardı.”

“Malyen zayıf değil.”

“Yetenekli, şimdi hakkını yemeyeyim ama Grisha değil. Hiçbir zaman senin dengin olamayacak.”

“O benim dengim, hatta benden üstün,” diye çıkıştım.

Karanlıklar Efendisi başını iki yana salladı. Onu daha iyi tanımasam yüzündeki ifadenin acıma barındırdığını düşü-

nürdüm. “Onunla aile kurabileceğini sanıyorsun. Bir gelecek kurabileceğini... ama sen daha da güçlenirken o yaşlanacak. Kısa *otkazat*’sya hayatını yaşayacak, sen de onun ölmesini izleyeceksin.”

“Sus.”

Gülümsedi. “Devam et, ayak dire, doğana karşı gel. Bu sırada da ülken acı çeksin.”

“Senin yüzünden!”

“Hayır, kendi gücüne katlanamayan bir kıza güvendiğimden.” Ayağa kalktı, masanın önüne çıktı. Kızgınlığıma rağmen geri adım attım, arkamdaki sandalyeye çarptım.

“İzcinin yanında olduğunda neler hissettiğini biliyorum,” dedi.

“Pek sanmam.”

Umursamazca elini salladı. “Hayır, gittikçe artacak olan absürd özleminden bahsetmiyorum. Kalbindeki gerçeği biliyorum. Yalnızlığı, farklılığınızı giderek gördüğünü...” Öne eğildi. “Bunun verdiği acıyı.”

İçimdeki hislerin bana yaşattığı şoku gizlemeye çalıştım. “Neden bahsettiğini bilmiyorum,” dedim, ama sözlerime kendim bile inanmadım.

“Hiç dinmeyecek, Alina. Kaç tane fuların arkasına saklanırsan saklan, ne kadar uzağa ne kadar hızlı kaçarsan kaç, giderek kötülecek.”

Dönmeye çalıştım ama uzanıp çenemi tuttu, beni ona bakmaya zorladı. Birbirimize o kadar yakındık ki nefesini hissedebiliyordum. “Bizim gibi olan başka kimse yok, Ali-

na,” diye fısıldadı. “Hiçbir zaman da olmayacak.”

Ondan uzaklaştım, arkamdaki sandalyeyi devirdim, neredeyse dengemi kaybedecektim. Karanlıklar Efendisi bana bakarken demirler vurulmuş ellerimle kapıya vurup Ivan’a seslendim ama efendisi emri verene kadar Ivan gelmedi.

Aklımı pus sarmışçasına Ivan’ın sırtımdaki elini, koridorun pis kokusunu, denizcilerden birinin bize yol verdiğini, dar kamaramın sessizliğini, arkamdan kapının kilitlendiğini, ranzamı, yüzümü gömdüğüm battaniyenin sert kumaşının hışırtısını fark ettim, titreye titreye Karanlıklar Efendisi’nin sözlerini aklımdan atmaya çalıştım. Malyen’in ölümü... Önümdeki uzun hayat... Farklı olmanın hiç dinmeyecek acısı... Bunların her biri içime korku salıyor, kalbimi adeta bir pençe gibi sarıyordu.

Karanlıklar Efendisi’nin yalan söyleme konusunda usta olduğunu biliyordum. Her türlü duyguyu oynar, insanın zaaflarını avantajına kullanırdı. Ama Novyi Zem’de hissettiklerimi de Karanlıklar Efendisi’nin bana gösterdiği gerçeği, onun soğuk gri gözlerinde bir ayna gibi yansıyan hüznümü ve özlemimi de inkâr edemezdim.

Avcı gemisindeki hava değişmişti. Kaptanlarının küçük düşürüldüğünü hâlâ unutmayan mürettebat daha da huzursuz, tedirgin olmuştu. Grishalar kendi aralarında konuşuyorlardı, Kemik Yolu’nun sularında yavaşça ilerleyişimiz sinirlerini germiştii.

Karanlıklar Efendisi her gün beni güverteye çıkarttırıyor, pruvada yanında bekletiyordu. Malyen geminin diğer ucunda muhafızların denetiminde tutuluyordu. Ara sıra Sturmhond'a gemiyi çevireceği yön için sesleniyordu, bazen de yanından geçtiğimiz büyük buz tabakalarının suyun hemen üstünde kalan yerlerindeki derin tırmalama izlerine benzer şeyleri işaret ediyordu.

Kaba çiziklere baktım. Pençe izi olabilirlerdi. Önemsiz de olabilirlerdi. Yine de Malyen'in Tsibeya'da neler yapabildiğini görmüştüm. Geyiğin izini sürerken bana kırık dalları, ezilmiş çimleri, saniyeler önce gözüme hiç takılmayan ama onun işaret edişiyile fark ettiğim izleri göstermişti. Mürettebat şüpheli görünüyordu. Grishalar ise yapılan işi saçma buluyordu.

Hava kararıp, yeni bir gün gelip geçince Karanlıklar Efendisi beni güverteden geçiriyor, Malyen'in tam karşısına götürüyordu. Konuşmamıza izin vermiyordu. Malyen'in gözlerinin içine bakıp ona iyi olduğumu anlatmaya çalışıyordum ama öfkesinin ve çaresizliğinin arttığını görüyor, onu teselli edecek gücü içimde bulamıyordum.

Bir keresinde aşağıya açılan kapının orada sendeledim, Karanlıklar Efendisi beni tuttu. Birbirimize çok yakındık, beni bırakabilirdi ama bir süre bekledi, ben geri çekildim, elini sırtıma değdirdi.

Malyen ileri atıldı, Grisha muhafızlar onu tutmasa Karanlıklar Efendisi'ni yere yıkardı.

"Üç günün daha var, izci."

"Onu yalnız bırak," dedi Malyen dişlerini sıkarak.

“Ben sözümü tuttum. Ona zarar vermedim. Ama belki de korktuğun şey bu değildir.”

Malyen’in öfke kusmasına ramak kalmıştı. Yüzü solgundu, dudaklarını birbirine bastırmıştı, ellerini saran halatı zorlarken kollarındaki kaslar şişiyordu. Bu duruma katlanamıyordum.

“Ben iyiyim,” dedim sakince, Karanlıklar Efendisi’nin bıçağının tadına bakmayı göze alarak. “Bana zarar veremez.” Yalan söylüyordum ama bu sözleri sarf etmek hoşuma gitmişti.

Karanlıklar Efendisi bir bana bir Malyen’e baktı; soğuk, boş bakışlarını gördüm. “Endişelenme, izci. Anlaşmamızın bittiğini zamanı gelince görürsün.” Beni alt kata doğru itti ama gitmeden önce Malyen’e söylediği sözleri işittim. “Ona çılgınlık attırdığımda sesini duymanı sağlayacağımdan şüphelen olmasın.”

Aynı hafta devam ediyordu, altıncı günde Genya beni erkenden kaldırdı. Ayılmaya çalışırken şafağın daha yeni söktüğünü fark ettim. İçimi korku kapladı. Belki de Karanlıklar Efendisi cezamı kesme vaktinin geldiğine karar vermiş, blöf yapmadığını herkese göstermeyi düşünmüştü.

Ama Genya’nın yüzü gülüyordu.

“Bir şey buldu!” dedi sevinçle. Ranzadan kalkmama yardım ederken ayaklarının ucunda zıpladı, resmen dans ediyordu. “İzci yaklaştığımızı söyledi!”

“Onun adı Malyen,” diye söylenip ellerinden uzaklaş-

tım. Suratını asmasına aldırış etmedim.

Doğru olabilir mi? Genya beni yukarı çıkarırken merakım arttı. Yoksa Malyen sadece bana biraz daha zaman kazandırmayı mı umuyordu?

Sabahın gri tonlu loş havasına çıktık. Güverte, Rüzgârın Hâkimleri rüzgâra yön verirken ve Sturmhond'un mürettebatı yukarıdaki yelkenleri yönetirken suya bakan Grishalarla doluydu.

Sis önceki günden daha yoğundu. Suyu yapışmıştı, geminin etrafında süzülüyordu. Sessizlik sadece Malyen'in seslendiği yön tarifleriyle, Sturmhond'un verdiği emirlerle bölünüyordu.

Denizin açık, geniş bir bölümüne varınca Malyen, Karanlıklar Efendisi'ne döndü, "Sanırım yaklaştık," dedi.

"Sanırım mı?"

Malyen hafifçe başını salladı.

Karanlıklar Efendisi düşündü. Malyen onu oyalıyorsa oyunu kısa zamanda bitmeye mahkûmdu, ödeyeceği bedel büyüktü.

Hiç bitmeyecek gibi gelen anların ardından Karanlıklar Efendisi, Sturmhond'a işaret verdi.

"Yelkenleri toplayın," diye emretti kaptan, direğin yukarısındaki adamlar emre uydu.

Ivan, Karanlıklar Efendisi'nin omzuna dokunup ufkun güney tarafını işaret etti. "Gemi, *moi soverenyi*."

Ufak leke gibi görünen şeye gözlerimi kısarak baktım.

O an, "Bayrak taşıyorlar mı?" diye sordu Karanlıklar

Efendisi, Sturmhond'a.

“Muhtemelen balıkçılardır,” dedi Sturmhond. “Biz yine de gözümüzü dört açarız.” Adamlarından birine işaret etti, adam elinde tek gözlü bir dürbünle çabucak kontra babafingo direğine çıktı.

Şalopalar dakikalar içinde hazırlandı, sancak tarafından içinde Sturmhond'un elinde zıpkınlar olan adamlarıyla suya indirildi. Karanlıklar Efendisi'nin Grishaları botların ilerleyişini izlemek için korkulukların yanına doluştu. Sis dalgalarına karşı aynı anda çekilen küreklerin etrafını da sarıyordu.

Malyen'e doğru bir adım attım. Herkes sudaki adamlara odaklanmıştı. Sadece Genya bana bakıyordu. Tereddüt etti, ardından dönüp diğerlerinin arasına karıştı.

Malyen'le ikimiz ileriye bakıyorduk ama omuzlarımız birbirine değecek kadar yakındık.

“Bana iyi olduğunu söyle,” dedi, sesi boğuktu.

Evet dercesine başımı salladım, boğazımdaki yumruyu yutkundum. “İyiyim,” dedim yumuşak bir sesle. “Orada bir yerde mi?”

“Bilmiyorum. Olabilir. Geyiğin izini sürerken de yaklaştığımızı düşündüm ama... Alina, ya yanılıyorsam...”

O anda bizi kimin göreceğini, nasıl bir ceza alacağımı umursamadan döndüm. Sis artık sudan yükseliyor, güvertenin etrafında dolaşıyordu. Başımı kaldırıp Malyen'e baktım; yüzünü, masmavi gözlerini, dudaklarının kavisini, çenesindeki uzun yara izini aklıma kazıdım. Onun arkasında, elinde bir gaz lambasıyla yelken direğine tırmanan Tamar'ı gördüm.

“Bunların hiçbirisi senin suçun değil, Malyen. Hiçbiri.”

Başını eğdi, alnını alnıma dayadı. “Canını yakmasına izin vermeyeceğim.”

Buna engel olacak gücü olmadığını ikimiz de biliyorduk ama bu durumun gerçekliği çok acı vericiydi, ben de bu yüzden, “Biliyorum,” dedim.

“Sırf beni mutlu etmek için böyle diyorsun,” dedi gülümseyerek.

“Mutlu olmayı hak ediyorsun.”

Dudaklarını alnıma koydu. “Kurtulmanın bir yolunu bulacağız, Alina. Her zaman olduğu gibi.”

Zincirli ellerimi göğsüne koydum, gözlerimi kapattım. Buzlu denizde yalnızdık, resmen canavarlar yaratabilen bir adamın esiriydik, yine de inancımı koruyordum. Malyen’e yaslandım, günler sonra ilk kez umutlanmaya cesaret ettim.

Bir bağırış duyuldu: “Sancağın sol tarafında!”

Hemen başımı o tarafa çevirdik, duruldum. Sis içinde parıl parıl parlayan, dalgalanan beyaz bir silüet hareket ediyordu.

“Azizler aşkına,” dedi Malyen.

O anda yaratığın sırtı dalgaları yardı, bir yılan gibi süzülerek suda ilerledi ve üzerindeki ışıktaki renk değiştiren pullar gökkuşağı gibi parladı.

Rusalye.

Rusalye bir destandı, masaldı, haritaların kenarında yaşayan hayali bir canavardı. Ama şüpheyeye mahal kalmamıştı. Buz ejderhası gerçektir, Malyen geyiği bulduğu gibi onu da bulmuştu. Bu da ne olduğunu bilmediğimiz bir sona doğru hızla ilerlememiz gibi, her şeyin birden olması gibi bana tuhaf geliyordu.

Şalopalardan gelen bağırma sesi dikkatimi çekti. Deniz kırbacına en yakın bottaki adam elindeki mızrakla nişan aldı. Ama ejderhanın beyaz kuyruğu suyu yardı, dalgaları kesti, botun gövdesine sudan yuvarlanan bir duvar gönderdi. Zıpkınlı adam şalopanın ucu havaya kalkarken sertçe yere düştü, son anda toparlandı.

İyi, diye düşündüm. Savaş onlarla.

Ardından diğer bottan zıpkınlar yağdı. İlki açığa düşüp suya gömüldü. İkincisi deniz kırbacının etine saplandı.

Kıvrandı, kuyruğunu ileri geriye salladı, sonra da bir yılan gibi geri çekilip havaya kalktı, vücudunu sudan çıkardı.

Bir anlığına havada asılı kaldı, kanada benzer yarı saydam yüzgeçleri, parlayan pulları, öfke saçan kırmızı gözleri vardı. Sırtından su damlıyordu, devasa ağzı açıktı, pembe dili, sıra sıra keskin dişleri görünüyordu. Et yakındaki bota büyük bir gürültüyle çarptı, etrafa tahtalar sıçradı. Küçük şalopa ikiye ayrıldı, adamlar suya döküldü. Ejderhanın ağzı bir denizcinin bacaklarını kaptı, adam çığlıklar atarak dalgaların içine gömülüp ortadan kayboldu. Mürettebatın geri kalanı can havliyle kulaç atıp kanla lekelenen sularla boğuştu, diğer şalopaya vardı, arkadaşları tarafından bota alındı.

Başımı kaldırıp avcı gemisinin donanımlarına baktım. Direklerin uçları artık sisten görünmez olmuştu ama ana direğin tepesinde yanmaya devam eden Tamar'ın gaz lambasını hâlâ seçebiliyordum.

Başka bir zıpkın hedefi vurdu ve deniz kırbacı ömrüm boyunca duyduğum en güzel sesle şarkı söylemeye başladı; sade, sözsüz şarkıdan bir koro gibi farklı tonlar yükseldi. *Hayır, şarkı söylemiyor, dedim kendi kendime. Deniz kırbacı feryat ediyordu, şalopalar üzerine gelirken kıvranıyor, yuvarlanıyor, zıpkını çıkarmaya çalışıyordu. Mücadele et, diye yalvardım sessizce. Seni ele geçirdi mi hayatta bırakmaz.*

Ama ejderhanın çoktan yavaşladığını görebiliyor, yakarışlarının duraksayıp acıya dönüştüğünü, sesinin solduğunu hissedebiliyordum.

Bir yandan da Karanlık Efendisi'nin buna bir son vermesini diledim. Neden öyle yapmıyordu ki? Morozova'nın geyiğine yaptığı gibi neden kesme hareketini deniz kırbacın-

da kullanıp beni ona bağlamıyordu?

“Ağlar!” diye bağırdı Sturmhond. Ama sis öyle yoğunlaşmıştı ki sesinin nereden geldiğini kestiremiyordum. Sancak tarafındaki korkulukların yanından ardı ardına gürültüler işittim.

“Sisi temizleyin,” diye emretti Karanlıklar Efendisi. “Şalopayı yitiriyoruz.”

Grishaların birbirine bağırdığını duydum, ardından Rüzgârın Hâkimi’nin gücünün paltomu uçuşturduğunu hissettim.

Sis kalktı, ağzım açık kaldı. Karanlıklar Efendisi ve Grishaları halen sancak tarafında duruyordu. Birlikte artık avcı gemisinden uzağa doğru kürek çeken şalopaya dikkatle bakıyorlardı. İskele tarafında nereden çıktığı bilinmeyen bir başka gemi belirdi; direkleri parlayan, yepyeni bir uskunaydı; üzerinde kırmızı renkli bir köpek, altında da soluk mavi ve altın sarısı renklerde Ravka’nın çift başlı kartalını taşıyan bir bayrak taşıyordu.

Yine bir gürültü duydum, çelik kancaların avcı gemisinin liman tarafına atıldığını gördüm. *Borda kancası* olduklarını anladım.

Ardından her şey birden oluverdi. Yukarılardan dolunayda uluyan bir kurdun sesine benzer bir ses geldi. Avcı gemisinin güvertesine belinde tabancalar, ellerinde denizci kamaları olan, vahşi köpek sürüsü gibi havlayan adamlar doluştu. Karanlıklar Efendisi’nin döndüğünü, yüzüne kafa karışıklığının ve öfkesinin yansıdığını gördüm.

“Neler oluyor?” diye sordu, Malyen öne çıktı, birlikte mizana direğinin arkasına doğru çekildik.

“Bilmiyorum,” diye yanıt verdim. “Çok iyi ya da çok çok kötü bir şey.”

Sırtımızı birbirimize verdik, ellerimiz hâlâ bağlıydı, güverte savaş meydanına dönerken kendimizi savunamayacak durumdaydık. Tabanca sesleri yükseldi. Hava Ateşin Hâkimleri’nin ateşiyle renklendi. “Bana doğru gelin, tazılar!” diye bağırdı Sturmhond, elindeki süvari kılıcıyla harekete geçti.

Havlayan, uluyan, hırlayan adamlar Karanlık Efendisi’nin Grishalarına dört bir yandan saldırdı. Sturmhond’un adamları. Sturmhond, Karanlık Efendisi’ni oyuna getirmişti.

Aklını kaçırmış olmalıydı. Evet, Grishalar sayıca onun adamlarından azdı ama Karanlık Efendisi’yle savaşırken sayıların bir önemi yoktu.

“Bak!” diye bağırdı Malyen.

Aşağıdaki sularda geriye kalan şalopadaki adamlar can çekişen deniz kırbacını çekiyorlardı. Yelkeni açmışlardı, güçlü bir rüzgâr onları avcı gemisine doğru değil, doğrudan uskunaya doğru sürüyordu. Onları taşıyan rüzgârın nereden geldiği belirsizdi. Daha dikkatli baktım. Uskunada mürettebattan birinin kollarını açarak durduğunu gördüm. Yanılmıyordum; Sturmhond’un emrinde bir Rüzgârın Hâkimi vardı.

Aniden bir el beni belimden yakaladı, ayaklarım yerden kesildi. Dünya tersine dönmüş gibiydi, geniş bir omzun üzerine atılırken çılgılık attım.

Başımı kaldırdım, beni bir zincir gibi tutan kola karşı mücadele ettim, Tamar'ın elinde parlayan bir bıçakla hızla Malyen'in üzerine doğru gittiğini gördüm. "Hayır!" diye haykırdım. "Malyen!"

Kendisini savunmak için ellerini havaya kaldırdı ama Tamar bıçakla sadece halatları kesti. "Git!" diye bağırdı, ona bıçağı fırlattı, belindeki kından kılıcını çıkardı.

Tolya güvertenin öteki tarafına hızla koşarken beni sıkıca tuttu. Tamar'la Malyen de hemen arkamızdaydı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum, başım devin sırtına çarpıp duruyordu.

"Sadece koş!" dedi Tamar, kendisini onun yoluna atan bir Corporalki'yi kılıcıyla savurdu."

"Koşamam," diye bağırarak ona yanıt verdim. "Aptal kardeşin beni bir çuval gibi sırtına attı!"

"Kurtulmayı istiyor musun, istemiyor musun?"

Cevap vermeye vaktim olmadı.

"Sıkı tutun," dedi Tolya. "Karşıya geçiyoruz."

Gözlerimi sıkıca kapattım, kendimi buz gibi sulara batmaya hazırladım ama Tolya daha birkaç adım atmamıştı ki aniden inledi, bir dizinin üstüne düştü, kollarının arasından düştüm. Güverteye yığıldım. Başımı kaldırıncı Ivan'ın ve mavi cübbeli bir Grisha'nın bize baktığını gördüm.

Ivan elini uzatmıştı. Tolya'nın kalbini sıkıyordu, bu kez Sturmhond onu savunacak durumda değildi.

Ateşin Hâkimleri'nden olan Grisha, Tamar'ın ve Malyen'in üzerine yürüdü, avucunda çoktan alev oluşmuştu. Da-

ha başlamadan her şey bitti, diye düşündüm çaresizce ama hemen ardından Grisha şaşkınlık içinde durdu. Alevler azaldı.

“Neyi bekliyorsun?” diye sordu Ivan sinirle.

Grisha’nın tek cevabı bir iniltiydi. Gözleri yuvalarından çıkacak gibi olmuştu. Boğazını tutuyordu.

Tamar sağ eliyle kılıcını tutuyordu ama sol elini bir yumruk gibi yapmıştı.

“İyi numara,” dedi, felç olan Grisha’nın alevini söndürdü. “Ama ben de birkaç iyi numara biliyorum.” Kılıcını kaldırdı, çaresizce duran ve nefes almaya çalışan Ateşin Hâkimi’ne tek bir hamleyle kılıcı sapladı.

Ateşin Hâkimi yere düştü. Ivan cansız bedenin başında duran, kılıcından kanlar damlayan Tamar’a şaşkınlık içinde baktı. Dikkati dağılmış olmalıydı; çünkü tam o anda Tolya kükreyerek ayağa kalktı.

Ivan yumruğunu sıktı, odaklanmaya çalıştı. Tolya suratını ekşitti ama yere düşmedi. Ardından dev Tolya elini uzattı, Ivan acıyla, hayretle yüzünü buruşturdu.

Tolya’ya ve Tamar’a baktım ve neler olduğunu anladım. İkisi de Grisha’ydı. Cellatlardandı.

“Bunu sevdiğini mi, küçük adam?” diye sordu Tolya, Ivan’a doğru yürürken. Ivan çaresizlikle diğer elini de uzattı. Titriyordu, nefes almak için çaba sarf ettiğini görebiliyordum.

Tolya hafifçe sarsıldı ama onun üzerine yürümeye devam etti. “Şimdi daha güçlü bir kalbe sahip olduğunu öğreneceğiz,” diye söylendi.

Sert bir fırtınada ilerlercesine yavaşça yürüdü, yüzü boncuk boncuk ter olmuştu, pis pis gülerken dişleri görünüyordu. İkisinin de aynı anda ölüp gideceğini düşündüm.

Ardından Tolya uzattığı elini yumruk yaptı. Ivan kasıldı. Gözleri yukarıya gitti. Dudağı kan toplayıp patladı ve güverteye yığıldı.

Etrafımda yaşanan kaosu gözlerim puslanmışçasına izledim. Tamar, Rüzgârın Hâkimleri'nden biriyle boğuşuyordu. Diğer iki Grisha, Tolya'nın üzerine atlamıştı. Bir silah sesi duydum, Malyen'in bir tabancayı ele geçirdiğini fark ettim ama görebildiğim tek şey Ivan'ın cansız bedeniydi.

Ölmüştü. Karanlıklar Efendisi'nin sağ eli, İkinci Ordu'daki Cellatların en güçlülerinden biri canından olmuştu. Karanlıklar Diyarı'ndan, volcralardan kurtulmuştu ama artık ölüydü.

Nedense hüznümlendim, ardından kendime geldim. Genya, Ivan'a bakıyordu, eliyle ağzını kapatmıştı.

"Genya..." dedim.

"Onları durdurun!" Bağırma sesi güvertenin öteki tarafından geliyordu. Döndüm, Karanlıklar Efendisi'nin eli silahlı bir denizciyle boğuştuğunu gördüm.

Genya titriyordu. *Keftas*ının cebine uzandı, bir tabanca çıkardı. Tolya ona doğru atıldı.

"Hayır!" dedim, aralarına girdim. Genya'yı öldürmesine müsaade etmeyecektim.

Ağır tabanca elinde sallanıyordu.

"Genya," dedim sakince. "Beni gerçekten de vuracak

mısın?” Aklını yitirmişçesine etrafına bakındı, nereyi hedef alacağını bilemiyor gibiydi. Elimi *keftas*ının koluna koydum yavaşça. İrkildi, namluyu bana doğrulttu.

Şimşek çakmasına benzer bir ses duyuldu, Karanlıklar Efendisi’nin serbest kaldığını anladım. Arkama baktım, üzerimize doğru karanlık bir dalganın geldiğini gördüm. *Her şey bitti*, diye düşündüm. *Hepimiz bittik*. Ama saniyeler sonra bir parıltı gördüm, silah sesi duydum. Karanlık kayboldu, Karanlıklar Efendisi’nin kolunu tuttuğunu, acı ve kızgınlıkla ileriye baktığını gördüm. Vurulduğunu fark edince büyük bir şaşkınlık yaşadım.

Sturmhond elinde tabancasıyla bize doğru geliyordu. “Koşun!” diye bağırdı.

“Haydi, Alina!” diye seslendi Malyen, koluma uzandı.

“Genya,” dedim çaresizlikle. “Bizimle gel.”

Eli o kadar kötü titriyordu ki tabancanın elinden yere düşeceğini düşündüm. Yanaklarından aşağı gözyaşları dökülüyordu.

“Yapamam,” dedi hüngür hüngür ağlarken. Silahı indirdi. “Git, Alina,” dedi. “Sadece git.”

Saniyeler sonra Tolya beni yine omzuna aldı. Geniş omzunu dövüp durdum umutsuzca. “Hayır!” diye haykırdım. “Bekle!”

Ama hiç kimse beni umursamadı. Tolya koşmaya başladı, korkuluğun üzerinden atladi. Buz gibi suya doğru düşerken çığlık attım, kendimi çarpmaya hazırladım ama Grisha gücüyle gelen rüzgâr bizi kaldırdı, büyük bir uğultuyla bizi

saldırıyı düzenleyen geminin güvertesine bıraktı. Tamar'la Malyen de bizi takip etti, Sturmhond da onların hemen arkasındaydı.

“İşareti ver,” diye bağırdı Sturmhond ayağa kalkarken. Kulakları delen bir ıslık sesi duyuldu.

“Privyet,” diye seslendi mürettebattan birine. “Kaç kişi kaldık?”

“Sekiz adamımızı yitirdik,” diye yanıt verdi Privyet. “Dört kişi avcı gemisinde kaldı. Kargo da yukarı çıkarılıyor.”

“Azizler aşkına,” dedi Sturmhond. Dönüp avcı gemisine baktı, doğru kararı vermeye çalıştı. “Silahşorlar!” diye bağırdı uskunanın direğindeki platformda duran adamlara. “Onları koruyun!”

Silahşorlar tüfeklerini avcı gemisinin güvertesine doğru ateşlemeye başladı. Tolya, Malyen'e bir tüfek attı, ardından bir başkasını da sırtına aldı. Geminin direğine tırmanmaya başladı. Tamar belinden tabancasını çıkardı. Ben ise hâlâ yerde yatıyordum, kelepçeli ellerimden dolayı hiçbir işe yaramıyordum.

“Deniz kırbacı güvende, kaptan!” diye bağırdı Privyet.

Sturmhond'un adamlarının ikisi daha avcı gemisinin korkuluklarından atladı, havada kollarını deli gibi sallayarak uçtular ve uskunanın güvertesine düştüler. Adamlardan birinin kolundan kanlar akıyordu.

Bir kez daha o şimşek sesi geldi.

“Ayağa kalktı!” diye seslendi Tamar.

Üzerimize doğru karanlık geldi, gemiyi sardı, yolundaki

her şeyi görünmez kıldı.

“Elimi çözün!” dedim. “Bırakın yardım edeyim!”

Sturmhond, Tamar’a anahtarları fırlattı. “Dediğini yap!” diye bağırdı.

Tamar bileklerime uzandı, karanlık üzerimize gelirken anahtarı kilide soktu.

Bir anlığına kör olduk. Birinin çığlık attığını duydum. Ardından kilidin açılma sesi geldi. Demirler bileklerimden güverteye tak diye düştü.

Ellerimi kaldırdım, ışık karanlığın içinde parladı, onu geldiği yere itti. Sturmhond’un mürettebatından neşe dolu sesler yükseldi, ama bir başka ses; kulağı tırmalayan bir çığlığa, iç ürperten, sonsuza dek kapalı kalması gereken bir kapıdan çıkan gıcırtya benzer bir ses duyuldu. Omzumdaki yara sızladı. *Nichevo*’ya.

Sturmhond’a döndüm. “Buradan gitmeliyiz,” dedim. “Hem de hemen!”

Tereddüt etti, gitti geldi. Adamlarından ikisi hâlâ diğer gemideydi. Yüzünde sert bir ifade vardı. “Yelkenleri açın!” diye bağırdı, yukarıdaki adamlarına. “Rüzgârın Hâkimleri doğuya!”

Direklerin yanına yan yana dizilmiş denizcilerin kollarını kaldırdığını gördüm, üstümüzdeki yelken sert rüzgârla dolarken *vuvv* sesini duydum. Bu korsanın mürettebatında kaç Grisha vardı ki?

Ama Karanlıklar Efendisi’nin emri altında olan Rüzgârın Hâkimleri de diğer güvertede toparlanmış, rüzgârlarını

bizi devirmek için kullanıyordu. Uskuna bir o yana bir bu yana sallandı.

“İskele tarafı, silahlar!” diye kükredi Sturmhond. “İşaretimle bordadan saldırın!”

İki tiz düdüğü sesi duydum. Kulakları sağır eden bir güm-bürtü duyuldu, geminin ardı ardına ateşlenen topları avcı gemisinde devasa delikler açtı. Karanlıklar Efendisi’nin gemisinden panik dolu sesler yükseldi. Sturmhond’un emrindeki Grishalar fırsatı iyi değerlendirdi, uskuna ileri atıldı.

Topların dumanı dağılırken siyahlar içinde bir figürün etkisiz kılınan geminin korkuluğuna çıktığını gördüm. Üzerimize doğru karanlık bir dalga daha geldi ama bu seferki farklıydı. Pençeleriyle ağır ağır tırmanıyormuşçasına suda ilerliyor, binlerce kızgın böceğin tıktısını çıkarıyordu.

Karanlık bir kayaya çarpan bir dalga gibi köpürdü, kopardı, şekillere bürünmeye başladı. Yanımda duran Malyen dua etti, tüfeğini omzuna kaldırdı. Gücüme odaklandım, kesme hareketiyle kara bulutu yardım, tam şekline ulaşmadan önce *nichevo* ’yayı yok etmeye çalıştım ama onları durdurdum. Siyah dişleriy ve pençeleriyle üzerimize gelmeye devam ettiler.

Sturmhond’un adamları ateş açtı.

Nichevo ’ya uskunanın direklerine ulaştı, yelkenin etrafında dolandı, üst platformdaki denizcileri meyve toplar gibi topladı. Denizciler güverteye çakıldı. Mürettebat kılıçlarını çekerken Malyen tekrar tekrar tüfeğini ateşledi ama mermiler de kılıçlar da canavarları yavaşlatmaktan öteye gitmiyordu.

Kara vücutları dağılıyor, sonra tekrar şekil alıyordu ve ardı ardına gelmeye devam ediyorlardı.

Uskuna hâlâ hareket ediyor, avcı gemisiyle arasındaki farkı açıyordu. Ancak yeterince hızlı gitmiyordu. O acı iniltiyi işittim, hemen ardından da kara bulutların kanatlı vücutlara dönüşerek üzerimize geldiğini, karanlığın askerlerine destek verdiğini gördüm.

Sturmhond da bunu gördü. Yelkenlere rüzgâr getiren Grishalarından birini işaret etti. “Şimşek,” diye bağırdı.

İrkildim. Ciddi olamazdı. Rüzgârın Hâkimleri’nin şimşek yaratmasına hiç izin verilmezdi. Beklenmedik sonuçlar doğabilirdi, çok tehlikeliydi. Özellikle de açık denizlerde ve tahta gemilerde ama Sturmhond’un Grishaları tereddüt etmedi. Rüzgârın Hâkimleri ellerini birleştirdi, avuçlarını ileri geri ovdu. Kulaklarım biriken basınçla patlayacak gibi oldu. Havada akımlar oluştu.

Şimşekler gökyüzünde zikzaklar çizerken kendimizi koruyacak vakti ancak bulduk. *Nichevo*’ya yaşanan anlık şaşkınlıkla dağıldı.

“Git!” diye seslendi Sturmhond. “Tam güç!” Uskuna ileri fırlarken Malyen’le birlikte korkuluklara fırladık. Güçlü gemi dalgaların üzerinde uçuyor gibiydi.

Avcı gemisinin yan tarafında bir başka karanlık pus birikti. Ayağa kalktım, toparlandım, gücüme odaklanmaya başladım.

Ama gelmedi. Karanlıklar Efendisi’nin gücünün de demek ki sınırı vardı. Onun ulaşabileceği alandan çıkmıştık.

Korkuluğa yaslandım. Karanlıklar Efendisi'nin gemisi ve canavarları gözden kaybolurken rüzgâr ve sıçrayan sular tenime değdi. Kahkaha atacak gibi oldum.

Malyen beni sardı, ona sıkıca tutundum, gömleğinin ıslaklığını hissettim, kalp atışlarını dinledim, hâlâ hayatta olduğumuza inanmakta güçlük çektim.

Ardından döktükleri kana, kaybettikleri arkadaşlarına rağmen uskunanın mürettebatı sevinç çığlıkları attı. Haykırdılar, bağırdılar, havlayıp hırladılar. Yukarıdaki Tolya tüfeğini tek eliyle kaldırdı, başını geriye attı ve kollarımdaki tüyleri diken diken eden bir sesle uludu.

Malyen'le birbirimizden ayrıldık, etrafımızdaki zıplayıp duran ve kahkahalar atan mürettebata baktım. İkimizin de aynı şeyi düşündüğünü biliyordum.

Neye bulaştık biz?

Dönüp sırtımızı korkuluğa dayadık, yere çöküp yorgun argın, şaşkın halde yan yana oturduk. Karanlıklar Efendisi'nden kaçmıştık ama denizci gibi giyinen, kudurmuş köpekler gibi havlayan bir grup kaçık Grisha'nın bulunduğu tuhaf bir gemiye düşmüştük.

“Sen iyi misin?” diye sordu Malyen.

Başımı salladım. Omzumdaki yara alev almış gibiydi ama başka yara almamıştım, vücudum gücümü yeniden kullandığım için canlanmıştı.

“Sen?” diye sordum.

“Üzerimde çizik bile yok,” dedi Malyen şaşkınlık içinde.

Rüzgârın Hâkimleri ve sonradan fark ettiğim Dalgaların Hâkimleri tarafından hareket ettirilen gemi inanılmaz bir hızla ilerliyordu. Yaşanan mücadelenin korkusu ve gerilimi dinince sıırılsıklam olduğumu fark ettim. Dişlerim zangırdamaya başladı. Malyen beni sardı, bir ara da mürettebattan birisi üzerimize battaniye attı.

En sonunda Sturmhond durulmasını, yelkenlerin toplanmasını emretti. Grishalar ellerini indirip birbirlerine yaslandı. Tamamen tükenmişlerdi. Güçleri yüzlerini parlatmış, gözlerini canlandırmıştı.

Uskuna hafifçe sallandı, gemiye aniden büyük bir sessizlik çöktü.

“Nöbet tutun,” diye emretti Sturmhond, Privyet denizcilerden birine dürbünü verdi, adamı yukarıdaki platforma gönderdi. Malyen’le birlikte yavaşça ayağa kalktık.

Sturmhond yorgun düşen Etherealkilerin önünden geçti, Rüzgârın ve Dalgaların Hâkimleri’nin sırtına elini koydu, içlerinden birkaçına alçak sesle bir şeyler söyledi. Yaralı denizcileri alt kata, geminin doktoru ya da Corporalki şifacısı tarafından tedavi edileceklerini düşündüğüm yere, gönderdi. Emrinde her türlü Grisha var gibiydi.

Ardından bana doğru yürüdü, kemerinden bir bıçak çıkardı. Ellerimi yukarı kaldırdım, Malyen önünde durdu, tüfeğini Sturmhond’un göğsüne doğrulttu. Anında etrafımızdaki mürettebatın kılıçlarını çektiğini, tabancalarının horozunu kurduğunu işittim.

“Sakin ol, Oretsev,” dedi Sturmhond, adımları yavaşladı. “Sizi gemime alabilmek için fazlasıyla belaya bulaşp, zarara uğradım. Durduk yere sizi kevgire çevirirsek yazık olur.” Bıçağı çevirip sapını bana sundu. “Bu yaratık için.”

Deniz kırbacı... Çatışmanın heyecanıyla onu neredeyse unutmuştum.

Malyen tereddüt etti, ardından yavaşça tüfeğini indirdi.

Sturmhond adamlarına, “Silahlarınızı indirin,” diye emretti. Mürettebat tabancalarını kılıflarına, kılıçlarını kınlarına koydu.

Sturmhond, Tamar’a başıyla işaret verdi. “Onu içeri çekin.”

Tamar’ın emriyle bir grup denizci sancak tarafındaki korkuluklardan eğilip karmakarışık ağırları yukarı çekti. Yavaşça deniz kırbacının vücudunu gemiye aldılar. Ağın içinde mücadele eden yaratık güverteye yığıldı. Saldırganca atıldı, dişleri kenetlendi. Hepimiz geri sıçradık.

“Anladığım kadarıyla bu işi senin yapman gerekiyor,” dedi Sturmhond, bıçağı bir kez daha bana uzatırken. Kaptana baktım, büyüteçler hakkında, özellikle de bu büyüteç hakkında ne kadar bilgiye sahip olduğunu merak ettim.

“Haydi,” dedi. “Harekete geçmeliyiz. Karanlıklar Efendisî’nin gemisi hasar gördü ama uzun süre öyle kalmayacaktır.”

Sturmhond’un elindeki bıçak güneşte parlıyordu. Grisha çeliğinden yapılmıştı. Nedense buna hiç şaşırmadım.

Yine de tereddüt ettim.

“Az önce on üç iyi adamımı kaybettim,” dedi Sturmhond sakince. “Bana hepsinin boşa olduğunu söyleme.”

Deniz kırbacına baktım. Güvertede vücudu ara ara seğirerek duruyordu, solungaçları yavaşça kalkıp iniyordu, kırmızı gözleri buğulanmıştı ama hâlâ öfke doluydu. Morozova’nın geyiğinin kara, durgun gözlerini, son anlardaki sessizce duruşunu hatırladım.

Geyik o kadar uzun süre hayalimde yaşamıştı ki en sonunda ağaçların arasından karlı ormana çıktığında onu tanıyormuş gibi olmuştum. Deniz kırbacı bana yabancıydı, yaralı bedeninin yarattığı hüzne rağmen gerçekten bir efsane gibiydi.

“Kararın ne olursa olsun o yaşamayacak,” dedi kaptan.

Bıçağı aldım. Ağırlığını elimde hissettim. *Bu merhamet mi?* Morozova’nın geyiğine gösterdiğim merhametle aynı olmadığı kesindi.

Rusalye... Lanetli Prens, Kemik Yolu’nun koruyucusu... Masallarda yalnızca genç kızları kandırır, sırtına alır, kahkahalarla onları dalgaların arasından geçirirdi. Kıyıdan yardım çılgınlıklarının duyulamayacağı kadar uzaklaştığında suya dalar, kızları da suyun altındaki sarayına götürürdü. Orada inciden, mercanlardan başka yiyecek bir şey olmadığı için kızlar yok olup giderdi. Rusalye ağlar, hüzünlü şarkısını onların cansız bedeninin üzerinde söylerdi, ardından bir başka kişiyi kraliçesi yapmak için tekrar yüzeye çıkardı.

Onlar sadece masal, dedim kendi kendime. Bu bir prens değil, sadece acılar içinde bir hayvan.

Deniz kırbacının vücudu kabardı. Ağzını açıp kapattı ama bu da bir şeye yaramadı. Sırtında iki zıpkın vardı, yaralarından kan akıyordu. Bıçağı ne yapacağımı, nereye saplayacağımı bilmeden kaldırdım. Kollarım titredi. Deniz kırbacı hırıltıyla iç çekti, o büyüleyici şarkısının cılız bir yankısını duyar gibi oldum.

Malyen öne çıktı. “Bitir, Alina,” dedi boğuk bir sesle.

“Tanrı aşkına.”

Bıçağı elimden alıp yere bıraktı. Ellerimi ve zıpkınlardan birinin sapını tuttu. Birlikte tek bir hamleyle zıpkını derine batırdık.

Deniz kırbacı can verdi, güverteye kanı aktı.

Malyen ellerine baktı, ellerini yıpranmış gömleğiyle sildi, dönüp kenara çekildi.

Tolya ile Tamar öne çıktı. Karnıma sancılar girdi. Neler olacağını biliyordum. *Bu doğru değil*, diyordu aklımdaki ses. *Çekip gidebilir, her şeyi bırakabilirsin*. Bir kez daha her şey hızla olup bitiyormuş gibi geldi ama böyle bir büyütecı denize atamazdım. Ejderha çoktan canından olmuştu. Ayrıca büyütecı almam onu kullanacağım anlamına da gelmiyordu.

Deniz kırbacı pulları ışıktaki gökkuşağı rengine parlayan beyaz renkтейdi ama iri gözlerinin arasından başlayıp kafasından sırtına kadar uzanan kısım altın rengindeydi.

Tamar kemerinden hançerini çıkardı, Tolya'nın yardımıyla pulları söktü. Uzaklara bakamadım. İşleri bittiğinde bana üzerinde hâlâ kan olan yedi mükemmel pulu uzattılar.

“Bugün yitirdiğimiz arkadaşlarımıza saygımızı göstereyim,” dedi Sturmhond. “İyi denizci ve askerlerdi. Deniz onları güvenli limanlara sürsün, azizler onları aydınlık limanlarda karşılasın.”

Denizci duasını Kerchceyle de tekrar etti, ardından Tamar ve Shuca birkaç söz söyledi. Bir anlığına sallanan gemide başımızı önümüze eğerek durduk. Boğazımda bir yumru belirdi.

İnsanlar ölmüştü ve bir başka büyülü, tarihi yaratık Grisha çeliğiyle yok olmuştu. Elimi deniz kırbacının parlak pullarına koydum. Vücudu soğuk ve kaygandı. Kırmızı gözleri donuklaşmıştı, boş boş bakıyordu. Altın sarısı pulları avucumda tuttum, kenarlarının etime battığını hissettim. Böyle yaratıkları hangi azizler karşılayacaktı?

Uzunca geçen bir dakikanın ardından Sturmhond, “Azizler onları karşılasın,” dedi.

“Azizler onları karşılasın,” diye tekrarladı mürettebat.

“Artık harekete geçmeliyiz,” dedi Sturmhond sakince. “Avcı gemisinin gövdesinde delikler açtık ama Karanlıkлар Efendisi’nin Fabrikatörleri ve Rüzgârın Hâkimleri var, büyük ihtimalle şu kara canavarları da çekiç çivi tutacak hale getirilebilir. İşimizi şansa bırakmayalım.” Privyet’e döndü. “Grishalara birkaç dakika dinlenmeleri için müsaade et, bana hasar raporu getir, sonra yelken açarız.”

“*Da, kapitan,*” dedi Privyet. Tereddüt etti. “*Kapitan...* insanlar ejderha pulları için iyi para verebilirler.”

Sturmhond kaşlarını çatı ama ardından hafifçe başını salladı. “Ne istiyorsanız alın, ardından güverteyi temizleyin de yola çıkalım. Koordinatları biliyorsun.”

Mürettebattan birkaç kişi deniz kırbacının pullarını sökmek için öne atıldı. İşte bunu izleyemedim. Karnıma sancılar girerken sırtımı onlara döndüm.

Sturmhond yanıma geldi.

“Onları bu kadar sert yargılama,” dedi omzunun üzerinden adamlarına bakarken.

“Ben onları yargılamıyorum,” dedim. “Kaptan sensin.”

“Onların da dolduracak cüzdanları, karnını doyuracak anne babaları ve kardeşleri var. Adamlarımızın neredeyse yarısını kaybettik, karşılığında cebimiz de dolmadı.”

“Ben burada ne arıyorum?” diye sordum. “Neden bize yardım ettin?”

“Gerçekten yardım ettim mi?”

“Soruya cevap ver, Sturmhond,” dedi Mal ve aramıza katıldı. “Alina’ya teslim edeceksen ne diye deniz kırbacını yakaladın ki?”

“Ben onu değil, sizi avlıyordum.”

“Bu yüzden mi Karanlıklar Efendisi’ne karşı isyan çıkardın?” diye sordum. “Beni ele geçirmek için mi?”

“İnsan kendi gemisinde isyan çıkarır mıymış?”

“Adına ne dersen de, keyfin bilir,” dedim kızgınca. “Durumu açıkla yeter.”

Sturmhond geri yaslandı, dirseğini korkuluğa dayayıp güverteye baktı. “Karanlıklar Efendisi sorma zahmetine girse –neyse ki sormadı– ona onurunu satan birini kiralamanın her zaman daha yüksek fiyatı verene çalışmak gibi olumsuz bir yanı olduğunu söyledim,” dedi.

Ağzım açık kaldı. “Karanlıklar Efendisi’ne *para* için mi ihanet ettin?”

“‘İhanet’ biraz ağır bir kelime. Adamı pek tanımıyorum bile.”

“Sen aklını kaçırmışsın,” dedim. “Ne yapabildiğini biliyorsun. Hiçbir kazanç buna değmez.”

Sturmhond sırtıttı. “Orasını zaman gösterecek.”

“Karanlıklar Efendisi ömrünün sonuna kadar senin peşinde olacak.”

“O zaman ortak bir noktamız olur, değil mi? Ayrıca güçlü düşmanlarımın olması hoşuma gidiyor. Kendimi önemli biri gibi hissediyorum.”

Malyen kollarını göğsünün önünde kenetledi, kaptana bakıp durdu. “Deli misin, aptal mısın karar veremiyorum.”

“O kadar güzel özelliklerim var ki doğru sözü seçmek zor olabilir,” dedi Sturmhond.

Başımı iki yana salladım. Kaptan aklını kaçırmıştı. “Karanlıklar Efendisi’nden fazla para veren biri var dedin. Seni kim tuttu? Bizi nereye götürüyorsun?”

“Öncelikle benim için bir soruya cevap verin,” dedi Sturmhond, frakının cebine uzandı. Cebinden ince, ciltli bir kitap çıkarıp kitabı bana attı. “Karanlıklar Efendisi neden yanında bunu taşıyordu? Bana dindar biri gibi gelmedi.”

Kitabı yakalayıp arka tarafını çevirdim ama çoktan, ne olduğunu biliyordum. Altın sarısı parlak yazıları güneşte parlıyordu.

“Onu çaldın mı?” diye sordum.

“Bununla birlikte Karanlıklar Efendisi’nin kamarasından birkaç belge de aldım. Tabii teknik olarak orası *benim* kamaram olduğu için buna hırsızlık denilir mi emin değilim.”

Sinir olmuşçasına ona baktım. “Teknik olarak kamara avcı gemisini çaldığın kaptana ait,” dedim.

“Tamam, tamam,” dedi Sturmhond. “Şu Güneşin Elçisi işi boş çıkarsa avukat olarak çalışmayı düşünebilirsin. İtirazda bulunmak mizacında var sanırım ama bunun gerçekten de sana ait olduğunu söylemeliyim.”

Uzandı, kitabı açtı. Adım kapağın iç yüzünde yazıyordu:
Alina Starkov.

Düşündüklerimi yüz ifademe yansıtmamaya çalıştım ama aklımda aniden sorular dolandı. Bu benim *Istorii Sankt*’yandı, Apparat’ın aylar önce Küçük Saray’ın kütüphanesinde bana verdiği kopyanın aynısıydı. Karanlıklar Efendisi ben Os Alta’ya kaçtıktan sonra odamı aratmış olmalıydı ama neden bu kitabı almıştı? Ayrıca neden bunu okumuş olup olmadığımla bu kadar ilgilenmişti?

Sayfaları karıştırdım. Kitapta çok güzel görseller vardı ve kitap her ne kadar çocuklar için yazılmış olsa da korkunç yerleri de barındırıyordu. Azizlerin bazıları mucizeler sunuyor, hayırseverlik yapıyor olarak görünüyordu. Sankt Feliks elma ağaçlarının arasındaydı. Sankta Anastasia, Arkesk’i etrafı kırıp geçen salgından kurtarıyordu ama sayfaların çoğu azizlerin şehit düştüğü anları tasvir ediyordu. Sankta Lizabeta sürükleniyor, parçalara ayrılıyordu; Sankt Lubov’un kelleşi uçuruluyordu; Sankt Ilya zincire vurulmuştu. Donup kaldım. Bu kez tepkimi saklayamadım.

“İlginç, değil mi?” dedi Sturmhond. Uzun parmağıyla sayfada bir yeri işaret etti. “Yanılmıyorsam bu az önce yakaladığımız yaratık.”

Saklamaya gerek yoktu, Sankt Ilya’nın arkasında bir gö-

l  ya da denizin dalgalarını etrafa sıçratan Şey deniz kırbacının belirgin Őekliydi, ama hepsi bu kadar da değildi. Bir Şekilde elimi boynumdaki kolyeye götürecek gibi oldum.

Kitabı kapatıp omuz silktim. “Bir başka masal daha.”

Malyen bana Şaşkınlıkla baktı. Sayfadaki Şeyi görüp görmediğini bilmiyordum. *Istorii Sankt’ya*’yı Sturmhond’a vermeyi istemiyordum ama çoktan Ő phelenmiŐti. Kitabı gönülsüzce ona uzattım, ellerimin titrediğini fark etmemesini diledim.

Sturmhond bana dikkatlice baktı, ardından geri çekilip ellerini salladı. “Sende kalsın. Ne de olsa *senin*. Bildiğin gibi Şahsi eşyalara saygım sonsuzdur. Ayrıca Os Kervo’ya ulaşana kadar meşgul olacak bir Şeyin olur.”

Malyen’le ikimiz irkildik.

“Bizi Batı Ravka’ya mı götürüyorsun?” diye sordum.

“Sizi m Őterimle buluşmaya götürüyorum, söyleyeceğim her Şey bu kadar.”

“Kim o adam? Benden ne istiyor?”

“Erkek olduğundan emin misin? Belki de sizi Fjerda Kraliçesi’ne g t r yorumdur.”

“ yle mi gerçekten?”

“Hayır ama açık fikirli olmak her zaman iyi bir Şeydir.”

Sıkılmışçasına nefes verdim. “Sorulara doğrudan cevap vermez misin hiç?”

“Söylemesi zor. Ah, bak yine yaptım.”

Ellerimi yumruk yaparak Malyen’e döndüm. “Onu  ld receğim.”

“Soruya cevap ver, Sturmhond,” dedi Malyen kızgınca.

Sturmhond kaşlarından birini havaya kaldırdı. “Bilmenez gereken iki şey var,” dedi, bu kez sesinde o sert ton vardı. “Bir: Kaptanlar kendi gemilerinde emir almayı sevmez. İki: Sizinle bir anlaşma yapmak istiyorum.”

Malyen homurdandı. “Sana neden güvenelim ki?”

“Çok fazla seçeneğiniz yok,” dedi Sturmhond keyifle. “Bu gemiyi batırıp hepimizi sulara gömbileceğinin fazlasıyla farkındayım ama umarım müşterime bir şans tanırsın. Söyleyeceklerini bir dinleyin. Teklifi hoşuna gitmezse kaçmanıza yardımcı olacağıma yemin ederim. Sizi dünyada istediğiniz yere götürürüm.”

Kulaklarıma inanamıyordum. “Karanlıklar Efendisi’ni sırtından bıçakladın, şimdi de yeni müşterine mi ihanet edeceksin?”

“Öyle değil,” dedi Sturmhond samimiyetle. “Müşterim bana sizi Ravka’ya *götürmem* için ödeme yaptı, sizi orada *tutmam* için değil. Bu da ekstraya girer.”

Malyen’e baktım. Omzunu kaldırdı, “Adam yalancı, muhtemelen de deli ama aynı zamanda da haklı. Çok fazla seçeneğimiz yok.”

Şakaklarımı ovdum. Baş ağrımın tutacağını hissettim. Yorgundum, kafam karıştı, Sturmhond’un konuşması da içimde birini, tercihen de onu, öldürme hissi uyandırıyor. Ama bizi Karanlıklar Efendisi’nden kurtarmıştı, Malyen’le birlikte gemisinden de indiğimizde kaçmanın bir yolunu bulabilirdik. Şimdilik daha ilerisini düşünemiyordum.

“Pekâlâ,” dedim.

Gülümsedi. “Bizi boğmayacağını bilmek çok güzel.” Yakınlarda dolanan güverte tayfasından birini çağırdı. “Tamar’ı bul, ona kamarasını Güneşin Elçisi’yle paylaşacağını söyle,” diye emretti. Ardından Malyen’i gösterdi. “O, Tolya’yla birlikte kalabilir.”

Malyen itirazda bulunmak için ağzını açmadan Sturmhond sözlerine devam etti. “Bu gemide işler böyle yürür. İkinize de Ravka’ya ulaşana kadar *Volkvolny*’de serbestçe doluşma hakkı veriyorum ama rica ederim cömertliğimi suiistimal etmeyin. Geminin kuralları, benim de sınırlarım var.”

“İkimizin de,” dedi Malyen sıkıdığı dişlerinin arasından.

Elimi Malyen’in koluna koydum. Birlikte kalsak kendimi daha güvende hissederdim ama kaptana karşı gelmenin zamanı değildi. “Boş ver,” dedim. “Benim için sorun değil.”

Malyen kaşlarını çattı, ardından dönüp güvertenin karşı tarafına geçti. Halatların ve yelkenlerin arkasında gözlerden kayboldum. Onun peşinden gitmek için bir adım attım.

“Onu yalnız bıraksan daha iyi olur,” dedi Sturmhond. “Onun tipindekiler kara kara düşünmek, olanlar için kendini suçlamak için fazlasıyla zamana ihtiyaç duyar. Yoksa huy-suzlaşırlar.”

“Sen hiçbir şeyi ciddiye almaz mısın?”

“Elimden gelmiyor ne yapayım. Hayat böyle daha güzel.”

Başımı iki yana salladım. “Bu müşterin...”

“Kendini hiç yorma. Teklifte bulunan epey kişi oldu-

nu söylememe gerek yok. Karanlıklar Diyarı'ndan kaçtığından beri herkes seni arıyor. Elbette birçok kişi öldüğünü düşünüyor. Bu da fiyatı düşüren bir şey. Rica ederim bunu şahsi bir şey olarak görme.”

Mürettebatın deniz kırbacının cansız vücudunu geminin korkuluğundan denize attığı yere baktım. Adamlar tüm güçleriyle yarattığı uskunanın kenarından aşağı yuvarladı. Deniz kırbacı suya gürültüyle çakıldı. Rusalye bu kadar çabuk gitmiş, deniz tarafından yutulmuştu.

Uzunca bir ıslık duyuldu. Mürettebat etrafa dağıldı, Rüzgârın Hâkimleri yerlerine geçti. Saniyeler sonra yelkenler kocaman beyaz çiçekler gibi açıldı, uşkuna bir kez daha denize açıldı ve Ravka'ya, evine doğru yola koyuldu.

“O pullarla ne yapacaksın?” diye sordu Sturmhond.

“Bilmiyorum.”

“Bilmiyor musun? Göründüğüm kadar aptal sanma beni. Karanlıklar Efendisi senin deniz kırbacının pullarını takmanı istiyordu.”

Peki, neden onu o öldürmemişti? Karanlıklar Efendisi, geyiği öldürdüğünde Morozova'nın kolyesini boynuma takmış, ikimizi sonsuza dek birbirine bağlamıştı. O bağlantıyı kullandığını, ben çaresizce dururken gücüme ulaştığım hatırlayınca ürperdim. Ejderhanın pulları ona aynı kontrolü sunarmıydı? Eğer öyleyse neden bunu değerlendirmemişti?

“Benim büyütecim zaten var,” dedim.

“Hikâyeler doğruysa güçlüymüş de.”

Dünyadaki en güçlü büyüteç... Daha doğrusu Karanlık-

lar Efendisi böyle demişti, ben de ona inanmıştım ama ya bilmediğim daha fazla şey varsa? Ya daha geyiğin gücünün küçük bir kısmını kullanıyorsam? Başımı iki yana salladım. *Bu çılgınlık*, dedim kendi kendime.

“Büyüteciler birleştirilemez.”

“Kitabı gördüm,” diye yanıtladı. “Birleştiriliyor gibi görünüyor.”

Istori Sankt 'ya’nın cebimdeki ağırlığını hissettim. Karanlıklar Efendisi, Morozova’nın sırlarını bir çocuk kitabından öğreneceğimden mi korkmuştu?

“Söylediklerinin ne anlama geldiğini bilmiyorsun,” dedim Sturmhond’a. “Hiçbir Grisha ikinci bir büyüteç almadı. Risk...”

“Bak işte bu benim etrafımdayken sarf etmemen gereken bir söz. Riskin hayranıyım da.”

“İnan bu türü sana yaramaz,” dedim sert bir tavırla.

“Çok yazık olacak,” diye söylendi. “Karanlıklar Efendisi bize yetiştiğinde bu geminin de tayfanın da sağ kurtulacağını sanmıyorum. İkinci bir büyüteç şansımızı arttırabilirdi. Hatta belki bize büyük bir avantaj da sağlardı. Eşit şartlarda savaşmaktan nefret ediyorum.”

“Bir yandan da beni öldürebilir, gemiyi batırabilir ya da bir başka Karanlıklar Diyarı yaratır, belki de daha kötü şeylere sebep olur.”

“Karamsarlık ruhuna işlemiş senin.”

Parmaklarım cebime sokuldu, pulların nemli kenarlarını aradı. Hiçbir şey bilmiyordum, Grisha teorisi hakkında bil-

diklerim de yarım yamalaktı ama bu kural bana hep çok açık gelmişti; bir Grisha, bir büyüteç. Okumam istenen felsefe metinlerinden birindeki sözleri hatırladım: *Grishaların neden tek bir büyüteci olur? Bu soruya soruyla cevap vereceğim: Sonsuz olan nedir? Evrenin ve insanoğlunun açgözlülüğü.* Düşünmek için zamana ihtiyacım vardı.

“Sözünü tutacak mısın?” diye sordum en sonunda. “Kaçmamıza yardımcı olacak mısın?” Bunları neden sormaya gerek duyduğumu bilmiyordum. Sturmhond bize ihanet etme niyeti varsa da bunu seslice dile getirecek değildi.

Bir tür şakayla bana cevap vermesini bekliyordum, “Ülkeni bir kez daha geride bırakmaya bu kadar mı heveslisin?” diye sorunca şaşırdım.

Donup kaldım. *Bu sırada dâ ülken acı çeksin.* Karanlıklar Efendisi beni Ravka’yı terk etmekle suçlamıştı. Birçok konuda yanılmıştı ama bu sözlerinde haklı olduğunu hissediyordum. Ülkemi Karanlıklar Diyarı’nın merhametine, zayıf bir Kral’a, Karanlıklar Efendisi ve Apparat gibi açgözlü diktatörlerin eline bırakmışım. Söylenenler doğruysa Karanlıklar Diyarı genişliyor, Ravak parçalanıyordu. Bunların sebebi de Karanlıklar Efendisi’ydi. Kolyeydi. Bendim.

Yüzümü güneşe döndüm, deniz havasının tenime değdiğini hissettim, “Ben özgürlüğüme kavuşmak için heves ediyorum.”

“Karanlıklar Efendisi yaşadığı sürece özgürlüğüne kavuşamayacaksın. Ülken de aynı durumda. Bunu biliyorsun.”

Sturmhund’un açgözlü ya da aptal olduğu ihtimalini dü-

şünmüştüm ama vatansever biri olacağı aklımın ucundan geçmemişti. Sonuçta Ravkalıydı, yaptığı işler cebini dolduruyor olsa bile muhtemelen ülkesine güçsüz Ravka ordusundan daha fazla hayrı dokunuyordu.

“Seçim şansım olsun istiyorum,” dedin.

“Onu da elde edeceksin,” diye yanıt verdi. “Sana bir yalancı ve canı olarak söz veriyorum.” Güvertenin karşı tarafına geçmek için yürüdü, durup tekrar bana döndü. “Bir konuda haklıydın, Güneşin Elçisi. Karanlıklar Efendisi güçlü bir düşman. Sen de güçlü dostlar edinsen iyi olur.”

Cebimdeki *Istorii Sankt'ya*'yı çıkartıp Sankt Ilya'nın bulunduğu görseli bir saat boyunca incelemeyi her şeyden çok istiyordum ama Tamar çoktan beni kamaraya götürmek için beklemeye koyulmuştu.

Sturmhond'un uskunası ne Malyen'le beni Novyi Zem'e götüren güçlü ticaret gemisi ne de geride bıraktığımız eski avcı gemisi gibiydi. Hızlıydı, ağır silahlarla donatılmıştı, güzel bir şekilde inşa edilmişti. Tamar geminin güney kıyılarındaki limanların yakınında Ravka gemilerini yağmalayan Zemeni bir korsandan alındığını söylemişti. Sturmhond gemiyi o kadar çok sevmişti ki ona kendi bayrağını asmış, geminin adını *Volkvolny*, Dalgaların Kurdu olarak değiştirmişti.

Kurtlar... Sturmhond... Geminin bayrağındaki kırmızı renkli köpek... En azından mürettebatın neden havlayıp hırladığını artık biliyordum.

Geminin her bir santimi işe koşulmuştu. Mürettebat silah rampasında yatıyordu. Ani bir çatışma durumunda hamaklarından kolayca inip topları ateşe hazırlayabiliyorlardı. Daha önce düşündüğüm konuda haklı çıktım, yanlarında Corporalki varken *otkazat'sya* doktoruna ihtiyaçları yoktu. Doktor kamarası ve malzeme odası Tamar'a bırakılmıştı. Kabin küçüktü, iki hamağı ve bir sandığı ancak barındırıyor-
du. Duvarlara henüz kullanılmamış merhemlerin, ilaç karışım-
larının, arsenik tozunun, antimon kurşun tentürünün bu-
lunduğu dolaplar dizilmişti.

Hamaklardan birine dikkatlice oturdum, ayaklarım yere değiyordu, paltomun cebindeki kırmızı kitabı düşünüyordum. Tamar'ın sandığının kapağını açıp üzerindeki silahları çıkarmışımı izledim. Kollarının altındaki askıda duran tabanca-
ları, belindeki iki ince baltayı, çizmesindeki hançeri, baldırı-
na sıkıca bağladığı kindaki bıçağı çıkardı. Resmen ayaklı mühimmat deposu gibiydi.

"Arkadaşın için üzüldüm," dedi cebinden bilyelerle dolu bir çoraba benzer şeyi çıkarırken. Çorap sandığın dibine *tak* diye düştü.

"Neden?" diye sordum, çizmemin ucuyla tahta zeminde bir daire çizdim.

"Kardeşim sarhoş bir ayı gibi horlar."

Kahkaha attım. "Malyen de horlar."

"O zaman düet yaparlar." Ortalıktan kayboldu, çok geçmeden elinde bir kovayla geldi. "Dalgaların Hâkimleri fiçıları yağmur suyuyla doldurdu," dedi. "İstersen yıkanabilirsin."

Temiz su gemide genellikle lüks sayılırdı ama Grishalar varken böyle bir sorun olmuyordu.

Başını kovaya daldırdı; kısa, siyah saçlarını yıkadı. “Şu izci yakışıklıymış.”

Gözlerimi devirdim. “Şöyle deme.”

“Benim tipim değil ama yakışıklı.”

Kaşlarımı çattım. Bana göre Malyen hemen hemen herkesin tipiymiş ama Tamar’a kişisel sorular sormaya başlayacak değildim. Sturmhond’a güven olmazsa adamlarına da olmazdı, ayrıca onlara yakınlık hissetmem de iyi olmazdı. Genya’yla yaşadıklarımın ders çıkarmıştım, parçalanmış arkadaşlığımız yeterliydi. Bu yüzden lafı değiştirmek isteyerek, “Sturmhond’un mürettebatında Kerchler de var,” dedim. “Onlar gemide kadın bulunmasının uğursuzluk getireceğine inanmıyorlar mıydı?”

“Sturmhond işleri kendi bildiği şekilde yönetir.”

“Peki onlar... canını sıkıyor mu?”

Tamar gülümsedi, beyaz dişleri bronz teninin arasında belirginleşti. Boynuna asılı parlak köpekbalığı dişine dokundu, onun büyüteç olduğunu anladım. “Hayır,” dedi sıradan bir tavırla.

“Hıı!”

Gözlerimi kırpaabileceğimden daha kısa bir sürede elbisesinin kolundan bir başka bıçak daha çıkardı. “Bu da işe yarıyor,” dedi.

“Hangisini kullanacağına nasıl karar veriyorsun?” diye sordum alçak bir sesle.

“Moral durumuma bağlı.” Bıçağı elinde çevirip bana uzattı.

“Sturmhond rahatsız edilmemeni emretti ama olur da birisi sarhoş olur, yanılığa düşerse... kendini nasıl koruyacağını biliyorsun, değil mi?”

Başımı salladım. Üzerimde otuz bıçakla etrafta dolaşan biri değildim ama tamamen boş da değildim.

Saçını tekrar suya batırıp çıkardı. “Yukarıda zar atıyorlar, ben de gidip payımı kapacağım. İstersen gelebilirsin.”

Kumar da, rom da pek umurumda değildi, yine de teklifi cezbediciydi. Vücudumum *nichevo* 'ya karşı gücümü kullandığım için canlanmıştı. Haftalardır ilk kez dinleşmiş, acıkmıştım ama başımı iki yana salladım. “Hayır, teşekkürler.”

“Keyfin bilir. Benim toplayacak borçlarım var. Privyet geri dönemeyeceğimize bahse girmişti. Korkulukların üzerinden atladığımızda cenazede yas tutan biri gibi görüldüğüne şahit oldum.”

“Ölmeniz üzerine bahse mi girdi?” diye sordum şaşkınlıkla.

Güldü. “Onu suçlamıyorum. Karanlıklar Efendisi'ne ve Grishalarına karşı gelmek... herkes bunun intihar demek olduğunu bilir. Mürettebat bu onura kimin layık olacağını belirlemek için çubuk çekmek zorunda kaldı.”

“Sen ve kardeşin de şanssız olanlardan mısınız?”

“Biz mi?” Tamar kapının önünde durdu. Saçları ıslaktı, gaz lambasının ışığı, yüzündeki kendinden emin Cellat gülümsemesini ortaya çıkardı. “Biz bir şey çekmedik,” dedi ka-

pıdan çıkarken. “Gönüllü olduk.”

O akşam geç saatlere kadar Malyen’le baş başa konuşma fırsatım olmadı. Sturmhond’la kamerasında yemeğe davet edildik, ilginç anlar yaşandı. Yemekler gemideki herkes-ten birkaç yaş daha büyük olan, son derece saygılı bir uşak tarafından servis edildi. Haftalardır böyle yemek yememiştik; taze ekmek, ızgara mezgıt, turp turşusu, birkaç yudumun ardından başımı döndüren buzlu, tatlı şarap.

İştahım gücümü her kullanışımın ardından olduğu gibi fazlasıyla açtı ama Malyen çok az yemek yedi. Sturmhond, Ravka’ya götürdüğü silah teslimatlarından bahsedene kadar sesini çıkarmadı. O andan sonra canlandı, iki adam yemek boyunca silahları, el bombalarını, etrafı havaya uçurmanın değişik yollarını konuşup durdu. Onlara dikkatimi veremiyordum. Onlar Zemeni hudutlarında kullanılan otomatik tüfeklerden bahsederken cebimdeki pullardan, onlarla ne yapacağımdan başka bir şeyi düşünemedim.

Kendim için ikinci bir büyüteç almaya cesaret edebilir miydim? Deniz kırbacının hayatını sonlandırmıştım, bu da gücünün bana ait olduğu anlamına geliyordu ama pullar Morozova’nın kolyesi gibi işliyorsa ejderhanın gücünü başkasına sunabilirdim. Pulları Sturmhond’un Cellatlarından birine, belki de Tolya’ya verebilir, Karanlıklar Efendisi’nin bir zamanlar beni kontrol ettiği gibi onu kontrol edebilirdim. Kaptanı, bizi Novyi Zem’e götürmeye zorlayabilirdim ama

istediğim şeyin bu olmadığını kabul etmek zorundaydım.

Şaraptan bir yudum daha aldım. Malyen’le konuşmam gerekiyordu.

Aklımdaki düşünceleri bir kenara atmak için Sturmhond’un kamarasındaki süslere göz attım. Her şey cilalı tahtalardan, parlatılmış pirinçten yapılmıştı. Masanın üzerinde haritalar, sökülmüş bir seyir cihazının parçaları ve mekanik bir kuşun menteşeli kanadına benzeyen tuhaf çizimler vardı. Yemek masası Kêrch porselenleriyle ve kristallerle bezeliydi. Şarap şişeleri bilmediğim bir dilde etiketler taşıyordu. *Hep-sini yağmalamış*, diye düşündüm. Sturmhond kendine iyi bakıyordu.

Kaptana da ilk kez gerçekten bakma fırsatını yakaladım. Muhtemelen benden dört-beş yaş büyüktü, yüzünde bir tuhaflik vardı. Çenesi fazla sivriydi. Gözleri bulanık yeşil renkteydi, saçı kızılın değişik bir tonunu taşıyordu. Burnu birkaç kez kırılmış, kötü bir şekilde kaynamış gibiydi. Bir ara ona baktığımı fark etti, yüzünü ışıktan uzaklaştırdığını fark ettim.

En sonunda Sturmhond’un kamarasından çıktığımızda gece yarısı olmuştu. Malyen’i üst katta, pruva tarafında تنها bir yere çektim. Yukarıdaki platformda nöbet tutan adamların olduğundan haberdardım ama Malyen’i bir daha ne zaman yalnız yakalayabileceğimi bilmiyordum.

“Onu sevdim,” diyordu Malyen, şaraptan dolayı biraz sendeliyordu. “Yani çok konuşuyor, galiba çizimlerindeki düğmeleri de çaldı... ama kötü biri değil. Şeyler... hakkında çok şey biliyor...”

“Susar mısın?” diye fısıldadım. “Sana bir şey göstermek istiyorum.”

Malyen kan toplamış gözleriyle bana baktı. “Kabalığa lüzum yok,” dedi.

Ona aldırış etmedim, cebimdeki kırmızı kitabı çıkardım. “Bak,” dedim, sayfayı açtım, Sankt Ilya’nın sevinçli yüzünü gözlerimle işaret ettim.

Malyen donup kaldı. “Geyik,” dedi. “Ve Rusalye.” Görseli inceleyişine baktım, neler olduğunu birden anladığımı gördüm.

“Azizler aşkına,” dedi hayretle. “Üçüncüsü var.”

Sankt Ilya çıplak ayaklarla karanlık bir denizin kıyısında duruyordu. Üzerinde yıpranmış mor bir cübbeden geriye kalan parçalar vardı. Kollarını açmış, avuçlarını göğse çevirmişti. Yüzünde azizlerin resimlerde korkunç bir şekilde öldürülmeden önce taşıdığı mutlu, sakin ifade vardı. Boynunda bir zamanlar bileğindeki prangaya kalın zincirlerle bağlı olan demir kolye bulunuyordu. Zincirler artık yan tarafında, havada duruyordu. Sankt Ilya'nın arkasında, dalgaların arasından çıkan yılanı benzer, beyaz bir yaratık vardı.

Ayaklarının ucundaki beyaz tüylü geyik durgun, kara gözleriyle bize bakıyordu.

Ama bu yaratıkların ikisi de değildi dikkatimizi çeken. Azizin sol omzunun arkasında bulunan sıra sıra dağlarda bir kuş taştan bir kemerin etrafında dolanıyor, zar zor görünüyordu.

Malyen'in parmakları kuşun, Sankt Ilya'nın başının üstündeki altın rengiyle örtüşen ve beyazla karışık olan kuyruğundaki uzun tüylerinin üzerinde gezdi. "Olamaz," dedi.

“Geyik gerçektir. Deniz kırbacı da.”

“Ama bu... farklı.”

Haklıydı. Ateşkuşu tek bir hikâyede değil, binlercesinde geçiyordu. Ravka efsanelerinin kalbiydi, sayısız oyunun, baladın, romanın, operanın ilham kaynağıydı. Ravka sınırlarının ateşkuşunun uçuşuyla çizildiği söylenirdi. Nehirler onun gözyaşlarıyla akardı. Başkent onun tütünün toprağa düştüğü yerde kurulmuştu. Genç bir savaşçı o tüyü yerden almış, savaşa gitmişti. Hiçbir ordu onun karşısında duramamış, o da Ravka’nın ilk kralı olmuştu. Efsane böyle gidiyordu.

Ateşkuşu, Ravka demekti. Bir izcinin okuyla yakalanması, kemiklerinin sonradan görme bir yetimin zaferi için kullanılması düşünülemezdi.

“Sankt İlya,” dedi Malyen.

“İlya Morozova.”

“Hem aziz hem Grisha mı yoksa?”

Parmağımın ucuyla sayfaya, kolyeye, Morozova’nın bileklerindeki prangaya dokundum. “Üç büyüteç. Üç yaratık. Ve bizde ikisi var.

Malyen başını iki yana sertçe salladı, muhtemelen şarabın etkisini üzerinden atmaya çalışıyordu. Kitabı birden kapattı. Bir anlığına onu suya fırlatacağını düşündüm ama kitabı bana geri verdi.

“Ne yapacağız bununla?” dedi. Kızgın gibiydi.

Gün boyunca, bana hiç bitmeyecekmiş gibi gelen yemek boyunca ellerim deniz kırbacının pullarına onları hissetmek istercesine dokunup dururken bunu düşündüm.

“Malyen, Sturmhond’un yanında Fabrikatör var. O, pul-ları kullanmam gerektiğini düşünüyor ve... bence haklı ola-bilir.”

Malyen başını hızla kaldırdı. “Ne?”

Gergince yutkunarak öne çıktım. “Boynuzun gücü ye-terli değil. Karanlıklar Efendisi’ni yenmeye, Karanlıklar Di-yarı’nın yok etmeye yetmeyecek.”

“Bu sorunu da ikinci bir büyüteç kullanarak mı çöze-ceksin?”

“Şimdilik.”

“*Şimdilik mi?*” Elini saçlarının arasından geçirdi. “Azizler aşkına,” diye söylendi. “Üçünü de istiyorsun. Kuşu avlamayı istiyorsun.”

Birden kendimi aptal, ağgözlü biri gibi hissettim ve hatta biraz da gülünç durumda olduğumu düşündüm. “Kitaptaki sayfada...”

“O sadece bir resim, Alina,” diye fısıldadı Malyen kız-gınca. “Ölü bir keşişin çizimi.”

“Ya daha fazlasıysa? Karanlıklar Efendisi, Morozova’nın büyüteçlerinin farklı olduğunu, birlikte kullanılması ge-rektiğini söyledi.”

“Ne yani şimdi de katillerden tavsiye mi alıyorsun?”

“Hayır, ama...”

“Onunla alt katta takılırken başka planlar da yaptınız mı?”

“Öyle değildi,” dedim sert bir tavırla. “Seni kuşkulan-dırmaya çalışıyordu.”

“Başarılı da oldu.” Geminin korkuluğunu tuttu, sıkıca

sardığı ellerinin üstü bembeyaz oldu. “Bir gün o alçağın boyuna okumu saplayacağım.”

Karanlıklar Efendisi’nin kulaklarımda yankılanan sesini duydum. *Bizim gibi olan başka kimse yok.* Sesini aklımdan attım, Malyen’in koluna dokunmak için ileri uzandım. “Ge-yiği de deniz kırbacını da buldun. Belki kaderinde ateşkuşunu bulmak da vardır.”

Kahkaha attı, sesinde kederli bir hava vardı ama kızgınlığının gitmiş olduğunu duyunca sevindim. “Ben iyi bir izciyim, Alina ama o kadar da değil. Öncelikle nereden başlayacağımı bilmeliyim. Ateşkuşu dünyada herhangi bir yerde olabilir.”

“Yapabilirsin. Onu bulabilirsin. Bunu biliyorum.”

En sonunda iç çekti, ellerimi elleriyle sardı. “Sankt Ilya hakkında hiçbir şey hatırlamıyorum,” dedi.

Bu gayet normaldi. Ravka’daki her küçük köyün, su birikintisinin yüzlerce azizi vardı. Ayrıca Keramzin’de din, köylüleri oyalayan bir şey olarak görülürdü. Kiliseye yılda bir ya da iki kez giderdik. Aklıma Apparat geldi. Bana *Istorii Sankt’ya*’yı vermişti ama bununla neyi kastettiğini anlamam mümkün değildi. Acaba kitabın taşıdığı sırları biliyor muydu?

“Ben de hatırlamıyorum,” dedim. “Ama o kemerin bir anlamı olmalı.”

“Nerede olduğunu biliyor musun?”

Resme ilk baktığımda taş kemer nedense bana tanıdık gelmişti. Ama kartoğraflık eğitimi alırken haritalar barındıran

sayısız kitaba bakmıştım. Aklım Ravka'da ve Ravka'nın ötesinde kalan topraklarda bulunan vadilerle ve anıtlarla dolmuştu. Başımı iki yana salladım. "Hayır."

"Elbette öyle. Bu kadar kolay olacağını hiç sanmam." Öfleyip pöfledi, beni yanına çekip ay ışığında yüzüme baktı. Boynumdaki kolyeye dokundu. "Alina, bu şeylerin sana ne yapacağını nereden öğreneceğiz?"

"Öğrenebileceğimizi pek sanmıyorum," diye itiraf ettim.

"Yine de onları istiyorsun. Geyik. Deniz kırbacı. Ateşkuşu."

Karanlıklar Efendisi'nin ordusuna karşı verdiğimiz mücadeledede gücümü kullanmamın bana yaşattığı zevki, kesme hareketinin vücudumu titretip canlandırışını düşündüm. Bu gücün ikiye, hatta üçe katlanması bana neler hissettirirdi? Bu düşünceyle başım döndü.

Yıldızlarla dolu gökyüzüne baktım. Havada kadifemsi bir siyahlık vardı, gökyüzü mücevherler gibi yıldızlarla parlıyordu. İçimdeki açlık birden kendini gösterdi. *Hepsini istiyorum*, diye düşündüm. O ışığı ve gücü. *Hepsini istiyorum*.

İçimde huzursuzluk dolu bir titreme hissettim. Başparmağımı *Istorii Sankt'ya*'nın yan tarafında gezdirdim. Ağgözlülüğüm bana görmek istediğim şeyi mi gösteriyordu? Belki de Karanlıklar Efendisi'ni yıllar önce etkileyen, onu Karanlık Soy'a dönüştüren, Ravka'yı ikiye ayıran hırstan farksızdı bu. Ama büyüteçler olmadan ona rakip olamayacağım gerçeğinden de kaçamazdım. Malyen'in ve benim ne yazık ki pek

fazla seçeneğimiz yoktu.

“Onlara ihtiyacımız var,” dedim. “Kaçmaktan kurtulmak istiyorsak, özgürlüğümüze kavuşmayı istiyorsak üçüne de ihtiyacımız var.” Malyen boğazıma, yanağıma dokundu, gözlerini gözlerimden hiç ayırmadı. Gözlerimde bir cevap arıyor gibiydi ama en sonunda ağzını açınca sadece, “Pekâlâ,” dedi.

Bir kez daha nazikçe beni öptü. Her ne kadar aldırış etmemeye çalışsam da dudaklarında üzüntüsünü hissettim.

Açgözlü mü olduğumu yoksa sadece sinirlerimin bozulacağından korktuğumu mu bilmiyordum ama saatin geç olmasını umursamadan o gece Sturmhond’un yanına gittim. Kaptan talebimizi her zamanki gibi neşeli tavrıyla karşıladı, Malyen’le bizlikte güverteye dönüp mizana direğinin altında beklemeye başladık. Birkaç dakika sonra kaptan arkasında bir Mareialki’yle belirdi. Grisha saçlarını örgü yapmıştı, bir çocuk gibi esniyordu, hiç etkileyici durmuyordu ama Sturmhond onun en iyi Fabrikatör’ü olduğunu söylediğine göre ona inanmaktan başka çarem yoktu. Tolya’yla Tamar ellerinde Fabrikatör’ün çalışmasına yardımcı olmak için gaz lambalarıyla geldi. Birazdan yaşayacaklarımızdan sağ salim kurtulsak *Volkvolny*’deki herkes ikinci büyüteçten haberdar olacaktı. Bundan hoşlanmıyordum ama yapacağım başka bir şey de yoktu.

“Hepinize iyi akşamlar,” dedi Sturmhond, ellerini ka-

vuşturdu, durgunluğumuza aldırış etmedi. “Evrende delik açmak için güzel bir akşam, haksız mıyım?”

Kaşlarını çatarak ona baktım, pulları cebimden çıkarıp deniz suyuyla dolu kovada temizledim. Gaz lambasının ışığında altın gibi parladılar.

“Ne yapacağını biliyor musun?” diye sordum Fabrikatör’e.

Beni döndürdü, ona kolyenin arkasını göstermemi istedi. Kolyenin arka tarafına sadece aynada birkaç kez göz ucuyla bakmıştım ama yüzeyinin pürüzsüz olduğunu biliyordum. Parmaklarım David’in boynuzları birbirine birleştirdiği yerde hiçbir izi hissetmemişti.

Pulları Malyen’e verdim, o da birini Fabrikatör’e tuttu.

“Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin?” diye sordu. Dudağını öyle sert ısıırıyordu ki kan akacağını düşündüm.

“Elbette emin değil,” dedi Sturmhond. “Yapılmaya değer her şey hep kötü bir fikirle başlar.”

Fabrikatör pulu Malyen’in parmaklarının arasından aldı, bileğime koydu ve sonra bir başkasını almak için elini uzattı. İşe koyuldu.

İlk başta uçları birbirine değip kaynarken çıkan sıcaklığı hissettim. Birbiri ardına birleştiler, bileğimde üst üste geçip bir pranga gibi oldular. Elleri gözün algılayamayacağı kadar hızla hareket eden Fabrikatör sessizce çalışıyordu. Tolya ile Tamar gaz lambalarını oynatmadan tutuyordu, birer heykel gibi duruyorlardı. Sturmhond bile sessizleşmişti.

En sonunda bilekliğin iki ucu birbirine yaklaştı, geriye

tek bir pul kaldı. Malyen ona bakarak avucunu kapattı.

“Malyen?” dedim.

Bana bakmadı ama parmağıyla çıplak tenime, nabzımın attığı, pranganın oturacağı yere dokundu. Ardından son pulu da Fabrikatör’e uzattı.

Saniyeler içinde her şey tamamlandı.

Sturmhond pullardan oluşan parlak bilekliğe baktı. “Hıh,” diye söylendi. “Dünyanın sonunun daha heyecanlı olacağını düşünmüştüm.”

“Geri çekil,” dedim.

Grup korkuluklara doğru çekildi.

“Sen de,” dedim Malyen’e. O da isteksizce hareket etti. Privyet’in dümenin başından bize baktığını gördüm. Üst taraftaki adamlar olup biteni daha iyi görmek için boyunlarını eğerken halatlar sallandı.

Derin bir nefes aldım. Dikkatli olmak zorundaydım. *Sıcaklık olmayacak, sadece ışık*, diye düşündüm. Nemli avuçlarımı paltoma silerek kollarımı açtım. Gücümü çağırmak üzereyken ışığın bana doğru hızla geldiğini gördüm.

Her yandan, milyonlarca yıldızdan, ufuktan henüz yükselmemiş olan güneşten geliyordu. İnanılmaz bir hızla ve öfkeyle hareket ediyordu.

“Azizler aşkına,” diye fısıldamaya ancak yetti zamanım. Ardından, içimden ışık saçıldı ve gece, gündüz oldu. Gökyüzüne parlak sarı ışık saçıldı. Suyun yüzeyi devasa bir elmas gibi parladı, güneş ışığının göz alıcı beyaz huzmelerini yansıttı. Tüm çabalarımın rağmen hava ısındı.

Parlaklığa karşı gözlerimi kapattım, gücüme odaklanmaya, kontrolümü kazanmaya çalıştım. Bahgra'nın gücüne güvenmem gerektiğini söyleyen sert sesini kulaklarımda işittim: *O senden korkup kaçan veya çağırdığında gelmeyi ya da gelmemeyi seçme hakkı olan bir hayvan değil.* Ama bu daha önce hissettiklerime hiç benzemiyordu. Bir hayvandı, geyiğin gücüyle, deniz kırbacının gazabıyla nefes alan sonsuz ateşin yaratığıydı. İçimden geçiyor, nefesimi alıyor, beni parçalara ayırıyor, ışıktan başka her şeyi unutmamı sağlıyordu.

Çok fazla, diye düşündüm çaresizlikle. Aynı anda düşünemediğim tek şey daha fazlasını elde etmektir.

Uzaklarda bir yerden bağırma sesleri duydum. Sıcaklığın etrafımda arttığını, paltomun ısındığını, kollarımdaki tüylerin uçlarının yandığını hissettim ama umursamadım.

“Alina!”

Deniz çatırdamaya, buhar sesleri çıkarmaya başlarken geminin sallandığını hissettim.

“Alina!” Malyen birden bana sarılıp beni geri çekti. Beni sıkıca sararak etrafımızdaki ışıktan dolayı gözlerini sıkıca kapattı. Deniz tuzunun, terin, onun tanıdık teninin kokusunu aldım. Keramzin'i, çimlerin ve ormanın kokusunu burnumda hissettim.

Malyen beni sıkıca tutup geriye doğru çekerken kollarımı, bacaklarımı ve kaburgalarımı hatırladım. Dudaklarımı, dişlerimi, dilimi, kalbimi; artık vücudumun birer parçası olan kolyeyi ve prangayı fark ettim. Etim, kemiğim gibi olmuş-

lardı. Benimdiler. *Alev kuşu kanatlarının ağırlığını hisseder miydi?*

Nefes aldım, kendime geldiğimi hissettim. Gücümü elde etmeye çalışmama gerek yoktu. O, evine döndüğüne memnunmuşçasına bana tutunmuştu. Tek bir hamlede ışığı bıraktım. Aydınlık gökyüzü parçalandı, gece geri geldi, kıvılcımlar sönen havai fişekler gibi kayboldu.

Isı azaldı. Deniz sakinleşti. Işığın son parçalarını toplayarak güvertenin üstünde hoş bir çarşaf gibi serdim.

Sturmhond ve diğerleri korkuluğun önünde çömelmişti, ağızları korkudan ya da şaşkınlıktan açık kalmıştı. Malyen beni göğsüne bastırıp yüzünü saçıma dayadı, kesik kesik nefes alıyordu.

“Malyen,” dedim sakince. Beni daha sıkıca sardı. Tiz bir ses çıkardım. “Malyen, nefes alamıyorum.”

Yavaşça gözlerini açıp bana baktı. Ellerimi indirdim, ışık tamamen kayboldu. Ancak o zaman Malyen kollarını gevşetti.

Tolya gaz lambalarından birini yaktı, diğerleri ayağa kalktı. Sturmhond paltosunun süslü kısımlarındaki tozu silkeledi. Fabrikatör istifra edecekmiş gibi duruyordu ama ikizlerin yüz ifadesinden bir anlam çıkarmak zordu. Altın sarısı gözleri adını koyamadığım bir hisle parlıyordu.

“Güneşin Elçisi, şov nasıl yapılır biliyormuşsun,” dedi Sturmhond, sesi hafiften titreyerek.

Malyen yüzümü elleriyle tuttu. Kaşlarımı, burnumu, dudaklarımı, saçımı öptü, ardından beni bir kez daha kendisine

çekip sardı.

“İyi misin?” diye sordu. Sesi boğuk çıkıyordu.

“Evet,” diye yanıtladım.

Ama tam olarak doğru değildi söylediklerim. Boğazımda kolyenin varlığını, bileklerimde bilekliğin ağırlığını hissediyordum. Diğer kolum çıplak gibi duruyordu. Bir parçam eksikti.

Sturmhond tayfasını topladı, şafak sökerken hepimiz işimize koyulduk. Yarattığım ışığın ne kadar uzağa gittiğini bilmiyordum ama muhtemelen yerimizi belli etmiştim. Çabucak harekete geçmeliydik.

Mürettebattaki herkes ikinci büyütece bakmak istiyordu. Kimileri çekingendi, kimileri sadece meraklıydı ama beni endişelendiren tek kişi Malyen'di. Sürekli bana bakıyordu, her an kontrolümü yitireceğimden korkuyor gibiydi. Karanlık çöküp alt kata indiğimizde onu dar koridorların birinde yakaladım.

“Ben iyiyim,” dedim. “Gerçekten.”

“Nereden biliyorsun?”

“Biliyorum işte. Hissedebiliyorum.”

“Sen benim gördüğümü görmedin. Sanki...”

“Kontrolümden çıktı. Neyle karşılaşacağımı bilmiyordum.”

Başını iki yana salladı. “Bir yabancı gibiydin, Alina,” dedi. “Güzel ama korku salan.”

“Bir daha aynısı yaşanmayacak. Bileklik artık benim ciğerlerim, kalbim gibi bir parçam.”

“Kalbin,” dedi donuk donuk.

Elini tuttum, göğsüme yasladım. “Hâlâ aynı kalp, Malyen. Hâlâ senin.”

Diğer elimi kaldırdım, yüzünün üzerinde hafif bir güneş ışığı yarattım. İrkildi. *Gücünü anlaması mümkün değil, hem anlasa bile tam aksine senden korkmaya başlar.* Karanlıklar Efendisi’nin sesini aklımdan attım. Malyen korkmakta haklıydı.

“Bunu yapabilirim,” dedim nazikçe.

Gözlerini kapattı, yüzünü elimden çıkan güneş ışığına çevirdi. Ardından başını eğip yanağını avucuma dayadı. Işık teninde parladı. Bu şekilde sessizce durduk, ta ki nöbet çanı çalana kadar.

Volkvolny bizi güneydoğuya, Ravka'ya doğru götürürken rüzgâr ılıdı, gri sular maviye döndü. Sturmhond'un mürettebatı geminin düzgün bir şekilde işlemesini sağlayan denizcilerden ve kaçak Grishalardan oluşuyordu. Masalların ikinci büyütecin gücü hakkında anlattıklarının aksine bana da Malyen'e de fazla ilgi göstermiyor, ama ara sıra gelip beni uskunanın arka tarafında çalışırken izliyorlardı. Dikkatli davranıyor, kendimi zorlamıyordum, gücümü sadece güneşin tepede olduğu, başkalarının yerimizi belirlemesinin mümkün olmadığı öğlen saatlerinde kullanıyordum. Malyen hâlâ endişeliydi ama ona doğruları söylemiştim. Deniz kırbacının gücü artık benim bir parçamdı. Beni heyecanlandırıyor ve dibe batmamı engelliyordu. Ondan korkmuyordum.

Kaçak Grishalardan etkilenmiştim. Hepsinin farklı hayat hikâyeleri vardı. Birini, teyzesi Karanlıklar Efendisi'ne teslim etmek yerine gizlice uzaklara göndermişti. Bir başkası İkinci Ordu'dan kaçmıştı. Bir diğeri ise Grisha Avcıları onu sınamaya geldiğinde mahzene saklanmıştı.

“Annem onlara baharda köyümüzü kırıp geçiren hummada öldüğümü söyledi,” dedi Dalgaların Hâkimi. “Komşular saçlarımı kesti, köyü terk edecek yaşa gelene kadar beni oğulları olarak gösterdi.”

Tolya’yla Tamar’ın annesi, Ravka’nın güney sınırında görev yapan bir Grisha’yken babalarıyla, Shu Han adına çalışan paralı askerle, tanışmıştı.

“Annemiz vefat etmeden hemen önce babamıza İkinci Ordu’ya katılmamıza müsaade etmemesi için söz verdim. Ertesi gün Novyi Zem’e gitmek için yola çıktık,” diye açıkladı Tamar.

Birçok kaçak Grisha, Novyi Zem’e gidiyordu. Ravka’nın haricinde Shu doktorlar tarafından deneylere tabi tutulmaktan ya da Fjerdalı cadı avcıları tarafından yakılmaktan korkmayacakları tek yer orasıydı. Buna rağmen güçlerini gösterme konusunda dikkatli olmak zorundalardı. Grishalar değerli kölelerdi, bazı vicdansız Kerch tüccarların Grishaları toplayıp gizli açık arttırmalarda sattığı biliniyordu.

Bu tehdit unsurları birçok Grisha’yı Ravka’ya sığınıp İkinci Ordu’ya katılmaya iten sebeplerin aynısıydı ama kaçaklar farklı düşüncelere sahipti. Onlara göre omuzlarının üzerinden sürekli arkalarını kolaçan edecekleri, kimlikleri açığa çıkmasın diye sürekli bir yerden bir yere gidecekleri hayat, Karanlıklar Efendisi’ne ve Ravka Kralı’na hizmet ederek geçecek bir hayattan daha iyiydi. Bu tercihlerini anlayabiliyordum.

Gemide geçen birkaç monoton günün ardından Malyen’

le birlikte Tamar'dan bize birkaç Zemeni dövüş tekniğini göstermesini istedik. Bu sayede gemi hayatının sıkıcılığından, Batı Ravka'ya dönmenin yarattığı korkunç endişeden biraz olsun uzaklaştık.

Sturmhond'un mürettebatı Novyi Zem'de edindiğimiz can sıkıcı dedikoduların doğruluğunu onayladı. Karanlıklar Diyarı'na geçişler tamamen durdurulmuştu, mülteciler uzak kıyılardan kaçıyordu. Birinci Ordu isyan etmek üzereydi, İkinci Ordu dağılmanın eşiğindeydi. Beni en çok Apparat'ın Azize Alina tarikatını büyüttüğü yönündeki haberler korkutuyordu. Karanlıklar Efendisi'nin başarısızlıkla sonuçlanan darbe girişiminin ardından Büyük Saray'dan nasıl kaçtığını hiç kimse bilmiyordu ama Ravka'ya yayılan manastırlardan birinde yeniden ortaya çıkmıştı.

Karanlıklar Diyarı'nda öldüğümü, azize olarak dirildiğimi etrafta anlatıp duruyordu. Bir yandan bu duruma kahkahalarla gülmek istiyordum ama akşam olup *Istorii Sankt'ya'* nın sayfalarını karıştırdığımda gülümseyemiyordum bile. Apparat'ın kokusunu, tütsü ve küf karışımı ağır kokuyu hatırladım ve paltoma daha sıkı sarıldım. Bana kırmızı kitabı o vermişti. Nedenini elbette merak ediyordum.

Morluklara, eziklere rağmen Tamar'la yaptığım antrenmanlar dinmek bilmeyen endişemden kurtulmamı sağlıyordu. Yaşları geldiğinde kızlar da erkeklerle birlikte Kraliyet Ordusu'na alınırdı, dolayısıyla birçok kızın dövüştüğünü, eğitim aldığını görmüştüm ama kız ya da erkek hiç kimsenin Tamar gibi dövüştüğünü görmemiştim. Bir dansçı edasını ta-

şıyor, rakibinin bir sonraki hamlesini hiç yanılmayan sezile-riyle tahmin ediyordu. Daha çok birlikte kullandığı iki adet çift yüzlü baltayı, sivriligi parlaklığından belli olan bıçakları tercih ediyordu ama kılıçla, tabancayla, hatta çıplak elleriyle bile yeterince tehlikeli olabiliyordu. Sadece Tolya ona kafa tutabiliyordu. İkisi dövüşmek için karşı karşıya geldiğinde gemideki herkes durup onları izliyordu.

Dev nadiren konuşuyor, vaktini halatlara yardım ederek ya da güvertede durup etrafa korku salarak geçiriyordu. Ama ara sıra antrenmanda bize yardım etmeye de geliyordu. Çok iyi bir öğretmen değildi. En fazla, “Hızlı hareket et,” diyordu. Tamar çok daha iyi bir eğitmendi ama antrenmanlarımız Sturmhond bizi güvertenin ön tarafında çalışırken yakaladıktan sonra daha sakın geçer oldu.

“Tamar,” diye bağırdı Sturmhond. “Kargoya zarar verme lütfen.”

Tamar hemen hazır ol vaziyetine geçerek tok bir sesle, “*Da, kapitan,*” dedi.

Sturmhond’a suratımı ekşiterek baktım. “Ben taşıdığın bir paket değilim.”

“Çok yazık,” dedi yanımdan geçerken. “Paketler konuşmaz, onları koyduğun yerde dururlar.”

Tamar bize ince bir kılıç türü olan meçi ve süvari kılıçlarını öğretmeye geçtiğinde Sturmhond bile aramıza katıldı. Malyen gün geçtikçe ustalaşıyordu, yine de Sturmhond onu hâlâ her seferinde kolayca yenebiliyordu ama Malyen bunu kafaya takmıyor gibiydi. Aldığı darbeleri espiyle geçiştiri-

yordu. Ben böyle yapamıyordum, kaybedince sinir oluyordum.

Bir öğlen vakti Malyen’le Sturmhond’un güvertede kör kılıçlarla yaptığı antrenmanı izlerken, “Tolya’yla gücünüzü kullanmayı nasıl öğrendiniz?” diye sordum Tamar’a. Bana bir kavela bulmuştu, beni dövmediği zamanlarda bana düğüm atmayı ve halatları birleştirmeyi öğretiyordu.

Sturmhond, Malyen’i, “Dirseklerini içeride tut!” diye azarladı. “Kanatlarını açan tavuk gibi durma.”

Malyen inandırıcı bir şekilde güldü.

Tamar kaşlarından birini havaya kaldırdı. “Arkadaşın epey eğleniyor gibi.”

Omuz silktim. “Malyen hep böyleydi. Onu Fjerdalı suikastçılarla dolu bir kampa bırak, çok geçmeden adamların omuzlarında dışarı çıkar. Girdiği her ortamı neşelendirir.”

“Peki sen?”

“Ben biraz daha yabani ot gibiyimdir,” dedim donuk bir sesle.

Tamar gülümsedi. Dövüş esnasında soğuk ve sessizdi ama ortalık dinince kolayca gülen biri oluyordu. “Yabani otları severim,” dedi korkuluklardan uzaklaşıp yere serili halatı toplarken. “Hayat mücadelesi vermeyi iyi bilirler.”

Gülümsemesine gülümsemeyle karşılık verdiğimi fark ettim, hemen üzerinde çalıştığım düğüme döndüm. Sturmhond’un gemisinde bulunmak hoşuma gidiyordu. Tolya’yla Tamar’ı ve mürettebattaki diğer kişileri sevmiştim. Yemek yerken yanlarına oturmayı, Privyet’in neşeli şarkılarını dinle-

meyi, hedef antrenmanı yaptığımız, boş şarap şişelerini vurduğumuz ve bahse girdiğimiz öğlenleri sevmiştim.

Burada kendimi Küçük Saray’da gibi hissediyordum ama oranın can sıkıcı kuralları, statü elde etmek için verilen mücadelesi burada yoktu. Mürettebat birbiriyle iyi anlaşıyordu. Hepsi genç ve fakirdi; hayatlarının çoğunu saklanarak geçirmişlerdi. Bu gemiyi evleri olarak görmüşler, ben ve Malyen’i hiç ses çıkarmadan aralarına almışlardı.

Bizi Batı Ravka’da neyin beklediğini bilmiyorduk ama geri dönmek için çılgınlık olduğundan emin sayılırdım. Ama *Volkvolny*’deyken, rüzgâr esip beyaz yelkenler açık mavi gökyüzünde izler bırakırken geleceği ve korkularımı unuttalıyordum.

İtiraf etmem gereken bir şey daha vardı: Sturmhond’u da seviyordum. Ukala, küstah biriydi ve iki kelimenin yeterli olacağı yerde hep on kelime kullanıyordu ama mürettebatına liderlik edişi beni etkilemişti. Karanlıklar Efendisi’nin kullandığını gördüğüm taktiklerle uğraşmıyordu, yine de adamları onu hiç tereddüt etmeden takip ediyordu. Onları korkutmamış, onların saygısını kazanmıştı.

“Sturmhond’un gerçek adı ne?” diye sordum Tamar’a. “Ravka’daki adı?”

“Hiçbir fikrim yok.”

“Hiç sormadın mı?”

“Neden sorayım ki?”

“Ravka’nın neresinden geliyor?”

Gözlerini kısarak gökyüzüne baktı. “Biraz daha kılıç-

larla antrenman yapmak ister misin?” diye sordu. “Nöbetim başlayana kadar vaktim var.”

Sturmhond’un lafını ne zaman açsam konuyu değiştiriyordu. “Gökten gemiye düşmedi ya, Tamar. Nereli olduğunu hiç umursamıyor musun?”

Tamar kılıçları eline alıp geminin silah sorumlusu olan Toyla’ya uzattı. “Pek değil. Denize açılmamızı ve mücadele etmemizi sağlıyor.”

“Ayrıca bizi kırmızılar giyinip köpeği gibi kullanmıyor,” dedi Tolya, boynuna asılı olan anahtarla sandığı açtı.

“Senden hüzünlü bir köpek olurdu.” Tamar güldü.

“Kendini bir şey sanan, karalar giyinmiş bir ahmaktan emir almaktan her türlü iyidir,” diye söylendi Tolya.

“Sturmhond’un emirlerine uyuyorsun,” dedim.

“Yalnızca canı istediğinde uyar.”

Gelen sesle sıçradım. Sturmhond tam arkamda duruyordu.

“O boğaya ne yapacağını söyle de neler oluyor bir gör,” dedi kaptan.

Tamar homurdandı, Tolya silahların geri kalanını yerine yerleştirmeye başladı.

Sturmhond öne eğildi. “Benim hakkımda bir şey öğrenmek istiyorsan yapman gereken tek şey sormak, şirin hanım,” dedi.

“Nereli olduğunu merak ettim,” dedim. “Hepsi bu kadar.”

“Sen nerelisin?”

“Keramzin. Bunu biliyorsun.”

“Ama gerçekten nerelisin?”

Aklımda birkaç sönük anı canlandı. Pişmiş pancarların bulunduğu küçük bir tabak, onların ellerimi kırmızıya boyarken parmaklarımın arasındaki kayganlığı, yumurtalı lapanın kokusu, birinin –muhtemelen babamın– omzunda tozlu yoldan aşağıya inişim... Keramzin’de anne ve babamızdan bahsetmek bile Dük’ün nezaketine ihanet ve nankörlük olarak görülürdü. Bize mülke gelmeden önceki hayatımızdan hiç bahsetmememiz öğretilmişti, dolayısıyla anılarımızın çoğu yitip gitmişti.

“Hiçbir yerliyim,” dedim. “Doğduğum köy, ad verilme-ye gerek duyulmayacak kadar küçüktü. Şimdi sen söyle, Sturmhond? Sen nerelisin?”

Kaptan gülümsedi. Bir kez daha yüz hatlarındaki tuhaf-lık dikkatimi çekti.

“Annem bir istiridyeydi, ben de inciylim,” dedi göz kırparak.

Islık çalarak yürüyüp gitti.

İki gece sonra Tamar’ın omzumu sarsmasıyla uyandım, o an başımda durduğunu gördüm.

“Gitme vakti,” dedi.

“Şimdi mi?” diye sordum uyku mahmurluğuyla. “Saat kaç?”

“Üç çan çalmak üzere.”

“Gece yarısı mı?” Esnedim, bacaklarımı hamağın yan

tarafından yere uzattım. “Neredeyiz?”

“Batı Ravka kıyılarından yirmi beş kilometre uzaktayız. Gel hadi, Sturmhond bekliyor.” Giyinmişti, omzuna denizci çantasını atmıştı.

Toplayacak eşyam yoktu, bu yüzden hemen çizmelerimi giyindim, kırmızı kitabın paltomun cebinde durduğundan emin olmak için elimi üstüne koyup Tamar’ın peşinden gittim.

Güvertede Malyen geminin sancak tarafındaki korkulukların yanında bir grup denizciyle birlikte duruyordu. Privyet’in, Sturmhond’un cırtlak mavi renkli fragını giydiğini görünce bir anlığına şaşırdım. Emirleri veren kişi olmasaydı Sturmhond’u tanımazdım. Üzerinde yakalarını kaldırdığı, geniş bir parka vardı, yünden bir şapkayı kulaklarına kadar çekmişti.

Rüzgâr soğuk esiyordu. Yıldızlar gökyüzünde parlıyor, hilal ufukta duruyordu. Ay ışığıyla aydınlanan dalgalara bakarak denizin durgun sesini dinledim. Kara yakındaydı, onu görebiliyordu.

Malyen kollarımı ovarak beni ısıtmaya çalıştı.

“Neler oluyor?” diye sordum.

“Kıyıya çıkacağız.” Sesindeki tedirginliği sezebiliyordum.

“Gece yarısı mı?”

“*Volkvolny* bayrağını Fjerda kıyılarına yakın bir yerde dalgalandıracak,” dedi Sturmhond. “Karanlıklar Efendisi’nin senin Ravka topraklarına döndüğünü henüz bilmesine gerek yok.”

Sturmhond başını eğip Privyet’le konuşmaya başlayınca Malyen beni iskele tarafındaki korkuluklara doğru çekti. “Bu konuda emin misin?”

“Maalesef,” diye itiraf ettim.

Ellerini omuzlarıma koydu, “Yakalanırsak büyük ihtimalle tutuklanırım, Alina. Sen Güneşin Elçisi olabilirsin ama ben emirlere karşı gelen bir askerden ibaretim.”

“Karanlıklar Efendisi’nin emirlerine.”

“Bu hiçbir fark yaratmayabilir.”

“Yaratacak. Ayrıca yakalanmayacağız. Batı Ravka’ya gireceğiz, Sturmhond’un müşterisiyle tanışıp ne yapmak istediğimize karar vereceğiz.”

Malyen beni yanına çekti. “Sen hep bu kadar belalı mıydın?”

“Ben kendimi daha çok hoş bir karmaşıklığa sahip biri olarak düşünmek istiyorum.”

Malyen beni öpmek için eğilince Sturmhond’un sesi karanlığı yarıdı. “Koklaşmayı sonraya bıraksak mı? Şafak sökmeden kıyıda olmamızı istiyorum.”

Malyen iç çekti. “Önünde sonunda şunu yumruklayacağım.”

“Ben de sana yardımcı olurum.”

Elimi tuttu, grubun yanına döndük.

Sturmhond, Privyet’e soluk mavi renkte bir mumla mühürlenmiş bir mektup verdi, ardından adamının sırtına hafifçe vurdu. Belki de ay ışığı beni yanıltıyordu ama Sturmhond ağlayacakmış gibi duruyordu. Tolya ile Tamar korkulu-

ğün öteki tarafına geçti ve uskunaya bağlanmış merdivene sıkıca tutunup aşağı indi.

Kenardan aşağıya baktım. Sıradan bir şalopa göreceğimi düşünüyordum, *Volkvolny*'nin yanında suda sallanan küçük bir katamaran görünce şaşırdım. Daha önce gördüğüm hiçbir bota benzemiyordu. İki kızağı içi oyulmuş bir ayakkabıya benziyordu, iki parça ortasında kocaman delik olan bir güverteyle birleştirilmişti.

Malyen'le birlikte onların peşinden gittik, katamaranın kavisli kızaklarından birine dikkatle adım attık. İlerleyip merkezdeki güverteye, iki direğin arasında alçakta duran yere geçtik. *Sturmhond* bizim ardımızdan gelip dümenin başındaki yerini aldı.

“Bu nedir?” diye sordum.

“Ona *Sinekkuşu* diyorum,” dedi, göremediğim bir tür çizime baktı. “Ama adını *ateskuşu* olarak değiştirmeyi düşünüyorum.”

Şaşkınlıkla nefes aldım ama *Sturmhond* sadece gülümsemi, “Halatları çözün, çapayı kesin,” diye emretti.

Tamar'la Tolya bizi *Volkvolny*'ye bağlayan düğümleri çözdü. Çapa zincirinin *Sinekkuşu*'nun baş kısmından aşağı bir yılan gibi kıvrıldığını, ucunun sessizce suya battığını gördüm. Kıyıya varınca çapaya ihtiyacımız olur diye düşünüyordum ama *Sturmhond* ne yaptığını biliyor olmalıydı.

“Yelkenler foral!” diye seslendi *Sturmhond*.

Yelkenler açıldı. *Sinekkuşu*'nun direkleri uskunadaki-lerden epey kısa olmasına rağmen iki yelkeni kocamandı,

üçgen şeklindeydi, her birini hareket ettirmek için iki denizci gerekiyordu.

Hafif bir esinti yelkene değdi, *Volkvony*'den uzaklaştık. Başımı kaldırdım, Sturmhond'un uskunanın gözden kayboluşunu izlediğini fark ettim. Yüzünü göremedim ama veda-laştığını sezdim. Başını iki yana salladı, "Rüzgârın Hâkimleri!" diye seslendi.

Kızakların üzerinde birer Grisha duruyordu. Kollarını kaldırdılar, rüzgâr etrafımızda birikerek yelkenleri doldurdu. Sturmhond yönümüzü ayarladı ve daha fazla hız istedi. Grishalar emrini yerine getirdi, tuhaf bot ileri atıldı.

"Bunları alm," dedi Sturmhond. Kucağıma bir gözlük bıraktı, bir tanesini de Malyen'e fırlattı. Buna benzer gözlükleri Fabrikatörlerin Küçük Saray'ın atölyelerinde taktığını görmüştüm. Etrafa bakındım. Sturmhond da dahil mürettebattaki herkes ondan giyiniyor gibiydi. Biz de gözlükleri başımızdan geçirip taktık.

Saniyeler sonra Sturmhond daha fazla hız isteyince onların faydasını gördük. Yelkenler yukarıdaki direkleri sallıyordu. Ben de endişeye kapıldım. Neden bu kadar acele ediyordu?

Sinekkuşu suyun üstünde hızlandı, suyun yüzeyine neredeyse dokunmuyor gibiydi. Yerime sıkıca oturdum, her zıplayıpta kalkıp indim.

"Tamam, Rüzgârın Hâkimleri, bizi yukarı çıkarın," diye emretti Sturmhond. "Denizciler işaretimle kanatlara geçin."

Malyen'e döndüm. "Bizi yukarı çıkar' demekle neyi

kastetmiş olabilir?”

“Beş!” diye bağırdı Sturmhond.

Mürettebat saat yönünün tersine hareket edip halatları çekmeye başladı.

“Dört!”

Grishalar ellerini daha da yana açtı.

“Üç!”

İki direğin arasında bir gürültü oluştu, yelkenler yere paralel duracak gibi oldu.

“İki!”

“Kaldırın!” diye haykırdı denizciler. Rüzgârın Hâkimleri kollarını birden yukarı kaldırdı.

“Bir!” diye bağırdı Sturmhond.

Yelkenler şişip yukarı doğru kalktı, iki devasa kanat gibi güvertenin üstünde durdu. Başım döndü, beklenmedik şey yaşandı: *Sinekkuşu* uçtu.

Rüzgâr yüzüme çarparken ve katamaran gökyüzüne yükselirken yerime sıkıca tutundum, fısıltıyla dualar okudum, gözlerimi sıkıca kapattım.

Sturmhond kahkahalar atıyordu. Grishalar birbirine sesleniyor, rüzgârı sabit tutmaya çalışıyordu. Kalbimin göğsümden fırlayacağını düşünüyordum.

Azizler aşkına, diye düşündüm midem bulanırken. *Bu olamaz.*

“Alina,” diye seslendi Malyen rüzgârın hışırtısının arasında.

“Ne?” dedim. Sıkıtığım dişlerimin arasından ancak bu

kadar konuşabildim.

“Alina, gözlerini aç. Bunu görmelisin.”

Başımı iki yana hızla salladım. Gözümü açmamalıydım.

Malyen elimi tutup donan parmaklarıma dokundu. “Sadece bir dene.”

Titreyerek nefes aldım ve gözkapaklarımı açılmaya zorladım. Etrafımızı yıldızlar sarmıştı. Üstümüzdeki beyaz yelkenler bir okçunun yayı gibi iki geniş kavisle şekillenmişti.

Yapmamam gerektiğini biliyordum ama başımı çevirip aşağı bakmaktan kendimi alamadım. Rüzgârın kükreyişi sağır ediciydi. Aşağıda, bayağı aşağıda, ay ışığının vurduğu dalgalar yavaşça hareket eden bir yılanın parlak pulları gibi yansıyor. Düşerse sulara çarpıp paramparça olurduk.

Benden sevinç ve korku karışımı bir kahkaha sesi yükseldi. Uçuyorduk. *Uçuyorduk.*

Malyen elimi sıkıp neşe dolu bir çılgılık attı.

“Bu imkânsız!” diye haykırdım.

Sturmhond bağırdı. “İnsanlar imkânsız dediğinde genelde ihtimal dışı demek isterler.” Ay ışığı, gözlüklerinin camına yansırken ve parkası şişerken tam bir deli gibi görünüyordu.

Nefes almaya çalıştım. Rüzgâr sabitti. Rüzgârın Hâkimleri ve mürettebat odaklanmıştı ama sakinlerdi. Yavaşça, çok yavaşça boğazımdaki yumru kayboldu. O an rahatlamaya başladım. “Bu nereden çıktı?” diye bağırdım Sturmhond’a.

“Ben tasarlayıp inşa ettim. Birkaç prototip de yere çakıldı.”

Sertçe yutkundum. *Çakılmak*, duymak istediğim son sözdü.

Malyen kabinin kenarına eğildi, kızakların baş tarafına yerleştirilmiş silahlara daha yakından bakmaya çalıştı.

“Şu silahlar,” dedi. “Onların birkaç namlusu var.”

“Hem de yerçekimiyle doluyorlar. Doldurmak için durmaya gerek yok. Dakikada iki yüz mermi atabiliyorlar.”

“Bu...”

“İmkânsız mı? Tek sorun fazla ısınmaları ama bu modelde bu, o kadar da kötü değil. Zemeni bir silah ustası kusurları gidermeye çalışıyor. Zemeniler barbar, adi adamlardır ama silahtan anlarlar. Arka koltuklar dönüyor, bu sayede istediğin açıdan atış yapabilirsin.”

“Ve de aşağıdaki düşmanın tepesine ateş edersin,” diye bağırdı Malyen, şaşkınlıktan sersemlemiş gibiydi. “Ravka’nın donanmasında bunlar olsa...”

“Ne büyük avantaj sağlardı, değil mi? Ama Birinci ve İkinci Ordu birlikte çalışmak zorunda kalırdı.”

Karanlıklar Efendisi’nin uzun zaman önce bana söylediklerini hatırladım. *Grisha gücünün çağı sona eriyor*. O, buna çözüm olarak Karanlıklar Diyarı’nı bir silaha dönüştürmeyi düşünmüştü. Ama ya Grisha gücü, Sturmhond gibi adamlarla böyle bir şeye çevrilirse? Omzumun üzerinden *Sinekkusu*’nun güvertesine, yan yana çalışan denizcilerle Rüzgârın Hâkimleri’ne, ürkütücü silahların arkasında oturan Tolya ile Tamar’a baktım. Bu imkânsız değildi.

O bir ticaret adamı, diye hatırlattım kendime. *Saniye-*

sinde savaştan kâr elde etmenin yolunu arar. Sturmhond'un silahları Ravka'ya avantaj sağlayabilirdi ama bu silahlar kolayca Ravka'nın düşmanları tarafından da kullanılabilirdi.

Aşağıdaki limandan gelen parlak ışıkla düşüncelerim bölündü. Alkhem Koyu'ndaki büyük deniz fenerinin üzerindeydik. Artık yaklaşmıştık. Başımı eğdiğimde Os Kervo sınırındaki parlayan kuleleri seçebildim.

Sturmhond doğrudan oraya gitmedi, güneybatıya yöneldi. Kıyıdan uzakta bir yere ineceğimizi tahmin ettim. Bu gemiyle yere inme düşüncesi midemi bulandırdı. Malyen'in söylediklerinin aksine gözlerimi kapatmaya karar verdim.

Kısa süre sonra deniz fenerinin ışığı kayboldu. Sturmhond bizi tam olarak ne kadar güneye götürmeyi düşünüyordu? Şafak sökmeden kıyıya ulaşmayı istediğini söylemişti, bu da bir ya da iki saati kaldığı anlamına geliyordu.

Aklımdaki düşünceler dağıldı; etrafımızdaki yıldızlara, uçsuz bucaksız gökyüzündeki bulutlara gözlerim takıldı. Gece rüzgârı yanaklarımı kesiyor, paltomun ince kumaşına işliyordu.

Aşağı baktım, çılgılık atamamak için kendimi zor tuttum. Artık suyun üzerinde değildik. Karanın, acımasız, sert toprakların üzerindeydik.

Malyen'in kolunu çekiştirdim; alt tarafta kalan, ay ışığıyla siyaha ve griye boyanan kırsal yerleri işaret ettim.

"Sturmhond!" diye bağırdım panikle. "Ne yapıyorsun?"

"Bizi Os Kervo'ya götüreceğini söylemiştin," diye haykırdı Malyen.

"Sizi müşterimle buluşmaya götüreceğimi söylemiş-

tim,” dedi Sturmhond.

“Unut gitsin onu,” dedim. “Nereye ineceğiz?”

“Endişelenecek bir şey yok,” dedi Sturmhond. “Aklımda hoş, küçük bir göl var.”

“Ne kadar küçük?” diye sordum ciyak bir sesle. Ardından yüzü öfkeyle kızaran Malyen’in yerinden kalktığını gördüm. “Malyen, otur!”

“Seni yalancı, hırsız...”

“Senin yerinde olsam, olduğum yerimde dururdum. Karanlıklar Diyarı’na girerken sallanıp durmak istemezsin.”

Malyen donup kaldı. Sturmhond ıslık çalmaya başladı. Rüzgâr sesini alıp götürüyordu.

“Ciddi olamazsın,” dedim.

“Genelde değilimdir,” dedi Sturmhond. “Koltuğunun altında bir tüfek var, Oretsev. Onu ne olur ne olmaz diye almak isteyebilirsin.”

“Bizi bu şeyle Karanlıklar Diyarı’na götüremezsin!” diye köpürdü Malyen.

“Neden olmasın? Anladığım kadarıyla oraya güvenli bir şekilde geçmemizi sağlayacak tek kişi yanımızda.”

Yumruğumu sıktım, artan öfkem aklımdaki korkuyu bastırır oldu. “Belki de seni ve adamlarım volcraların akşam yemeği niyetine yemesine izin veririm!”

Sturmhond bir elini dümene koyup saatine baktı. “Bu saatte bizden daha çok kahvaltı olur. Gerçekten de programımızın gerisindeyiz. Ayrıca aşağıya inişimiz uzun sürecek. Güneşin Elçisi için bile.”

Malyen'e baktım, öfkesinin yüzüme yansıdığından emindim.

Ayağa kalktım, nerede olduğumu anlamaya çalıştım.

"Azizler aşkına," diye söylendim.

Arkamızda yıldızlar, ay ışığı ve yaşayan dünya vardı. Önümüzde ise hiçbir şey yoktu. Gerçekten de dediğini yapacaktı. Bizi Karanlıklar Diyarı'na götürüyordu.

"Topçular, yerlerinize," diye seslendi Sturmhond. "Rüzgârın Hâkimleri sıkı tutun."

"Sturmhond, seni öldüreceğim!" diye bağırdım. "Bu şeyi hemen geri döndür!"

"Sözünü dinlemeyi çok isterdim ama olmaz. Maalesef beni öldürmek istiyorsan yere inene kadar bekleyeceksin. Hazır mısınız?"

"Hayır!" diye çığlık attım.

Ama saniyeler sonra karanlığa gömüldük. Hiçbir gece bu kadar karanlık olamazdı. Derin, doğadışı, mükemmel siyah ton tüm boğuculuğuyla bizi içine alıyordu. Karanlıklar Diyarı'ndaydık.

Kum Denizi'ne girdiğimiz anda bir şeylerin değiştiğini anladım.

Telaşla ayaklarımı güverteye sabitledim, ellerimi açıp *Sinekkuşu*'nun etrafında geniş, sarı bir kubbe oluşturdum. Sturmhond'a kızgın olsam da ciddiyetimi göstermek uğruna bir volcra sürünün üzerimize gelmesine izin vermeyecektim.

İki büyütecin gücü sayesinde neredeyse hiç düşünme gereği bile duymadan ışığı çağırabiliyordum. Gücümün sınırlarını dikkatle test etmiş, bilekliği ilk kullandığım zamanki vahşi patlamayı sezmemiştim ama ters giden bir şeyler vardı. Karanlıklar Diyarı farklı gibiydi. Kendime sadece hayal kurduğumu söyledim ama karanlığın bir dokusu var gibiydi. Neredeyse tenimin üzerinde süzülüşünü hissedecektim. Yaramın kenarları etim huzursuzlanmışçasına kaşınmaya ve çekilmeye başladı.

Kum Denizi'ne daha önce iki kez gelmiştim, ikisinde de kendimi burada bir yabancı gibi, beni içinde istemeyen tehlikeli, doğadışı bir dünyaya adım atmış gibi hissetmiştim.

Ama şimdi Karanlıkлар Diyarı bana ulaşıyor, beni karşılıyor gibiydi. Bunun mantıklı olmadığını biliyordum. Karanlıkлар Diyarı canlı değil, ölüydü, boş bir yerdi.

Beni tanıyor, diye düşündüm. *Öz özü çağırır.*

Saçmalıyordum. Aklımdaki düşünceleri bir kenara attım, ışığı daha da genişlettim, gücümün etrafımda güvenli, sıcak bir ortam oluşturmalarını sağladım. Ben *buydum*. Karanlık değildim.

“Geliyorlar,” dedi yanımda duran Malyen. “Dinleyin.”

Rüzgârın uğultusunun arasında Karanlıkлар Diyarı’nda yankılanan bir ciyıklama duydum, ardından volcra kanatlarının kırpma sesini işittim. İnsan avının kokusunu alıp bizi çabucak bulmuşlardı.

Yarattığım ışık kubbesinin etrafında kanat çırpıyor, karanlığı üzerimize itiyorlardı. Karanlıkлар Diyarı’na geçişler durdurulduğu için uzun süredir aç kalmışlardı. Açlık da onları cesur kılıyordu.

Kollarımı açtım, ışığı parlattım ve onları uzağa ittim.

“Hayır,” dedi Sturmhond. “Onları yakına getir.”

“Ne? Neden?” diye sordum. Volcralar yırtıcı yaratıklardı. Oyun oynamaya gelmezlerdi.

“Onlar bizi avlıyor,” dedi Sturmhond, sesini herkesin duyabileceği kadar yükselterek. “Belki de av olmalarının zamanı gelmiştir.”

Mürettebattan savaş çığlıkları yükseldi, ardından havlamalar ve hırlamalar duyuldu.

“Işığı geri çek,” dedi Sturmhond.

“Aklını kaçırmış,” dedim Malyen’e. “Ona aklını kaçırdığını söyle.”

Ama Malyen tereddüt etti. “Şey...”

“Şey ne?” diye sordum şaşkınlıkla. “Bilmem unuttun mu ama bunlar seni yemeye çalışmıştı!”

Omuz silkti, gülümser gibi oldu. “Belki de şu silahların neler yapabildiğini görmek istiyorumdur.”

Başımı iki yana salladım. Bundan hiç hoşlanmamıştım. Hem de hiç.

“Bir anlığına bana müsaade et,” diye ısrar etti Sturmhond.

Müsaade mi edeyim? Benden çok sıradan bir şey istiyormuş gibi davranıyordu.

Mürettebat bekliyordu. Tolya ile Tamar silahlarının namluları üzerine eğilmişti. Böceklerle benziyorlardı.

“Tamam,” dedim. “Ama uyarmadı demeyin.”

Malyen tüfeğini omzuna kaldırdı.

“Başlıyoruz,” diye söylenip armaklarımı bükтім. Kube küçüldü, geminin etrafına kadar geriledi.

Volcralar heyecanla çığlıklar attı.

“Tamamen çek!” diye emretti Sturmhond.

Öfkeyle dişlerimi sıktım, ardından istediğini yaptım. Karanlıklar Diyarı adı gibi karanlığa gömüldü.

Kanatların hışırtısını duydum. Volcralar üzerimize daldı.

“Şimdi, Alina!” diye bağırdı Sturmhond. “Işık!”

Düşünmek için durmadım bile. Işığı parlak bir dalgayla yaydım. Onun sayesinde etrafımızı saran korkuyu tüm ger-

çekliğıyle gördük. Her yerde volcralar vardı, geminin etrafında havada asılı kalmışlardı. Gri derileri, kanatları, kıvranan vücutları, cansız gözleri ve dişlerle dolu çeneleri gözler önündeydi. *Nichevo* 'ya'ya benzerlikleri yadsınamazdı, yine de bunlar daha kaba ve sakar yaratıklardı.

“Ateş!” diye haykırdı Sturmhond.

Tolya'yla Tamar ateş açtı. Daha önce hiç duymadığım türden bir ses duyuldu, onun sesiyle hava kulakları sağır eden bir şimşekle sarsıldı, kemiklerim titredi.

Katliamdı yaşanan. Volcralar göğüsleri parçalanarak ve kanatları koparak gökten etrafımıza düşüyordu. Boşalan kovanlar geminin güvertesine dökülüyordu. Hava yanık barut kokusuyla kaplanmıştı.

Dakikada iki yüz atış. Demek ki modern bir ordu böyle şeyler yapabiliyordu.

Canavarlar neler olduğunu bilmiyor gibiydi. Dolanıyor, havada kanat çırpıyorlardı; açlık, kana susamışlık, korku onları öylesine ele geçirmişti ki kafa karışıklığı ve kaçma arzusuyla birbirlerine saldırıyorlardı. Çığlıkları... Baghra bir zamanlar bana volcraların atalarının insan olduğunu söylemişti. Çığlıklarında bunu duyduğuma yemin edebilirdim.

Silahlar sustu. Kulaklarım çınladı. Yukarıya baktım; siyah kan izlerinin ve et parçalarının yelkeni lekelediğini gördüm. Sırtımdan soğuk terler boşalmıştı. İstifra etmek üzereydim.

Sessizlik sadece saniyeler sürdü, Tolya başını geriye atıp zaferle uludu. Mürettebattaki diğer kişiler de ona havlayarak

ve hırlayarak katıldı. Hepsine susmaları için haykırmak istiyordum.

“Bir başka sürüyü daha üzerimize çekebilir miyiz sence?” diye sordu Rüzgârın Hâkimleri’nden biri.

“Belki,” dedi Sturmhond. “Ama doğuya doğru gitsek iyi olur. Şafak sökmek üzere, burada olduğumuzun fark edilmesini istemiyorum.”

Evet, diye düşündüm. *Doğuya gidelim. Buradan çıkalım.* Ellerim titriyordu. Omzumdaki yara yanıyor, zonkluyordu. Benim neyim vardı? Volcralar canavardı. Hiç tereddüt etmeden bizi parçalara ayırırlardı. Bunu biliyordum. Yine de çılgınlıklarını hâlâ duyabiliyordum.

“Onlardan daha var,” dedi Malyen aniden. “Çok daha fazla.”

“Nereden biliyorsun?” diye sordu Sturmhond.

“Biliyorum işte.”

Sturmhond tereddüt etti. Gözlüklerden, şapkadan, dikleştirildiği yakadan dolayı yüz ifadesini anlamak imkânsızdı. “Neredeler?” diye sordu en sonunda.

“Biraz kuzeyde,” dedi Malyen. “Şu tarafta.” Karanlıkta bir yeri işaret etti, eline vurasım geldi. Volcraların izini sürebiliyor olması sürmek zorunda olduğu anlamına gelmiyordu.

Sturmhond kararını verdi. Yüreğim parçalandı.

Sinekkuşu kanatlarını eğdi, Malyen gidilecek yönü söyleyip Sturmhond rotayı ayarlarken yana yattı. Işığa, gücümün huzur verici varlığına, odaklanmaya çalıştım, mide bulantıma aldırış etmemek için elimden geleni yaptım.

Sturmhond bizi biraz daha aşağıya indirdi. Işığım Karanlıklar Diyarı'nın renksiz kumlarına ve parçalanmış bir sandala değdi.

Sandala yaklaştıkça için ürperdi. Ortadan ikiye ayrılmıştı. Direklerinden biri kırılmıştı. Paçavraya dönmüş üç siyah yelkenini ancak seçebiliyordum. Malyen bizi Karanlıklar Efendisi'nin sandalının enkazına getirmişti.

Biraz sakinleşmeyi başarmıştım ama o da gördüklerim karşısında yok oldu.

Sinekkuşu daha da aşağı daldı. Gölgemiz parçalanan güvertenin üzerinden geçti.

Bir nebze olsun içim rahatladı. Her ne kadar saçma da olsa güvertede bıraktığım Grishaların cesetlerini, Kral'ın temsilcisinin ve yabancı büyükelçilerin iskeletlerini göreceğimi düşünmüştüm, ama elbette onlar çoktan gitmiş ve volcralara yem olmuştu; kemikleri Karanlıklar Diyarı'nın çorak arazilerine saçılmıştı.

Sinekkuşu sancak tarafına yattı. Işığım kırık enkazın kasvetli derinliklerine işledi. Çığlıklar başladı.

"Azizler aşkına," diye söylendi Malyen, tüfeğini kaldırdı.

Üç büyük volcra sandalın tahtalarının altına sinmişti, sırtları bize dönüktü, kanatlarını kocaman açmışlardı. Ama asıl vücutlarıyla korumaya çalıştıkları şey içime korku saldı. Kıpırdayan, kıvranan, küçük parlak kollar, daha yeni yeni oluşan bir kanadın şeffaf zarıyla ikiye ayrılan sırtlar... Bebek gibi ağıyor, ciyakiyorlar, birbirlerinin üzerine çıkıp ışıktan

uzaklaşmaya çalışıyorlardı.

Bir yuva keşfetmiştik.

Mürettebat sessizleşti. Artık havlama ve uluma sesleri yoktu.

Sturmhond gemiyi bir başka kavisli hareketle aynı yere getirdi. O anda bağırdı:

“Tolya, Tamar, *grenatki*.”

İkizler dökme demirden iki topu sürüp korkuluğun kenarına getirdi.

Bir kez daha korkuya kapıldım. *Onlar volcra*, diye hatırlattım kendime.

Onlara bak. Onlar canavarlar.

“Rüzgârın Hâkimleri, hareketimi bekleyin,” dedi Sturmhond vahşi bir sesle. “Fitilleri yakın!” diye bağırdı. “Topçular, saldırın!”

Toplar bırakılır bırakılmaz Sturmhond kükredi. “Şimdi!” Katamaranın dümenini sert bir hareketle sağa çevirdi.

Rüzgârın Hâkimleri kollarını yukarı kaldırdı, *Sinek Kuşu* göğe fırladı.

Ortalığa sessizlik hâkim oldu, saniyeler sonra büyük bir bomba sesi duyuldu. Patlamanın gücü ve sıcaklığı *Sinekkuşu*’nu güçlü bir şekilde itti

“Sabit durun!” diye bağırdı Sturmhond.

Küçük katamaran boşluğa düştü, yelken kanatlarının altında bir salıncak gibi sallandı. Malyen ellerini belime koydu, dengede durmam, etrafımızdaki aydınlığı korumam için vücuduyla beni korudu.

En sonunda sallantı kesildi, pürüzsüz bir şekilde süzül-
dü ve sandalın yanan enkazının üstünde geniş bir daire çizdi.

Çok kötü titriyordum. Havada yanık et kokusu vardı. Ciğerlerimin battığını hissediyordum, aldığım her nefesle göğsüm acıyordu. Sturmhond'un mürettebatı yine havlıyor ve uluyordu. Malyen de onlara katıldı ve tüfeğini zaferle havaya kaldırdı. Sevinç dolu seslerin arasından volcraların insan sesini andıran çaresiz çığlıklarını, annelerin evlatlarını yitirmenin acısıyla çıkardıkları yas dolu feryatlarını duyabiliyordum.

Gözlerimi kapattım. Ellerimle kulaklarımı kapatıp gü-
verteye yığılmamak için yapabileceğim başka bir şey yoktu.

"Yeter," diye fısıldadım. Hiç kimse beni duymuyor gibiydi. "Lütfen," dedim buruk bir sesle. "Malyen..."

"Tam bir katil oldun, Alina."

O donuk ses. Gözlerimi kırıştıtarak açtım.

Karanlıklar Efendisi tam önünde duruyordu, siyah keftası, *Sinekkuşu*'nun güvertesinde sallanıyordu. Nefesimi tutup geri çekildim ve aklımı yitirmişçesine etrafa bakındım ama hiç kimse bana bakmıyordu. Sevinçle haykırıyor, bağı-
rıyor ve alevlere bakıyorlardı.

"Endişelenme," dedi Karanlıklar Efendisi nazik bir sesle. "Zamanla alışılıyor. Bak, sana göstereyim."

*Keftası*nın kolundan bir bıçak çıkardı, ben daha çığlık atamadan bıçağı yüzüme doğru savurdu. Kendimi savunmak için ellerimi yukarıya kaldırdım ve boğazım parçalanırcasına çığlık attım. Işık söndü ve gemi karanlığın esiri oldu. Dizle-

rimin üzerine çöküp güverteye yapıştım. Grisha çeliğinin acısını hissetmeye hazırlandım.

Bıçak darbesi gelmedi. Karanlıkta etrafımdaki insanlar çılgık atıyordu. Sturmhond adımı bağıra bağıra söylüyordu. Volcralardan birinin yankılanan sesini işittim. *Yakında. Çok yakında.*

Birisi acıyla inledi, gemi sert bir şekilde yana yattı. Mürettebat ayağa kalkmaya çalışırken çizme seslerini duydum.

“Alina!” Bu kez gelen, Malyen’in sesiydi.

Karanlıkta üzerime doğru sendelediğini gördüm. Biraz olsun zihnimdeki pus kalktı. Işıkla tekrar parlak bir kubbe yaptım.

Üzerimize gelen volcra uludu, karanlığa geri çekildi ama Rüzgârın Hâkimleri’nden birisi güvertede kanlar içinde yatıyordu, kolu neredeyse kopacak hale gelmişti. Üzerindeki yelken boş bir şekilde sallanıyordu. *Sinekkuşu* eğildi, sertçe sancak tarafına yattı ve hızla aşağı düşmeye başladı.

“Tamar, ona yardım et!” diye emretti Sturmhond. Ama Tolya ile Tamar çoktan, yere düşen Grisha’nın yanına koşmaya başlamıştı.

Diğer Rüzgârın Hâkimi iki ellerini de kaldırmıştı. Bizi havada tutmaya yetecek kadar rüzgâr çağırmaya çalışırken yaşadığı gerginlik yüzüne yansıyor. Gemi zıplayıp dalgalandı. Sturmhond dümene sıkıca tutundu, yelkenlerin halatlarını kontrol eden adamlarına emirler yağırdı.

Kalbim deli gibi attı. Korku ve kafa karışıklığıyla sarsılırken çılgına dönmüş halde güverteye baktım. Karanlıklar

Efendisi'ni görmüştüm. Onu görmüştüm.

“Sen iyi misin?” diye soruyordu yanımdaki Malyen.
“Yaralandın mı?”

Ona bakamadım. Öyle kötü bir şekilde sarsıldım ki parçalanacağımı düşündüm. Tüm gücümü etrafımızdaki ışığı korumaya harcadım.

“Yaralı mı?” diye bağırdı Sturmhond.

“Sen bizi buradan çıkar yeter!” diye yanıt verdi Malyen.

“Ya, bak acaba ben ne yapıyorum?” diye söylendi Sturmhond.

Volcralar çığlık atıyor, ışık kubbesinin etrafında dönüp duruyor, içeriye girmeye çalışıyorlardı. Canavar olabiliyorlardı ama intikamdan anlıyorlar mıydı? *Sinekkuşu* sallanıp titredi. Yere baktım, hızla yaklaştığımız gri kumları gördük.

Ve sonra aniden karanlıktan çıktık, Karanlıklar Diyarı'nın son kara bulutlarının arasından geçip şafağın açık mavi tonuna kavuştuk.

Alt taraftaki topraklara yakınlığımız ürkütücüydü.

“Işığı söndür!” diye emretti Sturmhond.

Ellerimi indirdim, güvertedeki korkuluğa çaresizce tutundum. İleriye uzanan yolu, bir kasabanın uzakta parlayan ışıklarını, sağa sola serpilmiş tepeleri ve de yüzeyinde sabah ışığı parlayan küçük mavi gölü gördüm.

“Çok az kaldı!” diye seslendi Sturmhond.

Rüzgârın Hâkimi çaba gösterdi, kolları titriyordu. Yelkenler aşağı indi. *Sinekkuşu* düşmeye devam etti. Ağaçların üzerinden geçerken katamaranın altına dallar sürttü.

“Herkes eğilsin, sıkıca tutunsun!” diye bağırdı Sturm-
hond. Malyen’le kol ve bacaklarımızı yan tarafa dayayıp el
ele tutuşarak güverteye sığındık. Küçük gemi sarsılıp sav-
ruldu.

“Çakılacağız,” dedim nefesim kesilirken.

Malyen hiçbir şey demedi, sadece elimi daha sıkıca
tuttu.

“Hazır olun!” diye seslendi Sturmhond.

Son saniye kendini güvertenin alçak kısmına zor attı.
Tam, “Bura hoşmuş,” dedikten sonra büyük bir sarsıntıyla
yere çakıldık.

Gemi yere çarpıp parçalanırken ve kızakları dağılırken
Malyen’le ön tarafa fırladık. Büyük bir sesle birlikte etrafa
sular saçıldı, aniden kendimizi gölün sularında bulduk. Kor-
kunç kırılma sesi duydum, kızaklardan birinin katamarandan
koptuğunu tahmin ettim. Suyun yüzeyinde sekmiş, mucizevi
bir şekilde durmuştuk.

Kendime gelmeye çalıştım. Sırtüstü gücertenin yan tara-
fına yaslanmıştım. Birisi yanımda zorlanarak nefes alıyordu.

Dikkatlice döndüm. Başıma büyük bir darbe almıştım,
iki avucum da kanamıştı ama tek parçaydım.

Güverte su alıyordu. Su seslerini, insanların birbirine
seslendiğini işittim.

“Malyen?” diye sordum, sesim titreyerek çıktı.

“Ben iyiyim,” diye yanıtladı. Sol tarafımda bir yerler-
deydi. “Buradan çıkmalıyız.”

Etrafa bakındım, buna rağmen Sturmhond’u hiçbir

yerde göremedim.

Güverteden bocalayarak çıkarken kırık gemi yan yatmaya başladı. Çatırdama sesi duyduk, direklerden biri koparak, yelkenin ağırlığıyla göle yığıldı.

Suya atladık, göl gemiyle birlikte bizi de içine çekmeye çalışırken hızla kulaç atmaya çalıştık.

Mürettebattan birisi halatlara dolanmıştı. Malyen onu kurtarmak için suya daldı, ikisi birlikte yüzeye çıkınca sevinçten neredeyse ağlayacaktım.

Tolya ile Tamar'ın kurtulup yüzdüğünü, mürettebattaki diğer kişilerin de onları takip ettiğini gördüm. Tolya yaralı Grisha'yı çekiyordu. Sturmhond onların arkasında yüzüyor, baygın düşen bir denizciyi koluyla suyun üzerinde tutuyordu. Kıyıya vardık.

Ezilen kol ve bacaklarım yorulmuş, ıslak elbiselerimin ağırlığının altında kalmıştı ama en sonunda suyun sığ tarafına gelmiştik. Sudan bocalayarak çıktık, sağda solda çıkan sazlıkların arasından geçerek geniş sahile kendimizi attık.

Kuma nefes nefese oturdum, sabahın erken saatlerinin sıradan seslerini, çimlerdeki çekirgeleri, ormanda öten kuşları, bir kurbağanın sesini dinledim. Tolya yaralı Grisha'yla ilgileniyor, kolunu iyileştiriyor, ona parmaklarını oynatmasını, bileğini bükmesini söylüyordu. Sturmhond'un kıyıya geldiğini ve sudan son çıkan denizciyi Tamar'a getirdiğini gördüm.

“Nefes almıyor,” dedi. “Nabızı atmıyor.”

Kalkmaya çalışım. Güneş arkamızdan doğuyor, sırtımı

ısıtıyor, göle ve ağaçların kenarlarına vuruyordu. Tamar ellerini denizcinin göğsüne bastırdı, gücünü adamın ciğerlerindeki suyu çıkarmak, kalbini yeniden canlandırmak için kullandı. Denizci hareketsizce kumda uzanırken saniyeler uzadıkça uzadı. En sonunda nefes aldı. Gözlerini kırıştırarak açtı ve ağzından gölün suları çıktı.

İçim rahatladı. Vicdanım bir ölünün daha acısını taşıyamazdı.

Mürettebattan bir başka adam yan tarafını tutuyor, kaburgalarını kırıp kırmadığına bakıyordu. Malyen'in alnında derin bir yara vardı ama hepimiz buradaydık. Kurtulmuştuk.

Sturmhond suya geri döndü. Dizlerine kadar suya girerek gölün pürüzsüz yüzeyine baktı. Parkası şişti. Kıyıdaki uzun izin haricinde *Sinekkuşu*'nun burada bulunduğu dair hiçbir işaret yoktu.

Arkadaşı yaralanan Rüzgârın Hâkimi bana döndü. "Orada ne oldu?" dedi kızgınca. "Kovu neredeyse ölüyordu. Hepimiz ölüyorduk!"

"Bilmiyorum," dedim, başımı dizlerime yasladım.

Malyen kolunu omzuma attı ama teselli edilmek istemiyordu. Gördüklerimin bir açıklamasını bulmayı istiyordum.

"Bilmiyor musun?" diye sordu şüpheyle.

"Bilmiyorum," diye tekrarladım, sözlerimdeki kızgınlığa şaşırdım. "Karanlıklar Diyarı'na götürülmeyi ben istemedim. Volcralarla savaşmayı isteyen ben değildim. Neler olduğunu kaptanınıza sorsana!"

"Haklı," dedi Sturmhond, sudan çıkıp mahvolan eldi-

venlerini çıkararak bize doğru gelirken. “Onu önceden uyarmalıyım, ayrıca o yuvanın peşine de düşmemeliydim.”

Bir şekilde benimle hemfikir olması beni daha da kızdırıyordu. Sturmhond şapkasını ve gözlüklerini çıkardı, öfkem dindi, yerine büyük bir şaşkınlık geldi.

Malyen anında ayağa fırlamıştı. “Bu da ne?” dedi alçak ve çekingen bir sesle.

İnme inmişçesine yerimde kaldım, acım ve yorgunluğum karşımdaki tuhaf görüntünün gölgesinde kaldı. Neye baktığımı bilmiyordum ama Malyen’in de onu görmesinden memnundum. Karanlıklar Diyarı’nda olup bitenlerden sonra kendime güvenemiyordum.

Sturmhond iç çekti, eliyle yüzünü, bize yabancı gelen yüzünü, sildi.

Çenesi sivriligini yitirmişti. Burnu hâlâ biraz eğriydi ama daha önceki gibi yamuk yumuk bir yumru değildi. Saçları uzun, kızıla çalan kahverengi tonda değildi, altın sarısıydı, asker saçı gibi kısa kesilmişti. Tuhaf, bulanık yeşil gözleri artık net, parlak ela renkteydi. Tamamen farklı biri gibi görünüyordu ama onun Sturmhond olduğuna şüphe yoktu.

Ve yakışıklı, diye düşündüm, kendime kızdım.

Ona gözlerini dikmiş bakan sadece bizdik. Sturmhond’un adamları hiç şaşırmamış gibiydi.

“Ekibinde Terzi var,” dedim.

Sturmhond göz kırptı.

“Ben Terzi değilim,” dedi Tolya kızgınca.

“Hayır, Tolya sen başka alanlarda yeteneklisin,” dedi

Sturmhond sakince. “Çoğunlukla da karşındakini öldürme, sakat bırakma alanında.”

“Bunu neden yaptın?” diye sordum, hâlâ Sturmhond’un sesinin farklı bir kişinin ağzından çıkmasına alışmaya çalışıyordum.

“Karanlıklar Efendisi’nin beni tanımaması gerekiyordu. Beni on dört yaşından beri görmemişti ama böyle bir riski göze alamazdım.”

“Sen kimsin?” diye sordu Malyen öfkeyle.

“Bu sorunun cevabı biraz karışık.”

“Aslında çok basit,” dedim, ayağa fırlarken. “Ama gerçeği söylemeyi gerektiriyor. Bu da senin beceremediğin bir şey.”

“Yok, onu da yapabilirim,” dedi Sturmhond, çizmelelerinden birisine giren suyu boşalttı. “Sadece bu konuda çok iyi değilim.”

“Sturmhond,” dedi Malyen kaşlarını çatarak, adamın üzerine yürüdü. “Kim olduğunu açıklamak için tam on saniye var yoksa Tolya sana yepyeni bir yüz yapmak zorunda kalacak.”

Tam o sırada Tamar ayağa fırladı. “Birileri geliyor.”

Hepimiz sessizleştik. Sesler gölü saran ormandan geliyordu; çok sayıda toynak sesi, ağaçların arasında yürüyen adamları kırdığı dalların çıtırtısı...

Sturmhond homurdandı. “Görüldüğümüzü biliyordum. Karanlıklar Diyarı’nda çok vakit geçirdik.” İç çekti. “Enkaz haline gelmiş bir gemi ve suya batırılmış bir avuç keseli sıçan

gibi görünen bir mürettebat. Aklımdaki şey bu değildi.”

Aklında tam olarak ne olduğunu bilmek istiyordum ama bunu sormaya zaman yoktu.

Ağaçlar aralandı, bir grup atlı adam sahile geldi. Birinci Ordu’dan on, yirmi, otuz asker... Kral’ın askerleriydiler, silahlarla donatılmışlardı. Nereden gelmişlerdi ki?

Volcra saldırısının ve suya çakılmanın ardından daha korkmam diye düşünmüştüm ama yanıliyordum. Malyen’in emirlere karşı gelmekle ilgili sözlerini hatırlarken içimi panik kapladı. Vatan haini olarak yakalanacak mıydık? Parmaklarım seğirdi. Tekrar mahkûm düşmeyi istemiyordum.

“Sakin ol, Güneşin Elçisi,” diye fısıldadı kaptan. “Dur ben halledeyim.”

“Şimdiye kadar her şeyi çok iyi hallettin, gördük Sturmhond.”

“Bir süre bana böyle seslenmesen iyi olur.”

“Sebepe?” dedi kızgınca.

“Çünkü adım o değil.”

Askerler önümüze gelip durdu, sabah ışığı tüfeklerinde ve kılıçlarında parlıyordu. Genç bir yüzbaşı kılıcını çekti. “Ravka Kralı adına, silahlarımızı atın.”

Sturmhond öne çıktı, düşmanla yaralı mürettebatın arasında durduk. Teslim olduğunu gösterircesine ellerini havaya kaldırdı. “Silahlarımız gölün dibinde. Silahsızız.”

Bir süredir Sturmhond’u ve ikizleri tanıdığım için buna hiç inanmadım.

“Adınızı ve burada ne aradığınızı açıklayın,” diye em-

retti genç yüzbaşı.

Sturmhond yavaşça ıslak parkasını omzundan indirip Tolya'ya uzattı. Askerlerden homurtular yükseldi. Sturmhond, Ravka'nın askeri üniformasını giyinmişti. Sırılsıklam olmuştu ama Ravka Birinci Ordusu'nun zeytin yeşili rengi, pirinçten düğmeleri ve de subay rütbesini gösteren altın rengi çift başlı kartal simgesi belirgindi. Kaptan nasıl bir oyun oynuyordu?

Yaşlı bir adam askerlerin arasından geçti ve atını çevirip Sturmhond'un önünde durdu. Adamın Kribirsk'teki karargâhın kumandanı Albay Raevsky olduğunu fark edince irkil-dim. Kentin bu kadar mı yakınına gelmiştik? Askerler bu yüzden mi bu kadar çabuk yanımıza gelmişti?

"Durumunuzu açıkla, evlat!" diye emretti albay. "O üniformayı üstünden söktürüp seni şu ağaçta sallandırmadan adını ve burada ne aradığınızı açıkla."

Sturmhond bu sözleri umursamamış gibiydi. Konuşmaya başladığında sesinde daha önce hiç duymadığım resmi bir ton vardı. "Ben Nikolai Lantsov, Yirmi İkinci Alay'ın Komutanı, Kraliyet Ordusu Askeri, Udova Grandükü ve ömrü uzun, hükümdarlığı daim olsun Yüce Majestleri İki Başlı Kartal Tahtı'mın Hükümdar'ı Kral Üçüncü Alexander'ın ikinci oğluyum."

Ağzım açık kaldı. Askerlerin hepsinin yüzüne şaşkınlıkları yansıdı. Aradan bir yerden bir kıkırdama sesi geldi. Bu deli adamın ne tür bir şaka yaptığını bilmiyordum ama Raevsky gülmüyordu. Albay atından atladi ve dizginleri bir

askere fırlattı.

“Beni dinle, seni saygısız,” dedi. Sturmhond’a doğru yürürken çoktan elini kılıcının kabzasına götürmüştü, kırıxık yüzü öfkeyle şekillenmişti. “Nikolai Lantsov kuzey sınırında benim komutamda görev yaptı ve...”

Sesi giderek kısıldı. Artık kaptanla burun burunaydı ama Sturmhond gözünü bile kırpmıyordu. Albay ağzını açıp ardından kapattı. Bir adım geri atarak Sturmhond’un yüzüne dikkatle baktı. Küçümseyici yüz ifadesinin şaşkınlığa dönüşünü izledim, bunun ancak onu tanıdığının işareti olduğunu düşündüm.

Birden bir dizinin üstüne çöküp başını önüne eğdi.

“Beni affedin, *moi tsarevich*,” dedi, gözlerini yerden kaldırmadı. “Vatanınıza hoş geldiniz.”

Askerler kafa karışıklığıyla birbirine baktı.

Sturmhond onlara beklenti içinde, soğuk gözlerle baktı. Askerler gerilmişti. Birer birer atlarından indiler, dizlerinin üzerine çöküp başlarını öne eğdiler.

Azizler aşkına!

“Yok artık,” diye söylendi Malyen.

Efsanevi bir geyiği avlamıştım. Bileğimde buz ejderhasının pullarından bir bileklik taşıyordum. Koca bir kentin karanlık tarafından yutuluşuna tanıklık etmişim ama bu, ömrüm boyunca gördüğüm en tuhaf şeydi. Bu da Sturmhond’un dümenlerinden biri olmalıydı, öyleyse hepimizin ölümü garantiydi.

Kaptana dikkatle baktım. Böyle bir şey mümkün mü-

dü? Aklımı bir türlü toparlayamıyordum. Çok yorgundum; korkudan, panikten tükenmiştim. Ravka Kralı'nın iki oğlu hakkında bildiklerimi hatırlamak için hafızamı kurcaladım. Kral'ın büyük oğluyla Küçük Saray'da kısa bir süreliğine karşılaşmışım ama küçük olanın yıllardır saraya gelmediğini öğrenmiştim. Bir yerlerde bir silah ustasının yanında eğitim gördüğünü ya da gemi inşaatı gibi bir konuda çalıştığını işitmiştim.

Belki de ikisini birden yapmıştı.

Başımın döndüğünü hissettim. Genya, Prens'e Sobachka demişti. Köpek. Prens piyade olarak askerlik yapmayı istemişti.

Sturmhond. Yani fırtına tazısı. Dalgaların Kurdu.

Sobachka. Böyle bir şey olamazdı.

"Ayağa kalk!" diye emretti Sturmhond ya da adı her neyse. Tüm duruşu değişmiş gibiydi.

Askerler ayağa kalktı, hazır olda durdu.

"Vatan topraklarına adım atmayalı çok uzun zaman oldu," dedi kaptan sevinçle. "Ama elim boş dönmedim."

Kenara çekildi, kolunu uzatıp eliyle beni işaret etti. Herkes dönüp onun sözlerinin devamını bekledi.

"Kardeşlerim, Güneşin Elçisi'ni Ravka'ya geri getirdim."

Kendimi tutamadım. Fırladım ve yüzüne yumruğu geçirdim.

“Dua et seni vurmadılar,” dedi Malyen kızgınca.

Kribirsk’in yakınındaki Grisha kampından geriye kalan az sayıdaki çadırlardan birinde volta atıp duruyordu. Karanlıklar Efendisi’nin ihtişamlı siyah çadırı sökülüştü. Geniş bir alana yayılan solmuş çimlerin üzerine yamuk çiviler, cı-lalı tahta zeminin kırık parçaları saçılmıştı.

Kabaca yapılmış masaya oturdum, Tolya ile Tamar’m çadırın girişinde durduğu yere baktım. Bizi koruduklarına mı yoksa kaçmamıza engel olmaya mı çalıştıklarına karar veremedim.

“O yumruk her şeye değerdi,” diye cevap verdim ona. “Ayrıca hiç kimse Güneşin Elçisi’ni vurmaz.”

“Prens’i yumrukladın, Alina. Sanırım vatana ihanetin yanına bunu da eklerler.”

Ağrıyan elimi salladım. Elimin üstü acıyordu. “Birincisi, onun *gerçekten* prens olduğundan emin miyiz? İkincisi, beni kıskanıyorsun.”

“Elbette kıskanıyorum. Onu yumruklayacak kişinin *ben*

olacağımı düşünmüştüm. Demek istediğim bu değil.”

Yaptığım hareketten sonra yaygara kopmuş, Sturmhond’un hızla sarf ettiği sözlerle Tolya’nın kalabalığı etkili bir şekilde kontrol edişi sayesinde zincirlere vurulmaktan, daha kötü şeyler yaşamaktan kurtulmuştum.

Sturmhond, Kribirsk’in içinden geçip karargâha varana kadar bize eşlik etti. Bizi çadırda bıraktığında alçak bir sesle, “Sizden sadece burada ben gelip her şeyi açıklayana kadar beklemenizi istiyorum,” dedi. “Duyduklarınız hoşunuza gitmezse gitmekte özgürsünüz.”

“Demek öyle?” diye söylendim.

“Bana güvenin.”

“Ne zaman ‘bana güvenin’ desen sana güvenim daha da azalıyor,” dedim.

Ama Malyen’le birlikte bir sonraki adımımızın ne olacağını bilmeden oturduk. Sturmhond bizi bağlamamış, başımıza muhafızlar dikmemişti. Bize temiz, kuru elbiseler vermişti. İstesek Tolya’yla Tamar’ın yanından geçebilir, Karanlıklar Diyarı’ndan geçip kaçabilirdi. Oraya bizim peşimizden kimse gelemezdi. Batı kıyılarında istediğimiz bir yerden çıkardık. Ama oradan nereye gidecektik? Sturmhond değişmişti ama durumumuz aynıydı. Paramız, müttefikimiz yoktu ve Karanlıklar Efendisi hâlâ peşimizdeydi. Ayrıca *Sinekkuşu*’nda yaşananlardan sonra Karanlıklar Diyarı’na gitmeye hevesli değildim.

Halime gülmek için kendimi zor tuttum. Kum Denizi’ne sığınmayı düşünüyorsam durum gerçekten kötüydü.

Bir hizmetçi büyük bir tepsiyle içeri girdi. Masaya bir sürahi suyu, bir *kvası*, bardakları ve birkaç küçük tabakta *zakuski* adlı mezeden koydu. Tabakların her birinin etrafına altından bir daire çizilmiş, ortalarına iki başlı kartal simgesi işlenmişti.

Yemeğe; yanında çavdar ekmeği olan tütsülenmiş çaça balığına, marine edilmiş pancara, içi doldurulmuş yumurtalara baktım. Önceki akşam *Voikvoiny*'deyken yediğimiz yemekten sonra ağzımıza lokma girmemişti, gücümü kullandığım için de açlıktan ölüyordum ama yemek yiyemeyecek kadar gergindim.

"Orada ne oldu?" diye sordu Malyen hizmetçi gider gitmez.

Ellerimi ovuşturdum. "Sinirlerim bozuldu."

"Benim sorduğum o değildi. Karanlıklar Diyarı'nda ne oldu?"

Önümdeki tabakla oynadım. *Onu gördüm.*

"Yorgundum sadece," dedim.

"*Nichevo* 'ya'dan kaçtığımızda çok daha fazla güç sarf etmiştin ama o zaman bocalamadın. Bileklikten dolayı mı oldu?"

"Bileklik bana aksine güç veriyor," dedim, elbisemin kolunu çekip deniz kırbacının pullarının üzerini örttüm. Ayrıca onu haftalardır takıyordum. Gücümle ilgili bir sorun yoktu ama bende tuhaf bir şeyler olabilirdi. Masadaki parmağımla bir çizgi çektim. "Volcralarla savaştığımızda sesleri sana tuhaf geldi mi?" diye sordum.

“Nasıl yani?”

“Daha... insansı?”

Malyen kaşlarını çattı. “Hayır, sesleri her zamanki gibiydi. Bizi yemek isteyen canavarlarınkı gibi.” Elini elimin üstüne koydu. “Ne oldu, Alina?”

Onu gördüm. “Dediğim gibi yorgundum. Konsantrasyonum bozuldu.”

Geri çekildi. “Bana yalan söyleyeceksen hiç durma ama ben sana inanıyormuşum gibi davranmam.”

“Neden olmasın?” diye sordu Sturmhond çadıra girerken. “Nezaket gösterirsin o kadar.”

Aniden, dövüşmeye hazır halde ayağa fırladık.

Sturmhond durdu, ellerini barış isteğiyle havaya kaldırdı. Temiz bir üniforma giymişti. Yanağındaki morluk belirginleşmeye başlamıştı. Ağır hareketlerle kılıcını çıkarıp çadırın girişindeki direğine astı.

“Buraya sadece konuşmaya geldim,” dedi.

“Öyleyse konuş,” dedi Malyen aksi bir tavırla. “Kimsin ve ne tür bir oyun oynuyorsun.”

“Adım Nikolai Lantsov ama rica ederim beni unvanlarımı tekrar etmek zorunda bırakmayın. Bu hem benim hem de başkaları için sıkıcı oluyor. Önemli olan tek şey ‘prens’ sözü.”

“Peki ya Sturmhond?” diye sordum.

“Ben ayrıca Sturmhond’um, *Volkvolny*’nin kaptanı, Gerçek Deniz’in belasıyım.”

“Belası mı?”

“Şey, en azından elimden geleni yapıyorum.”

Başımı iki yana salladım. “İmkânsız.”

“İhtimaldışı.”

“Zaman laf oyunları oynama zamanı değil.”

“Rica ederim oturun,” dedi sakinleştirici bir tonla. “Sizi bilmem ama ben oturduğumda her şeyi daha iyi anlıyorum. Dolaşımla ilgili bir şey sanırım. Uzanmayı elbette tercih ederim ama henüz o kadar samimi olduğumuzu sanmıyorum.”

Ona cevap vermedim. Malyen kollarını göğüslerinin önünde kenetledi.

“Pekâlâ, ben oturayım. Vatanına kahraman olarak dönen adamı oynamak yorucuydu, tükendim.” Masaya geçti, kendine bir bardak *kvas* doldurdu ve iç çekerek bir sandalyeye oturdu. İçkiden bir yudum alıp şuratını ekşitti. “Berbat bir şey,” dedi. “Midem şuna bir türlü alışamadı.”

“O zaman kendinize biraz brendi istetin, *Majesteleri*,” dedim sinir olmuşçasına. “İstedığınız her şeyin anında önünüze getirileceğinden eminim.”

Gülümsedi. “Haklısın. Brendi dolu bir küvette yıkanabilirim. Hatta hemen hazırlık yapmalarını söyleyeyim.”

Malyen öfkeyle ellerini havaya kaldırdı, kampa bakmak için çadırın kapısına yürüdü.

“Bunlara inanmamızı bekliyor olamazsın,” dedim.

Sturmhond yüzüğünü daha iyi görebilmemiz için parmaklarını oynattı. “Kraliyet mührü bende.”

Homurdandım. “Muhtemelen onu da gerçek Prens Nikolai’den çalmışsındır.”

“Raevsky ile aynı ordudaydım. Beni tanıyor.”

“Belki Prens’in yüzünü de çalmışsındır.”

İç çekti. “Gerçek kimliğimi açıklayabileceğim tek güvenli yerin Ravka olduğunu bilmelisiniz. Mürettebatımda sadece en çok güvendiği kişiler; Tolya, Tamar, Privyet ve birkaç Etherealki kim olduğumu biliyordu. Diğerleri... onlar da iyi adamlar ama çoğu ayrıca paralı asker ve korsan.”

“Yani kendi mürettebatını kandırdın, öyle mi?” diye sordum.

“Açık denizlerde Nikolai Lantsov bir kaptandan çok bir rehine olarak görülür. Sürekli gece vakti başına darbe alacağından, Kral babandan fidye alabilmek için kullanılacağından endişe ederek gemiyi idare edemezsin.”

Başımı iki yana salladım. “Bunların hiçbirisi bana mantıklı gelmiyor. Prens Nikolai’nin bir yerlerde gemiler üzerine çalıştığını sanıyordum.”

“Fjerdalı bir gemi inşa mühendisinin, Zemeni bir silah ustasının ve sonra da Han’ın Bolh ilindeki bir inşaat mühendisinin yanında eğitim aldım. Bir süre şiir yazmayı denedim. Sonuçlar... felaketti. Şu günlerde Sturmhond olmak vaktimin çoğunu alıyor.”

Malyen çadırın direğine yaslanıp kollarını kenetledi. “Sen de bu yüzden bir gün lüks hayatını bir kenara bırakıp korsancılık oynamaya karar verdin.”

“Ticari gemi kaptanı,” dedi. “Ayrıca oyun falan oynamıyordum. Ravka’ya sarayda tembellik yapan bir prenstense Sturmhond olarak daha çok faydam dokunacağını biliyordum.”

“Kral ve Kraliçe tam olarak seni nerede sanıyor?” dedim.

“Ketterdam üniversitesinde,” diye yanıtladı. “Çok güzel yerdir. Şu anda biz konuşurken felsefe derslerime layığıyla ödeme yapılan bir gemi kâtibi giriyor. Geçer not alıyor, Nikolai adını taşıyor, içebildiği kadar içiyor ve çoğu zaman da kimseyi şüphelendirmiyor.”

Bu hikâyenin bir sonu yok muydu? “Neden?”

“Denedim, gerçekten. Ama ömrüm boyunca rahat duran biri olamadım. Dadımı delirttim. Daha doğrusu dadılarımı delirttim. Hatırladığım kadarıyla bir ordu kadarlardı.”

Ona daha sert vurmalıyım. “Yani neden tüm bu işe kalkıştın?”

“Ravka tahtının ikinci adayıyım. Askerlik hizmetimi yapmak için resmen kaçmak zorunda kalmıştım. Annemle babamın Zemeni korsanları toplayıp Fjerda kuşatmalarını dağıtmama müsaade edeceğini hiç sanmam ama onlar Sturmhond’a hayranlar.”

“Anladık,” dedi Malyen kapının oradan. “Prens’sin. Kaptansın. El üstünde tutulan birisin. Bizden ne istiyorsun?”

Sturmhond *kvastan* bir yudum aldı. “Yardımanız,” dedi. “Oyun değişti. Karanlıklar Diyarı’nın sınırları genişliyor. Birinci Ordu isyana kalkışmak üzere. Karanlıklar Efendisi’nin darbe girişimi başarısız olmuş olabilir ama onun yüzünden İkinci Ordu parçalandı, Ravka çökmenin eşiğinde.”

Canımın sıkıldığını hissettim. “Dur tahmin edeyim; her şeyi yoluna koyacak kişi de sensin, öyle değil mi?”

Sturmhond öne eğildi. “Saraydayken ağabeyim Vasily’

yle tanıştın mı? O, halkından çok atları ve bir sonraki viski kadehini düşünür. Babam Ravka'ya hükmetme konusunda ancak geçer not alır, raporlar artık o durumda bile olmadığını işaret ediyor. Ülkemiz yıkımın eşiğinde. Birisinin çok geç olmadan öne çıkması gerekiyor.”

“Tahtın varisi Vasily,” dedim.

“Bence kenara çekilmeye ikna edilebilir.”

“Bizi bu yüzden mi buralara sürükledin?” dedim tiksintiyle. “Kral olmak istediğin için mi?”

“Sizi buraya Apparat seni resmen yaşayan bir azizeye dönüştürdüğü, insanlar seni sevdiği için sürükledim. Gücün Ravka'nın varlığının anahtarı olduğu için seni buraya getirdim.”

Ellerimi masaya vurdum. “Bizi buraya yanında Güneşin Elçisi'yle birlikte saraya gösteriş yaparak girmek, tahtı ağabeyinden çalmak için sürükledin!”

Sturmhond geriye yaslandı. “Hırslı olduğum için özür dilemeyeceğim. Bunlar iş için en uygun kişinin ben olduğum gerçeğini değiştirmiyor.”

“Elbette uygun kişi sen olursun.”

“Benimle Os Alta'ya gel.”

“Neden? Beni bir tür ödül gibi gösterip etrafa hava atasın diye mi?”

“Bana güvenmediğini biliyorum. Haklı sebeplerin de var ama sana *Volkvolny*'de verdiğim sözü tutacağım. Teklifi dinle. Kabul etmezsen Sturmhond'un gemileri sizi dünyada istediğiniz yere götürür. Bence kalacaksın. Bence sana

başka kimsenin veremeyeceği bir şeyi vereceğim.”

“Güzel bir şey olsa iyi olur,” diye söylendi Malyen.

“Sana Ravka’yı değiştirme fırsatını sunabilirim,” dedi Sturmhond. “Sana halkına umut verme şansını tanıyabilirim.”

“Ya, demek öyle?” dedim yüzümü ekşiterek. “Ben bunu nasıl yapacakmışım?”

“Birinci ve İkinci Ordu’yu birleştirmeme yardım ederek. Kraliçem olarak.

Ben daha gözlerimi kırpamadan Malyen masayı kenara çekti, Sturmhond’un üzerine atıldı, adamı havaya kaldırıp çadırın direğine fırlattı. Sturmhond yüzünü buruşturdu ama ona karşılık vermedi.

“Sakin ol. Üniformama kan bulaşmasın. İzin verirsen açıklayacağım...”

“Yumruğum ağzındayken açıklamaya çalış.”

Sturmhond kıpırdandı, birden Malyen’den kurtuldu. Üniformasının kolundan bir yerlerden çektiği bıçak elindeydi.

“Geri çekil, Oretsev. Onun hatrına kendimi tutuyorum ama böyle devam edersen birazdan karnını deşerim.”

“Dene de gör,” dedi Malyen tehditkârca.

“Yeter!” Parlak bir ışıkla ikisinin de gözünü kamaştırdım. Ellerini kaldırıp gözlerini kapattılar, bir anlığına dikkatleri dağıldı. “Sturmhond, bıçağını kaldır yoksa karnı deşilen kişi sen olursun. Malyen geri çekil.”

Sturmhond bıçağı kaldırana kadar bekledim, ardından

ışığı söndürdüm.

Malyen ellerini indirdi, elleri halen yumruk halindeydi. Birbirlerine ters ters bakıyorlardı. Daha birkaç saat önce arkadaşlardı. Elbette Sturmhond o zamanlar tamamen farklı bir kişiydi.

Sturmhond üniformasının kollarını çekip düzeltti. “Aşk ilişkisi teklif etmiyorum, seni kıskanç budala, sadece politik bir ortaklık sunuyorum. Durup bir dakika düşünürsen bunun ülkemiz adına mantıklı olduğunu görürsün.”

Malyen kahkaha attı. “Senin için mantıklı olduğunu kasetmek istedin sanırım.”

“İkisi de doğru olamaz mı? Orduda bulundum. Savaşın ne olduğunu, elinde ne tür silahlar olması gerektiğini bilirim. Birinci Ordu’nun beni takip edeceğini biliyorum. İkinci sırada olabilirim ama tahta geçme hakkım var.”

Malyen parmağını Sturmhond’un yüzüne bastırdı. “Ona hakkın yok,” dedi beni göstererek.

Sturmhond duruşunu bozmuş gibiydi. “Ne olacağını sanmıştın? Dünyadaki en güçlü Grishalardan birini bir köylü kızı gibi alıp gideceğini mi düşündün? Hikâyenin böyle biteceğini mi düşünüyorsun? Ben ülkenin yıkılmasına engel olmaya çalışıyorum, senden sevdiğin kızı çalmaya değil.”

“Yeter,” dedim sakince.

“Sen sarayda kalabilirsin,” diyerek sözlerine devam etti Nikolai. “Belki de Alina’nın korumalarının şefi olursun. Böyle bir anlaşma tarihte ilk de olmaz.”

Malyen dişlerini sıktı. “Midemi bulandırıyor sun.”

Sturmhond umursamazca elini salladı. “Biliyorum, ah-laktan yoksun bir canavarım. Sadece söylediklerimi bir an düşünün.”

“Benim düşünmeme gerek yok,” diye bağırdı Malyen. “Onun da. Böyle bir şey olmayacak.”

“Formaliteden bir evlilik olacak,” dedi Sturmhond ısrarla. Sonra kendini tutamıyormuşçasına sırtarak Malyen’e baktı. “Tabii soyumu yaşatacak çocukları dünyaya getirme konusu hariç.”

Malyen öne atıldı, Sturmhond bıçağına uzandı ama ne-ler olacağını sezdiğimden aralarına girdim.

“Durun!” diye bağırdım. “Kesin şunu. Ben burada yok-muşum gibi konuşmaktan da vazgeçin!”

Malyen homurdandı, tekrar bir o yana bir bu yana gidip gelmeye başladı. Sturmhond devrilen bir sandalyeyi kaldırdı, tekrar oturdu, bacaklarını esnetti ve kendine bir kadeh *kvas* doldurdu.

Derin bir nefes aldım. “Majesteleri...”

“Nikolai,” diye düzeltti. “Ama sen ‘hayatım’ ya da ‘ca-nım’ desen de olur.”

Malyen hızla döndü ama rica eden gözlerle bakıp onu susturdum.

“Orada dur, *Nikolai*,” dedim. “Yoksa o dişlerini ben kı-rarım.”

Nikolai moraran yanağını ovdu. “Yapabileceğini biliyo-rum.”

“İyi,” dedim sert bir tavırla. “Seninle evlenmeyeceğim.”

Malyen'in tuttuğu nefesini bıraktığını, omuzlarındaki gerginliğin biraz azaldığını gördüm. Nikolai'nin teklifini kabul edebileceğime ihtimal vermesi bile beni rahatsız etti. Ancak söylemek üzere olduğum şeyin hoşuna gitmeyeceğini biliyordum.

Gücümü topladım, "Ama seninle Os Alta'ya döneceğim," dedim.

Malyen başını hızla kaldırdı. "Alina..."

"Malyen, hep Ravka'ya dönmenin, halkımıza yardımcı olmanın bir yolunu bulacağımızı söylemiştik. Bir şeyler yapmazsak döndüğümüzde Ravka'yı bulamayabiliriz." Başını iki yana salladı ama ben Nikolai'ye dönüp sözlerime devam ettim. "Seninle Os Alta'ya döneceğim ve tahta geçmene yardımcı olma konusunu düşüneceğim." Derin bir nefes aldım. "Ama İkinci Ordu'yu istiyorum."

Çadıra sessizlik çöktü. Bana delirmişim gibi bakıyorlardı. Doğrusunu söylemek gerekirse aklımın tam olarak yerinde olmadığını hissediyordum ama beni ve gücümü kullanmaya çalışan kişilerce Gerçek Deniz'de, Ravka'da sürüklenmekten usanmışım.

Nikolai gülümsedi. "İnsanlar seni seviyor, Alina ama ben sana daha çok sembolik bir unvan..."

"Ben bir sembol değilim," dedim araya girerek. "Ayrıca bir piyon gibi kullanılmaktan da sıkıldım."

"Olmaz," dedi Malyen. "Çok tehlikeli. Bunun kendini hedef tahtası gibi ileriye sürmenden farkı yok."

"Ben zaten bir hedef tahtasıyım," dedim. "Karanlıklar

Efendisi'ni yenmeden ikimiz de kendimizi güvende hissedemeyiz.”

“Sen hiç komutanlık yaptın mı?” diye sordu Nikolai.

Bir keresinde harita çizimi konusunda eğitim alan gençlere seminer vermiştim ama Nikolai'nin kastettiğinin bu olmadığını biliyordum.

“Hayır,” diye itiraf ettim.

“Ne tecrüben var ne de hak talep edecek durumun,” dedi. “İkinci Ordu'ya kurulduğundan bu yana Karanlık Soy'dan gelenler liderlik etti.”

Tek bir kişi tarafından yönetildi, diye düşündüm ama bunu açıklamanın zamanı değildi.

“Yaş ve soyun Grishalar için bir önemi yok. Onlar sadece gücü önemser. İki büyüteç taşıyan ilk Grisha benim. Karanlıklar Efendisi'ni ve onun karanlıktan doğan askerlerini yenebilecek güçteki tek Grisha benim. Benden başka hiç kimse benim yapabildiklerimi yapamaz.”

Kendime güvendiğimi göstermek istercesine açık konuştum ama neden böyle davrandığımı bile bilmiyordum. Korku içinde yaşamaktan ve kaçmaktan sıkıldığımı biliyordum sadece. Malyen'le ateşkuşunu bulma umudumuz varsa öncelikle bazı cevaplara ulaşmalıydık. Küçük Saray bu cevapları bulabileceğimiz tek yer olabilirdi.

Uzun bir süre üçümüz öylece durduk.

“Demek öyle,” dedi Nikolai. “Demek öyle.”

Sözlerimi düşünürken parmaklarını masaya vurup durdu. Ardından ayağa kalkıp elini uzattı. “Pekâlâ, Güneşin Elçi-

si,” dedi. “Halkın kalbini kazanmamı sağla, Grishalar senin olsun.”

“Gerçekten mi?” deyiverdim.

Nikolai güldü. “Bir orduyu yönetmeyi planlıyorsan la-yığıyla davransan iyi olur. Daha uygun cevap ‘Mantıklı bir teklifte bulunduğumu gördünüz’ gibi bir şey olurdu.”

Elini tuttum. Avuçları nasırlaşmıştı. Bir prensin değil, korsanın eliydi. El sıkıştık.

“Teklifime gelince,” diyerek konuşmaya başladı.

“Şansınız zorlama,” dedim elimi geri çekerken. “Seninle Os Alta’ya gideceğimi söyledim, o kadar.”

“Peki, ben nereye gideceğim?” dedi Malyen alçak bir sesle.

Kollarını kenetlemişti; donuk, mavi gözlerle bizi izliyordu. Gemi kazasından dolayı alnı kanamış, kaşlarına kan bulaşmıştı. Yorgun ve durgun görünüyordu.

“Benimle... gelirsin diye düşünmüştüm,” dedim kekeleyerek.

“Ne olarak?” diye sordu. “Korumalarının şefi olarak mı?”

Yüzüm kızardı.

Nikolai boğazını temizledi. “Bu konuşmanın nasıl devam edeceğini görmeyi çok istesem de yapmam gereken bazı işler var. Tabii siz...”

“Dışarı çık,” dedi Malyen.

“Tamam. O zaman ben sizi yalnız bırakayım.” Hızla dışarıya yöneldi, durup kılıcını aldı ve gitti.

Çadırdaki sessizlik gittikçe uzadı.

“Bu iş nereye gidiyor, Alina?” diye sordu Malyen. “Bu lanetli yerden çıkmak için onca çaba sarf ettik, şimdi ise aynı bataklığa adım atıyoruz.”

Yatağın kenarına oturup başımı ellerime dayadım. Tükenmişim, vücudumdaki tüm kemikler ağrıyordu.

“Ne yapmalıyım? Burada olanlar, Ravka’nın başına gelenler kısmen benim suçum.”

“Bu doğru değil.”

Umursamazca güldüm. “Tam aksine. Ben olmasaydım Karanlıklar Diyarı şimdi genişliyor olmazdı. Novokribirsk hâlâ duruyor olurdu.”

“Alina,” dedi Malyen, önüme çöküp ellerini dizlerime koydu. “Tüm Grishalarla, Sturmhond’un binlerce silahıyla bile onu yenecek kadar güçlü olamayacaksın.”

“Üçüncü büyüteç bizde olsaydı...”

“Ama yok!”

Ellerini tuttum. “Olacak.”

Gözlerimin içine baktı. “Hayır diyebileceğim hiç aklının ucundan geçti mi?”

Karnıma sancılar girdi. Bunu düşünmemiştim. Malyen’in bu durumu kabul etmeyeceği aklımdan geçmemişti, çok utandım. Benimle birlikte olabilmek için her şeyini vermişti ama bu, mutlu olduğu anlamına gelmiyordu. Belki de savaşmaktan, korku ve belirsizlik içinde olmaktan bıkmıştı. Belki de benden sıkılmıştı.

“İkimizin de Ravka’ya yardım etmek istediğimizi düşündüm.

“İkimiz bunu mu istiyoruz?” diye sordu.

Ayağa kalkıp sırtını bana döndü. Sertçe yutkunup acımı bastırmaya çalıştım.

“Os Alta’ya gitmek istemiyor musun?”

Çadırın girişinde durdu. “İkinci büyüteci takmayı istiyordun. Taktın. Os Alta’ya gitmek istiyorsun. Öyle olsun, gideriz. Ateşkuşuna ihtiyacın olduğunu söylüyorsun. Onu senin için bulmaya çalışacağım. Ama tüm bunlar bittiğinde, Alina hâlâ beni isteyip istemeyeceğini merak ediyorum.”

Ayağa fırladım. “Elbette isteyeceğim! Malyen...”

Söyleyeceklerimi duymak için beklemedi. Dışarı adım atıp gitti.

Ayalarımı gözlerime bastırıp gözyaşlarıma engel olmaya çalıştım. Ne yapıyordum? Kraliçe değildim. Azize değildim. Bir ordunun nasıl yönetileceğini ise kesinlikle bilmiyordum.

Askerler tarafından tıraş olmak için kullanıldığını düşündüğüm yatağın yanındaki komodinin üzerine koyulmuş küçük aynada kendimi gördüm. Kabanımı, gömleğimi sıyrıp omzumdaki yaraya baktım. *Nichevo*’ya’nın bıraktığı diş izleri büzüşmüş ve kararmıştı. Karanlıklar Efendisi yaramın hiç iyileşmeyeceğini söylemişti.

Grisha gücüyle iyileştirilemeyecek şey ne olabilirdi? Elbette hiç var olmaması gereken bir şeyin sebep olduğu yara.

Onu gördüm. Karanlıklar Efendisi’nin soluk, güzel yüzünü, bıçağı bana sallayışını görmüştüm. Bana çok gerçekçi gelmişti. Karanlıklar Diyarı’nda ne olmuştu?

Os Alta'ya dönmek, İkinci Ordu'nun başına geçmek savaş ilanıydı. Karanlıklar Efendisi beni nerede bulacağını biliyor olacak, gücünü topladığı anda üzerime gelecekti. Hazır olalım ya da olmayalım ona karşı durmaktan başka şansımız yoktu. Bu çok ürkütücü bir düşünceydi ama bana biraz olsun huzur veriyor ve böylece beni şaşırtıyordu.

Onunla yüzleşecektim. Öyle ya da böyle bu işin sonu gelecekti.

Os Alta'ya hemen gitmedik, sonraki üç gün boyunca Karanlıkлар Diyarı'ndan malzemeler geçirdik. Kribirsk'teki karargâhtan geriye kalan eşyalarla işimizi gördük. Birliklerin çoğu Karanlıkлар Diyarı genişlemeye başlayınca geri çekilmişti. Kum Denizi'nin siyah kıyılarını gözetlemek için yeni bir kule dikilmişti, limanları işletmek için geriye sadece çekirdek kadro kalmıştı.

Karargâhta tek bir Grisha bile kalmamıştı. Karanlıkлар Efendisi'nin darbe girişiminin ve Novokribirsk'i yok etmesinin ardından Grisha karşıtı görüşler Ravka'ya ve Birinci Ordu'ya yayılmıştı. Yanılmıyordum. Koca bir kent kaybolmuş, halkı canavarlara yemek olmuştu. Ravka da ben de bunu çabuk unutmayacaktık.

Bazı Grishalar, Kral'ın korumasına sığınmak için Os Alta'ya kaçmıştı, diğerleri ise saklanmaya karar vermişti. Nikolai, Grishaların birçoğunun Karanlıkлар Efendisi'nin yanına geçtiğinden şüpheleniyordu. Nikolai'nin kaçak Grishaları sayesinde ilk günde Karanlıkлар Diyarı'nı iki, ikinci

günde üç, son günde de dört kez geçmeyi başarmıştık. Sandallar Batı Ravka'ya boş gidiyor, Zemeni tüfekleriyle, mühimmat dolu sandıklarla, Nikolai'nin *Sinekkuşu*'nda kullandığına benzer otomatik silah parçalarıyla ve Sturmhond'un kaçakçılık konusundaki tecrübesi sayesinde birkaç ton şeker ve *jurdayla* dönüyordu.

"Rüşvet," dedi Malyen güverteye indirilen malzemeleri açan, parlayan silahlara hayranlıkla bakan hoppa askerleri izlerken.

"Hediye," diye düzeltti Nikolai. "Amacım ne olursa olsun silahların işe yaradığını göreceksin." Bana döndü. "Bugüne bir yolculuk daha sığdırırız bence. Var mısın?"

Aslında yorulmuştum ama başımı evet dercesine salladım.

Gülümsedi ve sırtıma hafifçe vurdu. "Emirleri ben vereceğim."

Karanlıklar Diyarı'nın hareketli bulutlarına dönüp bakarken Malyen'in beni izlediğini sezebiliyordum. *Sinekkuşu*'nda yaşanan olay tekrarlanmamıştı. O gün gördüğüm şey her neyse –halüsinasyon ya da yanılgı, adını koyamıyordum– tekrar yaşanmadı. Yine de Kum Denizi'ndeki her bir anı temkinli davranarak geçiriyor, ne kadar çok korktuğumu saklamaya çalışıyordum.

Nikolai yolculukları volcraları avlamak için kullanmak istiyordu ama ona karşı çıktım. Hâlâ yorgun olduğumu, gücümün güvenliğimizi sağlamaya yetip yetmeyeceğimden emin olamadığımı söyledim. Korkum gerçektir ama geriye

kalan her şey yalandı. Gücüm her zamankinden daha büyüktü. Kolyenin ve bilekliğin gücüyle içimden saf bir varlık sürdürüyordu ama o çılgınlıkları tekrar duyma düşüncesine katlanamıyordum. Işığı sandalların üzerinde geniş, parlayan bir kubbe şeklinde tutuyordum; volcralar çılgılık atıyor, kanat çırpıyor, mesafelerini koruyordu.

Malyen yolculukların hepsinde bize eşlik etti ve yakınımda tüfeğini ateşlemeye hazır halde durdu. Gerginliğimi sezdiğini biliyordum ama bana açıklamada bulunmam için baskı yapmıyordu. Doğrusu çadırdaki tartışmamızın ardından benimle pek konuşmamıştı. Bir ağzını açsa söyleyeceklerinin hoşuma gitmeyeceğinden korkuyordum. Os Alta'ya dönme fikrimi değiştirmemiştim ama Malyen'in kararından vazgeçeceğinden korkuyordum.

Başkente gitmek için toplandığım sabah kalabalıkta onu aradım, gelmeyeceğinden korktum. Göz ucuyla, onu sırtı dik halde eyerine oturmuş, atlıların arasına katılmayı beklerken gördüğümde mutlu oldum.

Şafak sökmeden Vy olarak bilinen geniş yola atlardan, at arabalarından oluşan bir konvoyla döküldük. Nikolai benim için düz mavi bir *kefta* bulmuştu ama onu eşyaların arasına saklamıştık. Nikolai'nin beni koruyacak yeterince adamı olana kadar Prens'in maiyetindeki askerlerden biri gibi davranacaktım.

Güneş ufukta belirirken içimde bir umut ışığı doğdu. Karanlıklar Efendisi'nin yerini almaya, Grishaları bir araya getirmeye ve İkinci Ordu'yu yönetmeye çalışma fikri bana

hâlâ ürkütücü geliyordu ama artık en azından Karanlıklar Efendisi'nden kaçmak ya da onun beni yakalamasını beklemek yerine bir şeyler yapıyordum. Morozova'nın iki büyütecisi bendeydi ve beni üçüncüsüne götürecek cevapları bulabileceğim yere doğru gidiyordum. Malyen mutsuzdu ama sabah ışığının ağaçların tepesine vuruşunu izlerken onun gönlünü kazanabileceğime olan inancım arttı.

Moralim Kribirsk'ten girince gördüklerime dayanamadı. Göle çakıldıktan sonra köhne liman kentinden geçmiştik ama o kadar sarsılmış ve yorulmuştum ki etraftaki değişikliği fark etmemiştim. Bu kez her şeyi çok daha net gördüm.

Kribirsk birilerine tavsiye edilecek kadar güzel bir yer hiç olmamıştı; bir zamanlar kaldırımları tüccarlarla, Kral'ın adamlarıyla, liman işçileriyle ve yolcularla doluydu. Hareketli sokakları Karanlıklar Diyarı'na yapılacak yolculuklarda kullanılacak eşyaları satan yoğun dükkânlarla, askerlere hizmet eden barlar ve genelevlerle doluydu, ama bu sokaklar artık sessiz ve neredeyse tamamen boştu. Hanların ve dükkânların çoğu kapanmıştı.

Durumun ciddiyetini asıl kiliseye varınca anladım. Orayı parlak, mavi kubbeleri olan küçük bir yapı olarak hatırlıyordum. Artık beyaza boyanan duvarları kanı anımsatan kırmızı renkte boyalarla yazılmış sıra sıra isimlerle kaplıydı. Merdivenlere solmuş çiçekler; boyalı, küçük biblolar; erimiş mumlar saçılmıştı. *Kvas* şişelerini, şeker paketlerini ve bir oyuncak bebeği gördüm. Hepsi ölenlerin anısına bırakılmıştı.

İsimlere göz gezdirdim:

Stepan Ruschkin, 57

Anya Sirenka, 13

Mikah Lasky, 45

Rebeka Lasky, 44

Petyr Ozerov, 22

Marina Koska, 19

Valentin Yomki, 72

Sasha Penkin, 8 aylık

Liste uzayıp gidiyordu. Kalbimi soğuk bir pençe sararken parmaklarımla dizginleri daha sıkıca tuttum. Anılar birden aklıma akın etti: kollarında çocuğuyla koşan bir kadın, ayağı takılıp karanlığa yem olan, çılgılık atmak için ağzını açan bir adam, paniğe kapılan kalabalığın arasında yüzünde korku dolu bir ifadeyle kalan yaşlı bir kadın... Hepsini görmüştüm. Hepsinin yaşanmasına sebep olmuştum.

Bu insanlar bir zamanlar Karanlıklar Diyarı'nın öteki tarafında, Kribirsk'in tam karşısında duran Novokribirsk halkını oluşturunuyordu. Akrabalarla, arkadaşlarla, iş ortaklarıyla dolu kardeş şehrin halkıydı onlar. Limanda, sandallarda çalışan, birkaç kez Karanlıklar Diyarı'ndan geçip hayatta kalmayı başarmış insanlar vardı aralarında. Korkunun kıyısında yaşamış, evlerinde güvende olduklarını düşünmüş, küçük kentlerinin sokaklarında yürümüşlerdi. Şimdi hepsi ben Karanlık-lar Efendisi'ni durduramadığım için gitmişti.

Malyen atıyla yanıma geldi.

“Alina,” dedi kısık bir sesle. “Yola dön.”

Başımı iki yana salladım. Onları hatırlamak istiyordum. *Tasha Stol, Andrei Bazin, Shura Rychenko*. Aklımda tutabildiğim kadarını tutmak istiyordum. Karanlıklar Efendisi tarafından öldürülmüşlerdi. Geceleri benim kâbuslarıma girdikleri gibi onun kâbuslarına da giriyorlar mıydı?

“Onu durdurmak zorundayız, Malyen,” dedim boğuk bir sesle. “Bir yolunu bulmak zorundayız.”

Ne söylemesini beklediğimi bilmiyordum ama o sessizce durdu. Malyen’in benden ona daha fazla söz vermemi isteyip istemediğinden emin değildim.

En sonunda atını sürdü ama ben kendimi her bir ismi okumaya zorladım, hepsini okuduktan sonra dönüp atımı تنها sokaklara sürdüm.

Karanlıklar Diyarı’ndan uzaklaştıkça Kribirsk biraz olsun hayata dönmeye başladı. Birkaç dükkân açıldı, İşportacı Yolu olarak bilinen Vy’nin bir kolunda bazı tüccarlar hâlâ mallarını satıyordu. Yol boyunca kırılacakmış gibi duran, parlak renkli örtülerle kaplı olan ve çeşitli malların; çizmelerin, dua eşarplarının, tahta oyuncakların, elle işlenmiş kınılardaki işe yaramaz bıçakların sergilendiği masalar dizilmişti. Masaların çoğu taşa ve tavuk kemiğine benzer şeylerle doluydu.

“*Provin’ye osti!*” diye bağırdı işportacı. “*Autchen’ye osti!*” Gerçek kemik. Hakiki kemik.

Eşyalara daha yakından bakmak için başımı kenara eğince yaşlı bir adam, “Alina!” diye seslendi.

Şaşkınlıkla başımı kaldırdım. Beni tanıyor muydu?

Nikolai anında yanıma geldi. Atını yanıma doğru sürdü, elimdeki dizginleri aldı ve beni masanın yanından uzaklaştırmak için dizginleri sertçe çekti.

“*Net, spasibo,*” dedi yaşlı adama.

“Alina!” diye çığırdı işportacı. “*Autchen*’ye Alina!”

“Dur!” dedim eyerimde dönüp yaşlı adamın yüzüne daha iyi bakmaya çalışırken. Adam tezgâhını düzeltiyordu. Bize satış yapma umudu kalmadığı için bizi umursamaz olmuştu.

“Dur!” dedim ısrarla. “Beni tanıyor.”

“Hayır, tanımıyor.”

“Adımı biliyor,” dedim, bir sinirle dizginleri Nikolai’nin elinden aldım.

“O senin kalıntılarını satmaya çalışıyor. Parmak kemikleri. Hakiki Azize Alina.”

Üşüdüm, ürperdim. Durumdan bihaber atım yoluna devam etti.

“Hakiki Alina,” diye tekrarladım donup kalırken.

Nikolai huzursuzca kıpırdandı. “Karanlıklar Diyarı’nda öldüğünle ilgili dedikodular var. İnsanlar senin parçalarını aylardır Ravka’nın her yerinde satıyor. Şans getireceğine inanıyorlar.”

“Bunlar sözde benim *parmaklarım* mı?”

“Parmakların, ayak kemiklerin, kaburgalarının parçaları.”

“Midem bulandı.” Malyen’i bulmayı umarak etrafa bakındım, tanıdık bir yüz aradım.

“Tabii bunların hepsi senin parmakların olsa yüzlerce elin olurdu,” diyerek konuşmaya devam etti Nikolai. “Ama batıl inancın gücünü hafife almamak gerekir.”

“Dinin de,” dedi bir ses arkamdan, döndüğümde Tolya’yı siyah, devasa savaş atında, geniş yüzü donuk halde görünce şaşırdım.

Bunların hepsi kaldıramayacağım kadar fazlaydı. Daha bir saat önce hissettiğim iyimser duygular yok oldu. Birden gökyüzü üzerime çöküp beni bir çukura hapsediyormuş gibi oldu. Atıma topuklarımla vurdum. Zaten hiç iyi bir binici olmamıştım ama sıkıca tutundum, Kribirsk’i ve kemik tıkırtıları geride kalana dek durmadım.

O gece küçük bir köy olan Vernost’ta bir handa kaldık, Birinci Ordu’dan ağır silahlarla donatılmış bir grup askerle buluştuk. Kısa süre sonra askerlerin çoğunun Nikolai’nin bir zamanlar görev aldığı, nihayetinde de onlara kuzey çıkarmasında önderlik edenlerden biri olduğu Yirmi İkinci Alay’dan olduklarını öğrendim. Belli ki Prens, Os Alta’ya arkadaşlarıyla birlikte girmek istiyordu. Onu da bu konuda suçlayamazdım.

Onların varlığı sayesinde rahatladığını gördüm, bir kez daha tavırlarının değiştiğini fark ettim. Umursamaz bir maceracıdan kolayca, kibirli bir prense dönüşmüştü; şimdi ise sevilen bir komutan, arkadaşlarıyla rahatça gülen, halktan olmasına rağmen her bir askerin adını bilen biri olmuştu.

Askerler arkalarında büyük bir konvoyla ilerliyordu. At arabaları Ravka'nın soluk mavisıyla cilalanmış, arabaların bir tarafına Kral'ın çift başlı kartal simgesini işlenmişti. Nikolai arabalardan birinin diğer tarafına altın sarısı bir güneş simgesinin eklenmesini emretmiş, arabayı birbirine benzeyen altı beyaz atın çekmesini istemişti. İşleme yapılırken hanın avlusuna parlak ışıklar saçıldı, gözlerimi devirdim, Büyük Saray'ın aşırı gösterişli olduğunu hatırladım. Belki de kötü zevkler aileden çocuklara geçiyordu.

Odama Malyen'le birlikte yemek yemeyi umdum ama Nikolai hepimizin hanın dinlenme salonunda birlikte masaya oturmamızı istedi. Şömine ateşinin yanında huzur içinde rahatlamak yerine subaylarla çevrili, kalabalık bir masada dirsek dirseğe oturmak zorunda kaldık. Malyen yemek boyunca tek bir söz etmedi ama Nikolai üçümüzün yerine de yeterince konuştu.

İçinde harlı ateşte pişirilmiş bir öküz kuyruğu bulunan tabağa yumulurken, Os Alta'ya giderken uğramak istediği, say say bitmeyen yerlerin adını söyledi. Onu sadece dinlemek bile beni yoruyordu.

“‘Halkı kazanmanın’ her biriyle tanışmak anlamına geldiğini bilmiyordum,” diye homurdandım. “Acelelerimiz yok muydu bizim?”

“Ravka'nın Güneşin Elçisi'nin geldiğini bilmesi gerekiyor.”

“Ve de bildiğini okuyan Prensini...”

“Aynen öyle. Dedikodular Kraliyet adına yapılan açık-

lamalardan daha etkili olacak. Bu arada aklıma geldi,” Sesini alçalttı. “Bu noktadan sonra her an birileri seni izliyormuş gibi davranmalısın.” Çatalıyla beni ve Malyen’i işaret etti. “Özel hayatınızda ne yaptığınız sizi bağlar ama aranızdakileri saklı tutun.”

Şarabımı neredeyse püskürtecektim. “Ne?” dedim ağzımdan tükürükler saçarak.

“Bir prensle bağının olduğunun bilinmesi ayrı bir şey, bir köylüyle birlikte olduğunun bilinmesi ise apayrı bir şey.”

“Bu... bu kimseyi ilgilendirmez!” diye fısıldadım öfkeyle. Malyen’e bir bakış attım. Dişlerini sıkıştırdım, bıçağını epey sıkıca tuttuğunu gördüm.

“İttifaktan güç doğar,” dedi Nikolai. “Bu konu herkesi ilgilendirir.” Ben ona hayret dolu gözlerle bakarken şarabından bir yudum daha aldı. “Ayrıca kendine özgü bir rengi giyinmelisin.”

Başımı iki yana salladım, konuyu değiştirmesine kızmıştım. “Şimdi de ne giyeceğimi mi seçiyorsun?” Mavi *kefta* giyiniyordum ama belli ki Nikolai bu durumdan hoşnut değildi.

“İkinci Ordu’ya önderlik etmeyi, Karanlık Efendisi’nin yerini almayı istiyorsan, konumuna uygun görünmelisin.”

“Elçiler mavi giyinir,” dedim sinir olmuşçasına.

“Büyük yeteneğinin gücünü hafife alma, Alina. İnsanlar gösterişi sever. Karanlık Efendisi bunu biliyordu.”

“Bu konuyu düşüneceğim.”

“Sarı rengi önerebilir miyim?” diyerek sözlerine devam

etti Nikolai. “Asil ve uygun olur, ayrıca...”

“Basit kaçır.”

“Sarı ve siyah en iyisi olur. Tam yerinde bir sembol ve...”

“Siyah olmaz,” dedi Malyen. Sandalyesini geri itti ve başka bir şey demeden salondaki kalabalığa karıştı.

Çatalımı bıraktım. “Bile bile sorun mu çıkarıyorsun yoksa bizi sinir etmeye mi çalışıyorsun bilemiyorum.”

Prens yemeğinden bir ısırık daha aldı. “Siyahı sevmiyor mu?”

“Siyah onu öldürmeye çalışan, beni de sık sık rehin alan adamın rengi. Beni yok etmeye ant içmiş düşmanımın.”

“Bu da bu rengin sana ait olduğunu göstermen için bir sebep daha.”

Başımı eğip Malyen’in gittiği yeri görmeye çalıştım. Kapının ilerisinde barda bir tabureye oturduğunu gördüm.

“Hayır, siyah olmayacak,” dedim.

“Sen nasıl istersen,” diye yanıt verdi Nikolai. “Ama kendine ve muhafızlarına bir şey seç.”

İç çektim. “Gerçekten de muhafızlara ihtiyacım var mı?”

Nikolai sandalyesine yaslanıp beni incelemeye başladı, yüzüne birden ciddi bir ifade yer etti. “Sturmhond adını nasıl aldığımı biliyor musun?” diye sordu.

“Ben onun bir tür şaka, Sobachka üzerine laf oyunu olduğunu sanıyordum.”

“Hayır,” dedi. “O daha çok edindiğim bir ad. Güverte-

sine çıktığım ilk düşman gemisi Djerholm'dan çıkan bir Fjerdalı gemisiydi. Kaptana kılıcını bırakmasını söylediğimde yüzüme bakıp kahkaha attı, bana annemin kollarına koşmamı söyledi. Fjerdalı erkeklerin Ravkalı sıska gençlerin kemiklerinden ekmek yaptığını anlattı.”

“Sen de onu öldürdün, öyle değil mi?”

“Hayır. Ona ihtiyar, aptal kaptanların Ravka erkeklerine yemek olmayı bile hak etmediklerini söyledim. Sonra parmaklarını kestim, onun gözlerinin önünde parmaklarını köpeğime yedirdim.”

“Ne... ne yaptın?”

Salon şarkılar söyleyen, bağırان, anılarını anlatan iriyarı askerlerle doluydu ama Nikolai'ye şaşkınlık içinde bakarken hiçbir sesi duymadım. Bir kez daha onun değişimine tanıklık ettiğim hissine kapıldım. Taktığı canayakın insan maskesi çok tehlikeli bir adamı göstermek için kenara kaymış gibiydi.

“Beni duydun. Düşmanlarım vahşetimi bilir. Mürettebatım da. Tüm o olaylar bittikten sonra adamlarımla içkimi içip ganimetleri paylaştırdım. Sonra kamarama döndüm, uşağımın hazırlamış olduğu güzel yemeği kustum, ardından da uyuyana kadar ağladım. Ama o gün gerçek bir savaşçı oldum ve Sturmhond doğdu.”

““Köpek yavrusu’ adından nerelere geldi konu,” dedim, midemin bulandığını hissettim.

“Ben hırsızlardan ve kaçaklardan oluşan disiplinsiz bir mürettebata kaptanlık etmeye çalışan; onlarla bizden daha büyük, tecrübeli ve sert düşmanlara karşı savaşan bir genç-

tim. Benden korkmaları gerekiyordu. Hem de hepsinin. Korkmasalardı daha çok insan ölecekti.”

Tabağımı ileri ittim. “Bana tam olarak kimin parmağını kesmem gerektiğini söylüyorsun?”

“Sana bir lider olmak istiyorsan bir lider gibi düşünmeye ve hareket etmeye başlama vaktinin geldiğini söylüyorum.”

“Biliyor musun, aynı şeyi daha önce Karanlıklar Efendisi’nden ve onun destekçilerinden duymuştum. Vahşi ol. Zalim ol. Uzun vadede daha çok hayat kurtulacak.”

“Beni Karanlıklar Efendisi gibi biri olarak mı görüyorsun?”

Ona dikkatle baktım; sarı saçlar, jilet gibi bir üniforma, fazla zeki bakan ela gözler...

“Hayır,” dedim yavaşça. “Bence onun gibi değilsin.” Malyen’in yanına gitmek için ayağa kalktım. “Ama daha önce de yanılmıştım.”

Os Alta’ya doğru yaptığımız yolculuk bir yürüyüşten çok yavaşça ilerleyen, can sıkıcı bir geçiş töreni gibi geçiyordu. Vy boyunca dizilmiş her kentte, çiftliklerde, okullarda ve mandıralarda durduk. Bölgedeki din adamlarıyla buluştuk, hastanelerin koridorlarında yürüdük. Gazilerle yemek yedik, kız korolarına alkış tuttuk.

Köylerin çoğunlukla çok küçük yaştakilerle ve çok yaşlı olan insanlarla dolu olduğunu fark ettim. Eli silah tutan her-

kes Kraliyet Ordusu'na alınmış, Ravka'nın bitmek bilmez savaşlarına katılmıştı. Mezarlıklar da kentler kadar büyüktü.

Nikolai halka altınlar ve şeker çuvalları dağıttı. Tüccarlarla el sıkıştı, ona Sobachka diyen yüzleri kırışık kadınların onu yanağından öpmesine izin verdi ve önüne gelen herkesin sevgisini kazandı. Hiç yorulmuyor ve pes etmiyor gibiydi. At sırtında ne kadar yol alsak, ne kadar çok insanla buluşsak buluşalım bir sonraki kişiyle tokalaşmaya hazır duruyordu.

İnsanların ondan ne istediğini; ne zaman gülen evlat, ne zaman çekici prens, ne zaman yorgun asker olacağını hep biliyor gibiydi. Kraliyet ailesinin bir parçası olarak doğmanın, sarayda yetiştirilirken aldığı eğitimin ona bunu kazandırdığını düşündüm ama yine de onu izlemek sinirlerimi bozuyordu.

İnsanların gösterişi sevdiği konusunda haklıydı. Güneşin Elçisi'ni herkese göstermek için bir yere varacağımız vakti hep şafağa ya da akşam karanlığına denk getirmeye çalışıyor, kafilemizi bir kilisede ya da kent meydanında durduruyordu.

Gözlerimi devirdiğimi fark edince göz kırptı. "Herkes senin öldüğünü düşünüyor," dedi. "İyi bir gösteri yapmak önemli."

Ben de anlaşmamızın bana düşen kısmını yerine getirdim. Zarifçe gülümsedim, evlerin çatılarına ve ahırlara güneş ışığını vurdum, şaşkınlık içindeki her bir insanın yüzünü ısıttım. İnsanlar ağlıyordu. Anneler bebeklerini öpmem için bana getiriyor, yanakları gözyaşlarıyla ıslanan yaşlı adamlar

benim karşımda başlarını öne eğiyorlardı. Bir düzmecenin içinde olduğumu düşünüyordum. Bu konuyu da Nikolai'ye açtım.

“Ne diyorsun?” diye sordu, gerçekten şaşırmışçasına. “İnsanlar seni seviyor.”

“Onlar senin hava attığın süsü seviyorlar,” diye söyledim, bir kasabadan ayrılırken.

“Kendini hava atılacak biri olarak görmüyor musun yoksa? Çok yazık!”

“Hiç komik değil,” diye fısıldadım kızınca. “Karanlıklar Efendisi'nin neler yapabildiğini gördün. Bu insanlar evlatlarını, kızlarını *nichevo* 'ya'yla savaşmaya gönderecek, ben ise onları koruyamayacağım. Onları yalanlarla kandırıyorsun.”

“Onlara umut veriyoruz. Bu hiçbir şey yapmamaktan iyidir.”

“Daha önce hiçbir şey yapmamış bir adam gibi konuştun,” dedim, atımı ondan uzağa sürdüm.”

Ravka'nın en güzel mevsimi yazdı; bahçeler yeşile bürünüyor, her tarafta çiçekler açıyor, havaya samanların tatlı kokusu yayılıyordu. Nikolai'nin itirazlarına rağmen rahat olan at arabasına geçmedim. Uzun süredir at sırtında olduğum için vücudum ağrıyor, akşam olup attan inince baldırlarım adeta yakarıyordu ama kendi atımı sürmem temiz hava almam ve Malyen'le görüşme fırsatını yakalamam anlamına geliyordu.

Çok konuşmuyordu ama kızgınlığı biraz olsun diniyor gibiydi.

Nikolai, Karanlıklar Efendisi'nin Karanlıklar Diyarı'ndayken Malyen'i öldürmeye çalıştığını etrafta anlatıp durmuştu. Bu sayede Malyen askerlerin güvenini kazanmış, hatta bir bakıma ünlü olmuştu. Arada sırada Malyen birlikteki izcilerin arasına karışıyor, Tolya'ya nasıl avlanılacağını göstermeye çalışıyordu ama iriyarı Grisha ağaçların arasında sessizce dolaşacak biri değildi.

Sala yolunda karaağaçların arasından geçerken Malyen boğazını temizledi, "Düşünüyordum da..." dedi.

Dimdik durup tüm dikkatimi ona verdim. Kribirsk'ten ayrıldığımızdan bu yana ilk kez benimle muhabbet etmeye çalışıyordu.

Eylerinde kıpırdandı, gözlerimin içine bakmadı. "Koruma olarak kimi seçeceğimizi düşünüyordum."

Kaşlarımı çattım. "Koruma mı?"

Bir kez daha boğazını temizledi. "Senin için. Nikolai'nin adamlarından birkaçı fena değil, ayrıca Tolya'yla Tamar'ı da düşünmeliyiz. Shular ama Grishalar, dolayısıyla bu sorun olmayacaktır. Bir de şey... ben varım."

Malyen'in yanaklarının kızardığını daha önce görmemiştim.

Gülümsedim. "Korumalarımın şefi olmak istediğini mi söylüyorsun?"

Malyen bana baktı, dudakları gülecekmişçesine kıpırdadı. "Şık bir şapka takabilir miyim?"

"Hem de en güzelini," dedim. "Bir de muhtemelen pe-

lerin giyinirsin.”

“Kuş tüyleri de olacak mı?”

“Ah, evet. Birkaç tane.”

“O zaman ben varım.”

Lafı burada bırakmayı istiyordum ama kendimi tutamadım. “Birliğine geri dönüp tekrar izci olmayı isteyebileceğini düşünmüştüm.”

Malyen dizginlerindeki düğümlere baktı. “Geri dönemem. Umarım Nikolai asılmama engel olabilir.”

“Umarım mı?” dedim ciyak bir sesle.

“Görevimi terk ettim, Alina. Kral bile artık beni izci yapamaz.”

Malyen’in sesi durgun ve sakindi.

Duruma alışıyor, diye düşündüm ama bir yandan da tüm bunlar olmasaydı ve ben hayatına girmeseydim yaşayacağı ömür için hep üzüleceğini biliyordum.

Nikolai’nin sırtının ardı ardına dizilmiş binicilerin arasında görüldüğü yeri başıyla işaret etti. “Seni mükemmel Prens’le hayatta yalnız bırakmam.”

“Bana onun cazibesine kapılmama konusunda güvenmiyor musun?”

“Ben kendime bile güvenmiyorum. Daha önce onun gibi kalabalıkları etkileyen birini görmedim. Yakında taşların ve ağaçların ona sadakat yemini edeceğinden eminim.”

Güldüm, geriye yaslandım ve güneşin yukarıdaki ağaç dallarının arasından geçip tenimi ısıtışını hissettim. Parmaklarımı *keftamın* kolunda gizlediğim, deniz kırbacının pulla-

rından yapılan bileklikte gezdirdim. Şimdilik ikinci büyütücü bir sır olarak saklamayı istiyordum. Nikolai'nin Grishaları bu konuda ağızlarını açmayacaklarına yemin etmişlerdi, benim elimden de onların verdikleri sözü tutacaklarını ummaktan başka bir şey gelmezdi.

Düşüncelerime ateşkuşu girdi. Bir yandan hâlâ onun gerçek olduğuna inanamıyordum. Kırmızı kitapta görüldüğü gibi miydi, tüyleri beyaz ve sarı renkte miydi? Kanatlarının ucunda alevler var mıydı? Ne tür bir canavar okunu çekip onu vuracaktı?

Geyiğin canını almayı istememiştim, bu yüzden sayısız insan, Novokribirsk halkı ve Karanlık Efendisi'nin sandalında terk ettiğim Grisha ve askerler ölmüştü. Kilisenin yüksek duvarlarına yazılı isimleri düşündüm.

Morozova'nın geyiği. Rusalye. Ateşkuşu. Efsaneler gözlerimin önünde hayata dönüyor, yine gözlerimin önünde ölüp gidiyordu. Deniz kırbacının kalkıp inen solungaçlarını, hırıltılı son nefeslerini hatırladım. Ölümün eşiğindeydi, yine de ben tereddüt etmişim.

Ben katil olmak istemiyorum. Fakat merhamet Güneşin Elçisi'nin sonuçlarını karşılayamayacağı bir erdemdi. Başımı iki yana salladım. Öncelikle ateşkuşunu bulmak zorundaydık. O zamana kadar tüm umutlarımız güvenilmez biri olduğunu birkaç kez gösteren bir Prens'in omuzlarındaydı.

Ertesi gün ilk müritler göründü. Sıradan kasaba insanlarına benziyor, Kraliyet kafflesinin geçişini izlemek için yolun kenarında bekliyorlardı ama kollarında pazı bantları vardı, doğan güneşin resmedildiği pankartlar taşıyorlardı. Uzun süren yolculuktan dolayı kirlenmişlerdi, az sayıda eşyalarını sırtlarındaki çuval ve çantalarla taşıyorlardı. Beni mavi *keftamin* içinde, boynumda geyiğin kolyesiyle gördüklerinde “*Sankta, Sankta,*” diyerek bana doğru koştular ve elbisemin kolunu, paçasını tutmaya çalıştılar. Bazen diz çöküyorlardı, ben de onları ezmek için daha dikkatli davranmak zorunda kalıyordum

Tüm gözlerin üzerimde olmasına, hatta yabancıların bana dokunmasına alıştığımı sanmıştım ama bu çok daha farklı bir şeydi. “Azize” olarak çağrılmak bana ağır geliyordu, ayrıca karşımdakilerin yüzlerindeki aç ifade de sinirlerimi geriye getiyordu.

Ravka’nın iç taraflarına doğru ilerlerken kalabalık arttı. Her taraftan; şehirlerden, kasabalardan, limanlardan geliyorlardı. Kimi eşek sırtında, kimi kalabalık at arabalarının arkasında, kimi ayakta; kadın erkek, genç yaşlı köy meydanlarında, Vy’ın kenarında toplanıyordu. Nereye gidersek gidelim bana sesleniyorlardı.

Bazen Azize Alina, bazense merhamet sahibi Alina oluyordum. *Keramzin’in Kızı, Ravka’nın Kızı*, diye bağıryorlardı. Karanlık Karanlık Diyarı’nın Kızı. Bana doğduğum adı belirsiz yere ev sahipliği yapan vadiden dolayı Rebe Dva Stolba, İki Değirmenin Kızı diye sesleniyorlardı. Tozlu yolun ke-

narındaki iki taş değirmenin bulunduğu vadinin kalıntılarını hayal meyal hatırlıyordum. Apparat bir azize hikâyesi oluşturmak için geçmişimi araştırmakla bile uğraşmıştı.

Müritlerin beklentileri beni ürkütüyordu. Onlara göre ben Ravka'yı düşmanlarından, Karanlıklar Diyarı'ndan, Karanlıklar Efendisi'nden, fakirlikten, açlıktan, ağrıyan ayaklarından, sivrisineklerden ve daha doğrusu canlarını sıkabilecek her şeyden kurtarmaya gelmiştim. Benden onları kutsamamı, onları tedavi etmemi istiyorlardı ama benim yapabildiğim tek şey ışığı çağırmak, el sallamak, elime dokunmalarına izin vermektir. Bunların hepsi Nikolai'nin gösterisinin bir parçasıydı.

Müritler sadece beni görmeye değil, bize eşlik etmeye gelmişlerdi. Kafiye dahil olmuşlardı, bizi kentten kente takip ediyor, nadasa bırakılmış tarlalarda kamp yapıyor, benim güvenliğim ve Ravka'nın kurtuluşu için gecelerce dualar okuyorlardı. Nikolai'nin askerlerini sayıca geçmeye yakınlardı.

Bir gün akşam yemeğinde, "Bunlar Apparat'ın işi," diye söyledim Tamar'a.

Akşamı geçirmek için yol kenarındaki bir hana geçmiştik. Pencereleden müritlerin yaktığı ateşi görebiliyor, söyledikleri köylü şarkılarını duyabiliyordum.

"Bu insanların sahte bir azizeyi takip etmemesi, evlerinde bulunup tarlalarında çalışmaları, çocuklarına bakmaları gerekiyor."

Tamar fazla pişmiş bir parça patatesi tabağının kenarına çekti. "Annem bana her zaman Grisha gücünün ilahi bir ye-

tenek olduğunu söylerdi.”

“Sen de ona inandın mı?”

“Daha iyi bir açıklama bulamadım.”

Çatalımı bıraktım. “Tamar, biz ilahi bir yeteneğe sahip değiliz. Grisha gücü tıpkı büyük bir ayağının ya da güzel bir sesinin olması gibi doğuştan gelen bir şey, o kadar.”

“Shular da buna inanıyor. Bunun insanın kalbine ya da dalağına gömülmüş olan fiziksel bir şey olduğunu, kesilip parçalanabileceğini düşünüyorlar.” Pencereden müritlerin kampına baktı. “Bu insanların aynı fikirde olduğunu sanmıyorum.”

“Lütfen beni bir azize olarak gördüğünü söyleme.”

“Ne olduğun önemli değil. Mühim olan ne yapabildiğin.”

“Tamar...”

“Bu insanlar senin Ravka’yı kurtarabileceğini düşünüyor,” dedi. “Belli ki bunu yapabilirsin, yoksa şu an Os Alta’ya gidiyor olmazdın.”

“Os Alta’ya İkinci Ordu’yu yeniden kurmak için gidiyorum.”

“Ve üçüncü büyütecı bulmaya, değil mi?”

Neredeyse çatalımı elimden düşürecektim. “Sesini alçalt,” dedim.

“*Istorii Sankt’ya’yı* gördük.”

Demek ki Sturmhond kitabı saklamamıştı. “Başka kim biliyor?” diye sordum, toparlanmaya çalıştım.

“Kimseye söylemeyeceğiz, Alina. Durumun ciddiyetinin, riskin farkındayız.” Tamar’ın bardağı masada yuvarlak bir leke bıraktı. Tamar lekeyi parmağıyla takip etti ve, “Bazı

insanların ilk azizlerin Grisha olduğuna inandığını biliyor muydun?” diye sordum.

Kaşlarımı çattım. “Kimmiş onlar?”

“Tamar omuz silkti. “Liderlerinin aforoz edilmesi yetmezmiş gibi bazıları kazıkta yakıldı.”

“Bunu daha önce duymamıştım.”

“Çok uzun zaman önceydi. Bu fikrin insanları neden kızdırdığını anlamıyorum. Azizler Grisha olsa bile bu onların yaptıklarının kıymetini değiştirmez.”

Sandalyemde kıvrandım. “Ben azize olmayı istemiyorum, Tamar. Dünyayı kurtarmaya çalışmıyorum. Ben sadece Karanlıklar Efendisi’ni yenmenin bir yolunu bulmayı istiyorum.”

“İkinci Ordu’yu yeniden kurma, Karanlıklar Efendisi’ni yenme, Karanlıklar Diyarı’nı yok etme, Ravka’yı özgürlüğüne kavuşturma. Adını ne koyarsan koy yapmak istediklerin dünyayı kurtarmayı çağırıştırıyor.”

Tamar böyle açıklayınca durumu daha net gördüm. Şaraptan bir yudum aldım.

“Malyen senden ve Tolya’dan, muhafızlarımdan olmanızı isteyecek.”

Tamar’ın yüzünde güzel bir gülümseme belirdi. “Gerçekten mi?”

“Zaten şu anda aynı işi yapıyor sayılırsın. Ama gece gün düz beni koruyacaksan senden bir konuda bana söz vermeni isteyeceğim.”

“Ne istersen,” dedi, gözlerinin içi gülerken.

“Azizelerden ve azizlerden bahsetmek yok.”

Müritlerden oluşan kalabalık büyüdükçe kontrol edilmesi zor hale geldi, ben de kısa süre sonra at arabasına geçmek zorunda kaldım. Bazı günler Malyen bana eşlik ediyordu ama o genelde dışarıda at sürmeyi, Tolya ve Tamar'la birlikte at arabasını korumayı tercih ediyordu. Her ne kadar yanımda kalmasını istesem de bunun en iyisi olduğunu biliyordum. Cilalı, küçük bir mücevher kutusuna tıklıp kalmak onu huysuzlaştırıyordu.

Nikolai birlikte gelip gittiğimiz bilinsin diye sadece köylerin girişinde ve çıkışında yanımda duruyordu. Durmadan konuşuyordu. Hep inşa edecek yeni bir şeyler düşünüyordu; yol döşemek için bir mekanizma, yeni bir su sistemi, kendi kendine kürek çeken bir bot. Bulabildiği her türlü kâğıt parçasına çizimler yapıyor, her geçen günle birlikte *Sinekkuşu*'nun bir sonraki versiyonunu geliştirmenin bir yolunu buluyordu.

Her ne kadar beni gerse de üçüncü büyüteçten ve Karanlıklar Efendisi'nden de bahsediyordu. O da taş kemeri ta-

nınamıştı, sayfaya gözlerimizi kısıp ne kadar dikkatli bakarsak bakalım, Sankt Ilya sırlarını ele vermiyordu. Ama bu, Nikolai'nin ateşkuşunu avlamaya başlamak için en uygun yerler hakkında durmadan konuşmasına, Karanlıklar Efendisi'nin yeni gücüyle ilgili bana sorular sormasına engel olmuyordu.

“Birlikte savaşa gireceğiz,” dedi. “Bilmem unuttun mu ama Karanlıklar Efendisi'nin beni pek sevdiğini söyleyemem. Mümkün olduğunca avantajlı konumda olmayı istiyorum.”

Anlatacağım bir şey yoktu. Karanlıklar Efendisi'nin ne yaptığını ben bile tam olarak anlamamıştım.

“Grishalar sadece var olanı kullanır ya da değiştirir. Baştan yaratma tamamen farklı bir güçtür. Baghra buna ‘dünyanın yüreğinin bir parçası olmak’ derdi.”

“Karanlıklar Efendisi'nin bunun peşinde olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Olabilir. Bilmiyorum. Hepimizin sınırları var ve gücümüzü zorladığımızda yorgun düşüyoruz ama uzun vadede gücümüzü kullanmak bizi daha güçlü kılıyor. Karanlıklar Efendisi *nichevo* 'ya'yı kullandığında farklı bir şey oldu. Sanırım bunu yapmak onu yıpratıyordu.” Karanlıklar Efendisi'nin yüzündeki değişimi ve yorgunluğunu tarif ettim. “Güç onu beslemiyor. Aksine *ondan* besleniyor.”

“İşte bu, durumu açıklıyor,” dedi Nikolai, parmaklarını bacağına vurdu, çoktan aklından ihtimaller geçmeye başlamıştı.

“Neyi açıklıyor?”

“Neden hâlâ hayatta olduğumuzu, babamın neden hâlâ tahtta oturduğunu. Karanlıklar Efendisi karanlık güçlerden bir ordu oluşturmuş olsaydı, çoktan üzerimize gelmişti. Bu iyi. Bize zaman kazandıracak.”

Asıl soru ne kadar zaman kazandıracaktı. *Volkvolny*’de gökyüzündeki yıldızlara bakarken hissettiğim arzuyu düşündüm. Güce duyulan açlık Karanlıklar Efendisi’nin kişiliğini bozmuştu. Bildiğim kadarıyla Morozova’nın da kişiliğini bozmuş olabilirdi. Büyüteçleri bir araya getirmek dünyanın daha önce hiç görmediği türden bir zulmü ortaya çıkarabilirdi.

Kollarımı ovdum, vücudumu ele geçiren ürpertiden kurtulmaya çalıştım. Bu şüphelerimi Nikolai’yle paylaşamazdım, Malyen de zaten seçtiğimiz yol konusunda bile yeterince isteksizdi.

“Neye karşı olduğumuzu biliyorsun,” dedim. “Zaman yeterli olmayabilir.”

“Os Alta çok sıkı korunuyor. Poliznaya’daki karargahın hemen yanında ve daha da önemlisi kuzey ve güney sınırlarından oldukça uzakta.

“Bunun bize bir faydası mı var?”

“Karanlıklar Efendisi’nin gücünün ulaşacağı yer sınırlı. Gemisini kullanılmaz hale getirdiğimizde *nichevo*’ya’yı peşimizden gönderemeyecek. Bu da Ravka’ya canavarlarıyla birlikte girmek zorunda kalacağı anlamına geliyor. Doğudaki dağları aşmak olanaksız ve sen olmadan da Karanlıklar Di-

yarı'ndan geçemez, bu yüzden Frejda ya da Shu Han tarafından üzerimize gelecek. Hangi yolu seçerse seçsin çok erkenden haberimiz olacak.”

“Kral ile Kraliçe de yerinde mi duracak?”

“Babamın başkenti terk etmesi ülkeyi Karanlıklar Efendisi'ne teslim etmesinden farksız olur. Ayrıca seyahat edecek kadar takatinin olduğunu sanmıyorum.”

Genya'nın kırmızı *keftasını* düşündüm. “*Baban iyileşmedi mi?*”

“En kötü haberlerin dedikodu malzemesi olmasına engel oldular, fakat babam iyileşmedi, iyileşeceğinden de şüpheliyim.” Kollarını göğsünün önünde kenetleyip başını yan tarafa eğdi. “Arkadaşın çok güzel. İnsanları zehirleyen birine göre.”

“O benim arkadaşım değil,” dedim ama sözler kulaklarıma çocukça geldi, Genya'ya ihanet ettiğimi hissettim. Birçok şey için onu suçluyordum ama Kral'a yaptıklarına üzülmemiştim. Nikolai'nin her yerde casusu var gibiydi. Babasının gerçekte nasıl bir adam olduğunu bilip bilmediğini merak ettim. “Zehir kullandığını pek sanmıyorum.”

“Ona bir şeyler yaptı. Doktorlarının hiçbirisi bir tedavi bulamadı, annem de Corporalki Şifacılarından birini onun yanına yaklaştırmaz.” Bir süre sonra Nikolai, “Gerçekten akıllıca bir hamleydi,” dedi.

Kaşlarımı havaya kaldırdım. “Babanın öldürülmeye çalışılması mı?”

“Karanlıklar Efendisi babamı kolayca öldürebilirdi ama

köylülerin ve Birinci Ordu'nun ona karşı isyan başlatmasını göze alamazdı. Kral'ın hayatta ama tecrit altında olması sayesinde kimse neler olduğunu bilmeyecekti. Apparat orada yanındaydı, güvenilen danışmanı oynuyor, emirler veriyordu. Vasily bir yerlerde at ve kadın satın alıyordu." Duraksadı, pencereden dışarı baktı ve parmaklarını camın yaldızlı kenarında gezdirdi. "Ben ise denizdeydim. Haberi haftalar sonra aldım, o zaman da her şey için artık çok geçti."

Ne demem gerektiğini bilmeden bekledim. Gözleri kır-lara takılmıştı, yüzünde hüznü bir ifade vardı.

"Novokribirsk'deki katliam ve Karanlık-lar Efendisi'nin ortadan kaybolduğu haberi gelince kıyamet koptu. Kraliyet yöneticilerinden ve saray muhafızlarından bir grup Büyük Saray'a girip Kral'ı görmek istediler. Ne buldular biliyor mu-sun? Annemim odasına sinmiş, küçük köpeğine sarıldığını ve Ravka Kralı Üçüncü Alexander'm yatak odasında kendi pis-liği içinde yatmış, zar zor nefes aldığını. Bunun olmasına ben müsaade ettim."

"Karanlık-lar Efendisi'nin ne planladığını bilemez-din, Ni-kolai. Kimse bilemezdi."

Beni duymuyor gibiydi. "Karanlık-lar Efendisi'nin emriyle saraya giren Grisha ve *oprichniki* kentin çıkışında kaçarken ya-kalanıp idam edildi."

Ürperdiğimi hissettim. "Peki ya Apparat?" Papaz, Karanlık-lar Efendisi'yle gizlice anlaşmıştı ve belki şimdi bile onunla çalışıyordu ama darbeden önce bana yaklaşmaya çalışmıştı, ben ise onun daha çetrefilli bir oyun oynadığını düşünmüştüm.

“Kaçtı. Hiç kimse nasıl olduğunu bilmiyor.” Sesi sertti. “Ama zamanı geldiğinde yaptıklarının bedelini ödeyecek.”

Bir kez daha asil tavırlarının altındaki merhametsiz kişiyi gördüm. Gerçek Nikolai Lantsov bu muydu? Yoksa bu da bir başka kılığı mıydı?”

“Genya’nın gitmesine izin verdin,” dedim.

“O bir piyundu. Sen ise ödülsün. Asıl amacımdan sapmamalıydım.” Ardından gülümsedi, bozuk morali hiçbir şey yaşanmamış gibi kayboldu. Göz kırpıp, “Hem köpekbalıklarına yem olamayacak kadar güzeldi,” dedi.

At arabasında yolculuk yapmak beni huzursuz ediyor, Nikolai’nin ağır ağır ilerlemesi canımı sıkıyordu. Küçük Saray’a varmak için sabırsızlanıyordum. Yine de bu şartlar bana Os Alta’ya varana dek hazırlanmam için fırsat tanıyordu. Nikolai, İkinci Ordu’nun lideri olarak başarı sağlayacağıma inanarak büyük bir risk almıştı ve her zaman da bana bilgece sözlerle akıl vermeye çalışıyordu. Tüm bunlar bana fazlaydı ama onun tavsiyelerini görmezden gelemezdim, kendimi Küçük Saray’ın kütüphanesinde başımı Grisha teorilerini anlatan kitaplara gömmüş gibi hissediyordum.

Ne kadar öz konuşursan sözlerin o kadar etkili olur.

Tartışma. İnkâr etmeye kalkışma. Hakaretler karşısında gülümse.

“Sen Fjerdalı kaptan gülmemiştin,” dedim.

“O bir hakaret değildi. Meydan okumaydı. İkisinin ara-

sındaki farkı öğren.”

Zayıflık iyi bir kılıktır. Senin insan olduğunu bilmeleri gerektiğinde öyle davran ama asla öyle hissetme.

Taştan bir şeyleri inşa edebilecekken tuğlaların olmasını isteme. Önünde ne ya da kim varsa onu kullan.

Lidersen birileri her an seni izliyor demektir.

Onların küçük emirleri uygulamasını sağla, zamanla büyükleri de uygulalarlar.

Beklentilere aldırış etmemek sorun değil ama asla karşıdakileri hayal kırıklığına uğratma.

“Bunların hepsini nasıl hatırlamamı bekliyorsun?” diye sordum yılğınlıkla.

“Bu konuda fazla kafa yormaz, gerektiğinde harekete geçersin.”

“Senin için söylemesi kolay. Sen doğduğun günden beri bu işler için eğitildin.”

“Bana nasıl tenis oynanacağı, şampanya sunulan partilerde nasıl davranılacağı öğretildi,” dedi Nikolai. “Gerisi çalışarak geldi.”

“Benim çalışacak vaktim yok!”

“İyi iş çıkaracaksın,” dedi. “Sadece sakın ol.”

Ona hüsrân dolu bir sesle yanıt verdim. Onu boğazlamayı öyle çok istiyordum ki parmaklarım kaşınıyordu.

“Bu arada, birini kızdırmanın en kolay yolu ona sakın olmasını söylemektir.”

Güleyim mi, ona ayakkabımı mı fırlatayım bilemedim.

At arabasının dışında Nikolai’nin tavırları gittikçe sinir

bozucu bir hal alıyordu. Evlilik teklifini ağzına almaması gerektiğini biliyordu ama insanların aramızda bir şeyler olduğuna inanmasını istediği açıktı. Durduğumuz her yerde daha cesur davranıyor, yanıma daha çok yaklaşıyor, elimi öpüyor, rüzgâr estiğinde saçımı kulağımın arkasına atıyordu.

Tashta'da Nikolai kentin kurucusunun heykelinin etrafında toplanmış köylülerden ve müritlerden oluşan büyük bir kalabalığa el salladı. At arabasına geçmeme yardım ederken kolunu belime koydu.

"Rica ederim bana yumruk atma," diye fısıldadı. Sonra beni hızla kendine doğru çekip dudaklarını dudaklarıma değdirdi.

Kalabalık çılginca sevinç çılgınlıkları attı, sesleri üzerimize bir kükreme gibi geldi. Ama ben daha tepki veremeden Nikolai beni at arabasının içine itti, ardımdan içeri girdi. Kapıyı çekti ama hâlâ dışarıdaki kent halkının çılgınlıklarını duyabiliyordum. "Nikolai!" ve "Aziz Alina!" seslerinin arasında yeni bir slogan duydum. *Sol Koroleva*, diye bağıyorlardı. Güneş Kraliçesi.

Malyen'i at arabasının penceresinden zar zor görüyordum. At sırtındaydı, kalabalığı kenara çekip yolu açmaya çalışıyordu. Sert yüz ifadesi her şeyi gördüğünü belli ediyordu.

Nikolai'ye dönüp bacağına tekme attım. Acıyla bağırdı ama bu bile bana yetmedi. Bir kez daha ona vurdum.

"Şimdi kendini daha iyi hissediyor musun?" diye sordu.

"Bir daha böyle bir şey yapmaya kalkarsan sana tekme atmam," dedim kızgınca. "Seni ortadan ikiye yararım."

Pantolonundaki bir parça tüyü attı. “Bunun pek mantıklı olduğunu sanmıyorum. İnsanlar Kral’ın katilini affetmezler.”

“Sen daha kral değilsin, *Sobachka*,” dedim aksi bir tavırla. “Bu yüzden benim sinirlerimi zorlama.”

“Neden kızdığını anlamıyorum. Yaptığımı kalabalık çok sevdi.”

“*Ben* sevmedim.”

Bir kaşını havaya kaldırdı. “Nefret de etmedin.”

Ona bir tekme daha attım. Bu kez elini saniyeler içinde uzatıp ayak bileğimi tuttu. Kış olsa çizme giyiyor olurum ama yazlık ayakkabılar giyinmişim, bu yüzden parmakları çıplak bacağıma dokundu. Yanaklarım al al oldu.

“Bir daha bana tekme atmayacağına söz ver, ben de bir daha seni öpmeyeyim.”

“Sana zaten beni öptüğün için tekme attım!”

Ayağımı geri çekmeye çalıştım ama bileğimi sıkıca tutmuştu.

“Söz ver,” dedi.

“Tamam,” dedim dişlerimi sıkarak. “Söz veriyorum.”

“Anlaştık o zaman.”

Ayağımı bıraktı, bacağıma *keftamın* altına çektim, yüzümün aptalca kızarışını görmemiş olmasını umdum.

“Çok güzel,” dedim. “Şimdi çık dışarı.”

“Bu benim arabam.”

“Anlaşmamız sadece tekme içeriordu. Tokat, yumruk, ısırma ve *ikiye bölme* hâlâ geçerli.”

Sırttı. “Oretsev yanlış anlamış olabilir mi?”

Benim de endişe ettiğim şey buydu. “Seninle bir dakika daha geçirirsem *keftama* kusacağım.”

“Bu bir anlaşma, Alina. İttifakımızın güçlü olması ikimizin de hayrına. Malyen’in canını yaktığım için üzgünüm ama bu gerekliydi.”

“O öpücük gerekli değildi.”

“Doğaçlama yaptım,” dedim. “Kendimi rolüme kaptırdım.”

“Sen *hayatta* doğaçlama yapmazsın,” dedim. “Her şeyi enine boyuna hesaplarsın. İnsanların gömlek değiştirmesi gibi kişiliğini değiştiriyorsun. Ayrıca biliyor musun bu, ürkütücü. Sen hiç kendin gibi davranmaz mısın?”

“Ben bir prensim, Alina. Kendim gibi olma lüksüm yok.”

Sinir olmuşçasına nefes verdim.

Bir anlığına sessizce durdu, sonra, “Gerçekten... gerçekten benim ürkütücü biri olduğumu mu düşünüyorsun?”

İlk kez kendisinden emin değil gibi konuşuyordu. Yaptıklarına rağmen gerçekten onun için biraz üzüldüm.

“Arada sırada,” diye itiraf ettim.

Boynunun arkasını eliyle ovdu, rahatsız olmuş gibi durdu. Sonra iç çekerek omuz silkti. “Ben ailenin en küçük çocuğuyum, muhtemelen de gayrimeşru bir evladım ve yaklaşık yedi yıldır saraydan uzağım. Tahta çıkma şansımı arttırmak için elimden geleni yapacağım, bu tüm ulusun gönlünü kazanmamı, sana bakmamı gerektiriyorsa onu da yapacağım.”

Dikkatlice ona baktım. “Gayrimeşru” sözünden sonra hiçbir şeyi duymamıştım. Genya Nikolai’nin durumuyla ilgili dedikoduları zamanında dile getirmişti ama Nikolai’nin bunu kabullenmesi beni hayrete düşürdü.

Güldü. “Ne düşündüğünü biraz daha iyi saklamayı öğrenmezsen hayatta sarayda barınamazsın. Buz gibi suyla dolu bir kazana oturmuş gibisin. Ağzını kapat.”

Ağzımı aniden kapattım, yüzümde daha hoş bir ifade taşımaya çalıştım. Bu da Nikolai’nin daha çok gülmesine sebep oldu. “Şimdi de şarabı fazla kaçırmış gibi görünüyorsun.”

Vazgeçtim, kendimi geriye bıraktım. “Böyle bir konuda nasıl dalga geçersin?”

“Çocukluğumdan beri fısıltıları duydum. Bunlar bu at arabasının dışında tekrarlanması istediğim şeyler değil, ayrıca söyleyen de inkâr ederim, ama Lantsov kanını taşıyıp taşımadığım umurumda değil. Aslında Kraliyet ailesindekilerin birbiriyle evlendirildiği düşünülürse bu benim işime yarar.”

Başımı iki yana salladım. Blöf yapıyordu. Söz konusu Nikolai olunca insan neyi ciddiye alacağını bilmiyordu.

“Taht senin için neden bu kadar önemli?” diye sordum. “Neden bu kadar çaba sarf ediyorsun?”

“Bu ülkeye ne olacağını umursadığıma inanman bu kadar zor mu?”

“Dürüst olmak gerekirse, evet.”

Cilalı çizmelerinin ucuna gözleri takıldı. Çizmelerini nasıl bu kadar parlak tuttuğunu bir türlü anlayamamıştım.

“Sanırım bir şeyleri düzeltmeyi, tamir etmeyi seviyorum,” dedi. “Ben hep böyleydim.”

Bu tam bir cevap değildi ama gerçek gibiydi.

“Ağabeyinin kenara çekileceğine inanıyor musun?”

“Umarım öyle olur. Birinci Ordu’nun beni takip edeceğini biliyor ve bence iç savaşı da göze alamaz. Hem Vasily üşengeçliğini babamızdan almış. Bir ülkeyi yönetmek için ne gerektiğini fark eder etmez başkentten koşa koşa kaçar.”

“Ya bu kadar çabuk vazgeçmezse?”

“Sorun, ona doğru teşvikle yaklaşmakta. İster prens olsun ister fakir biri, her insanın bir bedeli vardır.”

Nikolai Lantsov’ın ağzından yine bilgece sözler dökülüyordu. At arabasının penceresinden dışarı baktım. Malyen’in atının eyerinde oturmuş, at arabasıyla aynı hızda ilerlediğini görebiliyordum.

“Her insan değil,” diye söylendim.

Nikolai bakışlarımı takip etti. “Öyle, Alina, cesur dostunun bile bir fiyatı var.” Bana döndü, ela gözleri düşünce doluydu. “Şu anda da ona baktığıma inanıyorum.”

Yerimde huzursuzca kıpırdandım. “Her şeyden nasıl da eminsin!” dedim yüzümü ekşiterek. “Belki de tahtı istediğime karar verip seni uykunda boğarım.”

Nikolai sadece gülümsedi. “Sonunda bir politikacı gibi düşünmeye başladın,” dedi.

En sonunda Nikolai geri adım atıp at arabasından çıktı.

Geceyi geçireceğimiz yere ulaşana kadar uzun saatlerce mola vermeden yola devam ettik; bu yüzden de Malyen’le görüşme fırsatım olmadı. At arabasının kapısı açıldığında karşımdaydı, aşağı inmeme yardım etmek için elini bana uzatmıştı. Meydan Güneşin Elçisi’ni daha yakından görmek için başını öne çıkaran insanlarla dolup taşıyordu ama Malyen’le konuşma fırsatını bir daha ne zaman yakalayacağımı bilmiyordum.

“Kızgın mısın?” diye fısıldadım, Malyen bana kaldırımda eşlik ederken. Nikolai’nin meydanın diğer ucunda olduğunu, çoktan yerel yetkililerden oluşan bir grupla konuşmaya başladığını gördüm.

“Sana mı? Hayır ama etrafı silahlı askerlerle çevrili olmadığında Nikolai’ye iki çift lafım olacak.”

“Bilmem kendini daha iyi hissetmeni sağlar mı ama ona tekme attım.”

Malyen kahkaha attı. “Tekme mi attın?”

“İki kez. İyi yapmış mıyım?”

“Hem de çok iyi yapmışsın.”

“Akşam yemekte ayağına basarım.” Sonuçta bu, tekme yasağına dahil değildi.

“O zaman bir prensin kollarının arasındayken eriyip gitmedin, öyle mi?”

Şaka yapıyordu ama sözlerinin arkasındaki tereddütü hissedebiliyordum.

“Prensler ilgimi çekmiyor,” diye yanıtladım. “Ayrıca, gerçek bir öpüşmenin insanda nasıl bir his uyandırdığını

gayet iyi biliyorum.”

Onu meydanın ortasında bıraktım. Malyen’in yüzünü kızartmayı alışkanlık haline getirebilirdim.

Os Alta’ya varmadan bir gün önce şehrin surlarının sadece birkaç kilometre uzağında oturan bir soylunun kır evinde kaldık. Kaldığımız yer dış tarafındaki büyük demir kapısıyla solgun renkli tuğlalardan yapılmış güzel eve giden düz, uzun yoluyla bana biraz Keramzin’i hatırlattı. Kont Minkoff’un evinin koridorlarına odaları tatlı şeftali ve erik kokusuyla dolduran güzelce budanmış küçük meyve ağaçları yerleştirilmişti.

Bana ikinci katta güzel bir yatak odası verildi. Tamar yan odayı aldı, Tolya ile Malyen koridorun karşı tarafına yerleşti. Yatağımın üzerinde büyük bir kutu beni bekliyordu, kutunun içinde *keftamı* buldum. En sonunda geçen hafta kararımı vermiştim. Nikolai, Küçük Saray’a haber yollamıştı. Fabrikatörlerin sarı iplerle dolu koyu mavi ipekte hünerlerini konuşturduklarını görüyordum. Elbisenin ağır olacağını düşünmüştüm ama Materialki ustaları kumaşı tüy gibi yapmıştı. Başımdan geçirince *keftanın* parladığını ve suyun üstüne vuran güneş ışığı gibi dalgalandığını gördüm. Düğmeler güneş şeklindeydi. Çok güzel ve biraz da gösterişliydi. Nikolai bunu begenecekti.

Evin hanımı saçımı yapması için yanıma bir hizmetçi gönderdi. Hizmetçi kız beni tuvalet masasına oturttu, birbiri-

ne karışan saçlarımı düzeltti ve buklelerimi tokayla tutturdu. Hizmetçi kızın elleri Genya'ninkilerden çok daha hafifti ama ortaya çıkan sonuç onunki kadar göz alıcı değildi. Bu düşünceyi aklımdan attım. Genya'yı, avcı gemisinde onu bıraktıktan sonra ona ne olduğunu ve de Küçük Saray'ın onsuz ne kadar boş olacağını düşünmek istemiyordum.

Hizmetçiye teşekkür ettim, odadan çıkmadan önce *keftamla* aynı kutuda gelen siyah, kadife keseyi alıp cebime koydum. Bilekliğimin elbisemin altında kalıp kalmadığını kontrol ettim, ardından alt kata indim.

Akşam yemeği sırasında son oyunlar, Karanlıklar Efendisi'nin bulunabileceği yerler ve Os Alta'da olup bitenler konuşuldu. Başken mültecilerle dolup taşmıştı. Yeni gelenler geri çevriliyordu, söylentiler şehrin dış kesimlerinde yiyecekler için ayaklanmalar çıktığı yönündeydi. Oralar bu şaşıla yerden çok uzakta gibi duruyordu.

Kont ve eşi, kırılaşan bukleleri ve aşırıya kaçan dekoltesi olan toplu kadın, krallara layık bir masa hazırlatmıştı. Kenarları mücevherlerle süslü, balkabağma benzer şekilde yapılmış kupalardan çorba içtik, kuşüzümü reçeli sürülmüş kuzu rosto, kremalı mantar ve daha sonra konyakla terbiyelenmiş guguk kuşu olduğunu öğrendiğim yemeği yedik. Her tabağın ve bardağın kenarı gümüşle işlenmişti, Minkoff nişanını taşıyordu ama en etkileyici şey masa boyunca uzanan ortadaki süslemeydi. Masaya minik çam ağaçlarından bir ormanın, tırnak ucu kadar çiçekleri olan asmaların ve tuzluğu gizleyen küçük bir barakanın en ince detayına kadar yapıldığı bir or-

man minyatürü konulmuştu.

Ben Nikolai ile Albay Raevsky'nin arasına oturdum; gülen, muhabbet eden genç Prens'in dönüşüne, Güneşin Elçisi'nin sağlığına ardı ardına kadeh kaldıran soylu misafirleri dinledim. Malyen'den bize eşlik etmesini istedim ama istediğini reddetti, Tamar ve Tolya'yla etrafı kontrol etmeyi tercih etti. Her ne kadar konuşmaları dinlemeye çalışıyor olsam da terastan dışarı bakmaya, onu görmeyi ummayı devam ettim.

Nikolai bu durumu fark etmiş olmalıydı ki fısıldayarak, "İlgi göstermek zorunda değilsin ama ilgi gösteriyormuş gibi durmak zorundasın," dedi.

Elimden geleni yapıyordum ancak söyleyecek pek bir şeyim de yoktu. Parlayan bir *kefta* giyiniyor ve bir Prens'in yanında oturuyor olsam da ben hâlâ adı olmayan bir köyden çıkmış bir köylüydüm. Ben bu insanlardan değildim, onlardan olmayı da istemiyordum. Yine de Ana Kuya'ya yetimlere bir masada nasıl oturulacağını, çatal-bıçağı nasıl kullanılacağını öğrettiği için dua ediyordum.

Yemekten sonra Kont ve Kontes'in kızları arp çalarken düet yaptığı salona geçirildik. Tatlılar; ballı dondurulmuş krema, cevizli ve karpuzlu komposto ve daha çok süse benzeyen, keten helvasıyla kaplı, kule şeklinde pastalar, yan taraftaki masalara konulmuştu. Burada daha fazla şarap ve dedikodu vardı. Benden güneş ışığını çağırmam istendi, ben de süslü tavana ılık bir parıltı yansıtım ve heyecanlı alkışlar aldım. Misafirlerin bazıları kâğıt oyunları oynamak için masalara geçince başımın ağrıdığını söyleyip sessizce odama

çekilmek için hareketlendim.

Nikolai beni terasın kapısında yakaladı. “Kalmalısın,” dedi. “Sarayda yaşanacaklar için bu akşam iyi bir prova olacak.”

“Azizelerin de dinlenmeye ihtiyacı vardır.”

“Gül ağaçlarının altında yatmayı mı düşünüyorsun?” diye sordu, bahçeye doğru bakarken.

“Bu akşam benden beklenileni yaptım, Nikolai. Tüm numaralarımı yaptım, artık iyi geceler deme vakti geldi.”

Nikolai iç çekti. “Belki de ben de sadece seninle gelebilmeyi diliyorumdur. Kontes masada dizimi sıkıp durdu, kart oynamaktan da nefret ediyorum.”

“Senin kusursuz bir politikacı olduğunu düşünüyordum.”

“Yerimde duramamak gibi bir sorunum olduğunu sana söylemiştim.”

“O zaman Kontes’i dansa davet et,” dedim pis pis gülümseyerek, ardından akşamın karanlığına adım attım.

Terasın merdivenlerinden inerken omzumun üzerinden geriye baktım. Nikolai halen kapının önünde dönüp duruyordu. Tam takım bir askeri üniforma giyinmiş, göğsüne çaprazlama açık mavi bir kuşak takmıştı. Salonun ışıkları madalyalarına vuruyor, altın sarısı saçlarının uçlarını parlatıyordu. Bu akşam şık prensi oynuyordu. Ama orada dururken partiye tek başına dönmeyi istemeyen yalnız bir gence benziyordu.

Döndüm, aşağıda kalan bahçeye giden sarmal merdivenden indim.

Malyen’i bulmam çok vakit almadı. Büyük bir meşe

ağacının gövdesine yaslanmış, çimleri biçilmiş bahçeye bakıyordu.

“Karanlıkta gizlenen kimse var mı?” diye sordum.

“Sadece ben varım.”

Onun yanına geçip sırtımı ağaca dayadım. “Bizimle yemek yeseydin keşke.”

Malyen homurdandı. “Sağ ol, ben almayayım. Görebildiğim kadarıyla sen yeterince perişan duruyordun, Nikolai da pek mutlu görünmüyordu.” *Keftama* bir bakış attı. “Hem ben ne giyecektim?” diye ekledi.

“Elbisemi sevmedin mi?”

“Çok hoş. Çeyizine uygun olur.”

Ben daha buna tepki veremedim elimi tuttu. “Öyle demek istemedim,” dedi. “Güzel görünüyorsun. Seni bu akşam ilk gördüğümünden beri sana bunu söylemeyi istiyordum.”

Yüzüm kızardı. “Sağ ol. Gücümü her gün kullanmam etkisini gösteriyor.”

“Cofton’da kirpiklerine *jurda* polenleri takıldığında da güzeldin.”

Farkına varmadan saçımla oynadım. “Buralar bana Keramzin’i hatırlatıyor,” dedim.

“Ama burada detaylara daha çok özen gösteriliyor. Mini minnacık meyveler ne için anlamıyorum.”

“Elleri minnacık olan insanlar için. Böylece kendilerini daha iyi hissediyorlar.”

Gerçek bir kahkaha attı. Cebime uzanıp siyah kesenin içine parmağımı koydum.

“Senin için bir şeyim var,” dedim.

“Ne?”

Elimi kapatıp ona doğru uzattım.

“Tahmin et,” dedim. Bu oyunu çocukken oynardık.

“Kazak.”

Başımı iki yana salladım.

“Midilli.”

“Hayır.”

Uzanıp elimi tuttu, ters çevirdi ve nazikçe parmaklarımı açtı.

Vereceği tepkiyi merak ediyordum.

Sarı renkli güneş rozetini elimden alırken dudaklarının kenarlarının yukarı kalktığını gördüm. Parmaklarının avucuma değışı içimi titretti.

“Koruma şefin için mi?” diye sordu.

Gergince boğazımı temizledim. “Üniforma istemedim. Karanlıklar Efendisi’nin *oprichnik*lerini andıran bir şey olmasın istedim.”

Uzunca bir süre sessizce durduk, Malyen rozete baktı. Ardından onu bana verdi. Kalbim hızla attı ama yaşadığım hayal kırıklığını gizlemeye çalıştım.

“Bana takar mısın?” diye sordu.

İçim rahatlarırken nefes verdim. Rozetin iğnesini açıp Malyen’in gömleğinin sol tarafına geçirdim. Birkaç kez denemem gerekti ama en sonunda iğneyi kancasına taktım. İşim bitince bir adım geri çekildim. Malyen elimi tutup kalbinin üstündeki güneş rozetinin üzerine koydu.

“Hepsi bu kadar mı?”

Artık birbirimize çok yakın duruyorduk, bahçenin karanlığında baş başaydık. Haftalardır ilk kez böyle bir anı yaşamıştık.

“Hepsi mi?” diye tekrarladım, adeta fısıldayarak.

“Bir pelerinin ve şık bir şapkam olacağına dair söz almıştım yanılmıyorsam.”

“Onları da hazırlatacağım,” dedi.

“Yoksa benimle flört mü ediyorsun?”

“Sana hizmetlerinin karşılığını veriyorum.”

“İyi o zaman, ilk ödememi şimdi alayım.”

Ses tonu yumuşaktı ama dudakları dudaklarıma değince yer yerinden oynadı. Ağzından bahçedeki armutların tadı geliyordu. Ağzının sert hareketleri bana duyduğu açlığı, içimi alevlendiren arzularını hissettiriyordu.

Ayak parmaklarımın ucuna bastım, kollarımı boynuna koydum, o an vücutlarımızın birlikte eriyişini hissettim. Bir asker gücündeydi, elleri sırtıma gidip beni kendine doğru çekerken parmaklarının tenime değişimini, kollarındaki sert kasları hissettim. Beni tutuşunda şiddetli ve neredeyse çaresizce bir tavır vardı, beni kendine yeterince çekemeyecekmiş gibi davranıyordu.

Başım dönüyordu. Aklım yavaşlamıştı ama bir yerlerden ayak seslerinin geldiğini duydum. Hemen ardından Tamar koşarak yanımıza geldi.

“Birileri geldi,” dedi.

Malyen beni bıraktı, hızlı bir hareketle tüfeğini omzuna

dayadı. “Kim?”

“Dış kapıda içeriye girmeyi isteyen bir grup var. Güneşin Elçisi’ni görmek istiyorlar.”

“Müritler mi?” diye sordum, az önceki öpüşmeyle kendinden geçen aklımı toparlamaya çalıştım.

Tamar başını iki yana salladı. “Grisha olduklarını iddia ediyorlar.”

“Burada mı?”

Malyen elini koluma koydu. “Alina, en azından biz neler olduğunu öğrenene kadar içeride bekle.”

Tereddüt ettim. Bir yandan kaçıp saklanmayı istiyor, bir yandan da aptal gibi görünmeyi istemiyordum. Girişten bir yerlerden bir bağırma sesi geldi.

“Hayır,” dedim, Malyen’in kolundan kurtulurken. “Gerçekten Grishalarsa bana ihtiyacınız olabilir.”

Bu ne Tamar’ın ne de Malyen’in hoşuna gitmişti ama ikisi de yanımda yerlerini aldı, çakıl yolda hızlı adımlarla ilerledik.

Demir kapıların önünde bir kalabalık toparlanmıştı. Herkesten uzun olan Tolya’yı hemen fark ettim. Nikolai en önlereydi, etrafında silahları çekili askerlerle, Kontun evinde çalışan eline silah almış uşaklar vardı. Demir direklerin öteki tarafında küçük bir grup vardı ama bundan fazlasını da göremiyordum. Birisi kapıyı kızgınca salladı, yükselen seslerin birbirine karıştığını duydum.

“Geçmeme izin verin,” dedim. Tamar, Malyen’e endişeli bir bakış attı. Çenemi kaldırdım. Benim muhafızım ola-

caklarsa emirlerimi dinlemek zorundalardı. “*Şimdi*. İşler çıktığından çıkmadan neler olduğunu görmem lazım.”

Tamar, Tolya’ya işaret verdi, dev önümüze düştü ve kalabalığı omuzlarıyla kolayca açtı. Ben ufak tefek biriydim. Malyen ve ikizlerin arasına sıkışmışken ve her tarafta gergin askerler varken nefes almakta zorlanıyordum. İçimdeki paniği bastırdım, insanların arasından Nikolai’nin girişteki bir kişiyle tartıştığı yere baktım.

“Kral’ın uşağıyla konuşmak isteseydik burada değil, Büyük Saray’ın kapısında olurduk,” dedi sabırsız bir ses. “Güneşin Elçisi için geldik.”

“Biraz saygılı ol, adam,” diye bağırdı sesini tanımadığım bir asker. “Karşında Ravka Prensi ve Birinci Ordu komutanlarından biri var.”

Bu iş hiç iyiye gitmiyordu. Kalabalığın önüne doğru yaklaştım ama demir barların öteki tarafındaki Corporalki’yi görünce durdum. “Fedyor?”

Uzun yüzü gülümsemeye şekillendi, başını önüne eğdi. “Alina Starkov,” dedi. “Söylentilerin doğru çıkması için dua ediyordum.”

Gerginlik içinde Fedyor’a baktım. Etrafında çoğunluğu Corporalki kırmızısı, bazıları Etherealki mavisi ve bir tanesi de Materialki moru *keftalar* giyinmiş, üzeri tozlu bir grup Grisha vardı.

“Onu tanıyor musun?” diye sordu Nikolai.

“Evet,” dedim. “Hayatımı kurtarmıştı.” Fedyor bir keresinde beni Fjerdalı suikastçılardan kurtarmıştı.

Tekrar başını önüne eğdi. “Saygılarımı sunarım.”

Nikolai bu durumdan etkilenmiş gibi görünmüyordu. “Güvenilir biri mi?”

Nikolai’nin yanındaki asker, “O kaçak,” dedi.

Girişin iki tarafından da uğultular yükseldi.

Nikolai, Tolya’ya işaret verdi. “Herkesi geri çek, şu uşaklara da silahlarını ateşlememelerini söyle. Bu meyve ağaçlarının arasında heyecana hasret kalmışlar sanırım.” Kapıya doğru döndü. “Fedyor’du, değil mi? Bize bir dakika müsaade et.” Beni kalabalıktan biraz uzağa çekti, alçak sesle, “Ee? Ona güven olur mu?” diye sordu.

“Bilmiyorum.” Fedyor’u en son Karanlıkлар Efendisi’nin planlarını öğrenip bir at arabasının arkasında kaçmadan saatler önce Büyük Saray’daki pãrtide görmüştüm. Bana o zamanlar anlattıklarını hatırlamak için kafa patlattım. “Yanılmıyorsam güney sınırında konuşlanmıştı. Üst mevkilerde bir Cellat’tı ama Karanlıkлар Efendisi’nin gözdesi değildi.”

“Nevsky haklı,” dedi, kızgın askeri başıyla göstererek. “Grisha olsun olmasın onlar ilk olarak Kral’a sadakatlerini sürdüreceklerdi. Görev yerlerini terk etmişler. Teknik olarak kaçak sayılırlar.”

“Bu onları hain yapmıyor.”

“Asıl soru onların casus olup olmadığı.”

“Ee, onlarla ne yapacağız?”

“Onları tutuklayabilir, hepsini sorguya çekebiliriz.”

Bunu düşünürken, elbisemin koluyla oynadım.

“Benimle konuş,” dedi Nikolai.

“Grishaların geri gelmesini istemiyor muyduk?” diye sordum. “Dönen herkesi tutuklarsak geriye liderlik edeceğim bir ordu kalmaz.”

“Unutma onlarla yemek yiyecek, çalışacak, aynı çatı altında yatacaksın.”

“Bu sırada onlar da Karanlıklar Efendisi için çalışıyor olabilirler.” Omzumun üzerinden sabırsızca kapının önünde bekleyen Fedyor’a baktım. “Ne düşünüyorsun?”

“Bence güven konusunda bu Grishalarla Küçük Saray’ dakiler arasında pek bir fark yok.”

“Çok cesaret verici konuşuyorsun!”

“Surlardan içeri girdikten sonra tüm konuşmalar yakinen kontrol edilecek. Karanlıklar Efendisi’nin ulaşamayacağı casuslarından bir şeyler öğrenmesi zor.”

Omzumda büyüyen yaraya dokunmamak için kendimi zor tuttum.

“Pekâlâ,” dedim. “Kapıları açın. Fedyor’la görüşeceğim ama sadece onunla. Geri kalanlar bu gece Dük’ün malikânesinin dışında kamp yapabilir, yarın Os Alta’ya giderken bize katılabilirler.”

“Emin misin?”

“Artık herhangi bir şeyden tam olarak emin olabileceğimi sanmıyorum ama ordumun askerlere ihtiyacı var.”

“Çok güzel,” dedi Nikolai hafifçe başını öne eğerek. “Sadece kime güveneceğine dikkat et.”

Ona bir bakış attım. “Edeceğim.”

Fedyor'la gece yarısına kadar konuştuk ama hiç yalnız bırakılmadık. Malyen, Tolya ya da Tamar hep yanımızdaydı.

Söylediğine göre son zamanlarda Sikursk yakınlarında, güneydoğu sınırında görev yapmıştı. Novokribirsk'in yok edildiği haberi ulaşınca Kral'm askerleri Grishaları hedef almış, sabaha doğru hepsini yataklarından çekip almış, düzmece duruşmalarla sadakatlerini ölçmeye çalışmıştı. Fedyor ise bir grubun kaçışına liderlik etmişti.

"Hepsini öldürebilirdik," dedi. "Ama yaralılarımızı alıp kaçtık."

Bazı Grishalar bu kadar bağışlayıcı davranmamıştı. Askerler İkinci Ordu'nun üyelerine saldırmaya çalışınca Chernast ve Ulensk'de katliamlar yaşanmıştı. O sıralar Malyen'le ben *Verrhader*'deydik, batıya doğru gidiyor, ortaya çıkmasına yardımcı olduğumuz kaostan kaçıyorduk.

"Birkaç hafta önce Ravka'ya döndüğüne dair haberler duyduk. Daha fazla Grisha yanına gelecektir."

"Ne kadar?"

“Bunu bilmenin bir yolu yok.”

Nikolai gibi Fedyor da bazı Grishaların saklanmayı, geri çağırılma emrini beklemeyi tercih ettiklerine inanıyordu. Ama Fedyor, Grishaların çoğunun Karanlık Efendisi’nin yanına sığındığını tahmin ediyordu.

“Onun güçlü olduğunu biliyorlar,” dedi Fedyor. “Güvenilir olduğunu sanıyorlar.”

Belki de sadece kazanan tarafı seçtiklerine inanıyorlardır, diye düşündüm üzülererek. Ama durumun bundan daha öte olduğunu biliyordum. Karanlık Efendisi’nin gücünü hissetmiştim. İnsanların sahte bir azizenin peşine takılmasının sebebi de bu değil miydi? Birinci Ordu neden hâlâ işe yaramaz bir Kral’ın peşinden koşuyordu? Bazen birilerini takip etmek çok daha kolaydı.

Fedyor’un anlatacakları bitince ona yemek getirilmesini istedim, şafak sökünce Os Alta’ya doğru yola çıkacağımızı söyledim.

“Bizi nasıl karşılayacaklarını bilmiyorum,” diye onu uyardım.

“Hazır olacağız, *moi soverenyi*,” dedi ve başını eğdi.

Bu unvanı duyunca irkildim. Benim aklımda bu, halen Karanlık Efendisi’ne aitti.

“Fedyor...” dedim kapıya doğru yürürken. Sonra tereddüt ettim. Söylemek üzere olduğum sözlere şaşıırıyordum ama Nikolai iyi mi kötü mü olduğunu bilmediğim bir şekilde kanıma işliyordu. “Bir süredir yollarda olduğunu biliyorum ama yarın sabah biraz toparlan. İnsanlar üzerinde iyi bir iz-

lenim bırakmamız önemli.”

Gözünü kırpmadı bile, bir kez daha başını önüne eğdi, “Da, *soverenyi*,” dedi, sonra da gitti.

Harika, diye düşündüm. Bir emir gitti, birkaç bin tane kaldı.

Ertesi sabah işlemeli *keftamı* giyindim, evin merdivenlerinden Malyen ve ikizlerle indim. Göğüslerindeki güneş simgesi parlıyordu ama üzerlerinde hâlâ eski kıyafetleri vardı. Nikolai bundan hoşlanmayabilirdi ama ben Grisha ve Ravka halkının geri kalanı arasında çizilen sınırı ortadan kaldırmayı istiyordum.

Os Alta’nın mültecilerle ve müritlerle dolu olduğu konusunda uyarılmamıza rağmen Nikolai ilk kez at arabasına binmem için ısrarcı olmadı. Şehre girerken görünmemi istiyordu ama bu güzel bir gösteri sergilemeyeceği anlamına gelmiyordu. Muhafızlarımla birlikte güzel beyaz atlara oturtulduk, Nikolai’nin alayından ellerinde Ravka’nın çift başlı kartal simgesiyle güneşin resmedildiği bayraklar olan askerleri iki taraftan bize eşlik etti.

“Her zamanki gibi her şeyi düşünmüşsün,” dedim iç çekerek.

“Her şeyi layığıyla yapmak gerek,” diye yanıt verdi, benekli gri atına binerken. “Artık çocukluğumu geçirdiğim eve gidelim mi?”

Sabah havası ılıktı, kabilemizin flamaları bizler yavaşça

Vy yolundan başkente doğru giderken sallanıyordu. Normalde Kraliyet ailesi sıcak yaz aylarını gölün kenarındaki yazlık sarayda geçirirdi ama Os Alta kolayca girilemeyecek bir yerdeydi, onlar da sarayın meşhur çift katlı surlarının arkasına geçmeyi tercih etmişlerdi.

Bizler yolda ilerlerken aklımdan düşünceler geçti. Pek fazla uyuyamamıştım ama gerginliğime rağmen sabahın ılık havası, atların hafif ilerleyişi ve kuşların cıvıltısı gözkapaklarımın ağırlaşmasına sebep oluyordu. Fakat kentin girişindeki tepeden inerken tamamen ayıldım.

Uzaklardan sivri kuleleri bulutsuz gökyüzüne uzanan Os Alta'yı, Rüyalara Şehri'ni gördüm ama bizle şehir arasında son derece nizami bir şekilde ardı ardına dizilmiş bir ordu vardı. Birinci Ordu'dan yüzlerce, belki de binlerce piyade, şövalye ve subay karşımızdaydı. Güneş ışığı kılıçlarından yansıyor, sırtlarında tüfekler vardı.

Birliğin önünde atlı bir adam vardı. Üzeri madalyalarla dolu bir subay ceketi giyinmişti, ömrümde gördüğüm en büyük atlardan birini sürüyordu. At iki Tolya kadar vardı.

Nikolai atlının, askerlerin oluşturduğu sıranın bir ucundan diğer ucuna gidişini izledi. "Hıh," dedi. "Ağabeyim bizi karşılamaya gelmiş."

Yavaşça tepeden aşağı indik, kalabalık askerlerin önünde durduk. Beyaz atlara ve parlayan flamalara rağmen, kaçak Grishalardan oluşan kabilemiz ve üstü başı yırtık müritlerimiz artık o kadar da heybetli görünmüyordu. Nikolai atını ileri sürdü, ağabeyi onunla buluşmak için ortaya geldi.

Vasily Lantsov'u Os Alta'da birkaç kez görmüştüm. Yakışıklı sayılırdı ama babasının ince çenesini alma şansızlığını yaşıyordu; gözkapakları hep sıkılmış ya da hafif sarhoşmuş gibi biraz kapalı duruyordu. Ama şimdi o her zamanki uyuşukluk halinden tamamen ayılmış gibi duruyordu. Eyerinde dimdik oturuyor, kibrini, soylu biri olduğunu etrafa hissettiriyordu. Onun yanında Nikolai çok ama çok küçük duruyordu.

Biraz korkuya kapıldım. Nikolai her zaman, her durum kontrol altındaymış gibi dururdu ama şu anda benden ve Malyen'den sadece birkaç yaş büyük ve kral olmayı uman küçük bir kaptan olduğu hissediliyordu.

Nikolai saraya adım atmaya yıllar olmuştu ve büyük ihtimalle bu süre zarfında Vasily'yi de görmemişti ama ne gözyaşları dökmüşler ne de haykıra haykıra kucaklaşmışlardı. İki Prens sade bir tavırla atlarından inmiş ve kısa bir süreliğine sarılmışlardı. Vasily bizlere baktı, beni görünce duraksadı.

“Demek Güneşin Elçisi olduğunu iddia ettiğin kız bu?”

Nikolai kaşlarını çatı. Ağabeyi onu gerçekten iyi karşılaştı. “Bu, kanıtlanması kolay bir iddia.” Başıyla bana işaret verdi.

Her şeyi layığıyla yapmak gerek. Ellerimi kaldırıp parlak güneş ışıklarından bir dalgayı toplanan askerlerin üzerine vurdum. Ellerini havaya kaldırdılar, birkaç tanesi atları kışneyip huzursuzlanınca geri çekildi. Işığı söndürdüm. Vasily burnunu çekti.

“Çalışmışsın, kardeşim.”

“Ne kadar çok çalıştığımı tahmin bile edemezsin, Vasya,” diye yanıtladı Nikolai hoş bir tavırla. Nikolai, adını küçümseyici bir şekilde kullanınca Vasily’nin dudakları titredi. “Seni Os Alta’da gördüğüme şaşırdım,” diye devam etti Nikolai. “Caryeva’da at yarışlarında olacağını düşünmüştüm.”

“Oradaydım zaten,” dedi Vasily. “Kısrığım harika bir şov yaptı ama eve döneceğini duyunca seni karşılamak istedim.”

“Bunca zahmete girmene gerek yoktu.”

“Prens’in, ülkesine dönmesi büyük bir olay,” dedi Vasily. “Her ne kadar küçük de olsa.”

Yaptığı vurgu netti, içimdeki korku büyüdü. Belki de Nikolai, Vasily’nin tahta geçme konusunda isteksiz olacağını düşünerek yanılmıştı. Başka hatalarının ya da yanlış hesaplarının bize neye mal olacağını düşünmeyi bile istemiyordum.

Ama Nikolai sadece gülümsedi. Tavsiyesini hatırladım: *Hakaretler karşısında gülümse.*

“Biz genç evlatlar elde edebildiklerimize şükretmeyi öğreniriz,” dedi. Sonra hazır olda duran askerlerden birine seslendi. “Çavuş Pechkin, seni Halmhend çıkarmasından hatırlıyorum. Dimdik durduğuna göre bacağın iyileşmiş olmalı.”

Çavuşun yüzü şaşkınlığa büründü. “*Da, moi tsarevich,*” dedi adam saygıyla.

“Efendim’ demen kâfi, çavuş. Bu üniformayı giyindiğimde bir prens değil, subayım.” Vasily’nin dudakları tekrar

titredi. Birçok soylu evlat gibi o da onursal bir görev almış, askerliğini düşman hattından uzakta, subayların rahat çadırında yapmıştı, ama Nikolai piyade olarak ülkesine hizmet etmişti. Madalyalarını ve rütbesini kendisi kazanmıştı.

“Evet, efendim,” dedi çavuş. “Sadece yağmur yağdığında canımı sıkıyor.”

“O zaman Fjerdalılar fırtına çıksın diye dua ediyordur. Birçoğunun sefil hayatına son verdiğini hatırlıyorum.”

“Sizin de aynısını yaptığınızı hatırlıyorum, efendim,” dedi asker gülümseyerek.

Neredeyse kahkaha atacaktım. Birkaç sözle Nikolai alının kontrolünü ağabeyinin elinden almıştı. Bu akşam askerler Os Alta tavernalarında toplanınca ya da barakalarında kart oynarken bundan bahsedecekti; sıradan bir askerin adını hatırlayan, malını mülkünü ya da Kraliyet’ten olduğunu umursamadan onlarla omuz omuza savaşan Prens’i konuşacaklardı.

“Ağabey,” dedi Nikolai, Vasily’ye. “Haydi buluşma faslını geçip saraya gidelim. Yanımda içilmeyi bekleyen bir kasa Kerch viskisi var ve senden Ketterdam’da bulduğum bir tayla ilgili tavsiye isteyeceğim. Dagrenner’in oğlu olduğunu söylediler ama emin olamadım.”

Vasily ilgisini gizlemeye çalıştı ama dayanamadı. “Dagrenner mi? Evrakları var mıymış?”

“Gel bir bakalım.”

Yüzünde hâlâ gergin bir ifade olsa da Vasily, komutanlardan birine birkaç şey söyleyip atına bindi. İki kardeş önde

yerlerini aldı, kabilemiz bir kez daha harekete geçti.

Sıralanmış askerlerin arasından geçerken Malyen bana, “İyi iş çıkardı,” dedi. “Nikolai ne yaptığını biliyor.”

“Hepimizin iyiliği için umarım öyledir,” dedim.

Başkente yaklaşırken Kont Minkoff’un neden bahsettiğini gördüm. Surların etrafında bir çadır kent kurulmuş, insanlar kapının önünde uzun bir sıra oluşmuştu. Bazıları muhafızlarla tartışıyordu, belli ki içeriye alınmayı istiyorlardı. Silahlı askerler eski mazgallı siperlerde nöbet tutuyordu, bu da savaşta olan bir ülke için iyi bir önlem ve aynı zamanda da insanlara düzgün davranmaları yönünde ölümcül bir uyarıydı.

Elbette şehrin kapıları Ravka Prenseslerine ardına kadar açıldı. Kabilemiz kalabalığın arasından hiç durmadan geçti.

Çadırların ve at arabalarının bir çoğuna kaba bir şekilde güneş simgesi çizilmişti ve bizler derme çatma kampın arasından geçerken artık alışık olduğum sesler geliyordu. “Azize Alina.”

Elimi kaldırıp onları selamladım, en azından çaba göstermeye kararlıyım ama bu yaptıklarımdan dolayı da kendimi aptal gibi hissediyordum. Müritler sevinç çılgınlıkları atarak bana el salladı, birçoğu bize yetişmek için koştu. Yüzlerinde şüpheli ve hatta düşmanca bir ifade vardı.

Acaba ne görüyorlar? Onlar yaktıkları ateşte yemek pişirip onları kabullenmeyen bir şehrin ücra yerlerinde uyurken tepedeki güvenli ve lüks sarayına giden ayrıcalıklı bir başka Grisha’yı mı? Yoksa daha kötü bir şeyi mi? Bir yalancı? Bir

sahtekâr? Kendini yaşayan bir azize olarak göstermeye cüret eden bir kız?

Şehrin surlarından içeri girince kendimi daha iyi hissettim.

Kafile artık gıdım gıdım ilerler oldu. Şehrin dış kesimleri dolup taşıyordu, kaldırımlardaki insanlar sokağa dökülüyor, trafiği durduruyordu. Dükkânların camlarında hangi gıdaların kaldığını gösteren yazılar vardı, her kapının önünde uzun sıralar oluşmuştu. İdrar ve çöp kokusu her tarafa işlemişti. Burnumu elbisemin koluyla kapatmak istedim ama daha sonra ağzımdan nefes alıp vermeye karar verdim.

Kalabalık haykırdı, bize boş boş baktı ama buradakiler dışarıdakilere göre daha çok sindirilmişti.

“Müritler yok,” dedim.

“Onların şehrin surlarından geçmesine izin verilmiyor,” dedi Tamar. “Kral, Apparat’ın dinden çıktığını söyledi, onu takip edenlerin Os Alta’ya girişini yasakladı.”

Apparat, Karanlıklar Efendisi’yle tahtı devirmek için işbirliği yapmıştı. O zamandan sonra yollarını ayırmış olsalar da Kral’ın papaza ve papazın tarikatına güvenmesi için hiçbir sebep yoktu. *Ya da sana*, diye hatırlattım kendime. *Sen Büyük Saray’a adım atıp merhamet dileyecek kadar aptalsın.*

Geniş kanalı geçip gürültüyü ve hengâmeyi geride bıraktık. Köprünün girişindeki nizamiyenin güçlendirildiğini fark ettim ama ilerleyince şehrin iç kısımlarındaki hiçbir şeyin değişmediğini fark ettim. Geniş bulvarlar tertemiz ve sakin, görkemli evler bakımlıydı. Şık bay ve bayanların etrafı

çimlerle çevrili patikalarda yürüdüğü ya da at arabalarında temiz hava aldığı bir parkın önünden geçtik. Bakıcılarının gözetimindeki çocuklar *babki* oynuyordu, başında hasır şapka olan bir genç yelesinde kurdeleler olan bir tayı sürüyor, dizginleri üniformalı bir hizmetçi tutuyordu.

Biz geçerken döndüler, şapkalarının ucunu kaldırdılar, elleriyle ağızlarını kapatıp fısıldadılar, Vasily ile Nikolai'yi gördüklerinde de ya başlarını eğdiler ya da reverans yaptılar. Acaba gerçekten de göründükleri kadar sakın ve tasasızlar mıydı? Ravka'nın tehlikeli durumundan ve de köprünün öteki tarafındaki karmaşadan habersiz olduklarına inanmak zordu ama bana göre Kral'ın onları koruyacağına inanmaları daha da zordu.

Umduğumdan daha kısa sürede Büyük Saray'ın altın kapılarına vardık. Kapıların ardımızdan kapatılınca çıkardığı sesler paniğin beni ele geçirmesine sebep oldu. Bu kapılardan son geçtiğimde bir at arabasının arkasında dekorların arasında Karanlık Efendisi'nden tek başıma kaçıyordum.

Aniden, *ya bu bir tuzaksa*, diye düşündüm. *Ya affedilmezsem? Ya Nikolai İkinci Ordu'yu yönetmeme izin vermezse? Ya Malyen'le beni tutuklayıp nemli bir hücreye tıkarlarsa?*

Kes şunu, diye kızdım kendime. Sen artık ayağında askeri çizmelerle titreyen ürkek bir kız değilsin. Sen bir Grisha'sın, Güneşin Elçisi'sin. Onların sana ihtiyacı var. İstersen burayı yerle bir edersin. Dimdik durmaya, kalbimi sakınleştirmeye çalıştım.

Ortasında çift başlı kartal heykeli bulunan süs havuzuna varınca Tolya atımdan inmeme yardım etti. Büyük Saray’a, sarayın altın süsler ve heykellerle süslenmiş beyaz balkonlarına gözlerimi kısarak baktım. Aynen hatırladığım gibi çirkin ve korku verici bir yer olduğuna karar verdim.

Vasily atının dizginlerini önünde bekleyen hizmetçiye verdi, mermer basamaklardan ardına hiç bakmadan çıktı.

Nikolai omuzlarını dikleştirdi. “Sessiz olun ve pişman olmuş gibi durun,” dedi bize. Sonra da ağabeyinin ardından merdivenlerden çıktı.

Malyen’in yüzü solgundu. Nemli ellerimi *keftamla* sil-dim, ardından kabilemizi geride bırakıp Prens’lerin peşinden gittik.

Koridordan, parıldayan bir odadan bir diğerine geçerken sarayın sessizliği dikkatimizi çekti. Ayak seslerimiz cilalı parkelerde yankılanıyordu, attığım her adımla gerginliğim artıyordu. Taht odasının kapılarında Nikolai’nin derin bir nefes aldığını gördüm. Üniforması kusursuzdu, yüz hatları masallardaki prensleri andırıyordu. Birden Sturmhond’un kırık burnunu, bulanık yeşil gözlerini özledim.

Kapılar ardına kadar açıldı, uşak, “Tsesarevich Vasily Lantsov ve Grandük Nikolai Lantsov,” diye duyurdu.

Nikolai bizim adımızın söylenmeyeceğini ama onun ve Vasily’nin ardından yürümemizi söylemişti. Tereddütlü adımlarla onun sözlerine uyduk, Prens’lerle aramızı gerektiği kadar açık tuttuk.

Uzun, açık mavi bir halı oda boyunca uzanıyordu. Ha-

linin sonundaki yüksek platformun etrafında bir grup hoş giyimli saray görevlisi ve danışman toplanmıştı. Onların üstünde Ravka Kralı ve Kraliçesi birbirine uyum sağlayan altın tahtlarda oturuyordu.

Daha yakına gidince etrafta herhangi bir papazın olmadığını fark ettim. Apparat hep Kral'ın arkasında bir yerlerde olurdu ama şimdi doğal olarak ortalıkta yoktu. Onun yerine ruhani bir danışman da alınmamış gibiydi.

Kral onu son gördüğüm zamana göre daha zayıf ve çökmüş duruyordu. Dar göğsü içe doğru büzülmüş, aşağı sarkan bıyığı kırışmış gibiydi. Ama en büyük değişimi Kraliçe geçirmişti. Genya'nın yardımı olmayınca birkaç ayda yirmi yaş yaşlanmış gibi olmuştu. Teni kremsi gerginliğini yitirmişti. Burnunun ve ağzının etrafında kırışıklıklar oluşmuştu, parlak gözleri daha doğal ama daha az etkileyici bir mavi renge dönüşmüştü. Ona duyduğum acıma duygusu Genya'ya nasıl davrandığını hatırlayınca kayboldu. Onu hor görmemiş olsa Genya kendisini Karanlık Efendisi'nin yanına katılmak zorunda hissetmeyebilirdi. Her şey çok daha değişik olurdu.

Tahtın önüne varınca Nikolai başını önüne eğdi. “*Moi tsar,*” dedi. “*Moya tsaritsa.*”

Uzun süren gergince bir an boyunca Kral ve Kraliçe oğullarına baktı. Ardından Kraliçe'nin duruşu değişti. Tahtından kalktı, ipek elbisesi ve incileriyle basamaklardan indi.

Oğluna sarılırken, “Nikolai!” diye haykırdı.

“*Madraya,*” dedi Nikolai gülümseyerek, o da annesine sarıldı.

Onları izleyen saray görevlilerinden mırıltılar yükseldi, alkışlar duyuldu. Kraliçe'nin gözlerine yaşlar doldu. İlk kez onun gerçek bir duygu gösterdiğine tanıklık ettim.

Kral yavaşça ayağa kalktı, uşaklarından biri hemen yanına koşup Kral'ın aşağı inmesine yardımcı oldu. Kral gerçekten de iyi değildi. Tahta geçme sorununun düşündüğümden daha çabuk ortaya çıkacağını fark etmeye başladım.

“Gel, Nikolai,” dedi Kral, kolunu oğluna uzattı. “Gel.”

Nikolai, babasının koluna girdi, diğer koluyla da annesini tuttu ve bizi hiç görmeden taht odasından çıktılar. Vasily onların peşinden gitti. Yüzünde durgun bir ifade vardı ama dudaklarını birbirine bastırdığı, gözümünden kaçmadı.

Malyen'le ne yapacağımı bilmeden yerimizde durduk. Kraliyet ailesinin baş başa toplanmasını görmek güzeldi ama bunun bizim için anlamı neydi? Bize gidebileceğimiz söylenmemişti ama kalmamız da emredilmemişti. Kral'ın danışmanları meraklı gözlerle bize bakarken saray görevlileri fısıldaştı. Huzursuzca kıpırdanmamak için kendimi zor tuttum ve kendimden emin bir şekilde görünmek istercesine başımı yana eğdim.

Dakikalar yavaşça geçti. Açtım, yorgundum, bacaklarımdan birinin uyuştüğundan emindim, yine de yerimizde durduk. Bir ara koridordan bir bağırma sesi duydum. Belki de bizi burada ne kadar süre bırakacaklarını tartışıyorlardı.

En sonunda Kraliyet ailesi döndü. Kral'ın yüzü gülüyordu. Kraliçe'nin yüzü soluklaşmıştı. Vasily canlanmış gibiydi. Ama en büyük değişimi Nikolai geçirmişti. Daha rahat

görünüyordu, *Volkvolny*'de geçirdiğimiz zamanlardaki özgüveni yüksek kişi olmuştu.

Onun kim olduğunu biliyorlar, dedim kendi kendime. Onlara Sturmhond olduğunu açıklamıştı.

Kral'la Kraliçe tahtlarına geçti. Vasily, Kral'ın yanına geçti, Nikolai de Kraliçe'nin yanında durdu. Kraliçe elini uzatıp oğlunun elini tuttu, oğlu da elini annesinin omzuna koydu. *Çocuğu yanında olan bir anne böyle görünür*. Hiç tanımadığım anne ve babamı bulacağımı ümit etmeyecek kadar büyüktüm ama gördüklerimle duygulanmıştım.

Kral konuşmaya başlayınca aklımdaki düşünceler dağıldı. Kral, "İkinci Ordu'yu yönetmek için oldukça gençsin," dedi.

Doğrudan bana bakmadı bile. Başımı önüne eğdim. "Evet, *moi tsar*."

"Seni derhal ölüme göndermeyi istiyorum ama oğlum bunun seni bir şehit yapacağını söylüyor."

Kaskatı kesildim. *Bu, Apparat'ın çok hoşuna giderdi*, diye düşündüm içime korku saçılırken. *Kırmızı kitap için neşe verici bir başka görsel daha olurdu: Sankta Alina darağacında*.

"Sana güvenilebileceğini düşünüyor," dedi Kral sesi titreyerek. "Ben ise bundan pek emin değilim. Karanlıklar Efendisi'nden kaçma hikâyen pek inandırıcı değil ama Ravka'nın senin hizmetlerine ihtiyacı olduğunu da inkâr edemem."

Ben bir hizmetçi veya kâtipmişim gibi konuşuyordu.

Pişman olmuş gibi davran, diye hatırlattım kendi kendime, ona ters bir cevap vermemek için dudağımı ısırdım.

“Ravka Kralı’na hizmet etmek benim için büyük bir şereftir,” dedim.

Kral ya övgü dolu sözlerimi sevmiştii ya da Nikolai çok güzel bir şekilde onlara durumu açıklamıştı; çünkü Kral homurdandı ve, “Pekâlâ,” dedi. “En azından geçici olarak Gris-haların komutanı olarak görev yapacaksın.

Her şey bu kadar kolay olabilir miydi? “Teşekkürler, *moi... tsar.*” Şaşkınlıktan kekeledim.

“Ama şunu bilmeni isterim,” dedi, işaretparmağını bana doğru sallarken. “Bana karşı herhangi bir planının olduğuna ya da dinden çıkmış o adamla herhangi bir şekilde irtibata geçtiğine dair bir kanıt elime geçerse seni sorgusuz sualsiz astırırım.” Sesi sertleşti. “İnsanlar senin azize olduğunu söylüyor ama ben senin üstü başı yırtık mültecilerden farksız olduğunu biliyorum. Anladın mı?

Parlak tahtını korumak için elindeki en büyük silah olan üstü başı yırtık mülteci, diye düşündüm öfkeyle kudururken ama gururuma aldırış etmedim, başımı önüme eğdim. Karanlıklar Efendisi de böyle şeyler mi hissetmişti? Ahlaksız bir aptalın önünde başını önüne eğmek zorunda kaldığını mı düşünmüştü?

Kral mor damarları belirginleşen elinin arkasını salladı. Gitmemize müsaade edildi. Malyen’e bir bakış attım.

Nikolai boğazını temizledi. “Baba,” dedi. “Bir de şu izcinin durumu var.”

“Hıı?” dedi Kral ve başını kaldırdı. “Şu...? Ha, evet.” Baygın gözlerini Malyen’e çevirdi ve sıkılğan bir tonla, “Görev yerini terk ettin, komutanının emirlerine uymadın. Bunun cezası asılmaktır,” dedi.

Derin bir nefes aldım. Yanımdaki Malyen kaskatı keşildi. Aklıma çirkin bir düşünce geldi. Nikolai, Malyen’den kurtulmak istiyorsa bu kesinlikle bunun en kolay yoluydu.

Tahtın etrafındaki kalabalıktan heyecan dolu bir uğurlu yükseldi. Bizi nasıl bir duruma sokmuştum. Ağzımı açtım ama ben daha tek bir söz edemedim Nikolai konuştu.

“*Moi tsar,*” dedi tevazuuyla. “Affınıza sığınyorum ama Güneşin Elçisi’nin Kraliyet düşmanları tarafından yakalanmasına izci engel oldu.”

“*Tabii* gerçekten tehlikeye düşmüşse, ki bunu da bilemeyiz.”

“Onun Karanlıklar Efendisi’ne silahını doğrulttuğunu bizzat gördüm. O, güvenilir bir dost ve bence Ravka’nın iyiliği için pek çok iş yaptı.” Kral altdudağını uzattı ama Nikolai sözlerine devam etti. “Küçük Saray’da olduğunu bilirim içim daha rahat olur.

Kral kaşlarını çatı. *Muhtemelen ayağa kalkıp öfke kusacak,* diye düşündüm.

“Sen kendi adına ne diyeceksin, evlat?” diye sordu.

“Ben sadece doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım,” diye yanıt verdi Malyen.

“Oğlum haklı sebeplerin olduğuna inanıyor gibi.”

“Her insan kendi sebeplerinin doğru olduğuna inanır,”

dedi Malyen. “Bu, firar ettiğim gerçeğini değiştirmiyor.”

Nikolai gözlerini yukarı çevirdi, Malyen’i sarsmayı istemedim. Bir kez olsun açıksözlülüğünü ve sivri duruşunu bir kenara bırakamaz mıydı?

Kral kaşlarını daha sert çattı. Bekledik.

“Pekâlâ,” dedi Kral en sonunda. “Yüz kızartıcı suçun dolayısıyla ordudan atıldın.”

“Atıldı mı?” deyiverdim.

Malyen sadece başını eğip, “Teşekkürler, *moi tsar*,” dedi.

Kral elini yorgunca kaldırdı. “Git,” dedi aksi bir tavırla.

Durup durumu çözüme kavuşturmayı istiyordum ama Nikolai bana uyarıcı gözlerle bakıyordu, Malyen de çoktan gitmek için dönmüştü. Mavi halının sonuna doğru yürüyen Malyen’e yetişmek için hızlı adımlar attım.

Biz taht odasından çıkar çıkmaz kapılar ardımızdan kapatıldı. “Nikolai’yle konuşuruz. Kral’dan ricada bulunmasını isteriz.”

Malyen hiç yavaşlamadı bile. “Uğraşmaya değmez,” dedi. “Bunun böyle olacağını biliyordum.”

Bunu söylemiş olabilirdi ama omuzlarının çöküşüyle bir yandan da bunu umduğunu anladım. Kollarını tutmayı, onu durdurmayı, ona üzgün olduğumu ve bir şekilde her şeyi yoluna koyacağımızı söylemeyi istedim. Onun yanında yürümeye, ona yetişmeye çalıştım. O an kapıların önündeki uşakların bizi izlediğini fark ettim.

Sarayın parıldayan koridorlardan geri dönüp mermer

merdivenlerden aşağı indik. Fedyor ve Grishaları atlarının yanında bizi bekliyordu. Ellerinden geldiğince temizlenmişlerdi ama açık renkli *keftaları* halen biraz kirli gibi görünüyordu. Tamar ve Tolya onlardan biraz uzakta duruyordu, onlara verdiğim güneş rozetleri kaba gömleklerinin üzerinde parlıyordu. Derin bir nefes aldım. Nikolai elinden geleni yapmıştı. Şimdi sıra bendeydi.

Rüzgârlı beyaz çakıl patıkayı takip edip saray arazisinden çimle kaplı, süslü bahçelerden ve budanmış çalı çitlerden oluşan yüksek duvarlardan geçtik. Hep sakın ve sessiz olan Tolya atına çökmüş, donuklaşmıştı.

“Bir sorun mu var?” diye sordum.

Bana yanıt vermeyeceğini düşündüm ama ardından, “Burayı zayıflık ele geçirmiş gibi,” dedi. “İnsanlar sinmiş.”

Dev savaşçıya bir bakış attım. “Senin yanında herkes sinmiş gibi durur, Tolya.”

Genelde kardeşinin haline gülen Tamar, “Haklı,” diyerek beni şaşırttı. “Buralar ölüyor gibi.”

Gerilen sinirlerimin yatışmasına hiç yardımcı olmuyorlardı. Taht odasında bizi dinleyeneler canımı sıkmıştı, Kral’a karşı öfkemden dolayı hâlâ şaşkınlık geçiriyordum, gerçi azizler o adamın bunu hak ettiğini biliyordu. Kral, hizmetçi kızları köşeye sıkıştırmayı seven, berbat bir lider olduğundan hiç söz etmeyen, beni ve Malyen’i beş dakika içinde idam etmekle tehdit eden pis, yaşlı bir sülüktü. Bunları dü-

şündükçe öfkem artıyordu.

Tahta tünele girdiğimizde kalbim daha hızlı atmaya başladı. Ağaçlar üzerimizi örtüyor, yukarıdaki dallar yeşil bir kubbe gibi örülüyordu. Onları en son gördüğümde daha yaprakları yoktu.

Parlak güneş ışığına çıktık. Alt tarafa Küçük Saray vardı.

Burayı özlemişim, dedim kendi kendime. Sarı kubbe-
lerinin parıltısını, gerçek ve de hayali çeşit çeşit hayvanların
oyularak yapıldığı tuhaf kapılarını özlemiştim. Gökten bir
parça gibi parlayan mavi gölü, gölün ortasına yakın olan kü-
çük adayı, Elçilerin kıyıya yakın beyaz evlerini özlemiştim.
Burası hiçbir yere benzemiyordu. Burayı evim gibi benim-
semiş olduğumu fark edince şaşırdım.

Ama her şey eskisi gibi değildi. Sırtında tüfekleri olan
Birinci Ordu'nun askerleri etrafa konuşlanmıştı. Kararlı Cel-
latlara, Rüzgârın ve Ateşin Hâkimleri'ne karşı pek bir şans-
ları olduğunu sanmıyordum ama verdikleri mesaj netti: Gris-
halara güven olmaz.

Hizmetçilerden oluşan griler giyinmiş bir grup, merdi-
venlerin önünde atlarımızı almak için durdu.

"Hazır mısın?" diye fısıldadı Malyen, atımdan inmeme
yardım ederken.

"Keşke insanlar bana bunu sormaktan vazgeçse. Hazır
gibi görünmüyor muyum?"

"Çorbana kurbağa yavrusu attığımda ve sen de onu fark
etmeden yuttuğunda hazır gibi görünüyordun."

Gülmedim ama gerginliğimin biraz azaldığını hissettim. “Hatırlattığın için sağ ol,” dedim. “Sana borcumu nasıl ödeyeceğim bilmiyorum.”

Keftamın kırıksıklıklarını düzeltmek için durdum, bacaklarımın titreyişinin bu sırada durmasını umut ettim. Sonra da basamakları çıktım, diğerleri peşimden geldi. Hizmetçiler kapıları ardına kadar açtı ve içeri girdik. Serin ve karanlık giriş salonundan geçip Altın Kubbe Salonu’na adım attık.

Salon bir katedral büyüklüğünde, altıgen şeklinde bir yapıydı. Duvarları oyulup sedeflerle süslenmişti, üstümüzde havada gibi duran tavanı devasa bir kubbe olarak yapılmıştı. Salonun ortasında bir kare oluşturulacak şekilde birleştirilmiş dört masa vardı, Grishalar bizi orada bekliyordu. Azalan sayılarına rağmen rütbelerine göre dizilmişlerdi; kırmızı, mor ve mavi gruplar ya oturuyor ya da gergince ayakta bekliyordu.

“Güzel renklerini gerçekten seviyorlar,” diye söylendi Tolya.

“Hem de nasıl,” diye fısıldadım. “Belki de korumalarımın da açık sarı pantolon giyinmesine karar veririm.”

Tolya’yla karşılaştığımdan beri ilk kez yüzünde korkuya benzer bir ifade gördüm. İleri doğru çıktık, Grishaların çoğu ayağa kalktı. Genç bir gruptu ve biraz da huzursuzluğa kapı olarak yaşça büyük ve daha tecrübeli Grishaların birçoğunun Karanlıklar Efendisi’nin tarafını seçtiğini fark ettim. Belki de kaçacak kadar akıllılardı.

Corporalkilerin birçoğunun kalmayacağını tahmin et-

miştim. Onlar en üst mevkideki Grishalar, en çok değer verilen savaşçılar ve de Karanlıklar Efendisi'ne en yakın olanlardı.

Geride halen birkaç tanıdık yüz vardı. Sergei kalmaya karar veren az sayıdaki Cellat'tan biriydi. Marie ve Nadia Etherealki'yle birlikte duruyordu. David'i Materialki masasına çökmüş halde görünce şaşırdım. Karanlıklar Efendisi'yle pek anlaşılamadığını biliyordum ama bu onu geyiğin boynuzunu boynuma kilitlemekten alıkoymamıştı. Belki de bana bakmamasının sebebi buydu. Veya belki de atölyesine dönmek için sabırsızlanıyordu.

Karanlıklar Efendisi'nin kara sandalyesi kaldırılmıştı. Masası boştu.

Öne ilk çıkan kişi Sergei oldu. "Alina Starkov," dedi tok bir sesle. "Seni Küçük Saray'da görmekten mutluluk duyuyorum." Başını önüne eğmediğini fark ettim.

Gerginlik arttı. Bir yandan bu ortamı dağıtmayı istedim. Böylesi kolay olurdu. Gülümser, kahkaha atar, Marie'yle Nadia'ya sarılırdım. Aslında buraya ait olduğumu hiç düşünmemiş olsam da önceden çok güzel rol yapmıştım. Bir kez daha onlardan biriymiş gibi davranmak bana iyi gelecekti ama Nikolai'nin uyarılarını hatırlayıp kendimi tuttum. *Zayıflık iyi bir kılıktır.*

"Teşekkürler, Sergei," dedim, kasten resmi davranmadım. "Burada olmak güzel."

"Dönüşünle ilgili söylentiler vardı," dedi. "Ama bir o kadar da ölümünle ilgili dedikodu duyuldu."

“Gördüğün gibi hayattayım, haftalarca Vy’da yolculuk yapmış biri ne kadar iyi olabilirse o kadar iyiyim.”

“Kral’ın ikinci oğlunun eşliğinde döndüğün söyleniyordu,” dedi Sergei.

İşte ilk zorluk ortaya çıkmıştı.

“Doğrudur,” dedim hoş bir şekilde. “Karanlıklar Efendisi’ne karşı savaşımda bana yardım etti.”

Odadan fısıltılar yükseldi.

“Karanlıklar Diyarı’nda mı?” diye sordu Sergei kafa karışıklığıyla.

“Gerçek Deniz’de,” diye düzelttim. Homurdanmalar işitildi. Elimi kaldırdım ve hepsinin birden susmasına şaşırdım. *Onların küçük emirleri uygulamasını sağla, zamanla büyükleri de uygularlar.* “Anlatacak çok şeyim, sizlere verecek çok bilgim var,” dedim. “Ama bu bekleyebilir. Os Alta’ya bir amaç uğruna döndüm.”

“İnsanlar düğünden bahsediyor,” dedi Sergei.

Nikolai bunu duysa mutlu olurdu.

“Ben buraya gelin olmaya gelmedim,” dedim. “Buraya tek bir dönüş sebebim var.” Bu tam olarak doğru değildi ama bana sadakatleri şüpheli Grishalarla dolu bir odada üçüncü büyüteçten bahsetmeyecektim. Derin bir nefes aldım. Açıklama yapma zamanı gelmişti. “İkinci Ordu’yu yönetmeye geldim.”

Herkes birden konuşmaya başladı. Bazılarından sevinç çılgınlıkları, bazılarındansa kızgın bağırışlar yükseldi. Sergei’nin Marie’yle bakıştığını gördüm. Oda sessizleşince Sergei,

“Bunu bekliyorduk,” dedi.

“Kral komutayı benim almamı kabul etti.” *Geçici olarak*, diye düşündüm ama bir şey demedim. Bir kez daha bağırışlar ve konuşma sesleri duyuldu.

Sergei boğazını temizledi. “Alina, sen Güneşin Elçisi’ sin ve sağ salım buraya dönmene de sevindik ama orduyu yönetecek nitelikte değilsin.”

“Nitelikli olayım olmayayım Kral’ın iznini aldım.”

“O zaman biz de Kral’a durumumuzu iletiriz. Corporalkiler en üst rütbeye sahip Grishalardır, İkinci Ordu’yu onlar yönetmeli.”

“O senin düşüncen, o kadar.”

O ipeksi sesi duyar duymaz sahibinin kim olduğunu hatırladım. Uçuşan saçlarını görünce yüreğim burkuldu. Zoya, Etherealkilerden oluşan kalabalığın arasından gözlerini elmas gibi parlatan, mavi ipek elbisesi ve narin bedeniyle geçti.

Dönüp Malyen’in vereceği tepkiye bakmamak için kendimi zor tuttum. Zoya Küçük Saray’daki hayatımı mahvetmek için elinden geleni yapan kişiydi. Beni hor görmüş, hakkımda dedikodular çıkarmış, hatta iki kaburgamı kırmıştı. Ama kendisi ayrıca uzun zaman önce Kribirsk’te Malyen’in dikkatini çeken kızdı. Aralarında neler olduğunu bilmiyordum ama sıradan bir muhabbetten öte olduğunu tahmin edebiliyordum.

“Ben Etherealki adına konuşuyorum,” dedi Zoya. “Biz Güneşin Elçisi’ni takip edeceğiz.”

Şaşkınlığımı göstermemek için büyük çaba sarf ettim. Beni destekleyeceğini düşündüğüm son kişi oydu. Nasıl bir

oyun oynuyor olabilirdi ki?

“Hepimiz değil,” dedi Marie kısık bir sesle. Şaşırma-
mam gerektiğini biliyordum, yine de bu olanlar canımı ya-
kıyordu.

Zoya kibirle güldü. “Evet, senin her konuda Sergei’yi
desteklediğini biliyoruz, Marie ama burada *banyanın* yanın-
da gece geç saatlerde buluşmalardan bahsetmiyoruz. Grisha-
ların ve Ravka’nın geleceğini konuşuyoruz.”

Zoya’nın sözlerinin ardından kıkırtılar duyuldu, Marie’nin
yüzü kızardı.

“Yeter, Zoya,” diye kızdı Sergei.

Tanımadığım bir Etherealki öne çıktı. Koyu tenliydi, sol
yanağının üstünde belli belirsiz bir yara izi vardı. Ateşin Hâ-
kimleri’nin kıyafetinden giyinmişti.

“Marie haklı,” dedi. “Sen hepimiz adına konuşmuyor-
sun, Zoya. Ben de İkinci Ordu’nun başında bir Etherealki’nin
bulunmasını tercih ederim ama bu o olmamalı.” Beni işaret
parmağıyla uyardı. “O burada büyümedi bile.”

“Haklı!” diye seslendi bir Corporalki. “O, Grisha olalı
daha bir sene olmadı!”

“Grisha olunmaz, doğulur,” dedi Tolya kızgınca.

Elbette, diye düşündüm iç çekerek. Kabuğundan çıkmak
için bu anı seçmişti.

“Peki, sen kimsin?” diye sordu Sergei, her zamanki ki-
birliliğiyle.

Tolya elini kavisli kılıcının başına koydu. “Ben Tolya
Yul-Baatar. Bu saray harabesi yerden çok uzakta doğdum ve

seve seve sana kalbini durdurabileceğimi göstermek isterim.”

“Sen Grisha mısın?” diye sordu Sergei şüpheyle.

“Sen ne kadar Grisha’ysan ben de o kadar Grisha’yım,” diye yanıtladı Tamar, gözleri parladı.

“Peki ya sen?” diye sordu Sergei, Malyen’e.

“Ben sadece askerim,” diye yanıtladı Malyen, yanıma doğru geldi. “Onun askeriyim.”

“Hepimiz onun askeriyiz,” diye ekledi Fedyor. “Biz Os Alta’ya kendini beğenmiş bir oğlana değil, Güneşin Elçisi’ne hizmet etmeye geldik.”

Bir başka Corporalki ayağa kalktı. “Sen, Karanlıklar Efendisi yerinden olunca kaçan korkaklardan birisin, o kadar. Buraya gelip bize hakaret etmeye hakkın yok.”

“Peki ya o?” diye sordu bir Rüzgârın Hâkimi. “Onun Karanlıklar Efendisi’yle işbirliği içinde olmadığını nereden bileceğiz? Onun Novokribirsk’i yok etmesine yardımcı oldu.”

“Ve onun yatağını paylaştı!” diye seslendi bir başka ses.

İnkâr etmeye kalkışma, diyen Nikolai’nin sesini duydum.

“Nikolai Lantsov’la ilişkin tam olarak nedir?” dedi bir Fabrikatör.

“Karanlıklar Efendisi’yle aranda ne vardı?” diye tiz bir ses geldi.

“Bir önemi var mı?” diye sordum sakince ama kontrolü yitirdiğimi hissedebiliyordum.

“Elbette var,” dedi Sergei. “Sadakatinden nasıl emin olacağız?”

“Onu sorgulamak senin ne haddine!” diye bağırdı Elçilerden biri.

“Neden?” dedi bir Şifacı. “Yaşayan bir azize olduğu için mi?”

“Onu ait olduğu şapele koyun!” diye bağırdı biri. “Onu ve peşindekileri Küçük Saray’dan çıkarın.”

Tolya kılıcına uzandı. Tamar ile Sergei ellerini havaya kaldırmıştı. Marie’nin ateşini yaktığını gördüm, Elçilerden birinin rüzgârının *keftamın* ucunu kaldırdığını hissettim. Onlarla yüzleşmeye hazır olduğumu düşünmüştüm ama içimi ele geçiren öfkeye hazır değildim. Omzumdaki yara sızladı, içimde bir şeyler koptu.

Sergei’nin yüzündeki küçümseyici ifadeye baktım, gücüm tek bir amaç için birikti. Elimi kaldırdım. Ders istiyorlarsa onlara ders verecektim. Sergei’nin paramparça olan vücudunu gördükten sonra ayaklarını denk alırlardı. Elimle havada ona doğru bir hilal çizdim. Işığım öfkemle keskinleşen bir kılıç gibiydi.

Son anda, mantığım öfkeyle puslanan gözlerimi açtı. *Hayır*, dedim korkuyla, yapmak üzere olduğum şeyi fark ettim. Panikten başım döndü. Hareketlendim, kesme hareketini göğe çevirdim.

Odayı içeride yankılanan çatlama sesi sardı. Grishalar çılgık atıp duvarlara doğru geri çekildi.

Üstümüzdeki yarıktan içeri güneş ışığı girdi. Altın kubbeyi devasa bir yumurta gibi kırmıştım.

Grishaların her biri bana korku ve şaşkınlık içinde ba-

karken içeriye sessizlik çöktü. Yutkundum, yaptığım şeyi hayretle karşıladım ve az önce yapmak üzere olduğum şeyden korktum. Nikolai'nin tavsiyelerini düşünerek dimdik durdum. Korkumu görmemelilerdi.

"Karanlıklar Efendisi'nin güçlü olduğunu mu sanıyorsunuz?" diye sordum, sesimdeki donuk tona şaşırdım. "Onun neler yapabileceğini bilmiyorsunuz. Yaptıklarını sadece ben gördüm. Sadece ben onunla yüzleştim ve hayatta kaldım."

Kendi sesimi bile neredeyse tanımayacaktım ama içimi sarsan gücümü hissediyordum. Yavaşça döndüm, afallamış gözlere teker teker baktım.

"Benim bir azize mi, aptal mı, yoksa Karanlıklar Efendisi'nin metresi mi olduğumu düşünüp düşünmemeniz umurunda değil. Küçük Saray'da kalmak istiyorsanız benim dediklerimi yapacaksınız. Bu durum hoşunuza gitmiyorsa ya geceye kadar burayı terk edersiniz ya da zincirlere vurulursunuz. Ben bir askerim. Ben Güneşin Elçisi'yim. Ayrıca tek kurtuluş şansınızım."

Odanın karşısına yürüyüp Karanlıklar Efendisi'nin odalarına giden kapıları ardına kadar açtım, kapılar kilitli olmadığı için içimden dua ettim.

Koridorda nereye gideceğimi bilmeden yürüdüm, titrediğimi birileri görmeden kubbeli salondan olabildiğince uzaklaşmak istiyordum.

Şansıma savaş odasına giden yolu buldum. Malyen arımdan içeri girdi. O, kapıyı kapatmadan önce Tolya'yla Tamar'ın kapının önünde yerlerini aldığını gördüm. Fedyor ve

diğerleri geride kalmış olmalıydı. Diğer Grishalarla barışmalarını umdum. Yoksa muhtemelen birbirlerini öldürürlerdi.

En sondaki duvar boyunca uzanan tarihi Ravka haritasının önünde bir o yana bir bu yana yürüyüp durdum.

Malyen boğazını temizledi. “Bence iyi gitti.”

Benimle dalga geçtiğini düşünürcesine güldüm.

“Tabii amacının çatıyı üzerimize yıkmak olmadığını varsayıyorum,” dedi. “Eğer öyleyse kısmen iyiydi.”

Başparmağımı ısırp volta atmaya devam ettim. “Dikkatlerini toplamalıydım.”

“Yani bunu bilerek yaptın, öyle mi?”

Neredeyse birini öldürüyordum. Birini öldürmek istemiştim. Ya Sergei’nin hayatını sonlandıracak ya da kubbeyi parçalayacaktım. Hem Sergei’yi düzeltmek daha zor olurdu.

“Tamamen öyle değil,” diye itiraf ettim.

Aniden tüm enerjim tükendi. Uzun masanın yanındaki sandalyeye çökerek başımı ellerime dayadım. “Hepsi gidecek,” diye söylendim.

“Olabilir,” dedi Malyen. “Ama pek sanmam.”

Yüzümü avuçlarıma gömdüm. “Kimi kandırıyorum ki? Bunu yapamam. Berbat bir kâbus görüyor gibiyim.”

“Ne yaptığım bilmeyen birine göre bence durumu epey iyi idare ediyorsun,” dedi Malyen.

Başımı hafifçe kaldırıp ona baktım. Masaya yaslanmış, kollarını kenetlemişti, yüzünde gülümsemeye benzer bir ifade vardı.

“Malyen, tavanda delik açtım.”

“Çok dramatik oldu.”

Somurttum. “Yağmur yağdığında ne yapacağız?”

“Her zaman yaptığımız şeyi,” dedi. “Bir çaresini bulacağız.”

Kapı çalındı, Tamar başını içeri uzattı. “Hizmetçilerden biri. Karanlıklar Efendisi’nin odasında yatıp yatmayacağını soruyor.”

Orada kalmak zorunda olduğumu biliyordum ama o anları iple çekmiyordum. Elimle yüzümü ovup sandalyeden kalktım. Küçük Saray’a geleli daha bir saat olmamıştı, ben ise çoktan tükendiğimi hissediyordum. “Bir bakayım.”

Karanlıklar Efendisi’nin odası savaş odasının bulunduğu koridorun aşağı tarafındaydı. Siyah kıyafetli bir hizmetçi bizi uzun bir masanın ve hiç rahat gibi görünmeyen birkaç sandalyenin bulunduğu büyük ve resmi salona geçirdi. Duvarların her birinde çift kanatlı kapılar vardı.

“Bunlar sizi Küçük Saray’dan dışarı götürecek geçide açılıyor, *moi sovereny*,” dedi hizmetçi, sağ tarafı göstererek. Sol taraftaki kapıları gösterdi ve, “Bunlar da muhafızların odasına açılıyor,” dedi.

Tam karşımızdaki kapıları açılmasına gerek yoktu. Kapı yerden tavana kadar uzanıyordu, siyah tahtalara Karanlıklar Efendisi’nin sembolü olan güneş tutulması oyularak işlenmişti.

Orayla yüzleşmeye kendimi tam hazır hissetmiyordum; bu yüzden muhafızların odasına yönelip içeri bir bakış attım. Ortak olarak kullandıkları salon hoştu. İçeride kâğıt oyunları

oynamak için bir masa ve şöminenin etrafında birkaç tane koltuk vardı.

Bir başka kapıdan içeri baktım, sıra sıra ranzaları gördüm.

“Sanırım Karanlık Efendisi’nin daha çok muhafızı vardı,” dedi Tamar.

“Çok çok daha fazla,” diye yanıtladım.

“Başkalarını da getirebiliriz.”

“Bunu ben de düşündüm,” dedi Malyen. “Ama gerekli olup olmadığından emin değilim, kime güvенеbileceğimi bilmiyorum.”

Ona hak veriyordum. Tolya ve Tamar’ı korumam olarak seçmiştim ama tam olarak emin olduğum tek kişi Malyen’di.

“Müritlerden birilerini alabiliriz,” diye tavsiye etti Tamar. “İçlerinden bazıları eski asker. Aralarında birkaç sağlam adam çıkabilir. Ayrıca senin için hayatlarını feda ederler.”

“Hayatta olmaz,” dedim. “Kral ‘Sankta Alina’ sözünün bir kez bile fısıldanarak söylendiğini duysa beni astırır. Hem hayatımı benim dirildiğime inanan birilerinin eline bırakmak istediğimi de sanmıyorum.”

“Biz yeteriz,” dedi Malyen.

Onunla aynı fikirde olduğumu gösterircesine başımı salladım. “Pekâlâ. Bu arada... birileri çatıyı tamir edebilir mi?”

Tolya’yla Tamar çocuk gibi güldü. “Birkaç günlüğüne öyle bıraksak olmaz mı?”

“Hayır,” dedim gülümseyerek. “Kubbenin üzerimize yıkılmasını istemiyorum. Fabrikatörlerle konuşun. Onlar ne

yapacaklarını bilirler.” Başparmağımı avucumdaki kabarık yara izinde gezdirdim. “Ama dört dörtlük yapmalarına izin vermeyin,” diye ekledim. Yaralar insanlara nasıl davranmaları gerektiğini iyi gösterirdi.

Ana salona dönüp kapının önünde dolanan hizmetçiye seslendim. “Bu akşam yemeği burada yiyeceğiz,” dedim. “Hazırlıkları yapar mısın?”

Hizmetçi kaşlarını çatı, sonra başını eğip hızlı adımlarla gitti. Sorular sormam değil emirler vermem gerekiyordu.

Malyen’le ikizleri nöbet için programı hazırlamaya bırakıp kara kapılardan geçtim. Kapı kolları kemikten yapılmışa benzeyen hilal şeklinde iki ince parçaydı. Kolları tutup çekince ne bir çatırtı ne de bir menteşe sesi duydum. Kapılar hiç ses çıkarmadan süzülerek açıldı.

Hizmetçilerden biri Karanlıklar Efendisi’nin odasını aydınlatan gaz lambalarını yakmıştı. Odaya göz gezdirip tuttuğum nefesi verdim. Ne umuyordum ki? Zindan? Kara bir çukur? Yoksa Karanlıklar Efendisi’nin bir ağacın dalından sarkarak uyuduğunu mu düşünüyordum?

Oda altıgen şeklindeydi, koyu renkli tahta duvarlarına ince ağaçlardan oluşan büyük bir orman resmi kazınmıştı. Devasa sayvanlı yatağın üzerindeki kubbe tavan pürüzsüz volkan camıyla kaplanmış ve sedefler yıldız takımları şeklinde yerleştirilmişti. Oda alışılmışın dışındaydı, lükstü ama sadece bir yatak odasıydı.

Raflardaki kitaplar boşaltılmıştı. Masanın ve tuvalet masasının üzeri boştu. Karanlıklar Efendisi’nin tüm eşyaları

alınmıştı, muhtemelen yakılmış ya da parçalanmışlardı. Kral'ın Küçük Saray'ı tamamen yerle bir etmemesine sevinmem gerekiyordu sanırım.

Yatağın kenarına yürüyüp yastığın yumuşak kılıfını elimle düzelttim. Karanlıklar Efendisi'nin bir yanının hâlâ insan olduğunu, her akşam herkes gibi başını yastıklara koyduğunu bilmek güzeldi, ama gerçekten de onun yatağında uyuyabilir miydim?

İrkilerek odanın onun gibi koktuğunu fark ettim. Bir kokusu olduğuna daha önce dikkat etmemiştim. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Neydi bu? Kış rüzgârının kokusu, dalların tadı mı? Yoksa gecenin kokusu mu?

Omzumdaki yara kaşındı, gözlerimi açtım. Oda'nın kapıları tamamen kapalıydı. Kapatıldıklarını duymamıştım.

“Alina.”

Hızla döndüm. Karanlıklar Efendisi yatağın diğer ucunda duruyordu.

Çılgılık atmamak için ellerimle ağzımı kapattım.

Bu gerçek değil, dedim kendi kendime. Sadece bir başka halüsinasyon. Tıpkı Karanlıklar Diyarı'nda olduğu gibi.

“Alınam,” dedi hoş bir sesle. Yüzü güzeldi, yaralardan arınmıştı. Mükemmeldi.

Çılgılık atmayacağım çünkü bu gerçek değil. Hem geldiklerinde hiçbir şey görmeyecekler.

Yavaşça yatağın etrafında dolandı. Ayak sesleri duyulmuyordu.

Gözlerimi kapattım, avuçlarımı gözlerime bastırıp üçe

kadar saydım. Gözlerimi tekrar açtığımda tam önümde duruyordu. *Çıglık atmayacağım.*

Bir adım geri attım, arkamdaki duvarı hissettim. Boğazımdan boğuk bir ses çıkıverdi.

Çıglık atmayacağım.

İleri uzandı. *Bana dokunamaz, dedim kendi kendime. Eli bir hayaletin eli gibi boşlukta kalır. Bu gerçek değil.*

“Benden kaçamazsın,” diye fısıldadı.

Parmakları yanağıma dokundu. Sertti. Gerçektir. Onları hissettim.

İçime korku salındı. Ellerimi kaldırdım, ışık odaya parlak bir dalga şeklinde yayıldı. Karanlıklar Efendisi ortalıktan kayboldu.

Odanın dışından güm güm ayak sesleri geldi. Kapılar birden açıldı. Malyen ve ikizler ellerinde silahlarla içeri girdi.

“Ne oldu?” diye sordu Tamar, boş odaya göz gezdirdi.

“Bir şey yok,” dedim, zorla konuşmaya çalıştım, sesimin normal çıkmasını umdum. Ellerimi titredikleri görünmesin diye *keftamın* içine koydum. “Neden?”

“Işığı gördük ve...”

“Burası biraz kasvetli,” dedim. “Her taraf siyah.”

Uzunca bir süre bana baktılar. Ardından Tamar gözlerini etrafa çevirdi. “Çok sıkıcı gerçekten. Odayı yeniden dekore etmeyi düşünmelisin.”

“Kesinlikle listeme ekleyeceğim bunu.”

İkizler odaya bir kez daha baktı, ardından kapıya yöneldi, Tolya kız kardeşine akşam yemeğiyle ilgili bir şeyler

söyledi. Malyen kapının önünde durmuş bekliyordu.

“Titriyorsun,” dedi.

Bu kez benden açıklama yapmamı istemeyeceğini biliyordum. Buna gerek yoktu. Ona sorular sorulmadan gerçeği anlatmalıydım ama ne diyecektim? Bir şeyler gördüğümü mü? Deli olduğumu mu? Ne kadar uzağa kaçarsak kaçalım hiçbir zaman güvende olmayacağımızı mı? Bu da kubbe gibi parçalanmıştı ama içime güneş ışığından çok daha kötü bir şey girmişti.

Sessizce durdum.

Malyen başını iki yana salladı, sonra hiçbir şey demeden gitti.

Karanlıklar Efendisi’nin boş odasının ortasında tek başıma durdum.

Seslen ona, diye düşündüm çaresizce. Ona bir şeyler anlat. Ona her şeyi anlat.

Malyen benden sadece birkaç adım ötedeydi, duvarın öteki ucundaydı. Adını söyleyebilir, onu geri getirebilir, ona her şeyi; Karanlıklar Diyarı’nda ne olduğunu, neredeyse Sergei’yi öldüreceğimi anlatabilirdim. Ağzımı açtım ama dilimin ucuna tekrar ve tekrar aynı sözler geldi.

Çılgılık atmayacağım. Çılgılık atmayacağım. Çılgılık atmayacağım.

Ertesi gün öfkeli seslerle uyandım. Bir anlığına nerede olduğumu kavrayamadım. Her yer karanlıktı, içeriye sadece kapının altındaki açıklıktan ışık giriyordu.

Kendime geldim. Doğrulup oturdum, başucumdaki gaz lambasını aradım. Lambayı yaktım ve ipek siyah örtüleri, mermer zemini ve işlemeli siyah kapıyı izledim. Gerçekten de burada bazı değişiklikler yapmam gerekiyordu. Oda, içinde uyanılmayacak kadar boğucuydu. Karanlıklar Efendisi'nin odasında olduğumu, geceyi burada geçirdiğimi düşünmek ve de onu kendi odasında görmüş olmak gerçekten de tuhaftı.

Yeter artık. Örtüleri atıp bacağımı yatağın kenarından aşağı sarkıttım. Gördüklerimin hayal gücümün bir ürünü mü yoksa Karanlıklar Efendisi tarafından beni manipüle etmek için oynanan bir oyun mu olduğunu bilmiyordum ama bu yaşadıklarımın mantıklı bir açıklaması olduğunu düşünüyordum. Belki de *nichevo* 'ya'nın ısırtığı bana bir tür hastalık bulaştırmıştı. Durum böyleyse bir tedavi bulmam gereki-

yordu. Belki de hastalığın etkileri zamanla geçerci.

Kapımın önündeki gürültü arttı. Sergei'nin ve Tolya'nın hararetili sesini duydum. Ayağımın üzerine bırakılan işlemeli geceliği üzerime geçirdim, bilekliği mi sakladım, hızlı adımlarla salona doğru yürüdüm.

Neredeyse ikizlere çarpacaktım. Tolya ve Tamar omuz omuza durmuş, öfkeli Grishalardan oluşan grubun odama girmesine engel olmaya çalışıyordu. Sergei ve Fedyor yüksek sesle derlerini anlatırken Tolya kollarını göğsünün önünde birleştirmişti, Tamar ise başım iki yana sallıyordu. Zoya'yı ve önceki gün bana karşı gelen koyu tenli Ateşin Hâkimi'ni onların yanında görünce huzursuzlandım. Herkes hep bir ağızdan konuşuyor gibiydi.

"Neler oluyor?" diye sordum.

Sergei beni görür görmez elinde bir kâğıtla öne çıktı. Tamar ona engel olmak için karşısında durdu ama ona çekilmesini işaret ettim.

"Bırak geçsin," dedim. "Sorun ne?" Ama çoktan ne olduğunu biliyor gibiydim. Sergei'nin yüzümün önünde salladığı kâğıtta kendi yazımı ve Nikolai'nin benim için yaptırdığı güneş şeklindeki mührün kalıntılarını tanıdım.

"Bu kabul edilemez," dedi Sergei kızgınlıkla.

Önceki akşam savaş konseyini toplayacağımız haberini duyurmuşum. Her bir Grisha sınıfı toplantıya katılması için iki temsilci seçecekti. Fedyor ve Sergei'yi seçmiş olmaları beni mutlu etse de yaşça büyük Grishaların katılım göstermemesi biraz hevesimi kaçırdı.

“Sergei haklı,” dedi Fedyor. “Corporalki savunma hat-
tında Grishalara öncülük eder. Bizler askeri meselelerde en
tecrübeli olanlarınız ve bu yüzden layığıyla temsil edilmek is-
tiyoruz.”

“Biz da savaş konusunda en az sizler kadar değerliyiz,”
dedi Zoya güzel sesiyle. Böyle bir ortamda bile harika görü-
nüyordu. Etherealkileri temsil etmesi için onun seçileceğini
tahmin etmiştim ama bundan hiç hoşnut değildim. “Konsey-
de üç Corporalki olacaksa üç tane de Elçi olmalı.”

Herkes tekrar bağırmaya başladı. Materialki’nin itirazda
bulunmaya gelmediğini fark ettim. En alt kademedeki Gris-
halar olarak muhtemelen konseye alındıklarına memnun ol-
muşlardı ya da bunlarla uğraşamayacak kadar çok işleri
vardı.

Daha tam uyanamamıştım. Tartışma dinlemeyi değil,
kahvaltı yapmayı istiyordum. Ancak bu sorunu çözmem ge-
rektiğini de biliyordum. Her şeyi kendi tarzımla yapmaya ni-
yetliydim, her şey daha başlayıp bitmeden önce bunu anla-
mak zorundalardı.

Elimi kaldırdım, anında sustular. Belli ki işin bu kısmını
çözmüştüm. Belki de bir başka tavanı daha mahvedeceğim-
den korkuyorlardı. “Her sınıftan iki Grisha konseyde ola-
cak,” dedim. “Ne eksik ne fazla.”

“Ama...” diye başladı Sergei.

“Karanlıklar Efendisi değişti. Onu yenme umudumuz
olsun istiyorsak biz de değişmeliyiz. Her sınıftan iki Grisha,”
diye tekrarladım. “Ve artık sınıflar ayrı oturmayacak. Birlikte

oturup birlikte yemek yiyecek, birlikte savaşacaksınız.”

En azından bu onları susturmuştu. Ağızları açık kaldı.

“Fabrikatörler de bu hafta dövüş eğitimi alacak,” diyerek sözlerimi tamamladım.

Korku dolu yüz ifadelerine baktım. Onlara sanki savaşa çıplak katılacağımızı söylemişim gibi bir tepki veriyorlardı. Materialkiler savaşçı olarak sayılmıyorlardı, bu yüzden kimse onlara dövüşmeyi öğretmekle uğraşmamıştı. Bu bana kaçırılmış bir fırsat gibi geldi. *Öünde ne ya da kim varsa onu kullan.*

“Hepinizin ne kadar heyecanlandığını görüyorum,” diye iç geçirdim.

Bir bardak çay almak için içinde üstü kapalı tabakların bulunduğu kahvaltı tepsisinin konulduğu yere gittim. Kapaklardan birini kaldırdım, tabakta çavdar ekmeği ve ringa balığı olduğunu gördüm. Bu sabaha hiç de iyi başlamamıştım.

“Ama... ama bu *hep* böyleydi,” diye söylendi Sergei.

“Yüzlerce yıllık geleneği bir anda kaldıramazsın,” diye itiraz etti Ateşin Hâkimi.

“Bu konuyu da mı tartışacağız?” diye sordum sinir olmuşçasına. “Aklın alamayacağı güce sahip biriyle savaştayız ve sizler yemekte kimin, kimin yanına oturacağını tartışıp durmayı mı istiyorsunuz?”

“Mesele bu değil,” dedi Zoya. “Her şeyin bir düzeni, yapılış şekli var...”

Hepsi yine gelenekler, düzen ve herkesin haddini bilmesi hakkında tartışmaya başladı.

Kapağı büyük bir gürültüyle tabağın üzerine koydum.

“Biz işimizi böyle yapacağız,” dedim, çabucak sabrımı yitirdim. “Corporalki ukalalığına, Etherealki gruplarına ve de ringa balığına son.”

Zoya ağzını açtı ama kendine gelip sessizce durdu.

“Şimdi gidin,” diye bağırđım. “Kahvaltımı huzur içinde yapmak istiyorum.”

Bir anlığına orada öylece durdular. Ardından Tamar’la Tolya öne çıkıp Grishalara ona söylediğimi yaptı. Buna şaşı-rıp kaldım. Zoya hırçınlaşmıştı, Sergei’nin yüzünde öfkeli bir ifade vardı ama hepsi uysalca odadan dışarı çıktı.

Onlar gittikten saniyeler sonra Nikolai kapıda belirdi, koridordan bizi dinlediğini fark ettim.

“İyi iş çıkardın,” dedi. “Bugün Büyük Ringa Balığı Bil-dirgesi’nin günü olarak hatırlanacak.” İçeri adım atıp kapıyı kapattı. “Ama pek kusursuz sayılmazdı.”

“Bende senin ‘sevimli ama mesafeli’ duruş yeteneğın yok,” dedim, masaya oturup hırsıyla ekmeğiyedim. “Ama ‘ak-silik’ benim işime yarıyor gibi.”

Bir hizmetçi hızlı adımlarla bana semaverden bir bardak çay getirmeye gitti. Sıcacık çaya bolca şeker kattım. Nikolai sandalyeyi çekip davetsizce oturdu.

“Gerçekten de bunları yemeyecek misin?” diye sordu, çoktan balığı tabağına koymaya başlamıştı.

“İğrençler,” dedim lafı uzatmadan.

Nikolai balıktan büyük bir ısırık aldı. “Miden balığı kal-dırmıyorsa denizde hayatta kalamazsın.”

“Bana zavallı denizci rolünü oynama. Senin geminde çok yemek yedim, unuttun mu? Sturmhond’un şefi de tuzlu morina balığını ve peksimeti anca hazırlıyordu.”

Üzüntüyle iç çekti. “Keşke Burgos’u yanımda getirebilseydim. Saray yemekleri yağ içinde yüzme olmuyor sanki.”

“Sadece bir prens fazla yağdan yakınır.”

“Hıı,” dedi düşüncelice, düz karnını ovdu. “Belki de asil karnım bana daha fazla yetki tanır.”

Güldüm, kapı açılıp Malyen içeri girince neredeyse yerrimden zıplayacaktım. Malyen, Nikolai’yi görünce durdu.

“Küçük Saray’da yemek yediğini bilmiyordum, *moi tsa-revich*.” Nikolai’nin ve benim önümde başını eğdi.

“Bunu yapmana gerek yok,” dedim.

“Hayır, gerek var,” dedi Nikolai.

“Söyleneni duydun Bay Mükemmel Prens,” dedi Malyen, masaya geçti.

Nikolai gülümsedi. “Bana birçok takma ad verilmişti ama bu kesinlikle en doğru olanı.”

“Uyandığını bilmiyordum,” dedim Malyen’e.

“Saatler oldu uyanalı, etrafa dolanıp yapacak bir şeyler arıyordum.”

“Harika,” dedi Nikolai. “Ben de bir davetiyeden bahsedecektim.”

“Balo mu var?” diye sordu Malyen, tabağımda kalan bir parça ekmeği yedi. “Umarım baloyadır.”

“Harika vals dansı yaptığını düşünsem de hayır. Balakirev yakınlarında yaban domuzları görülmüş. Yarın ava çıkı-

lacak, senin de av partisine katılmanı istiyorum.”

“Arkadaşsız mı kaldınız, majesteleri?”

“Daha doğrusu çok düşman edindim,” diye yanıtladı Nikolai. “Ama ben orada olmayacağım. Annem ve babam henüz beni gözlerinin önünden ayırmaya hazır değil. Generallerden biriyle görüştim, o da seni konuğu olarak yanına almayı kabul etti.”

Malyen geriye yaslanıp kollarını kenetledi. “Anlıyorum. O zaman ben birkaç günlüğüne ormana gezmeye gideceğim, sen de burada kalacaksın,” dedi, bana manalı bir bakış attı.

Huzursuzca kıpırdandım. Bu ima hoşuma gitmemiştir ama bu teklifin apaçık bir oyalama taktığı gibi görüldüğünü kabul etmek zorundaydım. Aslında Nikolai oyunlarını bu kadar belli etmezdi.

“Sonsuza kadar birbirini seveceğine inanan iki kişiye göre birbirinize olan güvensizliğiniz üzüntü verici,” dedi Nikolai. “Birinci Ordu’nun önde gelen komutanları av partisinde olacak, ağabeyim de. Kendisi çok hevesli bir avcıdır ve senin de Ravka’daki en iyi izci olduğunu kendi gözlerimle gördüm.”

“Görevimin Alina’yı korumak olduğunu sanıyordum,” dedi Malyen. “Bir grup kendini beğenmiş adamla gezip tozmak değil.”

“Tolya ve Tamar seni idare eder. Bu, sana faydalı bir şeyler yapma fırsatı sunacak.”

Harika, diye düşündüm Malyen gözlerini kısarken. Şimdi oldu.

“Senin neye faydan olacak, majesteleri?”

“Ben bir prensim,” dedi Nikolai. “Faydalı olmak konumunun bir gerekliliği değil,” dedi. “Ama tüm yakışıklılığım la etrafta tembellik yapıp da durmayacağım,” diye ekledi. “Birinci Ordu’nun daha donanımlı olmasına çalışacağım, Karanlıklar Efendisi’nin yeri hakkında istihbarat toplayacağım. Sikurzoï’ye girdiğinin haberini aldım.”

İkimiz de bunu duyunca irkildik. Sikurzoï, Ravka ve Shu Han arasındaki sınırın çoğunu saran dağlardı.

“Güneyde olduğunu mu düşünüyorsun?” diye sordum.

Nikolai ağzına bir parça daha balık attı. “Olabilir,” dedi. “Fjerdahlılarla ittifak kurar diye düşünmüştüm. Kuzey sınırı çok daha hassas ama Sikurzoï saklanmak için iyi bir yer. Raporlar doğruysa onu iki taraftan da kısıtırmak istiyorsak Shu-larla en kısa sürede müttefik olmalıyız.”

“Onun üzerine mi gitmeyi istiyorsun?” diye sordum şaşkınlıkla.

“Onun bizim üzerimize gelecek kadar güçlenmesini beklemekten iyidir.”

“Sevdim bunu,” dedi Malyen takdir edercesine. “Karanlıklar Efendisi bunu beklemiyordur.”

Malyen ile Nikolai’nin anlaşmazlıklara düştüğünü ama bunun aksine Malyen ve Sturmhond’un arkadaş olmaya yaklaştıklarını fark ettim.

Nikolai çaydan bir yudum aldı. “Birinci Ordu’dan gelen can sıkıcı haberler var,” dedi. “Görünen o ki bir grup asker dini bulmuş ve ordudan kaçmış.”

Kaşlarını çattım. “Öyleyse...”

Nikolai düşündüklerimi onaylarcasına başını salladı. “Manastırlara sığınıp Apparat’ın oluşturduğu tarikata katılmışlar. Papaz senin yozlaşmış monarşi tarafından esir alındığını iddia ediyor.”

“Bu saçmalık,” dedim.

“Aslında çok normal, hem senin daha güçlü bir hikâyen olmasını sağlıyor. Babamın bu durumdan hiç hoşnut olmadığını söylememe gerek yok. Dün akşam öfkeden kudurdu, Apparat’ın başındaki ödülü iki katına çıkardı.

Homurdandım. “Bu kötü oldu.”

“Öyle,” diye kabullendi Nikolai. “Koruma şefinin Büyük Saray’la iyi ilişkiler kurması gerektiğinin neden akıllıca olduğunu şimdi anlamışsındır. Hatırladığım kadarıyla mürettebatımı etkilemiştin, belki de okunu alıp kıskanç sevgili yerine diplomat rolünü oynarsın.”

“Bunu düşüneceğim.”

“Aferin,” dedi Nikolai.

Azizler aşkına. Şöyle davranmasa olmaz mı?

“Kendine dikkat et, Nikolai,” dedi Malyen sakın bir sesle. “Prenslerin de herkes gibi kanı akar.”

Nikolai kolunu üzerine toz konmuşçasına silkeledi. “Evet,” dedi. “Onların kanı daha güzel elbiselerde akar.”

“Malyen...”

Malyen kalktı, sandalyesinin ayakları yere sürttü. “Ben biraz hava alsam iyi olur.”

Başını eğmeyi, unvanlarla hitap etmeyi bir kenara bırakıp kapıdan çıktı.

Kucağımdaki bez peçeteyi alıp masaya attım. “Neden böyle yapıyorsun?” diye sordum Nikolai’ye kızgınca. “Neden onu kışkırtıyorsun?”

“Öyle mi yaptım?” dedi Nikolai, ekmeğe uzanırken. Eline çatalı geçirmeyi düşündüm.

“Onun sabrını zorlama, Nikolai. Malyen’i kaybedersen beni de kaybedersin.”

“Buradaki kuralları öğrenmesi gerekiyor. Öğrenemezse bize yük olur. Aldığımız riskler bazı şeyleri yanında bırakamayacağımız kadar büyük.”

Ürperdim, ellerimle kollarımı ovdum. “Böyle konuşmandan nefret ediyorum. Bazen tıpkı Karanlıklar Efendisi gibi davranıyorsun.”

“İkimizi ayırt etmekte zorlanırsan sana işkence yapmayan, Malyen’i öldürmeye çalışmayan kişiyi bulmaya çalış. Bu arada o benim.”

“Bunları yapmayacağından emin misin?” diye sordum. “İstediğin şeye; tahta, Ravka’yı kurtarmaya ulaşmanı sağlayacaksa beni darağacının merdivenlerine kendin götürmez misin?”

Nikolai’nin hazırcevaplarından birini duymayı bekledim ama Nikolai yüzüne tokat yemiş gibi duruyordu. Konuşmaya başladı, sustu, sonra başını iki yana salladı.

“Azizler aşkına,” dedi, sesinde şaşkınlık ve tiksinti arasında bir tını vardı. “Gerçekten bilmiyorum.”

Sandalyeme yaslandım. İtirafı beni öfkeliendirmeliydi ama onun yerine kızgınlığının azaldığını hissettim. Belki de

bunun sebebi dürüstlüğüydü. Belki de yapabileceklerimin neler olduğunu fark etmeye başlıyordum.

Uzunca bir süre sessizce durduk. Nikolai eliyle boynunun arkasını ovup yavaşça ayağa kalktı. Kapının önünde durdu.

“Ben hırslı biriyim, Alina. Kararlıyım. Ama umarım... umarım hâlâ doğruyla yanlış arasındaki farkı biliyorumdur.” Tereddüt etti. “Sana özgürlüğünü sundum, sözlerimde samimiydim de. Yarın Małyen’le Novyi Zem’e gitmeye karar verirsen seni bir gemiye bindiririm.” Gözlerimin içine baktı, ela gözleri parlıyordu. “Ama gidersen üzülürüm.”

Koridora adım atıp gözlerden kayboldu, ayak sesleri taş zeminde yankılandı.

Bir süre yerimde oturdum ve kahvaltımı yedim, Nikolai’nin giderayak söylediği sözleri düşündüm. Sonra da kendimi toparlamaya çalıştım. Onun amaçlarının ne olduğunu anlamaya çalışacak vaktim yoktu. Birkaç saat içinde savaş konseyi strateji oluşturacak ve Karanlıklar Efendisi’ne karşı en iyi savunmanın nasıl yapılacağına karar verecekti. Yapmam gereken birçok hazırlık vardı ama önce birini ziyaret etmeliydim.

Sarı ve mavi renkli *keftam*ın güneş şeklindeki düğmelerini ilikledim, üzülerek başımı iki yana salladım. Baghra beni görür görmez yeni duruşumla dalga geçecekti. Saçımı taram, ardından Küçük Saray’dan fark edilmeden çıkıp göle doğru yürüdüm.

Konuştuğum hizmetçiden Baghra'nın son kış ziyafetinden kısa süre sonra hastalandığını ve artık öğrenci yetiştirmedigini öğrendim. Elbette ben gerçeği biliyordum. Partinin düzenlendiği akşam Baghra bana Karanlıklar Efendisi'nin planlarını anlatmış, Küçük Saray'dan kaçmama yardımcı olmuştu. Sonra da benim gidişimi örtbas ederek bana zaman kazandırmıştı. Karanlıklar Efendisi'nin, Baghra'nın yaptıklarını öğrenince hissettiği öfkeyi düşündükçe canım sıkılıyordu.

Daha fazla soru sorunca gergin hizmetçi sakarca revelations yapıp hızlı adımlarla odadan çıktı. Baghra hayattaydı ve buradaydı. Karanlıklar Efendisi koca bir kenti yok edebilirdi ama görünen o ki kendi annesini öldürme konusunda araya bir çizgi çekmişti.

Baghra'nın kulübesine giden yol çalılar ve dallarla kaplanmıştı, burnuma yaprakların ve nemli toprağın keskin kokusu geliyordu. Adımlarımı hızlandırdım, onu görmek için bu kadar sabırsızlanmama şaşırdım. En iyi gününde bile sert bir öğretmen ve aksi bir kadındı ama hiç kimse beni umursamazken o bana yardım etmeye çalışmıştı, ayrıca Morozova'nın üçüncü büyüteciyle ilgili gizemi çözmemi sağlayabileceğini biliyordum.

Kulübenin önündeki üç basamaktan yukarı çıkıp kapıyı tıklattım. Kimse cevap vermedi. Tekrar kapıyı çaldım, sonra da kapıyı iterek açtım, tanıdık sıcak havayı hissedince yüzümü buruşturdum. Baghra hep üşüyor gibiydi, kulübesine girmek fırına sürülmek gibiydi.

Karanlık küçük oda aynen hatırladığım gibiydi; sadece

az sayıdaki gerektiği kadar mobilyayı, şömine ateşini barındırıyordu. Baghra rengi solmuş *keftası*yla ateşin yanına oturmuştu. Yalnız olmadığını görünce şaşırdım. Yanında bir hizmetçi ve gri renkli elbiseler giyinmiş genç bir erkek vardı. Ben içeri girince oğlan ayağa kalkıp gölgelerin arasından bana baktı.

“Ziyaretçi kabul etmiyoruz,” dedi.

“Kimin emriyle?”

Sesimi duyunca Baghra hemen başını kaldırdı.

Bastonunu yere vurdu. “Dışarı çık, evlat,” diye emretti.

“Ama...”

“Çık dedim,” diye kızdı.

Her zamanki gibi kibar, diye düşündüm.

Oğlan hızlı adımlarla yürüdü, tek kelime daha etmeden kulübeden çıktı.

Kapı daha kapanmadan Baghra, “Ben de buraya ne zaman döneceğini merak ediyordum, küçük azize,” dedi.

Baghra’nın duymayı istemediğim tek lakapla bana hitap edeceğini tahmin etmeliydim.

Çoktan terlemeye başlamıştım. Ateşe yaklaşmak gibi bir niyetim yoktu ama ilerledim ve hizmetçinin kalktığı sandalyeye oturdum.

Baghra ben yanına yaklaşıncaya yüzünü ateşe, sırtını da bana doğru döndü. Bugün pek havasında değildi. Ben de hakaretine aldırış etmedim.

Bir anlığına söze nereden başlayacağımı bilmeden sessizce durdum. “Ben gittikten sonra hastalandığını, evine ka-

pandığını duydum.”

“Hıh!”

Öğrenmeyi istemiyordum ama aklımdaki soruyu sormadan da duramadım. “Sana ne yaptı?”

Sıkılmış gibi güldü. “Yapabileceğinden daha azını, yapması gerekenden daha fazlasını.”

“Baghra...”

“Novyi Zem’e gitmeliydin. Ortalıktan kaybolmalıydın.”

“Dediğini yapmaya çalıştım.”

“Hayır, sen ava çıktın,” diye söylenip bastonunu yere vurdu. “Peki, ne buldun? Ömrünün sonuna kadar takacağın güzel bir kolye mi? Yaklaş biraz. Başıma açtığım belanın bir şeye değip değmediğini öğrenmek istiyorum.”

Uysalca eğildim. Baghra bana dönünce nefesimi tuttum.

Onu son gördüğümünden bu yana çok çökmüştü. Siyah saçları şeyrekleşmiş ve aklaşmaya başlamıştı. Sivri yüz hatları yumuşamıştı. Gergin dudakları yumuşamış ve sarkmış gibiydi.

Ama irkilmeme sebep olan şey bu değildi. Baghra’nın gözleri gitmişti. Gözlerinin yerinde iki kara çukur vardı.

“Baghra,” dedim nefesim kesilerek. Eline uzandım ama geri çekildi.

“Bana acıma, evlat.”

“O... o sana ne yaptı?” Sesim bir fısıltı gibi çıkıyordu. Pis bir kahkaha attı. “Beni karanlıkta bıraktı.”

Sesi sertti ama ateşin yanında otururken bunun onda değişmeyen tek şey olduğunu fark ettim. Eskiden ince ve sağ-

lam biriydi, bir akrobatın zıpkın gibi duruşunu taşırdı. Şimdi ise yaşlı elleri hafiften titriyordu, sıırım gibi vücudu kırılğan bir hal almıştı.

“Göster bana,” dedi ileri doğru uzanırken. Kıpırdamadan durdum ve ellerini yüzümde gezdirmesine müsaade ettim. Eğri büğrü parmakları iki beyaz örümcek gibi hareket etti, gözyaşlarımın üzerinden ilgisizce geçti ve boğazıma doğru inip kolyeye dokununca durdu.

“Hah,” dedi, parmak uçları sert boynuzun üzerinde gezindi. Yumuşak bir sesle, “Geyiği görmek isterdim,” dedi.

Başımı çevirmeyi, gözlerindeki kara çukurlardan uzaklara bakmayı istedim ama aksine, elbisemin kolunu yukarı çekip ellerinden birini tuttum. Elini çekmeye çalıştı ama onu daha sıkıca tutup parmaklarını bileğimdeki bilekliğe götürdüm. Donup kaldı.

“Hayır,” dedi. “Olamaz.”

Deniz kırbacının pullarının sert kenarlarını hissetti.

“*Rusalye*,” diye fısıldadı. “Sen ne yaptın, kızım?”

Sözleri bana umut verdi. “Diğer büyüteçleri biliyorsun.”

Parmakları bileğime batarken yüzümü eksittim.

“Doğru mu?” diye sordu aniden. “Onun yapabilecekleri, karanlığa hayat verebileceği hakkında söyledikleri?”

“Evet,” dedim.

Çökük omuzları daha da çöktü. Sonra da kolumu pis bir şeyi tutuyormuş gibi birden bıraktı. “Çık dışarı.”

“Baghra, yardımına ihtiyacım var.”

“Sana *dışarı* çık dedim.”

“Ne olur, ateşkuşunu nerede bulacağımı öğrenmem gerekiyor.”

Sarkık dudakları hafifçe titredi. “Oğluma bir kez ihanet ettim, küçük azize. Aynı şeyi bir daha yapacağımı nereden çıkardın?”

“Onu durdurmak istemiştin,” dedim tereddüt ederek. “Sen...”

Bastonunu sertçe yere vurdu. “Onu canavara dönüşmesini engellemek istemiştin! Ama artık bunun için çok geç, yanılıyor muyum? Senin yüzünden insanlıktan da kefarettten de eskisinden daha uzak.”

“Haklı olabilirsin,” diye itiraf ettim. “Ama Ravka hâlâ kurtarılabilir.”

“Bü yozlaşmış ülkeye ne olacağını neden umursayayım? Dünya kurtarılacağını düşünebileceğin kadar iyi bir yer mi?”

“Evet,” dedim. “Senin de buna inandığını biliyorum.”

“Senin bildiklerinden çorba olmaz, kızım.”

“İyi!” dedim, çaresizliğim vicdanımın sesini bastırdı. “Ben aptalım. Akılsızım. Umutsuzum. Bu yüzden yardımına ihtiyacım var.”

“Sana kimsenin yardımı dokunmaz. Tek umudun kaçmaktı.”

“Bana Morozova’dan bahset,” dedim. “Üçüncü büyüteci bulmama yardım et.”

“Ateşkuşunu nerede aramaya başlanacağını bile bilmiyorum, hem bilsem bile sana söylemezdim. Tek istediğim sı-

cak bir odada kalıp ölene dek tek başıma bırakılmak.”

“Bu kulübeyi elinden alabilirim,” dedim kızgınca. “Ateşini, itaatkâr hizmetçini. O zaman konuşursun.”

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum. Utançtan yüzüm alevlendi. Gerçekten de az önce yaşlı, kör bir kadını tehdit mi etmiştim?

Baghra korku salan kıkırdamasıyla pis pis güldü. “Bakıyorum da gücünü iyi idare ediyorsun. Gücün arttıkça ona duyduğun açlık da artacak. Öz özü çağırır, kızım.”

Sözleri içime korku saldı.

“Öyle demek istemedim,” dedim cılız bir sesle.

“Bu dünyanın kurallarını bir bedel ödmeden çiğneyemezsin. Bu büyüteçlerin asla birlikte kullanılmaması gerekiyordu. Hiçbir Grisha’nın böyle bir gücü olmamalı. Sen çoktan değişmeye başladın. Üçüncüyü bulup kullanırsan kendini tamamen kaybedeceksin. Yardımı mı istiyorsun? Ne yapman gerektiğini mi bilmek istiyorsun? Ateşkuşunu unut. Morozova’yı ve onun deliliklerini aklından at.”

Başımı iki yana salladım. “Bunu yapamam. Yapmaya-cağım.”

Sırtını ateşe döndü. “O zaman canın ne istiyorsa onu yap, kızım. Ben bu hayattan da senden de usandım.”

Ne umuyordum ki? Beni kızı gibi karşılayacağını mı? Arkadaşı olarak göreceğini mi? Oğlunun sevgisini kaybetmiş, gözlerini feda etmiş, sonunda da ben onu hayal kırıklığına uğratmışım. Masaya elimi vurup ondan yardım talep etmeyi istiyordum. Onu tehdit etmeyi, zorlamayı, dizlerimin

üzerine çöküp ondan yaptığım her hata için, yitirdiği her şey için af dilemeyi istiyordum. Ama onun başından beri benden istediği şeyi yaptım. Döndüm ve koşmaya başladım.

Kulübeden hızla dışarı çıkarken neredeyse basamaklardan yuvarlanacaktım ama hizmetçi oğlan merdivenlerin önünde bekliyordu. Uzanıp ben düşmeden beni tuttu.

Temiz havayı içime çektim, tenimdeki terin soğuduğunu hissettim.

“Doğru mu dedikleri?” diye sordu. “Siz gerçekten de Güneşin Elçisi misiniz?”

Umut dolu yüzüne baktım, o an boğazımın düğümlendiğini hissettim. Başımı sallayıp gülümsemeye çalıştım.

“Annem sizin bir azize olduğunuzu söylüyor.”

Acaba başka hangi masallara inanıyor, diye düşündüm üzülerek.

Oğlanın sıska omuzlarında gözyaşlarına boğularak kendimi daha utanç verici bir duruma düşürmeden onun yanından geçerek çabucak dar patikadan geçtim.

Göl kenarına baktığımda Elçilerin beyaz renkli taş yapılarından birine gittim. Bu yapılar ev gibi değildi, genç Elçilerin yeteneklerini okulun çatısını uçurma ve Küçük Saray’ı ateşe verme korkusu yaşamadan deneyebilecekleri kubbeli atölyelerdi. Gölgede kalan basamaklara oturdum, başımı ellerime gömerek gözyaşlarımı bastırdım ve nefes almaya çalıştım. Baghra’nın bana ateşkuşu hakkında bir şeyler söyleyeceğinden ve bana yardım etmek isteyeceğinden öyle emin dim ki ona ne kadar çok umut bağladığımı fark etmemiştim.

Keftamın kırıksıklıklarını düzelttim, hüngür hüngür ağlamamak için kendimi zor tuttum, Baghra'nın bana güldüğünü, süslü püslü elbisesinin içindeki küçük azizeyle alay ettiğini düşündüm. Karanlıklar Efendisi'nin annesine merhamet gösterebileceğine neden inanmıştım ki?

Ayrıca neden böyle davranmıştım? Onu elindeki birkaç şeyden mahrum etmekle nasıl tehdit edebilmişim? Yaptığım şeyin çirkinliği midemi bulandırdı. Çaresizliğimi suçlayabilirdim ama bu, utancımı dindirmedi. Bir yandan onun kulübesine koşarak gitmeyi, ondan af dilemeyi ve onu güneş ışığına çıkarıp döve döve ondan aradığım cevapları almayı istediğimi... Benim neyim vardı böyle?

Istorii Sankt'ya'yı cebimden çıkardım; elimi kitabın yıpranmış, kırmızı renkli, deri kapağında gezdirdim. Aynı sayfaya o kadar çok bakmışım ki Sankt Ilya'nın görseli hemen açıldı. Sayfalar *Sinekkuşu*'nun suya çarpmasıyla ıslanmış, yazıların mürekkepleri akmıştı.

Aziz bir Grisha mıydı? Yoksa gücün cazibesine dayanamayan bir başka hırslı aptal mı?

Benim gibi hırslı bir aptaldı. *Morozova*'yı ve onun *deliliklerini unut*. Parmağımı kemerin kavisinde gezdirdim. Bunun bir anlamı olmayabilirdi. Ilya'nın geçmişine atıfta bulunan, büyüteçlerle hiçbir ilgisi bulunmayan bir şey de, bir ressamın sıradan bir dokunuşu da olabilirdi. Haklı olsak bile bu bir tür işaret direğiymiş, herhangi bir yerde olabilirdi. Nikolai, Ravka'nın çoğunu gezmiş ve bunu hiç görmemişti. Kim bilir belki de yüzlerce yıl önce bir harabe olmuştu.

Gölün karşı tarafındaki okulun zili çaldı. Grisha çocukları kapılardan dışarı bağırarak, kahkahalar atarak ve güneşe çıkmak için sabırsızlanarak çıktı. Okul son aylarda yaşanan felaketlere rağmen devam ediyordu ama Karanlıklar Efendisi üzerimize gelecekse okulu da boşaltmamız gerekecekti. Çocukların *nichevo* 'ya'yla karşılaşmasını istemiyordum.

Tarlayı süren öküz, boyunduruğun ağırlığını hisseder, peki kuş, kanatlarının ağırlığını hisseder mi?

Baghra gerçekten bana bu sözleri söylemiş miydi? Yoksa bunları sadece rüyamda mı görmüştüm?

Ayağa kalkıp *keftamın* tozunu sildim. Beni Baghra'nın bana yardım etmeyi istememesinin mi yoksa bu kadar harap halde görünmesinin mi daha çok etkilediğinden emin olamadım. O, sıradan yaşlı bir kadın değildi. Umutsuz biriydi ve onun bu hale gelmesine de ben sebep olmuşum.

Adına rağmen savaş odasını seviyordum. İçimdeki kartografik duygusu hayvan simgeleriyle kaplı, Os Kervo'daki yaldızlı deniz feneri, Shu'daki dağlarının zirveleri, denizlerin kenarlarında yüzen denizkızları gibi tuhaf detaylarla süslü eski haritalara dayanamıyordu.

Masada oturan kimisi tanıdık, kimisi yabancı Grishaların yüzlerine baktım. İçlerinden herhangi biri Karanlıklar Efendisi'nin, Kral'ın ya da Apparat'ın casusu olabilirdi. İçlerinden herhangi biri beni ortadan kaldırıp gücü eline geçirmeyi istiyor olabilirdi.

Tolya ve Tamar dışarıda, bir sıkıntı olursa sesimi duyabilecek kadar yakında duruyordu ama bana huzur veren Malyen'in varlığıydı. Benim sağımda kendi elbisesiyle, göğsünün hemen üzerine taktığı güneş rozetiyle oturuyordu. Av partisine katılmak için yanımdan ayrılacağını düşünmek canımı sıkıyordu ama kafasının biraz dağılmasının iyi olacağını kabullenmek zorundaydım. Malyen asker olmaktan gurur duyardı ve her ne kadar saklamaya çalışsa da Kral'ın sözleri-

nin ona ağır geldiğini biliyordum. Ondan bir şey sakladığını düşün­düğünü de hissediyordum.

Sergei, Malyen'in yanına oturup kollarını göğsünün önünde kenetlemiş halde somurtuyordu. *Otkazat'sya* muhafızlarından birinin yanına oturmak hoşuna gitmiyordu, büyük bir onur sayılan sol tarafıma bir Fabrikatör'ü oturtmamdan da bir o kadar rahatsız olmuştu. Fabrikatör daha önce tanışmadığım Paja adında Sulili bir kızdı. Siyah saçları ve siyaha çalan gözleri vardı, mor *keftas*ının kollarındaki kırmızı işle­meler barut ve zehir gibi kimyasallara konusunda uzmanlaşan Alkemi sınıfından olduğunu gösteriyordu.

*Keftas*ının kollarında gri işlemeler olan David masanın aşağı tarafına oturmuştu. Cam, çelik, tahta, taş ve katı haldeki her şey üzerinde çalışıyordu. Durastlardandı, onların en iyisi olduğunu biliyordum; çünkü kolyemi birleştirmesi için Karanlıklar Efendisi onu seçmişti. Onun yanında Fedyor ve her zamanki gibi Etherealki mavisisiyle göz kamaştıran Zoya vardı.

Zoya'nın karşısına geçen gün bana karşı öfkeyle konuşan koyu tenli Inferni, Pavel oturuyordu. Yüz hatları ince ve uzundu, kırık dişinden dolayı konuştuğunda hafiften ıslık gibi bir ses çıkıyordu.

Toplantının ilk kısmı Ravka'nın etrafındaki çeşitli yer­lerde bulunan Grishaların sayısını, kimlerin saklandığını tartışarak geçti. Zoya dönüşümü ve Güneşin Elçisi'ne sadakat yemini edeceklerin affedileceğini duyurmak için Elçilerin gönderilmesini teklif etti. Affın koşullarını ve nasıl gerçek­

leştirileceğini bir saate yakın görüştük. Kral'ın onayı için konuyu Nikolai'ye açmam gerektiğini biliyordum, bu yüzden adımlarımı dikkatlice atmak istiyordum. En sonunda "Ravka tahtına ve İkinci Ordu'ya sadakat" şeklinde af dilenmesine karar verdik. Hiç kimse bundan hoşnut olmadı, ben de böylece işi doğru düzgün yaptığımızı anladım.

Apparat konusunu Fedyor açtı. "Bu kadar süre yakalanmaması sorun teşkil ediyor."

"Seninle iletişime geçmeye çalıştı mı?" diye sordu Pavel bana.

"Hayır," dedim. Yüzündeki şüphe dolu bakışı gördüm.

"Kerskii'de ve Ryevost'ta görülmüş," dedi Fedyor. "Birden bilinmedik bir yerden ortaya çıkıp insanlara vaaz veriyor, Kral'ın askerleri yanına varmadan ortalıktan kayboluyor."

"Ona suikast düzenlemeyi görüşmeliyiz," dedi Sergei. "Gittikçe güçleniyor, ayrıca hâlâ Karanlıklar Efendisi'yle işbirliği içinde olabilir."

"Öncelikle onu bulmalıyız," dedi Paja.

Zoya elinin arkasını salladı. "Bunun neye faydası var? Anladığım kadarıyla Güneşin Elçisi'nin varlığını duyuruyor, onun bir azize olduğunu iddia ediyor. İnsanların, Grishaların değerini anlamasının zamanı geldi."

"Ama onlar Grishalara değil, ona hayranlıkla bakıyorlar," dedi Pavel, çenesiyle benim oturduğum yeri işaret etti.

Zoya narin omuzlarından birini havaya kaldırdı. "Bize cadı ve hain diye hakaret etmelerinden iyidir."

"Kirli işleri bırakın Kral yapsın," dedi Fedyor. "Appa-

rat'ı o bulup idam etsin ve bırakın o insanların öfkesini karşısına alsın.”

Bir insanın ölümünü bu kadar sakin bir şekilde tartışığımıza inanamıyordum. Apparat'ın ölmesini istediğimden de emin değildim. Papaz birçok şeyden sorumluydu, yine de onun Karanlıklar Efendisi'yle birlikte çalıştığından emin değildim. Ayrıca, bana *Istorii Sankt'ya*'yı o vermişti, bu da onun muhtemelen başka şeyler bildiğini gösteriyordu. Yakalanırsa Kral'ın onu öldürtmeden önce sorgulanmasına müsaade etmesini ummaktan başka bir şey yapamazdım.

“Onun buna, senin dirilmiş bir azize olduğuna, gerçekten inandığını düşünüyor musun?” diye sordu Zoya, bana dikkatle bakarak.

“Bu sorunun cevabının bir fark yaratacağını sanmıyorum.”

“En azından onun ne kadar kaçık olduğunu tahmin ederiz.”

“Bir bağınazdansa hainle savaşmayı tercih ederim,” dedi Malyen sakince. İlk kez konuşuyordu. “Benimle halen görüşen Birinci Ordu'dan bazı kişiler var. Askerlerin onu korumak için yanına geçtiğine dair söylentiler var, durum böyleyse birileri onun yerini biliyordur.”

Zoya'ya bir bakış attım. O, masmavi gözleriyle Malyen'i inceliyordu. Toplantının yarısını ona kirpiklerini kırpıştırıp bakarak geçirmişti. Belki de ben öyle sanıyordum. Güçlü bir Grisha'ydı, doğal olarak güçlü bir müttefikti ama ayrıca, bir zamanlar Karanlıklar Efendisi'nin gözdelerinden biriydi ve

bu da kesinlikle ona güvenmemi zorlaştırıyordu.

Neredeyse kahkaha atacaktım. Kimi kandırıyordum ki? Onunla aynı odada bulunmaktan bile nefret ediyordum. Azize gibi görünen *oydu*. Narin kemikleri, parıldayan siyah saçları, pürüzsüz teni... Tek ihtiyacı olan başının üstünde bir halleydi. Malyen ona ilgi göstermiyordu ama içimi burkan tuhaf hisler ona kasten aldırış etmediğini söylüyordu. Zoya'dan daha önemli şeylere kafa yormam gerektiğini biliyordum. Emrimde olan bir ordu ve her tarafımı saran düşmanlar vardı ama kendimi tutamıyor gibiydim.

Derin bir nefes alıp odaklanmaya çalıştım. Toplantının en zor kısmı gelmek üzereydi. Sakin ve karanlık bir yere kıvrılıp geçmeyi istesem de konuşulması gereken şeyler vardı.

Masadakilere bakıp, “Neye karşı olduğumuzu bilmeniz gerekiyor,” dedim.

Odaya sessizlik çöktü. Çan çalmış, az önceki şeylerin hepsi muhabbetten ibaretmiş, toplantı asıl şimdi başlıyormuş gibi oldu.

Parça parça, *nichevo* 'ya hakkında bildiklerimi; güçlerini, büyüklüklerini, mermilerden ve kılıç darbelerinden neredeyse hiç etkilenmediklerini ve en önemlisi de güneş ışığından korkmadıklarını açıkladım.

“Ama sen kaçtın,” dedi Paja. “Öyleyse ölümlüler.”

“Gücüm onları yok edebiliyor. Bir tek bundan etkileniyor gibiler ama bu kolay değil. Kesme hareketini kullanmam gerekiyor ve bir seferde kaç kez saldırıya geçebileceğimi bilmiyorum.” İkinci büyüteçten bahsetmedim. O varken bile

gölgelerden oluşan tam takım bir orduyu yok edemeyeceğimi biliyordum. Ayrıca bilekliği en azından şimdilik sır olarak saklamaya niyetliydim. “Prens Nikolai bizi Karanlıklar Efendisi’nin ulaşabileceği yerlerden uzaklaştırdığı için kaçabildik,” diyerek sözlerime devam ettim. “Anladığım kadarıyla efendilerine yakın olmak zorundalar.”

“Ne kadar yakın?” diye sordu Pavel.

Malyen’e baktım.

“Kestirmek zor,” dedi. “Bir kilometre. Belki de iki.”

“Demek ki gücünün belli bir sınırı var,” dedi Fedyor ama bunun içini hiç rahatlatmadığı görülüyordu.

“Aynen öyle.” Dehşet verici olmayan bir şeylerden bahsedebilmek güzeldi. “Bize ulaşmak için Ravka’ya ordusuyla girmek zorunda. Bu da ondan haberimiz olacağı ve onun da saldırıya açık kalacağı anlamına geliyor. Onları karanlığı çağırıldığı gibi çağırıyor. Sarf ettiği çaba ondan bir şeyler götürüyor.”

“Çünkü bu, Grisha gücü değil,” dedi David. “Bu *merzost*.”

Ravka dilinde büyü ve nefret aynı kelimeyle ifade ediliyordu. Temel Grisha teorisi maddenin yoktan var edilemeyeceğini söylüyordu. Ama bu Yüce Bilimler’in öğretilerinden biriydi. *Merzost* farklıydı, dünyanın yaratılışındaki çarpıklıktı.

David *keftas*ının kolundan sarkan iple oynadı. “Bu enerji, madde bir yerden gelmek zorunda. O da kendini kullanıyor.”

“Ama bunu nasıl yapıyor?” diye sordu Zoya. “Daha önce bu tür bir gücü olan bir Grisha oldu mu?”

“Asıl soru onlarla nasıl savaşaçağımız olmalı,” dedi Fedyor.

Konuşma Küçük Saray’ın savunmasıyla ve Karanlık-lar Efendisi’yle açık meydanlarda yüzleşmenin faydalarıyla devam etti, ama ben David’i izliyordum. Zoya diğer Grishalar’ı sorduğunda David, Küçük Saray’a vardığımdan bu yana ilk kez doğrudan bana bakmıştı. Aslında tam olarak *bana* değil, kolyeme bakmıştı. Masaya bakmaya devam etti ama eskisinden çok daha huzursuz görünüyordu. Morozova hakkında neler bildiğini merak ettim. Zoya’nın sorusunun da cevabını öğrenmek istiyordum. Eğitimimin ve irademin yetip yetmeyeceğini bilmiyordum ama Karanlık-lar Efendisi’nin gölgeler ordusuna karşı güneşin askerlerini oluşturmamanın bir yolu olup olmadığını merak ediyordum. Üç büyütecin bir araya gelmesi bana bu gücü verir miydi?

Toplantıdan sonra David’le yalnız konuşmaya karar verdim ama toplantı biter bitmez David kapıdan çıkıp gitti. Onu öğleden sonra Materialki atölyelerinde bulup konuşurmaya dair tüm düşüncelerim odamda beni bekleyen evrak yığınlarından dolayı boşa çıktı. Saatlerce Grishların af dilekçelerini hazırlayıp Ravka sınırlarında oluşturulacak İkinci Ordu karargâhları için para ve erzak ayrılmasını sağlayacak sayısız belgeyi imzaladım. Sergei, Karanlık-lar Efendisi’nin görevlerinden bazılarını üstlenmişti ama işlerin çoğu boş kalmıştı.

Her şey anlaşılması en güç şekilde yazılmış gibiydi. Basit istekleri bile tekrar tekrar okumak zorunda kalıyordum. Yığının küçük bir kısmını azalttığımda akşam yemeğine,

kubbeli salındaki ilk yemeğime geç kalmıştım. Odamda yemek yemeyi tercih ederdim ama Küçük Saray'da varlığını göstermem önemliydi. Ayrıca emirlerimin yerine getirildiğini ve Grisha sınıflarının karıştığını görmeyi de istiyordum.

Karanlıklar Efendisi'nin masasına oturdum. Yeni yeni gördüğüm Grishaların bazılarını tanımak ve onlara yeni bir grup oluşturma bahanesi sunmamak için her akşam farklı kişilerle yemek yemeye karar verdim. Bu hoş bir fikirdi ama ben Malyen'in hoş sohbetine ve Nikolai'nin cazibesine sahip değildim. Konuşmalar durgundu, ara ara da tuhaf sessizlikler oluşuyordu.

Diğer masalarda da her şey pek umduğum gibi gitmiyordu. Kırmızı, mor ve mavi renkler giyinmiş Grishalar yan yana oturmuştu ama neredeyse hiç konuşmuyorlardı. Çatal bıçakların çınlama sesi çatlak kubbede yankılanıyordu, Fabrikatörler henüz tadilata başlamamıştı.

Kahkaha mı yoksa çığlık mı atsam bilemiyordum. Onlardan volcralarla birlikte yemek yemelerini istemişim gibi duruyorlardı. En azından Sergei ile Marie hallerinden memnun gibiydi, onlar yanında mırıldanırken Nadia kaybolup gitmeyi diler gibi duruyordu. Sergie ile Marie adına mutluydum. Belki de onları biraz kıskanıyordum.

İçimden onları saydım; kırk, hatta elli Grisha vardı salonda, çoğu da henüz okulu tamamlamamıştı. *Amma da sağlam ordu*, diye düşündüm iç çekerken. Görkemli saltanatım acınası bir başlangıç yapmıştı.

Malyen av partisine katılmayı kabul etmişti, ben de ertesi sabah onu yolcu etmek için erkenden kalktım. Küçük Saray'da yolda geçirdiğimiz günlere nazaran daha az baş başa kalabildiğimizi fark ettim. Tolya ile Tamar'ın ve sürekli etrafımızda dolaşan hizmetçilerin arasında hiç yalnız kalamayacağımıza inanmaya başlıyordum.

Önceki akşam Karanlıklar Efendisi'nin yatağında uzanırken Malyen'in beni Dük'ün evinde öptüğü anları hatırlamış, kapımı çalıp çalmayacağımı merak etmiştim. Hatta dinlenme salonundan geçip muhafızların odalarına giden kapıyı çalmayı düşündüm ama kimin nöbet tuttuğunu bilmiyordum, Tolya ya da Tamar'ın kapıyı açacağını düşününce utandım. Sonuç olarak günün yorgunluğu benim yerime karar verdi, zira gözlerimi açtığımda sabah olmuştu.

Ortasında çift başlı kartal heykelinin bulunduğu süs havuzuna varınca patikadan sarayın kapılarına kadar giden yolun insanlarla ve atlarla dolup taşıdığını gördüm. Vasily ve aristokrat arkadaşları şık binici kıyafetlerini, Birinci Ordu'nun subayları da jilet gibi üniformalarını giyinmişti, onların arkalarında da beyaz ve altın sarısı üniformaları olan hizmetçi alayı vardı.

Malyen'i saraya bağlı olarak çalışan bir grup izcinin yanında eyerini kontrol ederken buldum. Köylü kıyafetleriyle hemen göze çarpıyordu. Sirtında parlayan yeni bir yay ve Ravka'nın açık mavi ve altın sarısı renklerini taşıyan bir ok kılıfı vardı. Ravka'da ateşli silahlarla avlanmak yasaklanmıştı ama hizmetçilerden bazılarının sırtlarında avlanacak

hayvanlar soylu efendilerinin alt edemeyeceği kadar gl
ıkma ihtimaline karşı tfek taşıdığını gördüm.

“Gösteriye bak,” dedim yanına yaklaşırken. “Birkaç ya-
ban domuzunu vurmak için kaç adam gerekli?”

Malyen homurdandı. “Bu daha hiçbir şey. Bir başka hiz-
meti grubu kampı hazırlamak için şafaktan önce yola ıktı.
Azizler, Ravka Prensi’nin sıcak bir çay için beklediğini gr-
mesin.”

Bir boru alındı, atlılar toynak ve dizgin sesleriyle yerle-
rine geçmeye başladı. Malyen başını iki yana sallayıp eyerin
kolanını sıkıca çekti. “şu yaban domuzları sağır olsa iyi
olur,” diye söylendi.

Parlayan niformalara ve cilalı izmelere baktım. “Belki
de sana parlak bir kıyafet semeliydim.”

“Tavus kuşlarının avcı kuşlar olmamasının bir sebebi
var,” dedi gülümseyerek. Uzun zamandır görmediğim sami-
mi ve gerçek bir glmseymeydi.

Gitmekten mutluluk duyduğunu fark ettim. Sylenip du-
ruyor ama bundan memnun. Bunu şahsi bir şey olarak algıla-
mamaya çalıştım.

“Sen de büyük, kahverengi bir şahinsin, öyle mi?” diye
sordum.

“Aynen.”

“Ya da devasa bir güvercin.”

“şahin iyiydi.”

Diğerleri atlarına biniyor, atlarını akıltaşlı patıkadaki
gruba katılmak için çeviriyordu.

“Haydi, gidelim, Oretsev,” diye seslendi sarı saçlı bir izci.

Birden tuhaf bir hisse kapıldım. Etrafımızı saran insanların ve gözlerindeki meraklı bakışları fark ettim. Muhtemelen vedalaşmaya gelmekle bile bir tür protokolü bozmuştum.

“Pekâlâ,” dedim, atın yan tarafına elimle vurdum. “İyi eğlenceler. Birilerini vurma.”

“Anladım. Bir saniye, birilerini *vurmayayım* mı?”

Gülümsedim ama bunun biraz zoraki olduğunu hissettim.

Biraz daha orada durduk, aramızdaki sessizlik arttı. Kollarımı boynuna atmayı, yüzümü boynuna gömmeyi ve güvende olmasını dilemeyi istedim ama yapamadım

Dudaklarına hüznü bir gülümseme yansıdı. Başını önüne eğdi.

“*Moi sovereny,*” dedi. Yüreğim parçalandı.

Eyere atladı, atını tekmeleyip ileri sürdü ve atlılardan oluşan, dış kapıya doğru akan denizde gözlerden kayboldu.

Küçük Saray’a iç burukluğuyla döndüm.

Saat erkendi ama hava çoktan ısınmaya başlamıştı. Ağaçlardan oluşan tünelden çıktığımda Tamar beni bekliyordu.

“Çok geçmeden gelecektir,” dedi. “Bu kadar hüznlenmene gerek yok.”

“Biliyorum,” dedim, kendimi aptal gibi hissettim. Ahırlara doğru giden çimlerden geçerken gülümsemeyi başardım. “Keramzin’deyken eski bir çoraptan yaptığım bir bebek var-

dı. Malyen ne zaman ava gitse o bebekle konuşurdum. Belki de bu, moralimi biraz düzeltir.”

“Tuhaf bir kızmışsın.”

“Hem de nasıl! Sen ve Tolya neyle oynardınız?”

“Düşmanlarımızın kafataslarıyla.”

Gözlerindeki parıltıyı gördüm, ikimiz de kahkaha attık.

Eğitim odalarının aşağısında Tamar’la birlikte kısa bir süre Grishaları savaşa hazırlaması için görevlendirdiğim Botkin’le görüştük. Yaşlı paralı asker, Tamar’la hemen anlaştı, yaklaşık on dakika boyunca Shuca konuştular, en sonunda Fabrikatörlerin eğitilmesi konusunu açtım.

“Botkin herkese dövüşmeyi öğretebilir,” dedi, kaba aksanıyla kendini övdü. Loş ışık boğazındaki kötü yaraya vurdu. “Küçük bir kıza öğretti, yanılıyor muyum?”

“Hayır,” dedim, Botkin’in zalim antrenmanlarını ve beni hırpalayışını hatırlayınca yüzümü ekşittim.

“Ama küçük kız artık o kadar küçük değil,” dedi, *kefta*’nın altın rengine baktı. “Botkin’le antrenman yapmaya geldin demek. Büyük kızlara da küçükler gibi vururum.”

“Eşitlik duyguna hayranım,” dedim, Tamar’ı Botkin bana ne kadar adil olduğunu göstermeye karar vermeden ahırlardan çıkardım.

Doğrudan savaş konseyi toplantısına gittim, ardından telaşla saçımı toplayıp *keftamı* düzelttim, Büyük Saray’a, Nikolai’nin yanına gidip Kral’ın danışmanlarının Os Alta savunması hakkında verdiği brifingi dinledim.

Kendimi büyüklerin konuşmasını bölen çocuklar gibi

hissettim. Danışmanlar vakitlerini boşa harcadığımıza inandıklarını açıkça gösterdiler, ama Nikolai hiç hevesi kırılmamış gibi duruyordu. Silahlarla, şehrin surları boyunca konuşlanan birliklerin sayılarıyla ve saldırı durumunda nasıl bir uyarı sistemi kullanılacağıyla ilgili sorular sordu. Kısa süre sonra danışmanlar küçümseyici tavırlarından vazgeçti, Nikolai'yle içtenlikle konuşmaya, Nikolai'nin Karanlık Diyarı'ndan geçirip getirdiği silahların neler olduğuyla ve en etkili nasıl kullanacağıyla ilgili sorular sordu.

Benden Grishaları da yeni silahlarla donatmalarına yardımcı olması için *nichevo* 'ya'yı kısa bir şekilde tanımlamamı istediler. Danışmanlar İkinci Ordu'ya hâlâ güvenmiyordu ama Küçük Saray'a dönüş yolunda Nikolai onların bu duruşlarını umursamıyor gibi görünüyordu.

“Zamanla fikirleri değişir,” dedi Nikolai. “Bu yüzden senin konseyde olmanı, onlara güven vermeni ve Karanlık Efendisi'nin sıradan bir düşman olmadığını anlatmalarını sağlamamı istedim.”

“Durumun farkında olmadıklarımı mı düşünüyorsun?” diye sordum.

“Farkında olmayı istemiyorlar. Karanlık Efendisi'yle anlaşılabilceğine, ona diz çöktürülebileceğine dair inançlarını korudukları sürece durumun ciddiyetiyle yüzleşmek zorunda kalmayacaklar.”

“Onlara hak vermiyorum desem yalan olur,” dedim hüznle. Birliklerden, surlardan, uyarılardan bahsetmek hoştu ama bunların Karanlık Efendisi'nin gölgeler ordusuna kar-

şı bir fark yaratacağından şüpheliydim.

Tünelden çıkınca Nikolai, “Benimle göle kadar yürür müsün?” diye sordu.

Tereddüt ettim.

“Dizimin üzerine çöküp güzelliğini anlatan şiirler söylemeyeceğime sana söz veriyorum. Sadece sana bir şey göstermek istiyorum.”

Yanaklarım kızardı, Nikolai gülümsedi.

“Corporalkilerin şu al al yanaklarına bir şeyler yapıp yapamayacağına bir bakmalısın,” dedi, Küçük Saray’ın yan tarafından ağır ağır adımlarla göle doğru yürüdü.

Sırf onu göle atma zevkini tatmak için onunla gitmeyi istedim. Acaba... Corporalkiler yanaklarımın kızarmasını düzeltebilirler miydi? Bu gülünç düşünceyi aklımdan attım. Corporalkilerden böyle bir şey istediğim gün Küçük Saray’da alay konusu olacağım gündü.

Nikolai çakıl patikada, göle giden yolun yarısında durdu, ona yetiştim. En uzak kıyıdaki, okula yakın olan kumsalı gösterdi. “Oraya bir liman yapmak istiyorum,” dedi.

“Neden?”

“*Sinekkuşu*’nu yeniden inşa etmek için.”

“Bir şeyler yapmadan duramıyorsun, değil mi? Yapman gereken fazlasıyla iş yok mu?”

Gölün parlayan yüzeyine bakıp gözlerini kıstı. “Alina, umarım Karanlıklar Efendisi’ni yenmenin bir yolunu buluruz. Bunu yapamazsak seni kurtarmak için çalışacağız.”

Dik dik ona baktım. “Peki ya diğer Grishalar?”

“Onlar için yapabileceğim bir şey yok.”

Duyduklarıma inanamıyordum. “Ben kaçmayacağım.”

“Bunu diyeceğini tahmin etmiştim,” dedi iç çekerek.

“Peki ya sen?” dedim kızgınca. “Sen de uçup gidecek, diğerlerini Karanlıklar Efendisi’yle karşı karşıya mı bırakacaksın?”

“Öyle değil,” dedi. “Hep bir kahraman olarak cenaze törenimin düzenlenmesini isterdim.” Tekrar göle baktı. “Savaşırken ölmek benim için onurdur ama annemin ve babamın kaderinin Karanlıklar Efendisi’nin merhametine kalmasını istemiyorum. Bana eğitmem için iki Rüzgârın Hâkimi verir misin?”

“Onlar alınıp verilecek hediyeler değil, Nikolai,” dedim Karanlıklar Efendisi’nin Genya’yı Kraliçe’ye sunduğunu düşündüm. “Ama onlara aralarında gönüllü olup olmadığını sorarım. Sadece ne için olduğunu onlara açıklama. Diğerlerinin cesaretinin kırılmasını istemiyorum.” Ya da gemide sığınacak bir yer bulmak için birbiriyle yarışmasını. “Son bir şey daha var,” dedim. “Baghra için bir yer ayırmanı istiyorum. Karanlıklar Efendisi’yle bir kez daha karşılaşmamalı. Yeterince acı çekti.”

“Elbette,” dedi, sonra, “kazanabileceğimize hâlâ inanıyorum, Alina,” diye ekledi.

Birisinin inancını koruması sevindirici, diye düşündüm dalgınca, ardından saraya gitmek için yola döndüm.

David son konsey toplantısı biter bitmez ortalıktan kaybolmayı başardı, ancak ertesi akşam geç saatlerde onu Fabrikatörlerin atölyelerinde köşeye kısırdım. Onu parmaklarında mürekkep lekeleriyle çizimlerden oluşan bir yığının üzerine eğilmiş halde buldum.

Yanındaki tabureye oturup boğazımı temizledim. Başını kaldırıp bana baktı, baykuş gibi gözlerini kıırttı. Teni o kadar solgundu ki teninin altındaki damarların mor izini görebiliyordum. Birisi saçını çok kötü kesmişti.

Muhtemelen kendisi yapmış, diye düşündüm. Aklımı toplamaya çalıştım. Genya'nın tutulduğu kişinin o olduğuna inanmak zordu.

Gözleri boynumdaki kolyeye takıldı. Çalışma masasının üzerindeki eşyalarla; pusulayla, çizim kalemleriyle, tükenmez kalemlemlerle, farklı renklerdeki mürekkeplerle, cam ve ayna parçalarıyla, akşam yemeği olduğunu tahmin ettiğim rafadan yumurtayla, ne olduğunu anlamadığım sayfalarca çizim ve planla oynamaya, onları alıp düzeltmeye başladı.

“Ne üzerinde çalışıyorsun?” diye sordum.

Tekrar göz kırptı. “Çanak.”

“Hı?”

“Yansıtıcı çanaklar,” dedi. “Parabol temelli.”

“Ne kadar... ilginç,” dedim.

Burnunu kaşıdı, geriye kocaman mavi bir iz kaldı. “Gücünü böylece artırabiliriz.”

“Eldivenlerimdeki aynalar gibi mi?” Durastlara onları yeniden yapmalarını söylemiştim. İki büyütecin gücü sayesinde muhtemelen onlara ihtiyacım olmayacaktı ama aynalar odaklanmamı ve ışığı belli bir yere yönlendirmemi sağlıyordu, onların bana sunduğu kontrol hissi güven vericiydi.

“Kısmen,” dedi David. “İstediğimi yapabilirsem kesme hareketini çok daha büyük bir çapta kullanabileceksin.”

“Peki ya işler tersine giderse?”

“Ya hiçbir şey olmaz ya da aynaları kullanan kişi paramparça olur.”

“Umut vaat edici.”

“Ben de öyle düşündüm,” dedi David hiç gülümsemeden, ardından işine döndü.

“David,” dedim.

Başını kaldırdı, yanında olduğumu tamamen unutmuşçasına irkildi. “Sana bir şey soracağım.”

Gözleri tekrar kolyeye takıldı, sonra da bakışlarını çalışma masasına çevirdi.

“Bana Ilya Morozova hakkında neler anlatabilirsin?”

David irkildi, hemen hemen boş olan odaya göz gezdir-

di. Fabrikatörlerin çoğu halen yemekteydi. David belli ki gergindi, hatta belki de korkuyordu.

Masaya baktı, pusulasını eline alıp masaya bıraktı.

En sonunda fısıldayarak, “Ona Kemik Ustası diyorlardı.”

İçim ürperdi. Kribirsk’te işporta tezgahlarında duran parmak ve omurga kemiklerini düşündüm. “Neden?” diye sordum. “Keşfettiği büyüteçlerden dolayı mı?”

David başını kaldırdı, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. “O, onları bulmadı. Kendisi *yaptı*.”

Duyduklarıma inanmak istemiyordum. “*Merzof mu?*”

Evet dercesine başını salladı. Demek ki David bu yüzden Zoya daha önce herhangi bir Grisha’nın böyle bir güce sahip olup olmadığını sorduğunda Morozova’nın kolyesine bakmıştı. Morozova, Karanlıklar Efendisi’nin uğraştığı güçlerle ve büyüyle uğraşmıştı.

“Nasıl?” diye sordum.

“Kimse bilmiyor,” dedi David, tekrar omzunun üzerinden arkasına baktı. “Karanlık Soy, Karanlıklar Diyarı’nı yaratan kazada öldükten sonra oğlu İkinci Ordu’nun kontrolünü eline almak için saklandığı yerden çıktı. Morozova’nın tüm defterlerini yok etti.”

Oğlu mu? Bir kez daha, Karanlıklar Efendisi’nin sırrını ne kadar az kişinin bildiği gerçeğiyle yüzleştim. Karanlık Soy hiç ölmemişti, başından beri tek bir Karanlıklar Efendisi, nesiller boyunca gerçek kimliğini saklayan, İkinci Ordu’yu yöneten tek bir güçlü Grisha vardı. Bildiğim kadarıyla onun

hiç oğlu yoktu. Ayrıca Morozova'nın defterleri gibi değerli belgeleri onun yok etmiş olması mümkün değildi. Avcı gemisindeyken tüm kitapların büyüteçlerin birleştirilmesini yasaklamadığını söylemişti. Belki de Morozova'nın yazılarına atıfta bulunuyordu.

“Oğlu neden saklanıyordu?” diye sordum, Karanlık Efendisi'nin böyle bir yalanla insanları nasıl kandırdığını anlamaya çalıştım.

Bu kez David sorduğum sorunun cevabı gayet açıkmiş gibi kaşlarını çattı. “Karanlık Efendisi ve onun soyundan gelenler hiçbir zaman aynı anda Küçük Saray'da kalmadı. Suikasta uğrama ihtimalleri çok yüksekti.”

“Anlıyorum,” dedim. Bu mantıklı bir sebepti, ayrıca yüzlerce yıl sonra büyük ihtimalle hiç kimse böyle bir hikâyeyi sorgulamamıştı. Grishalar geleneklerini seviyordu, Genya, Karanlık Efendisi'nin emrindeki muhtemelen ilk Terzi de değildi. “Neden defterleri yok etti ki?”

“O defterlerde Morozova'nın büyüteçlerle ilgili deneyleri anlatılıyordu. Karanlık Soy bu deneyleri tekrarlamaya çalışırken bir şeyler yanlış gitti.”

Tüylerim diken diken oldu. “Ve sonuç olarak Karanlık-lar Diyarı ortaya çıktı.”

David başını evet dercesine salladı. “Oğlu Morozova'nın tüm defterlerini ve notlarını yaktırdı. Onların çok tehlikeli olduğunu, Grishaların aklını kurcalayacağını söyledi. Bu yüzden toplantıda herhangi bir şey söylemedim. Onların varlığını bile bilmemem gerekiyordu.”

“Peki, bunu nasıl öğrendin?”

David bir kez daha boş atölyeye baktı. “Morozova, Fabrikatör’dü, muhtemelen ilk olandı, kesinlikle en güçlüsüydü. Hiç kimsenin ondan önce de sonra da hayal edemeyeceği şeyleri yaptı.” Utanmışçasına omuz silkti. “Bizler için o bir tür kahramandır.”

“Onun yarattığı büyüteçler hakkında başka şeyler biliyor musun?”

David başını iki yana salladı. “Başkalarının da olduğuy-la ilgili söylentiler vardı ama benim duyduğum sadece boy-nuzdu.”

David’in *Istorii Sankt’ya*’yı daha önce hiç görmemiş olma ihtimali vardı. Apparat kitabın tüm Grisha çocuklarına Küçük Saray’a geldiklerinde verildiğini söylemişti. Ama bu çok uzun zaman önceydi. Grishalar, Yüce Bilimler’e inanı-yordu, onların dinle ilgilendiklerini hiç görmemiştim. Karanlıklar Efendisi kırmızı kitaba *batıl inanç* demişti. *Köylü propagandası*. Belli ki David, Sankt Ilya ile Ilya Morozova arasındaki bağı kuramamıştı. Belki de benden bir şeyler sak-lamaya çalışıyordu.

“David,” dedim, “neden buradasın? Kolyeyi sen yaptın. Ne amaçla kullanılacağını biliyor olmalıydın.”

Yutkundu. “Karanlıklar Efendisi’nin seni kontrol edebi-leceğini, kolyenin senin gücünü kullanmasını sağlayacağını biliyordum ama onca insanı... hiç düşünmemiş, böyle şeyler yaşanacağına hiç inanmamıştım.” Doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyordu. En sonunda mürekkeple lekelenen ellerini

uzattı ve neredeyse yalvarırcasına, “Ben bir şeyler oluşturu-
rum, onları yok etmem,” dedi.

Karanlıklar Efendisi’nin insafsızlığını hafife aldığına
inanmayı istiyordum. Ben de aynı hataya düşmüştüm. Yalan
söylüyor da olabilir, zayıf düşmüş de. *Hangisi daha kötü?*
Aklımda sert bir ses yankılandı. *Bir kez taraf değiştirmişse*
yine aynı şeyi yapabilirdi. Bu Nikolai’nin sesi miydi? Karan-
lıklar Efendisi’nin mi? Yoksa hiç kimseye güvenmemeyi öğ-
renen benliğimin bir parçası mı?

“Çanaklar konusunda sana bol şans,” dedim, gitmek için
ayağa kalkarken.

David çizimlere döndü. “Ben şansa inanmam.”

Çok yazık, diye düşündüm. Ona ihtiyacımız olacak.

Farbikatörlerin atölyesinden çıkıp doğrudan kütüpha-
neye gittim ve akşamın çoğunu orada geçirdim. Çabalarım
hayal kırıklığıyla sonuçlandı. Araştırdığım Grisha tarihi Ilya
Morozova hakkında gelmiş geçmiş en büyük Fabrikatörler-
den biri sayılmasına rağmen sadece kısa bilgiler sunuyordu.
Morozova Grisha çeliğini, kırılmaz cam üretme tekniğini
keşfetmiş ve bulduktan on iki saat sonra aşırı tehlikeli oldu-
ğunu düşünerek yok ettiği sıvı ateş karışımı formülünü oluş-
turmuştu. Ama büyüteçlerden ya da Kemik Ustası’ndan hiç
bahsedilmemişti.

Bu durum ertesi akşam gidip kendimi dini metinlere ve
Sankta Ilya’yla ilgili bilgiler bulabileceğim yazılara gömül-

meme engel olmadı. Birçok azizin hikâyesi gibi onun şehit düşme hikâyesi de son derece hüzmün vericiydi. Bir gün evinin arkasındaki tarlada bir pulluk devrilmişti. Çılgınlıkları duyan Ilya yardıma koşmuş, çiftçilerden birinin oğlunun cansız bedeninin yanında ağladığını, çocuğun vücudunun pulluğun bıçaklarıyla parçalandığını ve toprağın kana bulandığını görmüştü. Ilya çocuğu hayata döndürmüş, köylüler de onu zincirlere vurup gölün dibine yollayarak ona teşekkür etmişti.

Detayla son derece bulanıktı. Ilya bazen bir çiftçi, bazen bir mason, bazen de bir oduncu oluyordu. Kimi zaman iki kızı, kimi zaman bir oğlu, kimi zaman da hiç çocuğu olmadığı söyleniyordu. Yüz farklı köylü onun şehit edilmesine tanık olduğunu iddia ediyordu. Ayrıca yarattığı mucize akıllarda küçük bir soru doğuruyordu. Sankt Ilya'nın Corporalnik Şifacısı olabileceğine inanıyordum ama Ilya Morozova'nın Fabrikatör olması gerekiyordu. Ya ikisi aynı kişi değilse?

Geceleyin cam kubbeli oda gaz lambalarıyla aydınlanıyordu, etraf o kadar sessizdi ki nefes alıp verişimi duyabiliyordum. Etrafım kitaplarla çevrili halde loş kütüphanede oturken boğulmamak elde değildi. Ama kütüphane bana tek çarem gibi geliyordu, ben de bu yüzden çalışmaya devam ettim.

Bir akşam Tolya beni sevdiğim koltuğa kıvrılmış eski Ravka dilindeki bir metni anlamak için çaba sarf ederken buldu.

“Buraya akşamları yanına bizden birini almadan gelmemelisin,” dedi somurtarak.

Esneyip gerindim. Muhtemelen en büyük tehlike üzerime raflardan birinin düşmesi idi ama onunla tartışamayacak kadar yorgundum. “Bir daha olmaz,” dedim.

“O nedir?” diye sordu Tolya, kucığındaki kitaba daha iyi bakabilmek için eğildi. O kadar devasa biriydi ki gölgesi beni tamamen kapatıyordu.

“Emin değilim. İçindekiler sayfasında Ilya’nın adını gördüm, elime aldım ama pek bir şey anladım.”

“Bu, unvanlar listesi.”

“Bunu okuyabiliyor musun?” diye sordum şaşkınlıkla.

“Biz kilisede yetiştirildik,” dedi, sayfayı tararken.

Ona baktım. Birçok çocuk dindar kişilerin evlerinde yetiştirilmişti ama bu onların Ravka dilinde yazılmış dini metinleri anladıkları anlamına gelmiyordu. “Bu ne diyor?”

Parmağını Ilya’nın adının altındaki kelimelerde gezdirdi. Kocaman elleri yaralarla doluydu. Eski püskü elbisesinin kolunun altından çıkan dövmesinin ucunu görebiliyordum.

“Pek bir şey yazmıyor,” dedi. “Sevilen Aziz Ilya, Değerli Aziz Ilya. mucizelerinin görüldüğü söylenen birkaç kasabanın da adı var.”

Dimdik durdum. “Bu, başlangıç için iyi bir yer olabilir.”

“Şapeli gezmelisin. Papazların odasında kitaplar var.”

Saraya bağlı şapelin önünden birkaç kez geçmiş ama içeriye hiç girmemiştim. Orayı hep Apparat’ın bölgesi olarak görmüştüm ve onun yokluğunda bile orayı ziyaret etmeyi istemiyordum. “Orası nasıl bir yer?” diye sordum.

Tolya geniş omuzlarını kaldırdı. “Sıradan şapeller gibi.”

“Tolya,” dedim aniden beliren bir merakla, “sen hiç İkinci Ordu’ya katılmayı düşündün mü?”

Sözlerime alınmış gibi durdu. “Ben Karanlıklar Efendisi’ne hizmet etmek için doğmadım.”

Ona ne için doğduğunu *sormak* istiyordum ama sayfada bir yere parmağını bastırdı. “İstersen bunu senin için çevirebilirim.” Gülümsedi. “Belki de işi Tamar’a yıkarım.”

“Sen bilirsin,” dedim. “Teşekkürler.”

Başını eğdi. Gidecek gibiydi ama yanımda eğilerek durmaya devam etti. Duruşundaki değişik hava içimi ürperti-yordu.

Bir şeyi bekliyor gibiydi. Uzanıp elimi omzuna koydum. Parmaklarım ona değer değmez nefesini bıraktı. İç çeker gibiydi.

Bir süre öylece gaz lambasının titreyen ışığının altında sessizce durduk. Ardından doğruldu, tekrar başım eğerek beni selamladı.

“Kapının önünde olacağım,” diyerek karanlığa karıştı.

Malyen ertesi sabah avdan döndü, ona her şeyi; David’den öğrendiklerimi, yeni *Sinekkuşu* için yapılan planları ve Tolya’ya aramızda geçen tuhaf anları anlatmak için sabırsızlanıyordum.

“O tuhaf biri,” dedi Malyen. “Yine de şapele bir göz atmanın kimseye zararı olmaz.”

Birlikte yürümeye karar verdik, yoldayken ısrarla bana

avda yaşadıklarını anlatmasını istedim.

“Günlerin çoğunu kart oyunları oynayarak ve *kvas* içerek geçirdik. Hatta Düklerden biri o kadar sarhoş oldu ki sızıp nehre düştü. Neredeyse boğuluyordu. Hizmetçileri onu çizmesinden yakaladı. Adam hâlâ dönmeye çalışıyor, alabalık yakalamanın en iyi yolunu bulduğunu sayıklaya sayıklaya söylüyordu.”

“Av çok mu kötüydü?” diye sordum gülerек.

“Fena değildi.” Ayağının önündeki bir çakıltaşına vurdu. “Seni çok merak ediyorlar.”

“Nedense duyacaklarımdan hoşlanmayacağımı seziyorum.”

“Kraliyet ailesinin izcilerinden biri güçlerinin sahte olduğundan emin halde konuşuyordu.”

“Peki, ben bu yaptıklarımı nasıl beceriyor muşum?”

“Aynalardan ve makaralardan oluşan karmaşık bir sistemin varmış, hipnotizm de işin içinde olabilirmiş.”

Kıkır kıkır gülmeye başladım.

“Hiç komik değildi, Alina. Bazı soylular birkaç kadeh içtikten sonra tüm Grishaların toplanıp infaz edilmesi gerektiğini açık açık söylemeye başladı.”

“Azizler aşkına,” dedim ağzım açık kalırken.

“Korkuyorlar.”

“Bunun bahanesi olmaz,” dedim, öfkелendiğimi hissettim. “Bizler de Ravkalıyız. İkinci Ordu’nun onlar için yaptıklarını unutuyorlar.”

Malyen ellerini havaya kaldırdı. “Onlarla aynı fikirde olduğumu söylemedim.”

İç çekip masum bir ağaç dalını kırdım. “Biliyorum.”

“Her şeye rağmen biraz ilerleme kaydettim sanırım.”

“Bunu nasıl başardın?”

“Daha önce Birinci Ordu’da görev yapmış olman ve Prens’in hayatını kurtarman hoşlarına gitti.”

“Ama o da öncelikle bizi kurtarmak için kendi hayatını tehlikeye atmıştı.”

“Bazı detayları kendime saklamış olabilirim.”

“Nikolai bunu çok sevecek. Başka şeyler var mı?”

“Onlara ringa balığından nefret ettiğini söyledim.”

“Neden?”

“Bir de üzümlü keke bayıldığından bahsettim. Zıplaya zıplaya terliklerini parçaladığın için Ana Kuya’nın sana nasıl kızdığını anlattım.”

Yüzümü ekşittim. “Onlara neden bunları anlattın?”

“Seni daha insani göstermek istedim,” dedi. “Hepsi sana baktığında Güneşin Elçisi’ni görüyor. Karanlıklar Efendisi gibi güçlü bir Grisha, bir tehdit unsuru görüyor. Seni bir kız kardeş ve bir arkadaş gibi görmelerini istiyorum. Onların Alina’yı görmesini istiyorum.”

Boğazımın düğümlendiğini hissettim. “Sen çok harika birisin!”

“Sağ ol,” dedi gülümseyerek. Sonra göz kırptı. “Ama ‘faydalı’ olmayı tercih ederim.”

Şapel bir zamanlar Os Alta’nın tepesinde duran ve ilk

Ravka Kralı'nın taht töreninin düzenlendiği söylenen manastırdan geriye kalan tek yapıydı. Saray topraklarındaki diğer yerlere kıyasla beyaz renkli duvarlarıyla ve mavi renkte tek bir kubbesiyle mütevazı bir yapıydı.

İçerisi boştu ve temizlenmeye ihtiyaç duyar vaziyetteydi. Oturaklar tozla kaplanmış, saçaklara güvercinler yuva yapmıştı. Sunağa doğru yürürken Malyen elimi tuttu, kalbim hızla attı.

Papazların odasında çok vakit harcamadık. Raflardaki az sayıdaki kitap, sararan sayfaları parçalanmış eski ilahilerle doluydu, işimize yaramıyordu. Şapelde dikkatimizi çeken tek şey sunağın arkasındaki devasa üç parçalı tabloydu. Tablodaki yüzlerden bazılarını *Istorii Sankt'ya*'dan tanıyordum; kanlı gülleriyle Lizabeta, ateşi yanmaya devam eden okların saplandığı Petyr... Bir de boynunda tasma, bileklerinde pranga ve kırılmış zincirler olan Sankt Ilya vardı.

"Hayvan figürü yok," dedi Malyen.

"Görebildiğim kadarıyla onu hiç büyüteçlerle resmetmemişler. *Istorii Sankt'ya* hariç." Bunun sebebini bilmiyordum.

Tablonun büyük kısmı iyi durumdaydı ama Ilya'nın bulunduğu kısma su değmişti. Azizlerin yüzü küflerin altında zar zor seçiliyordu; küfün ağır, nemli kokusu baş ağrıtıcıydı. Burnumu kolumla kapattım.

"Bir yerlerde sızıntı olmalı," dedi Malyen. "Buralar berbat olmuş."

Gözlerimle Ilya'nın kirle kaplanan yüz hatlarına baktım.

Bir başka çıkmaz sokağa girmiştik. Kabullenmeyi istemiyordum ama umutlarımı yüksek tutmuştum. Bir kez daha bileğimdeki boşluğu hissettim. Ateşkuşu neredeydi?

“Tüm gün burada durabiliriz ama o, konuşmaya başlamayacak,” dedi Malyen.

Şaka yaptığını biliyordum ama ona mı kendime mi olduğunu bilmediğim bir kızgınlıkla yerimde durdum.

Çıkışa gitmek için döndük, birden durdum. Karanlıklar Efendisi kapının yan tarafında loş ışığın altında, gölgede kalan bir oturakta oturuyordu.

“Ne oldu?” diye sordu Malyen, bakışlarımı takip etti.

Bekledim, hiç kıpırdamadım. *Onu gör*, diye yalvardım sessizce. *Ne olur onu gör*.

“Alina? Bir sorun mu var?”

Parmaklarımı avuçlarıma batırdım. “Hayır,” dedim. “Bir kez daha papazların odasına bakalım mı?”

“Oradan pek bir şey çıkacağını sanmıyorum.”

Gülümsemeye ve yürümeye çalıştım. “Muhtemelen haklısın. İyimser olmaya çalışıyorum.”

Yanından geçerken Karanlıklar Efendisi başını çevirip bizi izledi. Parmağını dudağına götürüp bastırdı, sonra da dua etmeyle dalga geçercesine başını önüne eğdi.

Temiz havaya çıkıp şapelin küf kokusundan uzaklaşınca kendime geldim ama başım dönüyordu. Yine aynı şey olmuştu.

Karanlıklar Efendisi’nin yüzünde yaralar yoktu. Malyen onu görmüştü. Bu da onun bir tür hayal olduğu anlamına geliyordu.

Ama bana o gece odasında dokunmuştu. Parmaklarını yanaklarımda hissetmiştim. Ne tür bir halüsinasyon bunu yapabiliyordu?

Ormana doğru ilerlerken içim titredi. Bu, Karanlıklar Efendisi'nin yeni gücünün bir parçası mıydı? Bir şekilde aklıma erişebilmenin bir yolunu bulduğu düşüncesi beni korkutuyordu ama başka ihtimaller çok daha kötüydü.

Bu dünyanın kurallarını bir bedel ödemeden çiğneyemezsin. Kolumu vücuduma yapıştırdım, deniz kırbacının pullarının tenime değdiğini hissettim. *Morozova'yı ve onun deliliklerini unut.* Belki de bunun Karanlıklar Efendisi'yle hiçbir ilgisi yoktu. Belki de aklımı kaçırıyordum.

"Malyen," diye konuşmaya başladım, tam olarak ne diyeceğimi bilmiyordum. "Üçüncü büyüteç..."

Parmağımı dudağına bastırdı, hareketi Karanlıklar Efendisi'nin hareketine öyle çok benziyordu ki neredeyse sendeleyecektim ama saniyeler sonra hışırtıları duydum. Vasily ağaçların arasından çıktı.

Prens'i Büyük Saray'ın dışında bir yerlerde görmeye alışkın değildim, bir süre hareketsizce durdum. Sonra şaşkınlığımı atlattım, başımı önüme eğip onu selamladım.

Vasily başını hafifçe sallayarak selamıma karşılık verdi, Malyen'i görmezden geldi.

"*Moi tsarevich,*" dedim.

"Alina Starkov," diye yanıtladı Prens gülümseyerek. "Umarım vaktinin birazını bana ayırırsın."

"Elbette," dedim.

“Ben yolun hemen aşağısında olacağım,” dedi Malyen, Vasily’ye şüphe dolu bir bakış attı.

Prens onun gidişini izledi. “Kaçak daha yerini tam öğrenememiş demek.”

Ona ters bir cevap vermemek için dudağımı ısırđım. “Sizin için ne yapabilirim, *moi tsarevich*?”

“Rica ederim en azından baş başayken bana Vasily de.”

Gözümü kırptım. Daha önce onunla hiç yalnız kalmamıştım, şimdi de kalmayı istemiyordum.

“Küçük Saray’da çalışmalar nasıl gidiyor?” diye sordu.

“Çok iyi, sağ olun sorduğunuz için, *moi tsarevich*.”

“Vasily.”

“Sizinle böyle gayriresmi konuşmamın uygun olduğunu sanmıyorum,” dedim çok ciddi bir tavrıla.

“Kardeşime adıyla hitap ediyorsun.”

“Kardeşinizle... çok değişik şartlarda tanıştım.”

“Onun çekici biri olduğunu biliyorum,” dedi Vasily.

“Ama aynı zamanda çok zeki ve yalancı olduğunu da bilmelisin.”

Bu kesinlikle doğru, diye düşündüm ama sadece, “O, alışılmışın dışında bir kişilik,” dedim.

Vasily gülümsedi. “Tam bir diplomat olmuştun. Çok iyi iş çıkarıyorsun. Zaman tanınırsa mütevazı atalarına rağmen soylu bir kadının zarafetine ve kendini tutma yetisine ulaşacağından şüphem yok.”

“Susmayı öğreneceksin diyorsunuz, öyle mi?”

Vasily sözlerimden memnun olmamışçasına dimdik dur-

du. Ona hakaret etmeden önce bu konuşmadan ayrılmanın bir yolunu bulmalıydım. Vasily aptal gibi görünüyordu ama o hâlâ bir prensti.

“Elbette hayır,” dedi donuk bir gülümsemeyle. “Açık-sözlülüğün ve samimiyetin etkileyici.”

“Teşekkürler,” diye mırıldandım. “Müsaadenizle, majesteleri...”

Vasily önüne geçti. “Kardeşimle ne tür bir anlaşma yaptığınızı bilmiyorum ama onun ikinci evlat olduğunu fark etmelisin. Amacı ne olursa olsun o hep öyle kalacak. Seni sadece ben kraliçe yapabilirim.”

İşte yine başlıyorduk. İç çektim. “Sadece kral, bir kadını kraliçe yapabilir,” diye hatırlattım ona.

Vasily lafımı geçiştirdi. “Babamın ömrü azalıyor. Şu an bile Ravka’yı yönetiyor sayılırım.”

Sen öyle mi sanıyorsun, diye düşündüm sinir olmuşçasına. Nikolai taht için varlığını göstermese Vasily’nin şu an Os Alta’da bile bulunmayacağını düşünüyordum ama bu kez dilimi tuttum.

“Keramzinli bir yetime nazaran çok yükseklerle çıktın ama daha da yükseklerle çıkabilirsin.”

“Böyle emellerim olmadığına sizi temin ederim, *moi tsarevich*,” dedim büyük bir dürüstlikle.

“Öyleyse ne istiyorsun, Güneşin Elçisi?”

“Şimdi mi? Şimdi öğlen yemeğimi yemek istiyorum.”

Altdudağı somurtkanca dışarı çıktı, bir anlığına babası gibi durdu. Sonra da gülümsedi.

“Sen akıllı birisin,” dedi. “Ayrıca faydalı biri olduğunu da göstereceksin. Birbirimizi daha iyi tanıyacağımız anları dört gözle bekliyorum.”

“Ben de, *moi tsarevich*,” dedim. Yalan söyledim.

Elimi aldı, nemli dudagina götürüp öptü. “Görüşmek üzere, Alina Starkov.”

Tiksintimi belli etmemek için çaba sarf ettim. O giderken elimi gizlice *keftamla* sildim.

Malyen ağaçların yanında beni bekliyordu.”

“Neymiş derdi?” diye sordu, yüzünde endişeli bir ifade vardı.

“Bildğin gibi,” diye yanıt verdi. “Bir başka prens, bir başka evlilik teklifi.”

“Ciddi olamazsın,” dedi Malyen. “Hiç vakit kaybetmiyor.”

“İttifaktan güç doğar,” dedim Nikolai’yi taklit ederek.

“Tebriklerimi sunsam mı?” diye sordu Malyen ama imalı bir şekilde konuşmadı. Belli ki Ravka tahtına aday Vasily kendinden aşırı emin bir kaptan kadar gözünü korkutmamıştı.

“Karanlıklar Efendisi’nin ıslak dudaklı saraylılarla böyle istenmedik şeyler yaşadığını düşünebiliyor musun?” diye sordum.

Malyen güldü.

“Ne oldu?”

“Sadece Karanlıklar Efendisi’nin onu ayartmaya çalışan terli bir düşes tarafından kenara kısıtıldığı gözlerimin önüne geldi.”

Kıs kıs güldüm, ardından kahkahalar attım. Nikolai ile Vasily birbirinden çok farklıydı, ikisinin aynı kanı taşıdığına inanmak zordu. Birden Nikolai'nin öpücüğünü, dudaklarının dudaklarıma sertçe değişini hatırladım. Başımı iki yana salladım.

Farklı olabilirler ama ikisinin de amacı aynı, diye düşündüm saraya doğru dönerken.

Güneşin sıcaklığı arttı, Os Alta'yı bunaltıcı rüzgârlar ele geçirdi. İnsan sadece göl kenarında ya da Küçük Saray'ın yan tarafındaki koruluğun gölgesindeki *banyan*ın serin sularında serinliyordu. Ravka saraylılarının Grishalara karşı düşmanlık beslemesi, Büyük Saray'a serin esintiler getirmesi ve süslü püslü odaları serinletecek devasa buz kütleleri oluşturması için Dalgaların ve Rüzgârların Hâkimleri'ni emirlerine vermemi istemelerine engel olmuyordu. Grisha yeteneği böyle kullanılmamalıydı ama Kral ve Kraliçe'yi mutlu etmek istiyordum, ayrıca David'in gizemli ve aynalı çanaklarına yardımcı olması için onları ellerindeki birkaç değerli Fabrikatör'den mahrum bırakmıştım.

Her sabah Grisha konseyine katılıyordum; istihbarat raporlarının, birlik hareketlerinin ve kuzey ile güney sınırlarından duyduklarımızın tartışıldığı toplantılar bazen birkaç dakika, bazense saatlerce sürüyordu.

Nikolai hâlâ Karanlıklar Efendisi gölgeler ordusunu tüm gücüyle toplamadan önce saldırıya geçebileceğimizi umu-

yordu ama şimdiye dek Ravka'mn casuslar ve muhbirler ordusu düşmanın yerini belirleyebilmiş değildi. Tek avantajımız Karanlık Efendisi'nin *nichevo* 'ya'yı doğrudan üzerimize gönderemeyeceğiydi. Yaratıklarına yakın durmak zorundaydı, bu da başkente onlarla birlikte gireceği anlamına geliyordu. Asıl soru Ravka'ya Fjerda'dan mı yoksa Shu Han'dan mı gireceğiydi.

Grisha konseyinin önünde, savaş odasında dururken Nikolai duvar boyunca uzanan devasa haritalardan birini gösterdi. "Bu alanın birçoğunu son taarruzda ele geçirdik," dedi, Ravka'nın Fjerda'yla paylaştığı kuzey sınırını işaret etti. "Orada büyük bir orman var, göller donmadığında oradan geçmek imkânsıza yakın. Ayrıca tüm erişim noktalarındaki yollar da kuşatma altında."

"Orada konuşlanan Grisha var mı hiç?" diye sordu Zo-ya.

"Hayır," dedi Nikolai. "Ama Ulensk'in dışında birçok izci var. Oradan gelirlerse haberimiz olur."

"Petrazoi'yle de uğraşması gerekecektir," dedi Paja. "İster içinden geçsinler, ister etrafından dolansınlar bu bize zaman kazandıracaktır." Son birkaç haftadır kendi başına konseye gelmeye başlamıştı. David sessiz ve gergin dursa da atölyeden uzaklaştığına memnun gibi duruyordu.

"Beni daha çok buzullar endişelendiriyor," dedi Nikolai, elini Tsibeya'nın üzerindeki sınır boyunca gezdirdi. "Orada güçlü birlikler var ama alan tamamen korunamayacak kadar geniş."

Bunu onaylarcasına başımı salladım. Malyen'le birlikte bir zamanlar o topraklardan birlikte geçmiştik, oraların ne kadar geniş olduğunu hatırlıyordum. Odaya göz attım, bu kez Kerchli nişancılar ve Ravkalı diplomatlarla ava çıktığını bil-meme rağmen onu aradım.

“Peki ya güneyden gelirse?” diye sordu Zoya.

Nikolai, Fedyor'a işaret verdi. Feydor ayağa kalkıp Grishalara güney kıyısındaki zayıf yerleri anlattı. Daha önce Sikursk'ta görev yaptığı için o bölgeyi iyi biliyordu.

“Sikurzoi'deki dağlar boyunca devriye gezmek imkân-sıza yakın,” dedi ciddiyetle. “Shu yağmacıları yıllardır bunun ekmeğini yiyor. Oradan içeri girmek Karanlıklar Efendisi'ni çok zorlamaz.”

“Ardından da doğrudan Os Alta'ya gelir,” dedi Sergei.

“Poliznaya'daki karargâhı geçer,” diye ekledi Nikolai. “Bu bizim işimize yarayabilir. Her ne şekilde olursa olsun üzerimize geldiğinde hazır olacağız.”

“Hazır mı olacağız?” diye söylendi Pavel. “Yok edilemez canavarlardan oluşan bir orduya karşı mı?”

“Yok edilebiliyorlar,” dedi Nikolai, başıyla beni göster-di. “Karanlıklar Efendisi de öyle. Bunu biliyorum çünkü onu vurdum.”

Zoya'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. “Onu *vurdun* mu?”

“Evet,” dedi. “Ne yazık ki, çok iyi bir iş çıkaramadım ama çalışarak kendimi geliştirebileceğimden eminim.” Söz-lerine devam etmeden önce yüzleri endişeli Grishaların her birine baktı. “Karanlıklar Efendisi güçlü ama biz de güçlü-

yüz. Daha önce işbirliğiyle çalışan Birinci ve İkinci Ordu'yla da kullanacağımız türden silahlarla da karşılaşmadı. Onun karşısına çıkacağız. Üzerine gideceğiz.”

Gölgeler ordusu, Küçük Saray'a odaklanınca Karanlık-lar Efendisi saldırıya açık olacaktı. Ağır silahlarla donatılmış askerler ve Grishalar üç kilometrelik aralıklarla başkent'in civarına konuşlanacaktı. Savaş başlayınca Karanlıklar Efendisi'ni saracak, Nikolai'nin ürettiği ateşli silahları kullanacaklardı.

Bu da Karanlıklar Efendisi'nin hep korktuğu şeydi. Bir kez daha Ravka sınırlarının ötesinde üretilen yeni silahları tarif edişini, uzun zaman önce eski bir ahırın çatısı altında bana söylediklerini hatırladım. *Grisha gücünün çağı sona ermek üzere.*

Paja boğazını temizledi. “Karanlıklar Efendisi'ni öldürdüğümüzde gölgeler ordusuna ne olacağını bilen var mı?”

Ona sarılmayı istiyordum. Karanlıklar Efendisi'nin hayatını sona erdirince nichevo'ya'ya ne olacağını bilmiyordum. Yok olup gidebilir ya da çılgına dönebilirlerdi ama Paja, Karanlıklar Efendisi'ni öldürdüğümüzde demişti. Bu, korkutucu, varsayıma dayalı bir düşünceydi, yine de bizlere umut aşılıyordu.

Gücümüzün çoğunu Os Alta'nın savunmasını güçlendirmeye ayırdık. Şehrin düşman görüldüğünde saraya haber vermesi için kurulmuş tarihi bir uyarı sistemi vardı. Nikolai, babasının izniyle şehrin surlarına ve saray duvarlarına *Sinekkuşu*'ndakine benzer ağır silahlar kurmuştu. Grishaların söy-

lenip durmasına rağmen onlardan birkaç tane de Küçük Saray'ın çatısına yerleştirdim. Onlar *nichevo* 'ya'yı durduramayacak olsa da onları yavaşlatacaktı.

Günler geçtikçe diğer Grishalar, Fabrikatörlerin değerini daha iyi anlar oldu. Ateşin Hâkimleri'nin, Materialki'nin yardımlarıyla gölgeler ordusunun askerlerini püskürtecek ya da oyalayacak kadar güçlü bir ışık yaratacak *grenatki* üretmeye çalışıyorlardı. Amaç etraftaki herkesi ve her şeyi yok edecek barutları kullanmadan bunu halletmekti. Bir gün Küçük Saray'ı yerle bir edeceklerinden ve Karanlıklar Efendisi'ne hiç iş bırakmayacaklarından korkuyordum. Birkaç kez Grishaları yemek salonunda elbiselerinin kolu yanık, kaşlarından biri yok olmuş halde görmüştüm. Tehlikeli denemeleri, acil durum anında onlara yardımcı olacak Dalgaların Hâkimleri'yle birlikte göl kenarında yapmalarını istemiştım.

Bu proje Nikolai'nin ilgisini çekmişti, o da tasarıma katılmaya karar vermişti. Fabrikatörler onu görmezden gelmiş, onu işe dahil ediyormuş gibi davranmaya çalışmıştı ama kısa süre içinde Nikolai'nin konuşup durmayı seven, canı sıkılmış bir prensten öte olduğunu öğrenmişlerdi. Nikolai hem David'in fikirlerini anlıyor hem de kaçak Grishalarla birlikte çalıştığı için kolayca Yüce Bilimler'in dilinde konuşuyordu. Çok geçmeden Fabrikatörler onun rütbesini ve *otkazat*'sya statüsünü unutmuş, Nikolai'yi sık sık Materialki atölyelerinde ağırlamışlardı.

Beni en çok Corporalkilerin Fabrikatörlerle birlikte Grisha çeliğini, insan kemiğini kaplama amacıyla kırmızı

renkli kapıların ardında yaptıkları deneyler rahatsız ediyordu. Amaçları askerlerin nichevo'ya saldırısına dayanmasını sağlamaktı. Ama süreç çok acı vericiydi, sık sık deneğin vücudu metali reddediyordu. Şifacılar ellerinden geleni yapıyordu ama Birinci Ordu'dan gelen gönüllü askerlerin sesi bazen Küçük Saray'ın koridorlarında yankılanıyordu.

Öğlen vakitleri Büyük Saray'da düzenlenen bitmek bilmez toplantılarla geçiyordu. Güneşin Elçisi'nin gücü Ravka'nın diğer ülkelerle ittifak kurma çabalarını destekleyen değerli bir etkendi, ben de sık sık gücümü ve gerçekten hayatta olduğunu göstermek için diplomatik buluşmalara çağırılıyordum. Kraliçe'nin düzenlediği çay partileri ve akşam yemeklerine törenle gidip gösteri yapıyordum. Nikolai sık sık bana iltifatlarda bulunuyor, hiç utanmadan benimle flört ediyor, etrafımda dört dönüyordu.

Ama hiçbir şey Kral'ın danışmanlarıyla ve komutanlarla birlikte geçen "strateji toplantıları" kadar sıkıcı değildi. Kral toplantılara nadiren katılıyordu. Günlerini hizmetçi kızlarla oynamakla ve miskin bir kedi gibi güneşte uyumakla geçirmeyi tercih ediyordu. Onun yokluğunda danışmanları durmadan konuşuyordu. Karanlıklar Efendisi'yle barışma ihtimalini de ona karşı savaş açma ihtimalini de düşünüyorlardı. Shularla birlik olmaya karar veriyor, ardından Fjerdalıların daha iyi bir seçenek olacağı sonucuna varıyorlardı. Mermi sayısından askerlerin kahvaltıda ne yiyeceğine kadar bütçenin her bir kalemını hesaplıyorlardı. Ancak sonuç olarak hiçbir şey yapılmıyor, hiçbir karar verilmiyordu.

Vasily, Nikolai ile benim toplantılara katıldığımızı duyunca senelerdir Lantsov tahtının vârisi olarak üstlenmesi gereken görevlerini hatırlamıştı, artık o da kendini gösteriyordu. Nikolai'nin ağabeyini hevesle karşılaması için bence şaşırtıcıydı.

“Ne kadar iyi oldu geldiğin,” dedi. “Umarım bunların dilinden anlıyorsundur.” Masanın karşısına üst üstü kule gibi duran evrakları sürdü.

“Bu nedir?” diye sordu Vasily.

“Chernitsyn'in dışındaki su kemerinin onarımı için teklifler.”

“Bunların hepsi bir su kemeri için mi?”

“Endişelenme,” dedi Nikolai. “Geri kalanını odana göndertirim.”

“Dahası da mı var. Bakanlardan birisi bunlara baksa...”

“Babamız, Ravka'nın yönetimini başkalarına bırakınca neler oldu gördün. Uyanık olmalıyız.”

Vasily pis bir bezi eline alırcasına en üstteki evrakı kaldırdı. Kahkahalar atmamak için kendimi zor tuttum.

Nikolai o gün öğleden sonra bana, “Vasily ülkemizi babam gibi yöneteceğini sanıyor,” dedi. “Ziyafetler verip ara sıra konuşmalar yapmanın yeterli olduğunu düşünüyor. Karanlıklar Efendisi ya da Apparat gibi dizginleri eline alacak biri olmadan hükümdarlık yapmak nasıl bir şeydir onu anlamasını sağlayacağım.”

Bu gayet iyi bir plana benziyordu ama daha kısa bir süre önce içimden iki Prens'e de sövüyordum. Vasily'nin varlığı

toplantıların iki katı daha uzun sürmesine sebep oluyordu. Dimdik duruyor, üstünü başını düzeltiyor, her konuda fikrini belirtiyor; vatanseverlik, strateji ve diplomasi hakkında uzun uzun konuşuyordu.

“Daha önce bu kadar konuşup da söylediklerinin hiçbir anlam taşımadığı biriyle karşılaşmamıştım,” dedim, Nikolai beni usandırıcı bir toplantının ardından Küçük Saray’a götürürken. “Yapabileceğin bir şey olmalı.”

“Ne gibi?”

“Yarış kazanan atlarından birinin ona çifte atmasını sağlamak gibi.”

“Eminim onların da canı bunu istiyordur,” dedi Nikolai. “Vasily tembeldir, kibirlidir ve kestirme yolları sever ama bir ülkeyi yönetmenin kolay bir yolu yok. İnan bana, kısa süre sonra kendiliğinden sıkılacaktır.”

“Olabilir,” dedim. “Ama büyük ihtimalle ondan önce ben sıkıntıdan ölürüm.”

Nikolai güldü. “Bir dahaki toplantıya içki matarasıyla gel. Fikrini her değiştirişinde bir yudum al.”

Homurdandım. “Saati dolmadan sızıp yere yığılırım.”

Nikolai’nin yardımıyla Poliznaya’dan silah uzmanlarını Grishalara modern silahları tanıtmaları ve onlara ateşli silah kullanma eğitimi vermeleri için getirdim. Çalışmalar gergin bir şekilde başlamış olsa da Grishalar artık daha rahat silah kullanıyordu. Ayrıca Birinci ve İkinci Ordu’da görev yapan-

ların bazılarının arkadaş olacağını umuyorduk. Karanlıklar Efendisi'ni Os Alta'ya yaklaştığında yok etmek için bir araya getirilen Grisha ve askerlerin oluşturduğu birlikler hızlı gelişme kaydediyordu. Eğitimlerden şakalar yaparak ve samimi arkadaşlıklar edinerek dönüyorlardı. Hatta birbirlerine *nolniki* yani “sıfırlar” diyorlardı; çünkü artık Birinci ve İkinci Ordu'lar arasında sert bir ayrım yoktu.

Botkin'in tüm bu değişikliklere nasıl tepki vereceği hakkında endişelerim vardı ama Botkin öldürme konusunda yetenekliydi. Metodu ne olursa olsun Tolya ve Tamar'la silah kullanma fırsatını yakaladıkça mutlu oluyordu.

Shular, Grishalarını öldürmek gibi kötü bir alışkanlık edindiği için çok az sayıda Shulu Grisha, İkinci Ordu'nun rütbelileri arasına girebilmişti. Botkin anadilinde konuşmayı seviyordu, ayrıca ikizlerin vahşi tavırları da hoşuna gidiyordu. Tolya ve Tamar, Küçük Saray'da yetiştirilen Corporalkiler gibi sadece Grisha yeteneklerine güvenmiyorlardı. Aksine cellatlık onların etkileyici cephanesindeki silahlardan biriydi.

“Tehlikeli oğlan. Tehlikeli kız,” dedi Botkin, bir sabah Elçilerden oluşan gergin bir grup sıralarını beklerken ve ikizler bir grup Corporalki'yle yaptıkları antrenmanı izlerken. Marie ve Sergei de oradaydı, Nadia her zamanki gibi onların peşlerinde dolaşıyordu.

“Kıss oğlan gibi,” diye yakındı Sergei. Tamar dudağını patlatmıştı, Sergei konuşmakta güçlük çekiyordu. “Kocası olacak adama üsüldüm.”

“Evlenmeyecek ki,” dedi Botkin, Tamar talihsiz bir Ate-

şin Hâkimi'ni yere fırlatırken.

“Neden?” diye sordum şaşkınlıkla.

“O da kardeşi de evlenmeyecek,” dedi paralı asker. “Onlar Botkin gibi. Savaşmak, çarpışmak için doğdu.”

Üç Corporalki kendini Tolya'ya doğru fırlattı. Saniyeler içinde hepsi yerde inildiler oldu.

Tolya'nın kütüphanede söylediklerini, Karanlık Efen-disi'ne hizmet etmek için doğmadığına dair sözlerini hatırladım. Birçok Shu gibi o da paralı askerlik yolunu seçmiş ve dünyayı dolaşmıştı ama sonuç olarak Küçük Saray'a gelmişti. Acaba o ve kardeşi ne kadar süre burada kalacaktı?

“Onu sevdim,” dedi Nadia, hayranlıkla Tamar'a bakarken. “Kız korkusuz.”

Botkin kahkaha attı. “*Korkusuzluğun eşanlamlısı aptallıktır.*”

“Yerinde olsam onun yüzüne karşı bunu söylemezdim,” diye söylendi Sergei, Marie nemli bir bezle dudağındaki kanı silerken.

Gülümsemeye başladığımı fark ettiğimde yüzümü çevirdim. Üçünün beni Küçük Saray'da nasıl karşıladıklarını unutmamıştım. Onlar bana fahişe diyenlerden ya da beni dışarı atmak isteyenlerden değillerdi ama beni savunmak için de konuşmamışlar, arkadaşça görünmeye bile çalışmamışlardı. Ayrıca onların yanında nasıl davranacağımı bilmiyordum. Birbirimize pek yakın sayılmazdık, şimdi ise statü farkımız aşılabilir bir hendek gibi olmuştu.

Genya bunu umursamazdı, diye düşündüm aniden. Gen-

ya beni iyi tanıyordu. Benimle güler, bana sırlarını anlatırdı, hem hiçbir parlak *kefta* ya da şaaşalı unvan onun bana aklından geçenleri söylemesine ve dedikoduları anlatmak için koluma girmesine engel olmazdı. Söylediği yalanlara rağmen onu özlüyordum.

Düşüncelerime cevap alırcasına birinin koluma dokunduğunu hissettim, titrek bir ses, “*Moi soverenyi?*” dedi.

Nadia gerginlikten yerinde duramıyordu. “Sizinle...”
“Ne oldu?”

Ahırların gölgede kalan tarafına baktı, Etherealki mavisini giymiş olan, daha önce hiç görmediğim genç bir erkeği gösterdi. Af duyurusu yapıldıktan sonra birkaç Grisha aramıza katılmıştı ama bu oğlan dışarıda çarpışmamış kadar küçük görünüyordu. Ürkekçe yanımıza yaklaşmış *keftasıyla* oynadı.

“Bu, Adrik,” dedi Nadia, kolunu oğlanın omzuna attı. “Kardeşim.” Birbirilerini andırıyorlardı ama bunu anlamak için ikisine de dikkatlice bakmak gerekiyordu. “Okulu boşaltmayı düşündüğünü duyduk.”

“Doğru duymuşsunuz.” Öğrencileri yeterli sayıda odası bulunduğunu, savaştan yeterince uzak olduğunu bildiğim tek yere, Keramzin’e gönderiyordum. Botkin de onlarla gidecekti. Onun gibi becerikli bir askeri kaybetmek hoşuma gitmiyordu ama bu sayede genç Grishalar ondan bir şeyler öğrenmeye devam edecekti, Botkin de onlara göz kulak olacaktı. Baghra beni görmek istemediği için ona da bir hizmetçiyle aynı teklifi ilettim. Bana cevap vermedi. Tüm çabalarıma ve beni umursamayışına aldırmamama rağmen sürekli

beni reddetmesi canımı yakıyordu.

“Sen bir öğrenci misin?” diye sordum Adrik’e, Baghra’yla ilgili düşünceleri aklımdan attım. Evet dercesine başını salladı.

“Adrik... bizimle birlikte...”

“Sizinle kalmak istiyorum,” dedi hevesle.

Kaşlarımı havaya kaldırdım. “Kaç yaşındasın sen?”

“Savaşacak yaştayım.”

“Bu sene mezun olacaktı,” diyerek araya girdi Nadia.

Kaşlarımı çattım. Benden sadece birkaç yaş küçüktü ama dirsek kemikleri görünecek kadar zayıf, saçları dağınık bir çocuktü.

“Diğerleriyle Keramzin’e git,” dedim. “İstersen bir sene sonra bize katılırsın.” *Tabii biz hâlâ burada olursak.*

“Ben iyiyim,” dedim. “Rüzgârın Hâkimi’yim ve büyütecim olmadan bile Nadia kadar güçlüyüm.”

“Bu çok tehlikeli...”

“Burası benim evim. Buradan ayrılmayacağım.”

“Adrik!” diye kızdı Nadia.

“Sorun değil,” dedim. Adrik fevri biriydi. Ellerini yumruk yapmıştı. Nadia’ya baktım. “Onun kalmasını istediğinden emin misin?”

“Ben...” diye konuşmaya başladı Adrik.

“Ablanla konuşuyorum. Karanlıklar Efendisi’nin ordusunun eline düşersen ardından yas tutacak kişi o.” Bu sözlerimin ardından Nadia’nın yüzü soldu ama Adrik gözünü bile kırpmadı. Cesur yürekli olduğunu kabul etmeliydim. Nadia endişeliydi, bir bana bir Adrik’e baktı.

“Onu üzmemek için böyle davranıyorsan onu toprağa vermenin nasıl bir şey olacağını düşün,” dedim. Sert konuştuğumu biliyordum ama ikisinin de ne istediklerini anlamasını sağlamaya çalışıyordum.

Nadia tereddüt edip ardından omuzlarını dikleştirdi. “Savaşmasına müsaade et,” dedi. “Ben kalmasından yanayım. Onu göndersek bile birkaç hafta sonra sarayın kapılarına gelir.”

İç çektim, ardından gözlerimi gülümsemeye başlayan Adrik’e çevirdim. “Diğer öğrencilere tek bir söz söyleme,” dedim. “Akıllarının karışmasını istemiyorum.” Nadia’yı parmağım ile işaret ettim. “O senin sorumluluğunda.”

“Sağ olun, *moi souvereny*,” dedi Adrik, önümde öyle bir eğildi ki yere yuvarlanacağını düşündüm.

Kararımdan pişmanlık duymaya başlamıştım. “Onu sırtına geri götür.”

Göle doğru giden tepeyi tırmanışlarını izledim, ardından hareketlenip küçük talim odalarından birine doğru yürüdüm, Malyen’i Pavel’le çalışırken gördüm. Malyen son zamanlarda Küçük Saray’a daha az uğrar olmuştu. Balakirev’den döner dönmez avlara, ev partilerine, iskambil oyunlarına davetler gelmeye başlamıştı. Her soylu ve her subay bir sonraki organizasyonda Malyen’i görmek istiyor gibiydi.

Bazen akşama kadar gidiyor, bazense birkaç gün geri dönmüyordu. Bu da bana kendimi Keramzin’de onun gidişini izleyip her gün mutfağın penceresinde dönüşünü izler gibi hissettiriyordu. Ama dürüst olmak gerekirse onun gittiği günler yanımda olduğu günlere nazaran daha kolay geçi-

yordu. Küçük Saray'da olduğunda onunla daha fazla vakit geçiremediğim için kendimi suçlu hissediyor, Grishaların onu görmezden gelmesinden veya ona bir hizmetçi gibi tepeden bakmasından nefret ediyordum. Her ne kadar onu çok özlesem de onu gitmeye teşvik ediyordum.

Böyle daha iyi, dedim kendi kendime. Bana yardım etmek için askerden kaçmadan önce Malyen parlak bir geleceği olan, etrafı arkadaşları ve hayranlarıyla çevrili bir izciydi. Kapıların önünde nöbet tutmak, odaların kenarında kendini belli etmeden beklemek ve ben bir toplantıdan diğerine giderken benim sadık gölgem olmak ona haksızlık anlamına geliyordu.

"Tüm gün onu izleyebilirim," dedi arkamdan bir ses. Kaskatı kesildim. Zoya arkamda duruyordu. Sıcak havada bile hiç terlemiyor gibiydi.

"Onun Keramzin'in kokusunu taşıdığını düşünmüyor musun?" diye sordum, bir zamanlar bana söylenen sert sözleri hatırlarken.

"Alt sınıfların sert bir çekiciliği var. Onunla aranızdaki-ler bittiğinde bana haber verirsin, öyle değil mi?"

"Efendim?"

"Ah, yanlış mı anladım acaba? Birbirinize çok... yakın görünüyordunuz. Ama eminim senin gözün şu günlerde artık yükseklerdedir."

Dönüp ona baktım. "Burada ne arıyorsun, Zoya?"

"Eğitime geldim."

"Neyi kastettiğimi biliyorsun. Küçük Saray'da ne arıyorsun?"

“Ben İkinci Ordu’nun askerlerinden biriyim. Buraya aitim.”

Kollarımı göğsümün önünde kenetledim. Zoya’yla her şeyi açıklığa kavuşturmanın vakti gelmişti. “Beni sevmiyorsun ve bunu da her fırsatta dile getirdin. Şimdi neden benimle birliktesin?”

“Başka ne seçeneğim var ki?”

“Karanlıklar Efendisi’nin seni seve seve yanına alacağından eminim.”

“Bana gitmemi mi emrediyorsun?”

Her zamanki kendini beğenmiş ses tonuyla konuşuyordu ama korktuğunu sezebiliyordum. Bu da bana suçlulukla dolu tuhaf bir heyecan veriyordu.

“Burada kalmak için neden bu kadar kararlı olduğunu anlamaya çalışıyorum.”

“Çünkü karanlıkta yaşamak istemiyorum,” dedi. “Çünkü sen elimizdeki en iyi seçeneksin.”

Başımı iki yana salladım. “Bu kadar kolay olamaz.”

Yüzü kızardı. “Yalvarmam mı gerekiyor?”

Yalvarır mıydı? Bunu pek de önemsemediğimi fark ettim. “Sen ne istediğini bilen, hırslı birisin. Karanlıklar Efendisi’nin dikkatini çekmek için elinden geleni yapıyordun. Ne değişti?”

“Ne mi değişti?” diye sordu boğuk bir sesle. Dudaklarını birbirine bastırdı, ellerini yumruk haline getirdi. “Novokribirsk’te yaşayan bir teyzem bir de yeğenim vardı. Karanlıklar Efendisi bana yapacaklarını anlatabilirdi. Keşke onları

uyarabilseydim...” Sesi düştü ve onu bu halde izlemenin verdiği zevkten dolayı utanç duydum.

Baghra’nın sesi kulaklarımda çınladı. *Gücü iyi idare ediyorsun. Gücün arttıkça ona duyduğun açlık da artacak.* Peki, Zoya’ya inanıyor muydum? Gözlerindeki acı gerçek miydi yoksa rol mü yapıyordu? Gözyaşlarını bastırıp bana baktı. “Seni hâlâ sevmiyorum, Starkov. Sevmeyeceğim de. Ama sen Güneşin Elçisi’sin. Ravka’yı sen özgürlüğüne kavuşturacaksan ben de senin yanında olurum.”

Onu izledim, yanaklarındaki iki al noktaya, dudaklarının titreyişine baktım.

“Ee, beni gönderiyor musun?” dedi ve bunu sormanın ona neye mal olduğunu gördüm.

Bir süre sessizce durdum. “Kalabilirsin,” dedim. “Şimdilik.”

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Malyen. Antrenmanı bıraktığımı bile fark etmemiştik.

Zoya’nın yüzündeki belirsizlik dolu ifade anında kayboldu. Zoya hoş bir şekilde Malyen’e gülümsedi. “Ok ve yay konusunda usta olduğunu işittim. Bana da bir ders verebilirsin diye düşündüm.”

Malyen önce Zoya’ya sonra bana baktı. “Belki daha sonra.”

“O anı dört gözle bekliyor olacağım,” dedi ve ipek elbisesinin hoş sesiyle yürüyüp gitti.

“Bu da neyin nesiydi?” diye sordu Malyen, birlikte Kükük Saray’a doğru giden tepeyi çıkarken.

“Ona güvenmiyorum.”

Malyen uzunca bir süre hiçbir şey söylemedi. “Alina,” diye sözlerine başladı huzursuzca, “Kribirsk’te olanlar...”

Hemen lafını kestim. Grisha kampında Zoya’yla ne yaşadıklarını bilmek istemiyordum. Hem asıl sorun bu da değildi. “O, Karanlıklar Efendisi’nin gözdelelerinden biriydi, benden de hep nefret ediyordu.”

“Seni kıskanıyordu.”

“İki kaburgamı kırdı.”

“Ne yaptı?”

“Kısmen kazara oldu.” Gücümü kullanmayı öğrenmeden önce başarısızlıkla geçen bitmek bilmez yalnız günlerde neler yaşadığımı Malyen’e hiç söylememiştim. “Kimin tarafında olduğundan emin olamıyorum.” Boynumu, kaslarımın gerildiği yeri ovdum. “Hiç kimseden emin olamıyorum. Ne Grishalardan ne de hizmetçilerden. İçlerinden herhangi biri Karanlıklar Efendisi için çalışıyor olabilir.”

Malyen etrafa bakındı. İlk kez hiç kimse bizi izlemiyordu. Malyen elimi tuttu. “Gritzkiler iki gün sonra fal partisi düzenleyecek. Benimle gel.”

“Gritzkiler mi?”

“Yeni zenginlerden Stepan Gritzki’nin oğlu,” dedi Malyen, burnu havada bir soyluyu çok iyi bir şekilde taklit ederek. “Ailesinin kanalın yanında bir sarayı var.”

“Gelemem,” dedim toplantıları, David’in aynalı çanaklarını ve okulun boşaltılmasını düşünerek. Günler veya haftalar içinde savaşta olabileceğimiz bir zamanda bir partiye ka-

tılmak bana yanlış geliyordu.

“Gelebilirsin,” dedi Malyen. “Sadece bir-iki saatliğine.”

Malyen’le Küçük Saray’ın baskısından uzakta biraz vakit geçirebilme düşüncesi cezbediciydi.

Benim tereddüt ettiğimi sezmiş olmalıydı. “Seni göstericilerden biri olarak giydiririz,” dedi. “Hiç kimse Güneşin Elçisi’nin orada olduğunu bilmez.”

Günün işleri bittikten sonra akşam vakti düzenlenecek bir parti. Kütüphanede bir günlüğüne araştırma yapamayacaktım. Bunun kime ne zararı olabilirdi ki?

“Pekâlâ,” dedim. “Gidelim.”

Yüzünde beni nefessiz bırakan bir gülümseme belirdi. Böyle bir gülümsemenin benim için olduğu fikrine alışıp alışamayacağımı bilmiyordum.

“Tolya ile Tamar bundan hoşlanmayacak,” diye uyardı beni.

“Onlar benim muhafızlarım. Emirlerimi dinleyecekler.”

Malyen dimdik hazır olda duup bana gösterişli bir tavırla reverans yaptı. “*Da, moi sovereny,*” dedi tok bir sesle. “Bizler hizmet etmek için varız.

Gözlerimi devirdim ama Materialkilerin atölyesine doğru giderken kendimi haftalardır olmadığı kadar hafif hissettim.

Gritzkilerin malikânesi köprüye ve köprünün karşı tarafındaki hareketliliğe yakınlığından dolayı şehrin beğenilmeyen kanal bölgesindeydi. Bir tarafında savaş anıtı, diğer tarafında Sankta Lizabeta Manastırı'nın bahçesi vardı.

Malyen akşam için bir at arabası ödünç almıştı, somurtkan Tamar'la birlikte dar at arabasına yerleşmiştik. O ve Tolya parti hakkında yüksek sesle uzun uzun konuşmuştu ama yerimden hiç kılmıdamayacağımı onlara açık açık söylemiştim. Ayrıca sessizliklerini korumaları için onlara yemin ettirmiştim; küçük kaçamağımın haberinin sarayın kapılarını aşır Nikolai'ye ulaşmasını istemiyordum.

Hepimiz Suli falcılar gibi parlak turuncu pelerinler giymiş, yüzümüze çakallara benzeyecek şekilde oyulmuş cilalı kırmızı maskeler takmıştık. Tolya bizimle gelmemişti. Baştan aşağı farklı bir kılığa girse bile cüssesi büyük dikkat çekecekti.

Malyen elimi sıktı, o an tuhaf bir heyecana kapıldım. Pelerinim beni terletiyordu, yüzüm çoktan maskeden dolayı kaşınmaya başlamıştı ama bunları önemsemiyordum. Kendimi Keramzin'de ev işlerinden kaçır gizlice çayırırlara kaçır

cakmış gibi hissediyordum. O zamanlar serin çimlerde uzanır, böceklerin sesini dinler, bulutların dağılışını izlerdik. Öyle huzurlu anlar artık bana çok ama çok uzak geliyordu.

Saraya giden sokak at arabalarıyla doluydu. Hizmetçilerin girişindeki göstericilerin arasına karışabilmek için manastırın yanındaki caddeye döndük.

At arabasından inerken Tamar dikkatlice pelerinini düzeltti. O ve Malyen gizlice tabanca taşıyorlardı. O turuncu ipek pelerinin altında Tamar'ın baldırlarına bağlı çifte baltasını taşıdığını biliyordum.

“Ya birisi gerçekten falına bakmamızı isterse?” diye sordum, maskemin ipini gerip kapüşonumu başıma çekerken.

“Onlara bilindik laflar söylersin,” dedi Malyen. “Güzel bir kadın, beklenmedik bir mülk, sekiz numaradan uzak dur.”

Hizmetçilerin girişi buharla kaplı mutfağa, oradan da evin arka odalarına açılıyordu ama biz içeri girer girmez Gritzkilerin uşaklarından biri kolumu tuttu.

“Siz nereye gittiğinizi sanıyorsunuz?” diye sordu adam, beni sarsarken. Tamar'ın elinin beline doğru gittiğini gördüm.

“Üçünüzün çoktan salonda olması gerekiyordu.” Bizi evin ana odalarının bulunduğu tarafa doğru itti. “Tek bir konukla fazla vakit geçirmeyin. Sakın sizi içki içerken yakalayamayım!”

Evet dercesine başımı salladım ve güm güm atan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım. Birlikte balo salonuna doğru gittik. Ev sahibi masraftan hiç kaçınmamıştı. Malikâne bir Suli kampına benzeyecek şekilde ustaca dekore edilmişti. Tavan dan yıldız şeklinde bin tane gaz lambası sarkıyordu. İpeklerle

kaplı yük arabaları odanın köşelerine yerleştirilmişti ve renkli ışıklarla parlayan sahte kamp ateşleri kurulmuştu. Teras kapıları ardına kadar açılmıştı, akşam havası kemanların ve parmak zillerinin ritmik sesiyle bütünleşmişti.

Gerçek Suli falcılarını kalabalığın arasında gördüm, maskelerimizle ne kadar tuhaf bir görüntü oluşturduğumuzu fark ettim ama misafirler bu durumu fark etmemiş gibiydi. Birçoğu çoktan kafayı bulmuş, kahkahalar atıyor, bağırıyor ve yukarıdaki ipek bezlerden sarkan akrobatları izliyorlardı. Bazıları sandalyelerine oturmuş, altından fincandaki kahve fallarını dinliyorlardı. Diğerleri de terasa konulmuş uzun masaya geçmiş, incirlerden ve kâselerdeki ayıklanmış narlardan yiyor, müziğe alkışlarla eşlik ediyordu.

Malyen bana küçük bir bardak *kvas* getirdi, terasın gölgede kalan köşesindeki banka oturduk, Tamar da biraz uzakta durup etrafı gözledi. Başımı Malyen'in omzuna yasladım, onun yanında oturmuş, müziği dinlediğim için mutluydum. Havada yeni açmış çiçeklerin ve limon ağaçlarının kokusu vardı. Derin bir nefes aldım, son birkaç haftadır hissettiğim yorgunluğun ve korkunun biraz azaldığını hissettim. Ayağımı ayak-kabılarımdan çıkarıp parmaklarımı serin çakıltaşlarına koydum.

Malyen yüzünü daha iyi saklayabilmek için kapüşonunu düzeltti, maskesinin ucunu kaldırdı ve ardından ileri uzanıp benim de maskemi kaldırdı. Öne eğildi. Maskelerimiz birbirine çarptı.

Gülmeye başladım.

"Bir dahaki sefere daha farklı kostümler seçelim," diye söylendi Malyen.

“Büyük şapkalar olabilir.”

“Belki de başımıza birer sepet geçiririz.”

İki kız salınarak yanımıza geldi. Tamar anında harekete geçti. Maskelerimizi geri taktık.

“Bize falımızı anlat!” dedi uzun boylu kız.

Tamar başını iki yana salladı, Malyen küçük masaların birini işaret etti.

Kız sevinç dolu sesler çıkarıp fincanını bana uzattı. Sulliler fincanın dibindeki telve izlerini okuyarak fala bakıyordu.

Malyen’e dirseğimi geçirdim. Şimdi ne yapacaktık?

Malyen ayağa kalkarak masaya doğru yürüdü.

“Hımmm,” dedi, kızın uzattığı fincanın dibine bakarken.

“Hımmm.”

Kız kolunu tuttu. “Ne gördün?”

Malyen eliyle beni yanına çağırdı. Dişimi sıktım ve eğilip fincana baktım.

“Kötü bir şey mi?” dedi kız.

“Bu... bu iyiye işaret,” dedi Malyen duyduğum en belirsiz Suli aksanıyla.

Kızın içi rahatladı.

“Yakışıklı bir yabancıyla tanışacaksın.”

Kızlar kıkır kıkır gülerek avuçlarını bileştirdi. Dayanamadım.

“Çok kötü huylu bir adam olacak,” diyerek araya girdim. Aksamın Malyen’inkinden de kötüydü. Gerçek bir Suli beni duysa muhtemelen gözümü morartırdı. “O adamdan kaçmalısın.”

“Tüh,” dedi kızlar hayal kırıklığıyla.

“Çirkin bir adamla evlenmelisin,” dedim. “Çok şişman olmalı.” Kollarımı önüme götürüp kocaman göbekli biri olacağını gösterdim. “O seni çok mutlu edecek.”

Malyen’in, maskesinin altında gülmemek için kendini zor tuttuğunu fark ettim.

Kızı donup kaldı. “Bu falı sevmedim,” dedi. “Gel gidip bir başkasına baktıralım.” Onlar giderken yerlerine iki çakırkeyif soylu geldi.

Birinin uzun bir burnu ve sivri çenesi vardı. Diğer kahvesini kafaya *kvas* dikercesine içip fincanı masaya vurdu. “Şimdi söyle,” dedi dili dolanarak. Kızıl bıyığını okşadı. “Ne varmış talihimde?”

Malyen fincanı inceliyormuş gibi yaptı. “Büyük bir servete konacaksınız.”

“Zaten büyük bir servetim var. Başka?”

“Şey...” dile lafı ağzında geveledi Malyen. “Karınız size üç yakışıklı evlat verecek.”

Uzun burunlu arkadaşı kahkaha attı. “O zaman onların senin olmadığını anlarsın!” dedi.

Adamın alınacağını düşündüm ama aksine kahkaha attı, kızıl yüzü daha da kızardı.

“Uşağı tebrik ederim!” diye haykırdı.

“En iyi ailelerin gayrimeşru evlatlardan oluştuğunu duymuştum,” dedi arkadaşı.

“Hepimizin köpeği var ama biz onların masada oturmasına izin vermiyoruz!”

Maskenin altında yüzümü ekşittim. Nikolai’den bahsetmiş olma ihtimallerinden şüphelendim.

“Aman aman,” dedim, Malyen’in elinden fincanı kaparken. “Aman, çok kötü.”

“Ne gördün?” dedi soylu, hâlâ gülerken.

“Kel olacaksınız,” dedi. “Kel.”

Gülmeyi kesti, tombul eli seyrek kızıl saçlarına gitti.

“Ve sen,” dedim, arkadaşını işaret ederek. Malyen ayağımı dürttü ama ona aldırış etmedim. “Sen de *korpa*ya yakalanacaksın.”

“Neye yakalanacakmışım?”

“*Korpa*,” dedim, dehşete kapılmışçasına. “Mahrem yerlerinize hastalık bulaşacak.”

Yüzü solan adam zorla yutkundu. “Ama...”

O anda balo salonundan gürültüler geldi. Birinin bir masayı devirdiğini duydum. İki adamın birbirini ittiğini gördüm.

“Bence gitme vakti geldi,” dedi Tamar, bizi kalabalıktan uzaklaştırmaya çalıştı.

Kavgayı ayırmak için araya girmeyi düşündüm. İnsanlar birbirini itiyor, terasın kapısına doğru yürüyordu. Müzik durmuştu, falcıların bazıları da arbedeye karışmış gibiydi. Kalabalığın arasından ipek bezlerden yapılmış yük arabalarının yıkıldığını gördüm. Birisi bize doğru koşup soylu adama çarptı. Masanın üstündeki fincanlar devrildi.

“Haydi, gidelim,” dedi Malyen, tabancasına uzanırken. “Arka tarafı kullanalım.”

Tamar önden gitti, baltalarını çoktan eline almıştı. Basamaklardan aşağı inerken onu takip ettim ama terastan dışarı adım atar atmaz bir başka gürültüyü ve bir kadının çığlık attığını duydum. Kadın yemek masasının altında kalmıştı.

Malyen tabancasının horozunu kaldırdı. “Onu at arabasına götür,” diye bağırdı Tamar’a. “Ben size yetişirim.”

“Gidin! Hemen geleceğim.” Kalabalığı yarıp masanın altına sıkışan kadına doğru gitti.

Tamar beni bahçenin merdivenlerinden ve malikânenin yan tarafındaki sokağa giden patikadan geçirdi. Partinin parlak ışıklarından uzakta kalan bahçe karanlıktı. Önümüzü daha iyi görebilmemiz için hafif bir güneş ışığı oluşturdum.

“Yapma,” dedi Tamar. “Bu bir tuzak olabilir. Yerimizi belli edeceksin.”

Işığı söndürdüm, saniyeler sonra bir boğuşma ve patırtı duydum, ardından ortalık sessizleşti.

“Tamar?”

Eve doğru baktım, Malyen’in ayak seslerini duymayı umdum.

Kalbim hızla atmaya başladı. Ellerimi kapattım. Yerimizi belli etmeyi umursamadım. Karanlıkta öylece duracak değildim. Ardından bahçenin kapılarının açıldığını duydum. Güçlü eller beni tuttu. Ağaçların arasından çekildim.

Alev topu gibi ışığımı yaktım. Etrafı çitlerle çevrili ana bahçenin taş avlusundaydım, üstelik yalnız da değildim.

Onu görmeden önce kokusunu, toprağın, tütüsünün ve nemin karışımını aldım. Mezar kokuyordu. Apparat karanlıktan çıkarken ellerimi kaldırdım. Papaz tıpkı onu hatırladığım gibi siyah uzun sakallı ve merhametsiz gözlerle karşımdaydı. Üzerinde mevkisini belli eden kahverengi cübbesi vardı ama göğsündeki Kral’ın çift başlı iskambil simgesi gitmiş, yerine altın sarısı iplerle işlenmiş bir güneş simgesi gelmişti.

“Olduğun yerde dur,” dedim.

Başını önüne eğdi. “Alina Starkov, Sol Koroleva. Niyetim canını yakmak değil.”

“Tamar nerede? Onun kılına zarar gelirse...”

“Muhafızlarınıza zarar verilmeyecek ama rica ederim beni dinleyin.”

“Ne istiyorsun? Burada olacağımı nereden biliyordun?”

“İnananlar her yerdedir, Sol Koroleva.”

“Bana böyle seslenme.”

“Kutsal ordunuz her geçen gün ışığınızın umuduyla büyüyor. Onlar sizin liderliğinizi bekliyor.”

“Ordum mu? Müritlerin şehrin surlarının dışında senin onlara verdiğin umut kırıntılarıyla aç, zayıf, fakir ve çaresiz halde kamp kurduğunu gördüm.”

“Başkaları da var. Askerler.”

“Daha fazla kişi mi sırf sen onları yalanlarınla kandırdın diye benim bir azize olduğumu düşünüyor?”

“Bu bir yalan değil, Alina Starkov. Sen Keramzin’in kızıydın, Karanlıklar Diyarı’nda yeniden doğansın.”

“Ben ölmedim!” dedim öfkeyle. “Karanlıklar Efendisi’nden kaçabildiğim ve bir sandal dolusu askeri ve Grisha’yı da bu amaç uğruna öldürdüğüm için hayatta kaldım. Müritlerine bunları da anlatıyor musun?”

“Halkın ıstırap çekiyor. Sadece sen yeni bir çağı, kutsal ateşle kutsanacak bir çağı başlatabilirsin.”

Gözleri deli gibi bakıyordu. Karanlık o kadar derindi ki gözbebeklerini görmüyordum. Peki deliliği gerçek miydi yoksa ayrıntılı rolünün bir parçası mıydı?

“Bu yeni çağa kim önderlik edecekmiş?”

“Elbette, siz. Sol Koroleva, Sankta Alina.”

“Sen de benim sağ kolum mu olacaksın? Bana verdiğin kitabı okudum. Azizlerin ömrü kısa olur.”

“Benimle gel, Alina Starkov.”

“Seninle hiçbir yere gelmeyeceğim.”

“Daha Karanlıklar Efendisi’yle yüzleşecek kadar güçlü değilsin. Bunu değiştirebilirim.”

Donup kaldım. “Bana bildiklerini anlat.”

“Katıl bana ve her şey ortaya çıksın.”

Üzerine yürüdüm, içimdeki açlığa ve öfkeye şaşırdım. “Ateşkuşu nerede?” Bana şaşkınlıkla bakacağını ya da sözlerimi hiç umursamayacağını düşündüm. Tam aksine gülümsedi. Dişetleri kararmıştı, dişleri çarpıktı. “Söyle bana, papaz,” dedim buyurganca. “Yoksa seni burada ikiye ayırırm, müritlerin ancak arkadan dua okur.” Sözlerimde ciddi olduğumu irkilerek fark ettim.

İlk kez gergin göründü. *İyi*. Karşısında uysal birini mi görmeyi bekliyordu?

Ellerini beni sakinleştirmek istercesine kaldırdı.

“Bilmiyorum,” dedi. “Yemin ederim. Ama Karanlıklar Efendisi, Küçük Saray’dan dışarı adım attığında bir daha geri gelmeyeceğini hesaba katmadı. Geride başkalarının uzun zaman önce yok edildiğini sandığı değerli eşyalar bıraktı.”

İçimde daha güçlü bir açlık duyusunu oluşt. “Morozova’nın defterleri mi? Onlar sende mi?”

“Benimle gel, Alina Starkov. Çok derine gizlenmiş sırlar var.”

Gerçekleri söyleme ihtimali var mıydı? Yoksa beni Karanlıklar Efendisi'ne teslim etmek için oyun mu oynuyordu.

“Alina!” Malyen’in sesi çalıların öteki tarafında bir yerlerden geliyor gibiydi.

“Buradayım!” diye seslendim.

Malyen avluya elinde tabancasıyla koşarak geldi. Tamar hemen arkasındaydı. Baltalarından biri kaybolmuştu ve perlerinin ön tarafına kan değmişti.

Apparat küf kokulu elbiseleriyle arkasına dönerek çalılarının arasına karıştı.

“Bekle!” diye seslendim, peşinden gitmek için hareketlenirken. Tamar kükreyerek yanımdan geçti, çalıları yararak Apparat’a yetişmeye çalıştı.

“Onu canlı istiyorum!” diye bağırdım, gözden kaybolan Tamar’a.

“İyi misin?” dedi Malyen nefes nefese.

Kolunu tuttum. “Malyen, sanırım Morozova’nın defterleri onda.”

“Canını incitti mi?”

“İhtiyar bir papazla başa çıkabilirim,” dedim sabırsızca. “Ne dediğimi duydun mu?”

Geri çekildi. “Evet. Duydum seni. Canının tehlikede olduğunu sandım.”

“Ben...”

Ama ben sözlerimi tamamlayamadan Tamar yanımıza döndü, yüzünde hüsrana dolu bir ifade vardı. “Anlamıyorum,” dedi başını iki yana sallayarak. “Bir an gözümün önündeydi, ardından kayboldu.”

“Azizler aşkına!” diye söylendim.

Başını önüne eğdi. “Beni affet.”

Onu daha önce hiç bu kadar üzgün görmemiştim. “Sorun değil,” dedim, aklımda hâlâ sorular vardı. Bir yandan so-kağa çıkıp Apparat’a seslenmeyi, bana kendini göstermesini söylemeyi bir yandan da şehrin sokaklarında onu bulana kadar dolaşmayı, onu yakalayıp o yalanlar söyleyen ağzından kelimeleri birer birer almayı istiyordum.

Çitlere baktım. Arkamızda kalan malikânedeki bağırış-ları duyabiliyordum. Karanlıkta bir yerden manastırın çanı çaldı. İç çektim. “Haydi, buradan gidelim.”

Arabacıyı onu bıraktığımız dar sokakta bizi beklerken bulduk. Saraya dönüş yolculuğu gergin geçti.

“O hengâme tesadüfi değildi,” dedi Malyen.

“Aynen,” dedi Tamar, çenesindeki pis kesiğe bez bastırırken. “Orada olacağımızı biliyordu.”

“Ama nasıl?” diye sordu Malyen. “Hiç kimsenin gide-ceğimizden haberi yoktu. Nikolai’ye bundan bahsettin mi?”

“Nikolai’nin bunlarla bir ilgisi yok,” dedim.

“Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Çünkü onun bundan kazanacak hiçbir şeyi yok.” Şakak-larımı ovdum. “Belki de birisi bizi saraydan çıkarken gördü.”

“Apparat fark edilmeden Os Alta’ya nasıl girdi? Partide olacağımızı nasıl öğrendi?”

“Bilmiyorum,” dedim tükenmişçesine. “İnananlar her yer-dedir,” dedi. Belki de hizmetçilerden biri konuşmalarımızı duydu.

“Bu akşam şans bizim yanımızdaydı,” dedi Tamar. “Çok

daha kötü şeyler yaşanabilirdi.”

“Canım tehlikede değildi,” dedim bir kez daha. “Sadece benimle konuşmak istiyordu.”

“Ne dedi?”

Tamar’a her şeyi detaylıca anlattım ama Morozova’nın defterlerinden hiç bahsetmedim. Onların varlığını Malyen’den başkasına söylememiştim, ayrıca Tamar büyüteçler hakkında çok fazla şey biliyordu.

“Bir tür ordu kuruyor,” diyerek sözlerimi bitirdim. “Benim dirildiğime, bir tür kutsal güce sahip olduğuma inanan insanlardan.”

“Kaç kişilermiş?” diye sordu Malyen.

“Bilmiyorum. Onlarla ne yapmayı düşündüğünü de bilmiyordum. Kral’ın sarayını mı basacaklar? Karanlıklar Efendisi’nin ordusuyla mı savaşıacaklar? Grishaların sorumluluğu zaten omuzlarımda. Bir de çaresiz *otkazat’syalar*dan oluşan bir ordunun yükünü taşımak istemiyorum.

“Bizler o kadar da zayıf değiliz,” dedi Malyen imalı bir sesle.

“Ben... ben Apparat’ın o insanları kullandığını söylemek istemiştım. Onların umutlarını sömürüyor.”

“Bunun Nikolai’nin seni köyden köye götürmesiyle ne farkı var ki?”

“Nikolai insanlara benim ölümsüz olduğumu ve mucizeler yarattığımı söylemiyor.”

“Aksine buna inanmalarına izin veriyor,” dedi Malyen.

“Neden onu bu kadar çabuk yargılıyorsun?”

“Neden onu bu kadar çabuk savunuyorsun?”

Yüzümü öteki tarafa çevirdim; yorgundum, aklımdaki düşünceleri anlamlandırmaya çalışmaktan başka bir şey yapamıyordum. Gözlerimin önünden sokaklar, evler geçiyordu. Yolculuğun geri kalanı sessizlik içinde geçti.

Küçük Saray'a dönünce Malyen'le Tamar olup bitenleri Tolya'ya anlatırken üzerimi değiştirdim.

Malyen kapıyı çaldığında yatakta oturuyordum. İçeri girdi, kapıyı kapatıp sırtını tahtaya yasladı ve etrafına bakındı.

"Bu oda çok boğucu. Yeniden dekore edeceğini sanıyordum."

Omuz silktim. İlgi lenmem gereken çok daha fazla şey vardı, ayrıca odanın sessiz ve kasvetli havasına neredeyse alışmıştım.

"Defterlerin onda olduğuna inanıyor musun?" diye sordu Malyen.

"Varlıklarını bilmesi bile beni şaşırttı."

Yatağa doğru yürüdü, kendine yer açmak için ayaklarını dizlerimden büktü.

"Tamar haklı," dedi, ayağımın ucuna otururken. "Çok daha kötü şeyler yaşanabilirdi."

İç çektim. "Demek ki benim için eğlence bu kadarmış."

"Böyle olacağını bilsem seni götürmezdim."

"Bilsem ben de gelmezdim."

Başını salladı, çizmesinin ucunu yere sürdü. "Seni özledim," dedi alçak bir sesle.

Sözleri çok güzeldi ama içimde acı dolu bir titremeye

sebeup oluyordu. Bir yanım ondan şüphe mi duyuyordu? Son zamanlarda çok sık uzaklara gider olmuştu.

Eline dokundum. “Ben de seni özledim,” dedim.

“Yarın benimle atış talimine gel,” dedi. “Gölün aşağısına.”

“Gelemem. Nikolai’yle birlikte Kerchli bankerlerden oluşan bir delegeyle görüşeceğiz. Adamlar Kraliyet’e borç vermeden önce Güneşin Elçisi’ni görmek istiyorlar.”

“Onlara hasta olduğunu söyle.”

“Grishalar hastalanmaz.”

“Meşgul olduğunu söyle,” dedi.

“Yapamam.”

“Diğer Grishalar istediğinde vakit...”

“Ben *diğer* Grishalardan değilim,” dedim, istediğimden daha sert bir tavırla konuştum.

“Onu biliyorum,” dedi bıkmışçasına. Nefesini verdi.

“Azizler aşkına, buradan nefret ediyorum.”

Gözlerimi kırptırdım, sesindeki sertliğe şaşırdım. “Öyle mi?”

“Partilerden nefret ediyordum. İnsanlardan, oradaki her şeyden.”

“Senin... tam olarak... mutlu görünmediğini tahmin ediyordum ama...”

“Ben buraya ait değilim, Alina. Bana bunu fark etmediğini söyleme.”

İşte buna inanmadım. Malyen her yere uyum sağlardı. “Nikolai herkesin sana hayran kaldığını söylüyor.”

“Onlar benimle eğleniyor,” dedi Malyen. “İkisi aynı şey değil.” Elimi tutup çevirdi, parmağıyla avucum boyunca uza-

nan yara izine dokundu. “Kaçak bir hayat yaşamayı gerçekten özlediğimi biliyor musun? Cofton’daki o pis, küçük pansiyonu, depoda çalışmayı bile özlüyorum. En azından oralarda vaktimi boşa harcamıyor, dedikodular dinlemiyor, bir şeyler yaptığımı hissediyordum.

Huzursuzca kıpırdanıp aniden savunmacı bir tavır takındım. “Bulduğun her fırsatta gitmeyi tercih ettin. Her daveti kabul etmek zorunda değilsin.”

Gözlerimin içine baktı. “Ben seni korumak için oralara gidiyorum, Alina.”

“Beni neden korumak için?” diye sordum merakla.

Ayağa kalkıp huzursuzca odada volta attı. “İnsanlar av gezilerinde bana ne soruyor sanıyorsun? Öğrenmek istedikleri ilk şey sen ve ben oluyoruz.” Bana döndü, konuşmaya başladığında sesi sert ve dalga geçer gibiydi. “Güneşin Elçisi’yle birlikte olduğun doğru mu? Bir azizeyle birlikte olmak nasıl bir duygu? İzcilere özel bir ilgisi mi var yoksa tüm hizmetçilerini yatağına mı alıyor?” Kollarını kenetledi. “Dedikodular dinsin diye aramıza mesafe koymaya çalıştım. Hatta şu anda bile burada olmamalıyım.”

Dizlerimi kendime doğru çekip ellerimi birleştirdim. Yanaklarım alev alevdi. “Neden hiçbir şey demedin?”

“Ne diyebilirdim? Ayrıca ne zaman diyecektim? Seni artık neredeyse hiç görmüyorum.”

“Gitmek istediğini sanmıştım.”

“Benden kalmamı istemeni bekledim.”

Boğazım düşümlendi. Ağzımı açtım, ona bana adil davranmadığını, bunları bilemeyeceğimi söylemeye hazırlan-

dım. Ama bu doğru muydu? Belki de Malyen'in Küçük Saray'ın dışında daha mutlu olduğuna inanmıştım. Belki de onun uzakta olmasıyla hayatımın daha rahat olduğu, benden bir şeyler isteyen, beni izleyen kişi sayısı azaldığı için kendime bunu söylemiştim.

“Özür dilerim,” dedim boğuk bir sesle.

Durumu açıklamaya devam etmek istercesine elini kaldırdı, ardından çaresizce ellerini indirdi. “Benden uzaklaştığımı hissediyorum ve buna nasıl engel olacağımı bilmiyorum.”

Gözlerime yaşlar doldu. “Bir yolunu bulacağız,” dedim. “Daha fazla vakit yaratacak...”

“Sadece bu da değil. Şu ikinci büyütecisi taktığından beri daha sert biri oldun.” Ellerim bilekliğe gitti. “Kubbeyi ikiye ayırışın, ateşkuşu hakkında konuşman... geçen gün Zoya'ya söylediklerini duydum. Korkuyordu, Alina. Ve bu da senin hoşuna gidiyordu.”

“Belki de öyle,” dedim, öfkem artarken. Bu, suçluluk duygusundan da utançtan da daha iyiydi. “Hoşuma gitmişse ne olmuş? Buranın ilk geldiğimde benim için nasıl bir zindana dönüştüğünü tahmin edemezsin. Korkular, sorumluluklar...”

“Bunu biliyorum. Farkındayım. Bunun sana neler yaptığını görebiliyorum ama bunu sen seçtin. Senin bir amacın var. Ben artık burada ne yaptığımı bile bilmiyorum.”

“Böyle deme.” Bacaklarımı yataktan aşağıya bırakıp ayağa kalktım. “Bizim bir amacımız var. Buraya Ravka için geldik. Biz...”

“Hayır, Alina. Ravka için sen geldin. Ateşkuşu için. İkinci Ordu'nun başına geçmek için.” Kalbinin üstündeki

güneş rozetine parmağıyla vurdu. “Bense buraya *senin* için geldim. Sen benim *bayrağımsın*. *Ulusumsun*. Ama artık bunun bir önemi yok gibi. Haftalardır ilk kez baş başa kaldığımızı fark ettin mi?”

Bu sözler içime oturdu. Odaya birden tuhaf bir sessizlik hâkim oldu. Malyen bana doğru bir adım attı. Ardından iki uzun adımla aramızdaki mesafeyi aştı. Bir elini belime koyup diğeriyle yüzümü tuttu. Nazikçe başını eğip dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı.

“Bana geri dön,” dedi kısık bir sesle. Beni kendine doğru çekti ama dudakları dudaklarıma değeri değmez gözümün ucu bir şeye takıldı.

Karanlıklar Efendisi, Malyen’in arkasında duruyordu. Kaskatı kesildim.

Malyen geri çekildi. “Ne oldu?” diye sordu.

“Hiçbir şey. Sadece...” Sesim kesildi. Ne diyeceğimi bilmiyordum.

Karanlıklar Efendisi hâlâ aynı yerdeydi. “Ona seni kollarına aldığı anda beni gördüğünü söyle,” dedi.

Gözlerimi sıkıca kapattım.

Malyen ellerimi bırakıp benden uzaklaştı, parmakları yumruğa dönüştü. “Ben alacağım cevabı aldım.”

“Malyen...”

“Bana daha başından neler olduğunu söylemeliydin. Yanında durduğum onca zaman boyunca beni aptal yerine koydun. Beni istemediğini söylemeliydin.”

“Kendini kötü hissetme, izci,” dedi Karanlıklar Efendisi. “Her erkek aptal yerine koyulabilir.”

“Öyle değil...” diye itiraz ettim.

“Nikolai’den dolayı mı?”

“Ne? Hayır!”

“Bir başka otkazat’sya mı, Alina?” diye dalga geçti Karanlık Efendisi.

Malyen tiksintiyle başını iki yana salladı. “Beni uzaklara itmesine müsaade ettim. Toplantılar, konseyler, akşam yemekleri... Beni dışlamasına izin verdim. Sadece senin, hepsine cehenneme kadar yolları olduğunu söyleyecek kadar beni özlemeni umdum.”

Yutkundum, Karanlık Efendisi’nin soğuk gülümsemesine aldırış etmemeye çalıştım.

“Malyen, Karanlık Efendisi...”

“Artık onun adını duymak istemiyorum! Ravka’yı da, büyüteçleri de.” Elini havaya savurdu. “Artık benden bu kadar.” Topuğuna basıp döndü, hızla kapıya doğru gitti.

“Bekle!” Arkasından koşup koluna uzandım.

Öyle hızlı döndü ki neredeyse üzerine düşüyordum. “Yapma, Alina.”

“Beni anlamıyorsun,” dedim.

“Sen *tereddüt* ettin. Bana tereddüt etmediğini söyle.

“Senin yüzünden değildi o.”

Malyen pis pis güldü. “Çok fazla tecrüben olmadığını biliyorum. Ama onun ne anlama geldiğini bilecek kadar çok kıza öpüştüm. Dert etme. Bir daha olmayacak.”

Sözleri yüzüme tokat gibi çarptı. Kapıyı ardından sertçe çekti.

Orada kapalı kapılara bakakaldım. İleri doğru uzanıp

kemikten tokmağına dokundum.

Her şeyi yoluna sokabilirsin, dedim kendi kendime. Doğru yolu bulabilirsin. Ama orada Malyen'in sözleri kulaklarımda çınlarken öylece durdum. Göğsümü sarsan titreyişi durdurmak için dudaklarımı ısırdım. Böyle iyi, diye düşündüm, gözyaşlarım akarken. Böylece hizmetçiler seni duymaz. Kalbimde derin bir sızı hissettim, göğsüme adeta bıçakların saplandığını sezdim.

Karanlıklar Efendisi'nin hareket ettiğini duymadım ama tam yanımda durduğunu biliyordum. Uzun parmaklarıyla boynuma düşen saçları kenara çekerek kolyeye dokundu. Yanağımı öptüğünde dudakları buz gibiydi.

Ertesi sabah erken saatlerde David'i devasa aynalı çanakların kurulumuna başladığı Küçük Saray'ın çatısında buldum. Kubbelerin birinin gölgesinin altında derme çatma bir atölye kurmuştu, yerlere çoktan parlak taş parçalarıyla, beğenmediği çizimler saçılmıştı. Hafif eşinti kâğıtları ucunu kaldırıyordu. Nikolai'nin yazısını bir sayfanın kenarında gördüm.

"Nasıl gidiyor?" diye sordum.

"Fena değil," dedi, en yakındaki çanağın parlak yüzeyine bakarken. "Sanırım doğru kavisi yakaladım. Kısa süre sonra denemeye hazır olurlar."

"Ne kadarlık bir süreden bahsediyorsun?" Hâlâ Karanlıklar Efendisi'nin yeriyle ilgili birbiriyle çelişen bilgiler alıyorduk ama ordusunu oluşturması çok vakit almayacaktı.

"İki hafta kadar," dedi David.

"O kadar çok mu?"

"Daha çabuk mu bitmesini istersin, daha doğru çalışmasını mı?" diye söylendi.

"David bilmek istediğim..."

"Sana Morozova'yla ilgili her şeyi anlattım."

“Onu kastetmedim,” dedi. “Yani kısmen. Diyelim ki... kolyeyi çıkarmak istedim. Bunu nasıl yapacağım?”

“Çıkaramazsın.”

“Şimdi değil. Şeyden... sonra.”

“Hayır,” dedi David, bana bakmadan. “O diğer büyüteçler gibi değil. Öylece çıkarılamaz. Onu kırmak, yapısını bozmak zorundasın. Bu da felaketle sonuçlanabilir.”

“Nasıl yani?”

“Kesin bir şey söyleyemem. Ama Karanlıklar Diyarı’nı kâğıt keşiği gibi göstereceğinden eminim.”

“Hı!” dedim kısık bir sesle. Aynı şey bilekli için de geçerli olmalıydı. Dönüşü olmayan bir yola girmiştım. Gördüğüm halüsinasyonların nichevo’ya ısırığının bir sonucu olduğuna, yara yavaşça iyileşirken etkilerinin de azalacağını ummuştum. Ama böyle bir şey olmuyor gibiydi. Hem olsa bile ben kolye yüzünden hep Karanlıklar Efendisi’ne bağlı kalacaktım. Bir kez daha neden deniz kırbacını kendisinin öldürmediğini, bizi daha da yakınlaştırmayı tercih etmediğini merak ettim.

David bir şişe mürekkep aldı, şişeyi parmaklarının arasında çevirdi. Perişan görünüyordu. *Sadece perişan da değil*, diye düşündüm. *Suçlu*. Bu bağı o kurmuş, bu tasmadan farksız kolyeyi boynuma o takmıştı.

Nazikçe elinden mürekkep şişesini aldım. “Sen yapmamış olsan Karanlıklar Efendisi yapacak bir başkasını bulurdu.”

Yüzü seğirdi, omuz silkti. Mürekkep şişesini parmaklarının ulaşamayacağı kadar uzağa, masanın ucuna bıraktım ve gitmek için sırtımı ona döndüm.

“Alina...?”

Durdum, ona baktım. Yanakları kıpkırmızı olmuştu. Ilık esinti dağınık saçlarının ucunu havaya kaldırıyordu. En azından o çirkin seç kesimi kayboluyordu.

“Genya’nın... o gemide olduğunu duydum. Karanlıklar Efendisi’yle birlikteymiş.”

Genya adına kederlendim. Demek ki David onu tamamen unutmamıştı.

“O iyi mi?” diye sordu umutla.

“Bilmiyorum,” diye itirafta bulundum. “Biz kaçtığımızda iyiydi.” Ama Karanlıklar Efendisi onun gitmemize müsaade ettiğini biliyordu. Ona nasıl bir tepki gösterdiğini tahmin edemiyordum. Tereddüt ettim. “Bizimle gelmesi için ona yalvardım.”

David suratını astı. “Ama gelmedi, öyle mi?”

“Başka seçeneği yok gibiydi,” dedim. Genya adına bahaneler söyledığıme inanamıyordum ama David’in gözünde değerinin düşmesini istememiştim.

“Onun için...” Sözlerini nasıl tamamlayacağını bilmiyor gibiydi.

Teselli edici bir şeyler söylemek istedim. Ama geçmişimde o kadar çok hata yapmışım ki kulağa gerçekçi geleceğini düşündüğüm bir şey bulamadım.

“Biz elimizden geleni yapıyoruz,” dedim.

David o anda bana baktı, pişmanlığı belli oluyordu. Ne dersem diyeyim ikimiz de acı gerçeği biliyorduk. Biz elimizden geleni yapıyoruz. Çaba sarf ediyoruz. Ve genellikle bu hiçbir şeyi değiştirmiyor.

Karamsar ruh halimi Büyük Saray'daki bir sonraki toplantıya taşıdım. Vasily bakanlarla birlikte yaptığımız toplantılara katılmak için kendisini zorlayarak konsey salonuna gelse de gitgide gecikiyordu, ayrıca arada sırada sızıyordu. İlk kez gelmediğinde Nikolai onu zorla yatağından kaldırmıştı, giyinmesini, onsuz katiyen toplantılara devam edemeyeceğimizi büyük bir keyifle söylemişti. Gecedен kalma Vasily toplantının yarısına kadar dayanmış, başını masaya dayamış, en sonunda koşarak koridora çıkmış, süslü vazolardan birine istifra etmişti.

Bugün ben bile uyanık kalmakta zorluk çekiyordum. Hiç esinti yoktu, açık pencerelere rağmen kalabalık konsey salonu dayanılamayacak kadar sıcaktı. Toplantı generallerden biri Birinci Ordu'nun azalan birlik sayısını söyleyene dek ağır ağır ilerledi. Ölümle, kaçışlar ve senelerce süren zalim savaş rütbeli asker sayısını azalmıştı, Ravka'nın bir kez daha en az bir cephede daha savaşacağının kesin olduğu göz önüne alınırsa durum hiç iyi değildi.

Vasily tembelce elini kaldırdı. "Neden bu kadar geriliyorsunuz? Askere alma yaşını düşürün yeter."

Dimdik durdum. "Neye?" diye sordum.

"On dört? On beş?" dedi Vasily. "Şu an kaç?"

Nikolai'yle birlikte geçtiğimiz köyleri, kilometrelerce uzanan mezarlıkları düşündüm. "Oldu olacak on iki diyelim bitsin," diye çıktım.

"İnsan her yaşta ülkesine hizmet edebilir," dedi Vasily.

Yorgunluktan mı, öfkeden mi bilmiyorum ama sözler çok kafa yormadan ağzımdan çıkıverdi. “Öyleyse neden on ikide duruyoruz ki? Bebeklerin mükemmel piyadeler olduğunu duymuştum.”

Kral’ın danışmanlarından kınayan homurtular duydum. Nikolai masanın altından uzanıp beni uyarırcasına elimi sıktı.

“Kardeşim onları daha genç yaşta askere almak kaçmalarına engel olmaz,” dedi Vasily’ye.

“O zaman kaçakları bulalım, ibret olsunlar diye infaz edelim.”

Nikolai kaşlarından birini havaya kaldırdı. “İdam mangası tarafından vurulmanın nichevo’ya tarafından parçalanmaktan daha korkunç olduğuna inanıyor musun?”

“Tabii onlar varsa,” diye söylendi Vasily.

Duyduklarıma inanamıyordum.

Ama Nikolai sadece gülümsedi. “Onları bizzat *Volk-volny*’de gördüm. Eminim bana yalancı demiyorsundur.”

“Eminim sen de Kraliyet Ordusu’nda gururla hizmet etmenin vatan hainliğine tercih edilemeyeceğini teklif etmiyorsundur.”

“Belki de bu insanların en az senin kadar hayatlarına düşkün olduğunu anlatmaya çalışıyorumdur. Onların ellerinde iyi silahlar, ekipmanlar yok, umutları az. Raporları okursan subayların askerleri hizada tutmakta zorlandığını görürsün.”

“O zaman daha sert cezalar uygulasinlar,” dedi Vasily. “Köylüler sadece bundan anlıyorsa.”

Prens’lerden birini yumruklamıştım. Diğerini de yumruklasam ne olacaktı ki? Sandalyemden tamamen kalkmadan

Nikolai beni çekip geri oturttu.

“Onlar tok karından, açık emirlerden anlarlar,” dedi. “Önerdiğim tekliflerin uygulanmasına müsaade eder, hazineyi açarsan...”

“Her zaman senin dediğin olmaz, küçük kardeşim.”

Odada gergin bir hava oluştu.

“Dünya değişiyor,” dedi Nikolai, sesine sivri bir ton yer etti. “Biz de onunla birlikte değişiyoruz yoksa bizden geriye hatırlanacak hiçbir şey kalmayacak.”

Vasily güldü. “Senin korku çığırkanlığı mı yoksa bir korkak olduğuna mı tam karar veremiyorum.

“Ben de senin bir aptal mı yoksa hakiki bir aptal mı olduğuna karar veremiyorum.”

Vasily’nin yüzü morardı. Ayağa fırladı, ellerini masaya vurdu. “Karanlıklar Efendisi tek bir adam. Onunla yüzleşmekten korkuyorsan...”

“Ben onunla yüzleştim. Sen korkmuyorsan, sizler korkmuyorsanız bu neye karşı olduğumuzu anlamamış olduğunuzdandır.”

Generallerden bazıları evet dercesine başlarını salladı. Kral’ın danışmanları Os Alta’nın soyluları ve bürokratlar şüpheci, somurtkan duruyorlardı. Onlara göre savaş geçitlerden, askeri teoriden, bir harita üzerinde hareket ettirilen küçük figürlerden ibaretti. Söz konusu bunlar olunca bu adamlar Vasily’yle birlikte olacak kişilerdi.

Nikolai omuzlarını dikleştirdi, bir kez daha yüzüne değişik bir maske taktı. “Barışalım, kardeşim,” dedi. “İkimiz de Ravka için neyin iyi olduğunu biliyoruz.”

Ama Vasily yatışmaktan yana değildi. “Ravka için iyi olan tahta bir Lantsov’un geçmesidir.”

Derin bir nefes aldım. Odaya ölüm sessizliği çöktü. Vasily ima ettiği şeyle Nikolai’ye küfretmiş kadar oldu.

Ama Nikolai toparlandı ve artık hiçbir şey onun duruşunu bozamazdı. “O zaman hepimizin Ravka’nın adil Kralı için bir dua okumasına müsaade et,” dedi. “Şimdi müsaadenle işimizi bitirelim mi?”

Toplantı birkaç dakika daha sürüp bitti. Küçük Saray’a dönüş yolunda Nikolai her zamankinin aksine sessizdi.

Sütunlarla çevrili bahçelere ulaşınca Nikolai bir çalıdan yaprak koparmak için durdu ve “Öyle öfkelenmemeliydim,” dedi. “Gururu yüzünden kendi çukurunu kazıyor.”

“Öyleyse neden sinirlendin?” diye sordum, gerçekten meraklanarak. Nikolai duygularına kolay kolay yenik düşmezdi.

“Bilmiyorum,” dedi, yaprağı parçalarken. “Sen sinirlendin. Ben sinirlendim. Oda çok sıcaktı.”

“Sorunun bu olduğunu sanmıyorum.”

“Yemeği fazla mı kaçırdık?” dedi.

Ama bir şakayla her şeyi geçiştiremeyecekti. Vasily’nin itirazlarına, konseyin isteksizliğine rağmen Nikolai büyük bir sabır gösterip baskı kurarak planlarının bazılarını geçirmeyi başarmıştı. Konseye Karanlıklar Diyarı’nın kıyılarından kaçan sığınmacıların ülkeye kabulünü onaylatmış, Materialkilerin yaptığı dayanıklı kıyafetlerin Birinci Ordu’nun en önemli yerlerde konuşlanan alaylarına dağıtılmasını talep etmişti. Köylülerin sadece kendilerini geçindirmekle yetinmemesi için tarım aletlerinin modernize edilmesi amacıyla fon dağı-

tım planını kabul ettirmişti. Bunlar küçük şeylerdi ama bu tür iyileştirmeler zamanla büyük farklar yaratacaktı.

“Sebebi bu ülkeye ne olacağını gerçekten önemsemen,” dedim. “Taht Vasily’ye göre oynanacak bir oyuncak, kazılacak bir ödül. Sen öyle değilsin. Sen iyi bir kral olacaksın.”

Nikolai donup kaldı. “Ben...” İlk kez nutku tutulmuş gibiydi. Ardından yüzünde utanmışçasına tuhaf bir gülümseme belirdi. Bu her zamanki kendinden emin gülümsemesinden farklıydı. “Teşekkürler,” dedi.

Yolumuza devam ederken iç çektim. “Şimdi çekilmez biri olacaksın, değil mi?”

Nikolai kahkaha attı. “Ben zaten çekilmez biriyim.”

Günler gittikçe uzadı. Güneş ufka yakın duruyordu, Os Alta’da Belyanoch festivali başlamıştı. Geceleri bile gündüz tamamen karanlık değildi. Savaş korkusuna, Karanlıklar Diyarı’nın saldığı tehlikeye rağmen şehir sabahlara kadar kutlamalar yaptı. Şehrin üst kısmında operalar, maskeli balolar, gösterişli balolar düzenlendi. Köprünün öteki tarafında at yarışları, bahçelerde yapılan danslar şehrin diğer yarısının sokaklarını salladı. Kanalda gezi amacıyla kullanılan sandallar ardı ardına dolaştı, alacakaranlığın altında yavaşça akan su şehri sardı, başkent binlerce pruvadan sarkan gaz lambalarıyla tepeden bir kolye gibi parladı.

Sıcaklar biraz dinmişti. Saray duvarlarının ardında herkesin morali yerinde gibiydi. Grishaların diğer sınıflarla kaynaşması konusundaki ısrarım devam etti ve bir ara nasıl oldu-

ğunu bilmediğim bir şekilde tuhaf sessizlik yerini kahkahalara ve gürültülü konuşmalara bıraktı. Halen bazı gruplaşmalar ve anlaşmazlıklar vardı ama tam tersine koridorlarda daha önce görülmeyen hoş ve eğlenceli bir hava da vardı.

Fabrikatörleri ve Etherealkileri semaverlerden birinin etrafında oturmuş çay içerken, Fedyor'u kahvaltıda Pavel'le bir konu hakkında tartışırken, Nadia'nın kardeşinin ondan yaşça büyük ve etrafındakilere kayıtsız Paja'yla muhabbet ederken görmek beni mutlu ediyor, hatta biraz da gururlandırıyordu. Ama ben kendimi onlarla aramızda büyük bir mesafe varmış gibi hissediyordum.

Tartıştığımız gecenin ardından birkaç kez Malyen'le konuşmaya çalışmıştım. Her defasından benden kaçmak için bir bahane buluyordu. Ava gitmediği zamanlarda Büyük Saray'da iskambil oynuyor ya da yeni edindiği arkadaşlarıyla şehrin öteki tarafındaki barlara takılıyordu. Daha çok içki içtiğini fark ediyordum. Bazı sabahlar gözleri sulanmış gibi görünüyordu, yüzünde kavga etmişçesine kesikler morluklar oluyordu ama her zamanki gibi dakikti, son derece kibardı. Muhafızlık görevini yerine getiriyor, sessizce kapıların önünde bekliyor, peşimden gelirken benle arasına mesafe koyuyordu.

Küçük Saray benim için çok boş bir yer olmaya başlamıştı. Yalnızdım. Etrafımda insanlar vardı ama beni değil sadece ihtiyaç duydukları bir şahsı görüyor gibilerdi. Şüphemi ve kararsızlığımı göstermekten korkuyordum. Bazı günler bitmek bilmez sorumluluklardan, beklentilerden oluşan yükten dolayı tükenip biteceğimi düşünüyordum.

Toplantılara gidiyordum. Botkin'le antrenman yapıyor-

dum. Kesme hareketini geliştirmek için gölün kenarında saatlerimi geçiriyordum. Hatta gururumu çiğnemiş, bir kez daha Baghra'nın yanına gitmeye çalışmış, gücümü geliştirmem için bana yardım edebileceğini düşünmüştüm. Ama Baghra beni görmek istememişti.

Yaptıklarımızın hiç biri yeterli değildi. Nikolai'nin gl kenarında inşa ettiği gemi tüm çabalarımızın muhtemelen boşa olduğunun göstergesiydi. Karanlıklar Efendisi dışarı-larda bir yerde gücünü topluyor, ordusunu kuruyordu ve onlar üzerimize geldiğinde hiçbir silah, bomba, asker ya da Grisha onları durdurmayacaktı. Ben bile. Savaş kötü giderse kubbeli salona çekilip Poliznaya'dan bizi kurtarmaya gelmelerini bekleyecektik. Kapılar Grisha eliğiyle güçlendirilmişti, Fabrikatörler nichevo'yanın içeri girmesine engel olmak için çoktan çatlakları kapatmaya başlamıştı.

İşin bu noktaya geleceğini pek sanmıyordum. Ateşkuşunu bulma çabalarım boşa gitmişti. David'in kurduğu çanaklara işe yaramazsa Karanlıklar Efendisi en sonunda Ravka'ya girecekti, bizimde gitmekten başka seçeneğimiz olmayacaktı. Kaacak, kaçmaya devam edecektik.

Gücümü kullanmak bana bir zamanlardaki gibi huzur vermiyordu. Materialki atölyelerinde ya da gölün kıyısında ne zaman ışığı çağırsam, sağ bileğimdeki boşluğu hissediyordum. Büyüteçler konusunda bildiğim her şeye, getirebilecekleri yıkıma, beni kalıcı olarak değiştirebilecek olmalarına rağmen ateşkuşuna duyduğum açlığı bastıramıyordum.

Malyen haklıydı. Bu bende saplantı olmuştu. Geceleri yatakta uzanıp Karanlıklar Efendisi'nin çoktan Morozova'

nın bulmacasındaki son parçayı bulduğunu hayal ediyordum. Belki de ateşkuşunu altından bir kafeste esir tutuyordu. Kuş onu görünce ötüyor muydu? Ateşkuşunun ötüp ötmediğini bile bilmiyordum. Bazı masallar öttüğünü söylüyordu. Hatta masallardan birisi ateşkuşunun ötüşüyle koca orduları uyutabildiğini iddia ediyordu. Onun sesini duyduklarında askerler ateşi kesiyor, silahlarını bırakıyor ve düşmanlarının kolalarında huzur içinde uykuya dalıyorlardı.

Şimdiye dek tüm masalları öğrenmiştim. Ateşkuşu gözünden elmaslar dökerek ağlıyor, tüyleri ölümcül yaraları iyileştirebiliyor ve kanat çırpışlarında gelecek görünüyordu. Destanları, kahramanlık şiirlerini, köylü masallarını içeren sayısız kitabı karıştırmış, bir tür iz, ipucu bulmaya çalışmıştım. Deniz kırbacı efsanesi Kemik Yolu'nun buzlu sularında geçiyordu ama ateşkuşuyla ilgili hikâyeler Ravka'nın her yerinden ve Ravka sınırlarının ötesinden geliyordu ve bunların hiçbiri bu yarattığı bir azizle birlikte anmıyordu.

Halüsinasyonlar gün geçtikçe daha net ve sık karşıma çıkıyordu. Karanlıklar Efendisi hemen hemen her gün genellikle odasında, kütüphanenin raflarının yanında, bazen de konsey toplantılarında, savaş odasında veya alacakaranlıkta Büyük Saray'dan dönüş yolunda bana görünüyordu.

"Beni neden yalnız bırakmıyorsun?" diye fısıldadım, bir akşam ben masamda çalışırken arkamda dolandığında.

Uzun dakikalar geçti. Bana cevap vermeyeceğini düşündüm. Bir anlığına gitmiş olmasını umdum ama ardından omuzlarımdaki ellerini hissettim.

"O zaman ben de yalnız kalırım," dedi ve gece boyunca,

İambaların gazyağı bitene dek yanımda kaldı.

Beni koridorların sonunda beklerken ya da gece uykuya dalarken veya yatağın ucunda otururken onu görmeye alışmıştım. O ortaya çıkmayınca bazen kendimi onu arar veya neden gelmediğini merak eder halde buluyordum ve beni en çok da bu korkutuyordu.

İç açıcı tek haber Vasily'nin Caryeva'da bir yaşındaki atların satıldığı açıkartırmaya katılmak için Os Alta'yı terk etme kararıydı. Nikolai yürüyüşlerimizden birinde bana iyi haberi verince neredeyse sevinç çığlıkları atacaktım.

"Gece yarısı toplanmış," dedi Nikolai. "Doğum gününe yetişeceğini söylemiş ama oralarda kalmak için bir bahane bulursa hiç şaşırmam."

"Bu kadar halinden memnun görünmemeye çalış," dedim. "Hiç asilce değil."

"Biraz keyiflenmek benim de hakkım," dedi gülerek. Birlikte yürürken *Volkvolny*'den hatırladığım o ıslığı çaldı. Ardından boğazını temizledi. "Alina, her zamanki gibi güzelliğinle büyüleyicisin ama alınmazsan sana bir şey soracağım. Son zamanlarda iyi uyumuyor musun?"

"Sayılır," dedim.

"Kâbuslar mı görüyorsun?"

Hâlâ parçalanmış sandalı ve Karanlık Diyarı'ndan kaçan insanları görüyordum ama geceleri beni uykusuz bırakan bu değildi. "Pek sayılmaz."

"Hı," dedi Nikolai. Ellerini arkasında birleştirdi. "Arkadaşının son zamanlarda kendini işine adadığını fark ettim. Onu herkes çok sevdi."

“Şey, Malyen öyledir,” dedim sesimi canlı tutmaya çalışırken.

“İz sürmeyi nereden öğrendi? Hiç kimse bunun şans mı yoksa yetenek mi olduğuna karar veremiyor.”

“O öğrenmedi. O bunu hep yapabiliyordu.”

“Ne kadar güzel,” dedi Nikolai. “Benim hiç doğuştan gelen bir yeteneğim yok.”

“Sen muazzam bir aktörsün,” dedim.

“Gerçekten mi?” diye sordu. Ardından eğildi ve fısıldayarak, “Şu anda ‘mütevazı adamı’ oynuyorum,” dedi.

Kızmışçasına başımı iki yana salladım ama Nikolai’nin neşeli tavrı hoşuma gidiyordu, ayrıca açtığı konuları devam ettirme konusunda inatçı olmadığı için de ona minnettardım.

David’in yaptığı çanakları işler hale getirmesi tam iki haftasını aldı ama en sonunda her şey tamamlanınca Grishaları Küçük Saray’ın çatısında gösteriyi izlemeye topladım. Tolya’yla Tamar da oradaydı, her zamanki gibi dikkatliydiler, kalabalığa göz gezdiriyorlardı. Malyen görünürde yoktu. Önceki akşam salonda kalmış, onu yakalamayı ummuş, onu bizzat davet etmek istemiştim. Gece yarısı olduktan sonra vazgeçmiş ve odama dönmüştüm.

İki devasa çanak çatının birbirine bakan iki tarafına, doğu ve güney kanatlarının kubbeleri arasında uzanan düz zemine konulmuştu. Makaralar sistemi yardımıyla döndürülebiliyordu ve her biri gözlerini parıltıdan korumak için gözlük takmış olan bir Materialki ve bir de Rüzgârın Hâkimi tara-

findan kontrol ediliyordu. Zoya'yla Paja'nın ekip olduğunu, Nadia'nın da ikinci çanakta bir Durast'la eş olduğunu gördüm.

Tüm bunlar koca bir fiyasko da olsa en azından birlikte çalışıyorlar, diye düşündüm gergince. Hiçbir şey güçlü bir patlamadan iyi arkadaşlıklar kurulmasını sağlayamaz.

Çatıda, çanakların tam ortasında yerimi aldım.

Nikolai'nin saray muhafızlarının şefini, iki generali ve Kral'ın danışmanlarından birkaçını gözlemde bulunmaları için çağırdığını görünce gerginliğim biraz daha arttı. Çok dramatik bir şey görmeyi beklememelerini umdum. Gücüm tam karanlıkta en iyi şekilde görülüyordu, uzun günler de bunu imkânsız kılıyordu. David'den gösteriyi akşam vakitlerine koymasını istemiştim ama o bana cevaben sadece başını iki yana sallamıştı.

“Çalışırsa çok etkileyici olacak. Çalışmasa da patlamayla birlikte çok daha etkileyici olur.”

“David, umarım şaka yapıyorsundur.”

Kaşlarını çattı, son derece şaşkıındı. “Acaba?”

Nikolai'nin tavsiyesi üzerine David *Volkvolny*'deki sistemi benimsemişti, bize işaret vermek için düdüğü çaldı. İzleyiciler kubbelerine doğru çekilip bize yer açtı. Ellerimi kaldırdım, David bir kez daha düdüğü üfledi. Işığı çağırdım.

Işık üzerime bir alev topu gibi geldi, bedenime girerek ellerimden iki düz çubuk gibi fırladı. Işıklar çanaklara değip gözleri kör edecek bir parlaklıkla oradan yansıdı. Önümdeki manzara çok şaşırtıcı olsa da harika değildi.

Ardından David bir kez daha ısıltı çaldı ve çanaklar hafifçe döndürüldü. Işık aynalı yüzeylerine çarptı, güçlendi ve

çökmek üzere olan akşam karanlığında iki beyaz oka döndü.

Kalabalıktakiler gözlerini korumak için ellerini önlerine uzatırken şaşkınlık dolu sesler duyuldu. Etkileyicilik konusunu kafaya takmamam gerektiğini anladım.

Işımlar havayı yardı, parlaklığını ve sıcaklığı gökten geliyormuşçasına dalgalar halinde ileri saçtı. David düdüğe kısa bir süreliğine bir kez daha üfledi ve ışınlar tek bir hançere dönüştü. Doğrudan ışığa bakmak imkânsızdı. Kesme hareketi elimdeki bıçaksa, bu, palaydı.

Çanaklar eğildi, ışın yere döndü. Işık ormanın kenarında ilerleyip ağaçların tepesini kül ederken kalabalık şaşkınlık dolu sesler çıkardı.

Çanaklar biraz daha eğildi. Işın gölün kıyısına doğru gitti, ardından göle değdi. Havaya uzaktan bile duyulan bir tıslama sesiyle birlikte buhar yükseldi, bir anlığına gölün tüm yüzeyi kaynıyormuş gibi göründü.

David panikle ıslığı çaldı. Çabucak ellerimi indirdim, ışık kayboldu.

Çatının ucuna koştuk, karşımızdaki manzarayı görünce ağızımız açık kaldı.

Birisi eline jilet almış ve ağaçların tepesini ormanın başından kıyıya kadar kazımış gibiydi. Işının değdiği yerdeki toprak suya kadar uzanan bir hendekle belli oluyordu.

“İşe yaradı,” dedi David şaşkınlık dolu bir sesle. “Gerçekten işe yaradı.”

Herkes durdu, ardından Zoya kahkahalar attı. Sergei ona katıldı, ardından Marie ve Nadia da. Aniden hepimiz gülmeye ve neşe dolu sesler çıkarmaya başladık. Şaşkına dönen David’i

kocaman omuzlarına alan Huysuz Tolya bile bize eşlik etti. Askerler Grishaları, Kral'ın danışmanları generalleri kucaklıyordu, Nikolai gözlüklerini çıkaran Paja'yla çatıda dans ediyordu. Muhafızların şefi beni sevinçle havaya kaldırdı.

Çıglıklar atıp tüm saray sallanıncaya dek zıpladık. Karanlıklar Efendisi üzerimize saldırmaya karar verdiğinde *nic-hevo* 'yalar büyük bir sürprizle karşılaşacaktı.

"Haydi, gidip bakalım!" diye bağırdı biri. Merdivenlerden aşağı teneffüs zilini duyan çocuklar gibi gülerek ve zıplayarak indik.

Altın kubbeli sâlon dan geçip açık kapılardan dışarı fırladık. Herkes göle doğru koşarken ben durdum.

Malyen ağaçlardan oluşan tünelden çıkıyordu.

"Siz devam edin," dedim Nikolai'ye. "Ben size yetişirim."

Malyen yanıma yaklaşırken patikaya baktı, gözlerini gözlerimden kaçırdı. Yakınıma gelirken gözlerinin kıpkırmızı olduğunu ve yanağında fena bir morluk olduğunu gördüm.

"Ne oldu?" diye sordum, elimle yüzünü işaret ederken. Başını çevirip Küçük Saray'ın kapısında bekleyen hizmetçilere bir bakış attı.

"Bir şişe *kvası* devirdim," dedi. "Bir şey mi istiyorsun?"

"Gösteriyi kaçırdın."

"O benim görevlerim arasında değildi."

Göğsümdeki acıya aldırış etmedim. "Göle gidiyoruz. Bizimle gelmek ister misin?"

Bir anlığına tereddüt etti, ardından başını iki yana salladı. "Ben sadece biraz bozukluk almaya geldim. Büyük Saray'da iskambil oynuyoruz."

Kalbimdeki acı daha da arttı. “Üstünü de değiştirsen iyi olur,” dedim. “Elbiselerinle uyumuş gibi görünüyorsun.” Bunu söylediğime hemen pişman oldum ama Malyen bunu umursamamış gibiydi.

“Belki de uyumuşumdur,” dedi. “Başka bir şey var mı?”
“Hayır.”

“*Moi souvereny,*” dedi, sert bir tavırla reverans yaptı, benden uzaklaşmak için sabırsızlanıyormuşçasına basamaklardan yukarı çıktı.

Göle doğru yavaş yavaş yürüyüp bir şekilde kalbimdeki sızımın dinmesini umdum. Çatıdaki başarının bana yaşattığı sevinç kaybolmuş, beni birinin aşağıya seslendiği, ama kendi sesinin yankısından başka bir şey duymadığı bir kuyuya düşmüş gibi yalnız bıraktı.

Kıyıya vardığımda bir grup Grisha hendek boyunca yürüyor, zafer çığlıklarıyla hendeğin boyutlarını birbirine söylüyordu. Hendek yaklaşık yetmiş santim genişliğinde ve bir o kadar da derinlikteydi, kavrulmuş bir toprak yığını suyun kenarını çevrelemişti. Ormanda yere devrilen dallar ve ağaç kabukları üst üste düşmüştü. Uzanıp elimi ikiye ayrılan ağaçlardan birinin gövdesine gezdirdim. Ağacın tam ortadan düzgünce kesilen yüzeyi pürüzsüz ve hâlâ sıcaktı. İki küçük yangın başlamıştı ama Dalgaların Hâkimleri onları çabucak söndürmüştü.

Nikolai gölün kıyısına yiyecek ve şampanya getirilmesini emretti, hepimiz akşamın geri kalanını kıyıda geçirdik. Generaller ve danışmanlar erkenden kalktı ama şefle, muhafızlarından birkaçı yanımda kaldı. Ceketlerini ve ayakkabılarını çıkarıp suya girdiler, çok geçmeden herkes elbiseleri-

nin ıslanmasını umursamaz oldu ve suya atladı. Birbirlerine su sıçratmaya, küçük adaya yüzme yarışları yapmaya başladı. Dalgaların Hâkimleri'nden birinin güçlü dalgalarla ileri atılıp yarışları kazanması hiç kimseyi şaşırtmadı.

Nikolai ve emrindeki Rüzgârın Hâkimleri, Nikolai'nin geçenlerde tamamlayıp adını *Yalıçapkını* koyduğu gemiyle gezintiye çıkarmayı teklif etti. İlk başta herkes çekingendi ama ilk cesur grup kollarını açıp gerçekten uçtuklarını anlatarak dönünce herkes sıranın onlara gelmesini bekledi. Ayaklarımın bir daha yerden kesilmesine müsaade etmeyeceğime ant içmiştim ama en sonunda ben de kararımdan vazgeçip onlara katıldım.

Belki şampanyadan dolayıydı ya da neyi umduğumu bildiğimden ama *Yalıçapkını*, *Sinekkuşu*'na kıyasla daha hafif ve çevik hareket ediyordu. Hâlâ iki elimle tırabzanlara tutunuyor ama süzülerek havaya kalkarken moralimin de düzeldiğini hissediyordum.

Cesaretimi toplayıp aşağıya baktım. Büyük Saray aşağıdaki beyaz çakıl patikalarla bölünen toprakları giderek küçülüyordu. Grisha serasının çatısını, çift başlı heykelin bulunduğu süs havuzunun kusursuz daireselliğini, saray kapılarının parlayan altın sarısı kapılarını gördüm. Evlerin ve dümdüz bulvarların üzerinden geçiyorduk. Sokaklar Belyanoch'u kutlayan insanlarla doluydu. Gersky bölgesinde gösteri yapan hokkabazları, ip cambazlarını, parklardan birindeki sahne de dans eden dansçıları gördüm. Kanaldaki sandallardan müzik sesleri geliyordu.

Sonsuza dek rüzgârlarla çevrili halde, altımızdaki küçük

ve mükemmel dünyaya bakarak kalmayı istedim ama nihayetinde Nikolai dümeni çevirerek bizi yavaşça göle indirdi.

Gökyüzü açık mor renge büründü. Ateşin Hâkimleri göl kıyısında şenlik ateşleri yaktı, karanlıkta bir yerde birisi balalayka çaldı. Şehrin aşağı tarafta kalan kısmından düdük ve havai fişek seslerini duydum.

Nikolai'yle birlikte iskelede pantolonlarımızı yukarı kıvrıp ayaklarımızı kenardan uzatarak oturduk. *Yalıçapkını* yan tarafımızda suda salınıyor, beyaz yelkenler rüzgârla havalandırıyordu.

Nikolai suya tekme atıp havaya su sıçrattı. “Çanaklar her şeyi değiştirecek,” dedi. “*Nichevo* 'yaları yeterince oyalayabilirsen Karanlıklar Efendisi'ni bulup hedef alabiliriz.”

Sırtımı tahta iskeleye yatırıp kollarımı yukarı doğru gerdim ve göğün menekşe rengi görüntüsünü aklıma kazıdım. Başımı çevirince artık boş duran ve ışıkları yanmayan okulla karşılaştım. Öğrencilerin çanakların yapabileceklerini görmesini, onlara biraz olsun umut vermesini isterdim. Savaşa girme düşüncesi hâlâ ürkütücüydü, özellikle de yitirilecek yaşamları düşününce, ama en azından bir tepede öylece ölmü beklemiyorduk.

“Savaşı kazanma şansımız olabilir,” dedim şaşkınlıkla.

“Heyecanına yenik düşme ama sana daha güzel haberlerim var.”

Homurdandım. Ses tonunun ne anlama geldiğini biliyordum. “Söyleme.”

“Vasily, Caryeva'dan döndü.”

“Ne olur merhamet et ve beni burada boğ.”

“Ne yani o ıstırabı tek başıma mı çekeyim? Hiç sanmıyorum.”

“Belki de doğum gününde ondan bir gün olsun susmasını istersin,” dedim.

“Ama o zaman açıkartırmayla ilgili o heyecan dolu hikâyelerinden mahrum kalırız. Ravkalı yarış atları çok ilgini çekmiyor muydu senin?”

Sızlandım. Malyen’in gelecek akşam Nikolai’nin doğum günü için düzenlenecek yemekte görevde olması gerekiyordu. Belki de Tolya ya da Tamar’dan onun yerini almasını isteyebilirdim. Onun özellikle de Vasily çene çalarken tüm gece boyunca hiç kıpırdamadan hazır olda durmasını izleyemeyecektim.

“Neşelen biraz,” dedi Nikolai. “Belki sana yine evlilik teklif eder.”

Doğrulup oturdum. “Bunu nereden öğrendin?”

“Bilmem hatırlar mısın ama ben de hemen hemen aynı şeyi yapmıştım. Sadece ağabeyimin ikinci kez şansını denememiş olmasına şaşırdım.”

“Demek ki yalnız yakalanması zor biriyim.”

“Bilmez miyim?” dedi Nikolai. “Ne diye her toplantıdan sonra sana Büyük Saray’dan dönüş yolculuğunda eşlik ediyorum sanıyorsun?”

“Hoşsohbetim için değil miydi o?” diye sordum yüzümü ekşitip. Sözlerinin bende yarattığı hayal kırıklığına sinir oldum. Nikolai yaptığı her şeyin bir amacı olduğunu bana unutturma konusunda çok iyiydi.

“O da var,” dedi. Ayağını sudan çekti, gözleri parmak-

larına takıldı. “Kesin bir kez daha aynısını yapacaktır.”

Abartılı bir şekilde iç çektim. “Kim bir Prens’e hayır diyebilir ki?”

“Bunu daha önce başardın,” dedi Nikolai, hâlâ ayaklarına bakarken. “Bunu istemediğinden bu kadar emin misin?”

“Ciddi olamazsın.”

Nikolai huzursuzca kıpırdandı. “Ne de olsa o tahtın saf Kraliyet soyundan gelen ilk sıradaki vârisi.”

“Adı Ludmilla olan evcil bir ateşkuşu olsa bile Vasily’yle evlenmem. Kraliyet ailesinden gelip gelmemesi de umurumda değil.” Dikkatlice ona baktım. “Soyunla ilgili dedikoduların canını sıkmadığını söylemiştin.”

“Bu konuda tam olarak dürüst davranmamış olabilirim.”

“Sen? Doğru sözden şaşmayan sen! Aa, çok şaşırdım, Nikolai. Hayretler içindeyim.”

Kahkaha attı. “Sanırım saraydan uzaktayken bunun bir önemi olmadığını söylemek daha kolaydı ama buradaki herkes, özellikle de ağabeyim bana bunu sürekli hatırlatıyor.” Omuz silkti. “Hep böyleydi. Ben daha doğmadan önce bile söylentiler vardı. Annem bu yüzden bana *Sobachka* der. Bunun beni kırma gibi gösterdiğini söyler.”

Bunu duyunca yüreğim burkuldu. Bana çocukluğumda birçok ad takılmıştı. “Kırmaları severim,” dedim. “Sarkık kulakları olur.”

“Benim kulaklarım çok asildir.”

Parmağımı iskelenin pürüzsüz tahtalarından birinde gezdirdim. “Bu yüzden mi bunca zaman uzaklarda yaşadın ve Sturmhond oldun?”

“Bunun tek bir sebebi olup olmadığını bilmiyorum. Sanırım kendimi hiç buraya ait hissetmedim, bu yüzden de kendimi bir parçası hissedeceğim bir yer yaratmaya çalıştım.”

“Ben de buraya uyum sağladığımı hiç hissetmedim,” dedim. *Malyen’le birlikte olduğum zamanlar hariç*. Bu düşünceleri aklımdan attım, sonra da kaşlarımı çattım. “Senin en çok neyinden nefret ediyorum, biliyor musun?”

Gözlerini kırptı, irkilmiş gibiydi. “Hayır.”

“Hep doğru şeyi söylüyorsun.”

“Sen de bundan nefret mi ediyorsun?”

“Nasıl kimlik değiştirdiğini gördüm, Nikolai. Hep karşıdakilerin görmek istediği kişi oluyorsun. Belki de gerçekten buraya ait olmadığını düşünüyorsundur ya da belki de zavallı, yalnız ve yetim kızın senden daha çok hoşlanmasını istiyorsundur.”

“Demek benden hoşlanıyorsun.”

Gözlerimi devirdim. “Evet, seni bıçaklamak istemediğim zamanlar hariç...”

“Bu da bir başlangıçtır.”

“Hayır, değil.”

Bana döndü. Ay ışığının altında ela gözleri birer değerli taş gibi parladı.

“Ben bir korsanım, Alina,” dedi sakince. “Ben alabileceğim her şeyi alırım.”

Aniden omuzlarının omuzlarıma değdiğini fark ettim. Hava ılıktı, yaz ve ateş kokusunun karışımının tatlı bir tadı vardı.

“Seni öpmek istiyorum,” dedi.

“Beniz zaten öptün,” dedim gergince gülerken.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Seni tekrar öpmek istiyorum,” diyerek sözlerini düzeltti.

“Ya,” dedim nefesim kesilirken. Dudakları dudaklarımın önündeydi. Kalbim panikle atıyordu. *Bu, Nikolai,* diye hatırlattım kendime. *Her adımını önceden hesaplayan adam.* Beni öpmesini istediğimi bile sezmemesini istedim. Gururum hâlâ Malyen’in beni reddedişinin acısını çekiyordu. O da birçok kızı öptüğünü söylememiş miydi?

“Seni öpmek istiyorum,” dedi Nikolai. “Ama öpmeyeceğim. Onu unutmaya çalışmak yerine beni düşünene dek de öpmeyeceğim.”

Geri çekildim, sendeleyerek ayağa kalktım. Yanaklarımın kızardığını ve utandığımı hissettim.

“Alina...”

“En azından şimdi senin hep doğru şeyi söylemediğini biliyorum,” diye söylendim.

Ayakkabılarımı kaptım ve iskeleden kaçıp gittim.

Gölün kıyısında yürürken Grishaların şenlik ateşlerinden uzak durdum. Hiç kimseyi görmeyi ve hiç kimseyle konuşmayı istemiyordum.

Nikolai'den ne umuyordum ki? Benimle flört etmesini mi? Kalbimdeki sızıyı dindirmesini mi? Belki de çocuksu bir tavırla Malyen'den öç almak istemiştım ya da biriyle aramda bağ olduğunu hissetmeyi o kadar çaresizce istiyordum ki lafına güven olmayan bir prensten sahte bir öpücük almaya razıydım.

Gelecek akşamki doğum günü yemeğini düşündükçe içimi korku kaplıyordu. *Belki bir bahane bulabilirim*, diye düşündüm bahçede dolaşırken. Büyük Saray'a mühür mumu dökülmüş ve Güneşin Elçisi'nin resmi mührüyle mühürlenmiş bir mektup gönderirdim.

Değerli Majesteleri Ravka Kralı ve Kraliçesine,

Büyük bir pişmanlıkla sizlere Udova Grandük'ü Prens Nikolai Lantsov'un doğumunun kutlanacağı şenliklere katılamayacağımı bildirmek istiyorum.

Elimde olmayan talihsizliklerden dolayı bu üzücü kararı

almış bulunmaktayım. En yakın arkadaşım beni görmeye katlanamıyor, oğlunuz beni öpmüyor. Keşke öpseydi diyorum ya da iyi ki öpmemiş. Belki de neyi istediğimi bilmiyordum ama büyük ihtimalle oğlunuz için düzenlenecek aptalca yemek boyunca yerimde oturacak ve önüme gelen doğum günü pastasının üstünde hüngür hüngür ağlayacağım.

*Bu mutlu gününüzde sizlere en iyi dileklerimle,
Alina Starkov, namı diğer Aptal*

Karanlıklar Efendisi'nin odasına vardığımda Tamar sandalye başında oturmuş kitap okuyordu. Ben içeri girince başını kaldırdı ama moralimin bozuk olduğu yüzümden belli oluyordu ki tek kelime etmedi.

Uyuyamayacağımı biliyordum, bu yüzden sırtımı yatağın başına dayadım ve elime kütüphaneden aldığım Ravka'nın en ünlü anıtlarını listeleyen eski bir seyahat rehberini aldım. Taş kemeri bulmayı umuyordum.

Odaklanmaya çalıştım ama aynı cümleyi tekrar tekrar okuduğumu fark ettim. Başım şampanyadan dolayı dönüyordu, ayaklarım üşümüştü. Malyen iskambil oyunundan dönmüş olmalıydı. Kapısını çalsam, o da bana kapıyı açsa ne yapacaktım?

Kitabı bir kenara attım. Malyen'e ne diyeceğimi bilmiyordum. Bugünlerde hep aynı duruma düşüyordum ama belki de ona gerçekleri anlatarak başlardım. Aklımın karışık olduğunu, belki de aklımı kaçırdığımı, bazen kendimden bile korktuğumu, onu çok ama çok özlediğimi ve canımın yandığını söyledim. En azından her şey telafi edilemez bir yola

sapmadan önce aramızdaki soğukluğu gidermeye çalışırdım. Daha sonra benim hakkımda ne düşünürse düşünsün durum bundan daha kötüye gidemezdi. Bir kez daha reddedilmeyi kaldırabilirdim ama her şeyi yoluna koymaya çalışmadığım düşüncesine katlanamazdım.

Başımı uzatıp salona baktım.

“Malyen burada mı?” diye sordum Tamar’a.

Başımı iki yana salladı.

Gururuma aldırış etmeden, “Nereye gittiğini biliyor musun?” diye sordum.

Tamar iç çekti. “Ayakkabılarını giyin. Seni ona götüreceğim.”

“Neredeki?”

“Ahırlarda.”

Huzurum kaçarken yatak odama dönüp çabucak ayakkabılarımı giyindim. Tamar’ı takip ettim, Küçük Saray’dan çıkıp çimlerden geçtim. “Bunu yapmak istediğinden emin misin?” diye sordu Tamar.

Ona cevap vermedim. Bana göstereceği şeyden hoşlanmayacağımı biliyordum. Ama öylece odama gidip başımı yastıkların altına koyacak değildim.

Birlikte *banyanın* yanından geçen hafif tepeden aşağı indik. Atlar ahırlarda kışniyordu. İçerisi karanlıktı ama antrenman odaları ışıkla parlıyordu. Bağırma sesleri duydum.

En büyük antrenman odası bir ahırdan biraz daha küçüktü, yeri toprakla kaplıydı, duvarları akla gelecek her türlü silahla donatılmıştı. Genellikle Botkin burayı Grisha öğrencilere zindan eder, onları zor antrenmanlarla yorardı, ama bu

akşam içerisi çoğu asker olan, arasında birkaç Grisha'yla birkaç hizmetçiyi barındıran insanlarla doluydu. Hepsi bağırıyor, sevinç çılgınlıkları atıyor, odanın ortasında olup bitenlere daha iyi bakabilmek için birbirlerinin omuzlarının üzerinden ileriye bakmaya çalışıyordu.

Tamar'la birlikte fark edilmeden kalabalığın arasından geçtik. Kraliyet ailesine bağlı iki izciyi, Nikolai'nin alayındaki birkaç askeri, bir grup Corporalki'yi ve onlarla birlikte bağırıp alkış çalan Zoya'yı gördüm.

Kalabalığın önüne varmak üzereyken vücudunun üst tarafı çıplak bir Rüzgârın Hâkimi'ni elini yumruk yapıp yukarıya kaldırmış halde, kalabalığın oluşturduğu dairenin önünde dönerken gördüm. Adamın Fedyor'la birlikte dolaşan Eskil olduğunu fark ettim. Eskil, Fjerdalıydı ve mavi gözleriyle, sarı saçlarıyla ve görüşümü neredeyse tamamen kapatan iri-yarı cüssesiyle de onlara benziyordu.

Çok geç değil, diye düşündüm. Hâlâ geri dönebilir, hiç buraya uğramamış gibi davranabilirsin.

Yerime çakılı kaldım. Ne göreceğimi biliyordum ama Eskil kenara çekilip de Malyen'i ilk kez görünce şok geçirdim. O da Grisha gibi beline kadar çıplaktı, kaslı gövdesi toprak ve terle kaplıydı. Ellerinin üstünde morluklar vardı. Hiç fark etmemiş gibi görünse de gözünün altındaki kesikten yanağına kadar kan akıyordu.

Rüzgârın Hâkimi öne atıldı. Malyen adamın ilk yumruğunu engelledi ama bir sonraki yumruk böbreklerine geldi. Acıyla inledi, dirseğini indirip Eskil'in çenesine doğru sert bir yumruk savurdu.

Eskil, Malyen'in hemen gerisine çekilerek kolunu havada kavisli bir şekilde hareket ettirdi. İçimi panik kaplarken gücünü kullanacağını fark ettim. Esinti saçımı havalandırdı, saniyeler sonra Malyen'in ayakları Etherealki rüzgârıyla yerden kesildi. Eskil diğer kolunu uzattı, Malyen'in vücudu yukarı fırlayıp ahırın çatısına çarptı. Malyen bir süre Grisha gücüyle, tahta kirişlere çakılmışçasına orada kaldı. Ardından Eskil onu bıraktı. Malyen toprak zemine tüm kemiklerini kırarak bir güçle çarptı.

Çığlık attım ama sesim kalabalığın kükreyişinde kayboldu. Corporalkilerden biri Eskil'e cesaret verici sözler söylerken bir başkası Malyen'e ayağa kalkması için bağırıyordu.

İleri atıldım, ellerimle çoktan ışığı çağırmaya hazırdım. Tamar kolumu tuttu.

"Senin yardımını istemiyor," dedi.

"Umurumda değil," diye bağırdım. "Bu adil bir dövüş değil. Bunun yapılması yasak." Grishaların antrenman odalarında güçlerinin kullanılmasına izin verilmiyordu.

"Botkin'in kuralları geceleri geçerli değil. Malyen bir dersin değil, dövüşün ortasında."

Ondan uzaklaştım. Malyen'in kızgın olması, ölü olmasından iyiydi.

Ellerinin ve dizlerinin üzerindeydi, ayağa kalkmaya çalışıyordu. Grisha'nın saldırısından sonra hareket edebiliyor olması bile beni şaşırtmıştı. Eskil tekrar ellerini havaya kaldırdı. Havaya toz saçıldı. Tamar'ın da Malyen'in de ne diyeceğini umursamadan ışığı çağırdım ama bu kez Malyen yerde yuvarlandı, rüzgârdan kaçtı ve şaşırtıcı bir hızla ayağa fırladı.

Eskil homurdandı, etrafa göz gezdirip önündeki seçenekleri tarttı. Neyi düşündüğünü biliyordum. Hepimizi yere yıkma ve hatta ahırların bir kısmını yok etme riskini göze almadan buradan çıkamazdı. Ne yapacağımı bilmeden bekledim.

Malyen zar zor nefes alıyordu. İki büklüm olmuş, ellerini baldırlarına koymuştu. En az bir kaburgasını kırmıştı. Boynunu kırmadığı için şanslıydı.

Yere yatıp ayağa kalkmamasını umdum ama tam aksine acıyla inerken kendini ayağa kalkmaya zorladı. Omuzlarını dikleştirdi ve küfrederek kan tükürdü. Ardından parmaklarını büküp Rüzgârın Hâkimi'ni üzerine çağırdı. Kalabalıktan sevinç dolu sesler yükseldi.

“Ne yapıyor bu?” diye söylendim. “Öldürtecek kendini.”

“Ona bir şey olmaz,” dedi Tamar. “Daha kötü dövüşlerini de gördüm.”

“Ne?”

“Hemen hemen her akşam sarhoş değilse burada dövüşüyor. Hatta bazen sarhoşken de dövüşüyor.”

“Grishalarla mı?”

Tamar omuz silkti. “Aslında oldukça iyi.”

Malyen akşamlarını böyle mi geçiriyordu? Yüzünde morluklarla ve yara izleriyle onu gördüğüm sabahları hatırladım. Neyi kanıtlamaya çalışıyordu? Fal bakma partisinden döndükten sonra sarf ettiğim talihsizce sözleri düşündüm. Çaresiz *otkazat'syalar*dan oluşan bir ordunun yükünü taşımak istemiyorum.

Keşke sözlerimi geri alabilseydim.

Rüzgârın Hâkimi sola kaydı, ardından bir daha saldırmak için elini kaldırdı. İçeride rüzgâr esti, Malyen'in ayakla-

rının yerden kesildiğini gördüm. Dişlerimi sıktım, en yakındaki duvara fırlatılacağımı düşündüm, ama son anda eğilip güçlü havadan kaçtı ve irkilen Rüzgârın Hâkimi'nin üzerine atıldı.

Malyen kollarıyla onu sertçe sarınca Eskil'den yüksek sesli bir inilti çıktı. Malyen, Grisha'nın gücünü çağırmasına engel olmaya çalışıyordu. İriyarı Fjerdalı hırlayıp Malyen'in kollarının arasından kurtulmak için kaslarını son gücüne kadar kullandı.

Bunun Malyen'i yorduğunu biliyordum ama aksine Malyen, Eskil'i daha sıkıca sardı, kıpırdandı ve kafasını rakibinin burnuna geçirdi. Mide bulandırıcı bir ezilme sesi duyuldu. Ben daha gözümü kırpmadan Malyen, Eskil'i bıraktı, Rüzgârın Hâkimi'nin karnına ve yan taraflarına yumruklar indirdi.

Eskil kendini korumaya çalışıp kanlar akan açık ağzıyla nefes almaya çalışırken iki büklüm oldu. Malyen dönüp Rüzgârın Hâkimi'nin bacaklarına ölümcül bir darbe indirdi. Eskil dizlerinin üzerine düştü ama hâlâ dik duruyordu.

Malyen geri çekilerek çıkardığı işe baktı. Kalabalık havaya zıplıyor ve çılgınca sesler çıkarıyordu ama Malyen tedbirli gözlerini dizlerinin üstünde duran Rüzgârın Hâkimi'nden ayırmıyordu.

Rakibine baktı, ardından yumruklarını indirdi. "Devam et," dedi Grisha'ya. Yüzündeki ifade içimi ürpertti. Ona meydan okuyordu, yüzünde tatmin olmuşçasına pis bir gülümseme vardı. Eskil'e bu halde bakarken ne görüyordu ki?

Eskil'in gözleri yaşarmıştı. Çaba sarf ederek avuçlarını kaldırdı. Çok hafif bir esinti Malyen'e doğru gitti. Kalabalıktan yuhalama sesleri yükseldi.

Malyen esintiyi üzerinde hissetti, sonra öne çıktı. Eskil'in zayıf rüzgârı kayboldu. Malyen elini Rüzgârın Hâkimi'nin göğsüne koyup adamı küçümsercesine itti.

Eskil yıkıldı, iriyarı vücudu yere çarptı. Adam inleyerek yerde kıvrandı.

Etrafımızdan haykırışlar, sevinç çılgınlıkları yükseldi. Nelseli bir asker paralar el değiştirirken Malyen'in bileğini tutup kolunu zaferle yukarı kaldırdı.

Kalabalık Malyen'e doğru koşarken beni de yanında sürükledi. Herkes hep bir ağızdan konuşuyordu. İnsanlar, Malyen'in sırtına vuruyor, avuçlarına para sıkıştırıyordu. Ardından Zoya, Malyen'in önünde belirdi. Kollarını Malyen'in boynuna atıp dudaklarını Malyen'in dudaklarına bastırdı. Malyen'in kaskatı kesildiğini fark ettim.

İt onu, diye yalvardım içimden. *İt onu*.

Bir anlığına öyle yapacağını sandım. Ancak hemen ardından kollarını Zoya'nın beline attı, kalabalık bağırırken onu öptü.

Canım daha önce hiç yanmadığı kadar yandı. Donmuş bir göle kazara adım atmışım gibi oldum; buzun çatırdayıp aniden kırılışını hissettim; altında karanlık'sulardan başka bir şey yatmadığını fark ettim.

Gülümseyerek ondan uzaklaştı. Yanakları hâlâ kanlar içindeydi, o anda gözleri gözlerimle karşılaştı. Beti benzi attı.

Zoya onun bakışlarını takip etti, beni görünce meydan okurcasına kaşlarından birini havaya kaldırdı.

Döndüm, kalabalığın arasından geldiğim yere gitmeye çalıştım. Tamar hemen ardından geldi.

“Alina,” dedi.

“Beni yalnız bırak.”

Ondan uzaklaştım. Dışarıya çıkmak ve herkesten uzaklaşmak zorundaydım. Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyordu. Öpüşmelerinden dolayı mı yoksa olup bitenlerden dolayı mı böyle olduğumdan emin değildim ama onların beni bu halde görmelerine izin veremezdim. Güneşin Elçisi ağlamazdı, özellikle de *otkazat*’sya muhafızlarından biri için.

Hem benim böyle davranmaya ne hakkım vardı? Ben de Nikolai’yi öpmeyi istememiş miydim? Belki de şimdi onu bulur, düşündüğüm her şeyi bir kenara bırakarak ondan beni öpmesini isterdim.

Ahırdan bir hışımla karanlığa çıktım. Hava sıcak ve boğucuydu. Nefes alamadığımı hissettim. İyice aydınlatılmış patikadan geçerek koruluğa sığındım.

Birisi kolumu çekti.

“Alina,” dedi Malyen.

Elini üzerimden çekerek adımlarımı hızlandırdım, resmen koşuyordum.

“Alina, dur,” dedi, az önce aldığı darbelere rağmen bana kolayca yetişti.

Ona aldırış etmeyip ormana daldım. *Banyaya* giden sıcak suların, ayağımın altındaki huş ağacı yapraklarının kokusunu alabiliyordum. Boğazım ağrıyordu. İstedğim tek şey yalnız kalıp ağlamaktı.

“Ne olur, Alina, durur musun?”

Acıma yenik düşemezdim, bu yüzden öfkeme teslim oldum.

“Sen muhafızlarımın şefisin,” dedim, ağaçların arasından geçerken. “Halktan biri gibi dövüslere katılamazsın!”

Malyen kolumu tuttu ve beni yanına çekti. “Ben halktan biriyim,” dedi. “Ne müritlerinden, ne Grishalarından, ne de tüm gece boyunca olur da ihtiyaç duyarsan diye kapına diki-len şımarık nöbetçilerden biri değilim.”

“Elbette öyle değilsin,” dedim kızgınlıkla. “Vaktini çok daha iyi bir şekilde değerlendirebilirsin. Mesela sarhoş olabilir, Zoya’nın dudaklarına yapışabilirsin.”

“En azından o, kendisine dokunduğumda irkilmiyor,” dedi. “Beni istemiyorsun, öyleyse ne diye onun isteyip istememesini önemsiyorsun?”

“Önemsemiyorum,” dedim ama ağlamaklı bir şekilde konuştum.

Malyen beni öyle hızlı bir şekilde bıraktı ki neredeyse geriye düşecektim. Ellerini saçlarına atarak benden uzaklaştı. Hemen ardından yüzünü ekşitti. Parmakları, yüzündeki yara-ya değdi. Ona bağıra bağıra gidip bir Şifacı’ya görünmesini söylemek istedim. Yumruğumu kırık kaburgasına geçirip canını daha çok yakmak istedim.

“Azizler aşkına,” diye söylendi. “Keşke buraya hiç gel-meseydik.”

“O zaman gidelim,” dedim. Mantıklı sözler sarf etme-diğimi biliyordum ama bu da pek umurumda değildi.

“Haydi, bu akşam kaçalım, burayı gördüğümüzü bile unutalım.”

Pis pis güldü. “Bunu ne kadar çok istediğimi biliyor mu-sun? Seninle aramızda rütbeler, duvarlar olmadan birlikte ol-

mayı? Sadece sıradan, halktan biri olmayı?” Başını iki yana salladı. “Ama sen bunu yapmazsın, Alina.”

“Yapacağım,” dedim, gözyaşlarım yanaklarıma akarken.

“Kendini kandırma. Bir yolunu bulur, dönersin.”

“Her şeyi nasıl yoluna koyacağımı bilmiyorum,” dedim çaresizce.

“Yapamazsın ki!” diye bağırdı. “Belki de böyle olması gerekiyordu. Senin bir Kraliçe olman gerektiğini, benimse önemsiz biri olarak kalacağımı hiç düşündün mü?”

“Bu doğru değil.”

Bana doğru yürüdü, ağaç dalları alacakaranlıkta yüzünde tuhaf gölgeler oluşturdu.

“Ben artık bir asker değilim,” dedi. “Prens de değilim, aziz olmadığımından da eminim. Peki, ben neyim, Alina?”

“Ben...”

“Ben neyim?” diye fısıldadı.

Artık daha yakınımdaydı. Çayırın tanidik yeşilimsi kokusu terin ve kanın kokusuyla bastırılmıştı.

“Senin muhafızın mıyım?” diye sordu.

Parmağını yavaşça koluma götürüp omuzlarımdan parmak uçlarıma kadar dokundu.

“Arkadaşın mıyım?”

Sol eli diğer koluma değdi.

“Hizmetçin miyim?”

Nefesini dudaklarımda hissedebiliyordum. Kalbimin atışını duyabiliyordum.

“Bana ne olduğumu söyle.” Beni kendine doğru çekip elini belime koydu.

Parmakları tenime tamamen temas edince içimde sert bir ürperti oluştu, dizlerimin bağı çözüldü. Gözlerim karardı, nefesimi tuttum. Malyen elleri yanmışçasına benden uzaklaştı.

Şaşkına dönmüştü. “Bu da neydi?”

Başımın dönmesinin geçmesini bekledim.

“Bu da neydi?” diye sordu tekrar.

“Bilmiyorum.” Parmaklarım hâlâ kaşınıyordu.

Yüzüne alaycı bir gülümseme yer etti. “Bizim için hayat hiç kolay olmayacak, öyle değil mi?”

Ayağa fırladım, aniden öfkelen dim. “Evet, Malyen olmayacak. Benimle birlik teyken hayatın hiç kolay, huzurlu ve rahat olmayacak. Küçük Saray’ı sırf canım istedi diye terk edemem, kaçamam, bu kişi ben değ ilmiş im gibi davranamam. Öyle yaparsam çok daha fazla kişi ölür. Tekrar Alina bile olamam. O kız gitti.”

“Onu geri istiyorum,” dedi boğuk bir sesle.

“Geri dönemem!” diye çığlık attım, sesimin duyulup duyulmayacağını umursamadım. “Bu kolyeyi, deniz kırbacının pullarını söküp alsan bile içimdeki gücü kazıyamazsın.”

“Ya yapabilseydim? Ondan vazgeçer miydin? Her şeyi geride bırakır mıydın?”

“Asla.”

Sarf ettiğim sözün doğruluğu ikimizi de susturdu. Ormanın karanlığında öylece durduk, kalbindeki sızıyı derinden hissettim. Acım dindiğinde geriye ne kalacağını biliyordum; yalnızlık, boşluk, iyileşmeyecek bir yara, bir zamanlar Karanlıklar Efendisi’nin gözlerinde gördüğüm derin uçurum.

“Haydi, gidelim,” dedi Malyen en sonunda.

“Nereye?”

“Küçük Saray’a. Seni ormanda yalnız bırakmam.”

Sessizce tepeyi çıkıp saraya Karanlık Efendisi’nin odasına açılan kapılardan girdik. Salon şansımıza boştu.

Odamın kapısında durup Malyen’e döndüm.

“Onu görüyorum,” dedim. “Karanlık Efendisi’ni. Kütüphanede, şapelde. *Sinekkuşu*’nun kaza yapmasına ramak kala da onu gördüm. Odamda beni öpmeye çalıştığında da.”

Gözlerimin içine baktı.

“Onların halüsinasyon mu, hayalet mi olduğunu bilmiyorum. Delirdiğimi düşünürsün diye sana söylemedim. Zaten benden biraz korkmaya başladığını fark ediyorum.”

Malyen ağzını açıp kapattı, tekrar konuşmaya çalıştı. O anda bile söylediklerime bir tepki vermesini bekledim. Ama bunun yerine sırtını bana döndü. Muhafızların bölümüne yöneldi, sadece masadan bir şişe *kvas* almak için durdu ve kapıyı yavaşça arkasından çekti.

Yatağa girmeye hazırlandım. Çarşafı üzerime çektim ama hava çok sıcaktı. Çarşafı tekmeleyerek ayağımın altına attım. Sırtüstü uzanıp takımyıldızlarının işaretlendiği kubbe beye baktım. Malyen’in kapısına dayanmayı, ona üzgün olduğumu, her şeyi elime yüzüme bulaştırdığımı, ilk gün Os Alta’ya el ele girmemiz gerektiğini söylemeyi istedim. Peki, bunlar bir şeyi değiştirecek miydi?

Bizim gibi insanlar sıradan hayatlar süremezler.

Sıradan bir hayat. Benim hayatımda ise savaş, korku ve vücudumu sarsan gizemli ürpertiler vardı. Malyen’in istediği gibi bir kız olabilmek için senelerimi harcamıştım. Belki de

bu artık mümkün değildi.

Bizim gibi olan başka kimse yok, Alina. Hiçbir zaman da olmayacak.

Gözlerimden seller gibi yaşlar döküldü. Ağladığımı kimseler duymasın diye yüzümü yastığıma çevirdim. Gözpınarlarım kuruyana dek ağlayıp sıkıntılarla uyumaya çalıştım.

“Alina.”

Malyen’in dudaklarıma, şakaklarıma, göz kapaklarıma, kaşlarıma nazikçe değen dudaklarının hissiyle uyandım. Boynumu öpmek için eğilirken yatağımın başucundaki gaz lambasının parıltısı kahverengi saçlarına vurdu.

Bir anlığına şaşırdım, tamamen ayılmadığımı düşündüm, tereddüt ettim, ardından kollarımla ona sarılıp onu yanıma çektim. Tartışmış olmamız da, Zoya’yı öpmüş olması da beni yalnız bırakması da, her şeyin imkânsız gibi görünmesi de umurumda değildi. Önemli olan tek şey fikrini değiştirmiş olmasıydı. Geri dönmüştü, yalnız değildim.

“Seni özledim, Malyen,” diye fısıldadım kulağına. “Seni çok özledim.”

Kollarım beline doğru çıkarak boynuna sarıldı. Bir kez daha beni öptü, dudaklarının hoş tadına kendini bıraktım. Kollarındaki sert kaslara dokundum. Malyen hâlâ benimleyse, hâlâ beni seviyorsa umut vardı. İçim ısınırken kalbim hızla atmaya başladı. Nefes alış verişimizden ve vücudumuzun hareketinden başka hiçbir ses yoktu. Boynumu, köprücük kemiğimi öpüyor, tenimi içine çekiyordu. Ürpererek ona daha da yaklaştım.

İstediğim buydu, değil mi? Aramızdaki soğukluğu gidermekti. Yine de içimde tuhaf bir panik vardı. Yüzünü görmem ve aramızda bir sorun olmadığını anlamam gerekiyordu. Başını ellerimle tutup çenesini eğdim, gözlerim gözlerinin içine bakınca dehşete kapıldım.

Malyen'in gözlerine, o tanıdığım, kendi gözlerimden iyi bildiğim maviliğine baktım. Ama gözleri artık mavi değildi. Sönen gazyağı ışığının altında gri bir renkle parlıyordu.

O anda daha önce onda hiç görmediğim soğuk ve kendinden memnun bir gülümsemeyle bana baktı.

"Ben de seni özledim, Alina." O ses. O cam gibi pürüzsüz, soğuk ses.

Malyen'in yüz hatları bulanıklaşıp gözlerimin önünde tekrar şekillendi. Karşımda solgun bir yüz, dolgun, siyah saçlar ve hoş yapılı bir çene vardı.

Karanlıklar Efendisi bir elini kibarca yanağıma koydu. "Kısa süre sonra görüşeceğiz," diye fısıldadı.

Çılgılık attım. Kara bir bulut olup gözden kayboldu.

Çılgılık atarak yataktan fırladım ve kollarımı sıkıca kendime çektim. Tüylerim diken diken olmuştu. Korkudan ve hissettiğim arzudan dolayı vücudum titriyordu. Tamar'ın ya da Tolya'nın kapıyı hızla açıp içeri girmesini bekledim. Onlara söyleyeceğim yalanı çoktan belirlemiştim.

"Kâbus gördüm," diyecektim. İçten içe çılgılık atmak istesem ve kalbimin parçalandığını hissetsem de çok sakın ve ikna edici bir tonla konuşacaktım.

Ama odada ölüm sessizliği vardı. Hiç kimse içeri girmedi. Karanlık köşede titreyerek durdum.

Sarsılarak kesik kesik nefes aldım.

Bacaklarımın zangırtısı en sonunda dinince sabahlığımı üzerime çekip salona göz attım. İçeride kimse yoktu.

Kapımı kapatıp sırtımı kapıya dayadım ve yatağımdaki buruşan örtülere baktım. Artık gözüme uyku girmezdi. Belki de bu, sonsuza dek böyle sürecekti. Şömine rafındaki saate baktım. Belyanoch süresince şafak erken söküyordu ama saray halkının kalkmasına daha saatler vardı.

Volkvolny'deki seyahatimizden kalan elbiseleri karıştırdım; kahverengi, eski püskü paltoyu ve uzun eşarblı elime aldım. Dışarı ikisine göre de çok sıcaktı ama bunu hiç umursamadım. Paltoyu geceliğimin üzerine geçirdim, eşarpla başımı ve boynumu örtüp ayakkabılarımı giyindim.

Salondan sessizce geçerken muhafızların odalarına açılan kapıların kapalı olduğunu gördüm. Malyen ya da ikizler içerideyse de derin uykudaydılar. Belki de Malyen, Küçük Saray'ın kubbelerinin altında bir başka yerde, Zoya'nın kollarının arasındaydı. İçim burkuldu. Sol taraftaki kapıdan geçtim, karanlık koridorları aşp sessiz bahçeye çıktım.

Hafif aydınlık havada yola çıkarak puslu sessiz çimlerin yanından ve seranın buğulu camlarından geçtim. Duyduğum tek ses ayakkabılarımın çakıl patikayı eziş sesiydi. Büyük Saray’a sabah ekmeğiyle, gıdalar getirilmişti. Ben de yük arabalarından oluşan karavanı takip edip kapıdan dışarı çıktım ve şehrin üst kesiminin parke taşlı sokaklarına adım attım. Etrafta hâlâ eğlenmeye devam eden birkaç kişi vardı. Üzerinde parti kıyafetleri olan iki kişinin parktaki bir bankta sızdığını gördüm. Dizlerine kadar eteklerini çeken bir grup kız gülüyor, süs havuzundaki suları birbirlerine fırlatıyorlardı. Başında çiçekten küçük bir çelenk olan bir adam kaldırıma oturmuş, başını ellerine dayamıştı; başında kâğıttan bir taç olan bir kız ise onun sırtını ovuyordu. Fark edilmeden yanlarından geçtim, şu ana dek kimliğimi saklamayı başardım. Üzerinde eski püskü, kahverengi bir palto olan görünmez bir kızdım.

Aptallık ettiğimi biliyordum. Apparat’ın casusları da Karanlıklar Efendisi de beni takip ediyor olabilirdi. Her an yakalanıp götürülebilirdim. Bunun artık benim için bir önemi olup olmadığından emin değildim. Yürümeye devam etmeli,

ciğerlerimi temiz havayla doldurmalı, Karanlıklar Efendisi'nin tenimde hissettiğim ellerini unutmalıydım.

Omzumdaki yaraya dokundum. Paltonun kumaşına rağmen yaranın kabaran kenarlarını hissedebiliyordum. Avcı gemisindeyken Karanlıklar Efendisi'nin neden canavarının beni ısırmasına müsaade ettiğini sormuştum. Bunu benden öğ almak için yaptığını ve sonsuza dek onun vücudumdaki izini taşıyacağımı düşünmüştüm. Belki de bunun ötesi de vardı.

Gördüklerim gerçek miydi? Onu gördüğümde yanımda mıydı yoksa bunların hepsi aklımın bana oynadığı bir oyun muydu? Böyle bir şeyi yaşamama sebep olacak ne tür bir hastalığa yakalanmıştım?

Ama bunları düşünmeyi istemiyordum. Sadece yürüyecektim.

Kanalın karşı tarafına geçtim, küçük sandallar alt taraf-taki sularda salınıyordu. Köprü'nün altında bir yerlerden bir akordeon sesi geliyordu.

Muhafızların kapısından kimseye görünmeden geçerek dar sokaklara ve pazar mahallesinin karmaşasına adım attım. Buralar eskiye göre çok daha kalabalık görünüyordu. İnsanlar sundurmaların altında dinleniyor, verandalarda oturuyordu. Bazıları kutulardan yapılmış derme çatma masalarda iskambil oyunları oynuyordu. Bazıları ise birbirine yaslanmış uyuyordu. Bir barın verandasında oturan bir çift sadece kendilerinin duyabildiği müziğe yavaşça eşlik ediyordu.

Şehrin surlarına yaklaşıncı kendime durmamı ve eve dönmemi söyledim. Neredeyse kahkaha atacaktım. Küçük Saray bana evim gibi gelmiyordu.

Bizim gibi insanlar sıradan hayatlar süremezler.

Hayatım aşk yerine sadakati, arkadaşlık yerine dürüstlüğü barındıracaktı. Her bir kararımı iyice tartacak ve her hamlemi düşünecek, hiç kimseye güvenmeyecektim. Uzaktan gözlemlenen bir hayatım olacaktı.

Dönmem gerektiğimi biliyordum ama yürümeye devam ettim, biraz ilerledikten sonra duvarın öteki tarafına geçtim. Os Alta'dan bu kadar kolayca çıkmıştım.

Çadır kent büyümüşü. Surların dışında kamp yapan yüzlerce, belki de binlerce insan vardı. Müritler kolayca seçiliyordu. Sayılarının bu kadar çok artması beni şaşırttı. Büyük, beyaz bir çadırın yanında toplanmış, güneşin doğuşunu izlemek için yüzlerini doğuya dönmüşlerdi.

Sesler, kuşların kanat çırpışları gibi havada hafif bir fısıldama şeklinde başladı. Güneş ufukta belirip gökyüzüne açık mavi bir renk verirken, hafif bir mırıltıya dönüştü. Ancak o zaman kelimeleri seçebildim.

Sankta. Sankta Alina. Sankta. Sankta Alina.

Müritler büyüyen şafağı izledi, ben de onların umut ve beklenti dolu duruşlarından gözlerimi alamadım. Yüzlerinde sevinçli bir ifade vardı, güneşin ilk ışıkları üzerlerine vurunca bazıları ağlamaya başladı.

Mırıltılar arttı, yükselip düştü ve tüylerimi diken diken eden bir feryada dönüştü. Yatağından taşan bir nehir gibi, sallanan bir arı kovanı gibilerdi.

Sankta. Sankta Alina. Ravka'nın Kızı.

Güneş tenime değince gözlerimi kapattım, bir şeyler hissedebilmek için dua ettim.

Sankta Alina. Keramzin'in Kızı.

Ellerini cennete doğru kaldırdılar, sesleri çılgınca bir bağıriş ve haykırışa dönüştü. Yaşlı, genç, hasta, dinç, sağlıklı, güçlü herkes bir aradaydı. Her biri birbirine yabancıydı.

Etrafıma bakındım. *Bu, umut değil, diye düşündüm. Bu, çılgınlık. Açlık, çaresizlik.* Kendimi transtan çıkmış gibi hissettirdim. Neden buraya gelmişim ki? Bu insanların arasında sarayın duvarlarının ardında olduğumdan daha yalnızdım. Bana verecek hiçbir şeyleri yoktu, ben de onlara hiçbir şey sunamazdım.

Ayaklarım ağrıyordu, ne kadar çok yorulduğumu fark ettim. Sesler feryatlara dönüşürken kalabalığın arasından şehrin kapılarına doğru geri dönmeye çalıştım.

Sankta, diye bağıryorlardı. Sol Koroleva. Rebe Dva Stolba.

İki Değirmenin Kızı. Bunu daha önce Os Alta'ya yolculuğumuzda da duymuştum. Bu ad güney sınırlarında küçük ve önemsiz yerleşim yerlerine ev sahipliği yapan eski bir harabeden adını almış bir vadiden geliyordu. Malyen de oraya yakın bir yerde doğmuştu ama ikimizin de oraya gitme fırsatımız olmamıştı. Hem gitsek de ne değişecekti ki? Aramızda kalan aile fertlerimiz ya çoktan ölmüş ya da yakılmıştı.

Sankta Alina.

Bir kez daha Keramzin'den önceki anılarımı; içinde doğranmış şekerpancarı olan tabağı ve parmaklarımla kırmızıya boyandığını hatırladım. Birisinin omzundan gördüğüm toprak yolu, öküzlerin geride bıraktığı izi, yerdeki gölgeleirimizi hatırladım. Değirmen harabelerini, rüzgâra, yağmura

ve zamana yenik düşen taşları işaret eden eli gördüm. Ak-
lımda kalanların hepsi bu kadardı. Diğer anılarımı Keramzin
ve Malyen dolduruyordu.

Sankta Alina.

Kalabalığı iterek ilerledim, gürültüyü bastırmak için
eşarbi daha sıkı örttüm. Müritlerden yaşlı bir kadın yoluma
çıktı, neredeyse kadını yere düşürüyordum. Düşmesin diye
uzanıp onu tuttum, kadın zar zor ayakta durdu.

“Özür dilerim, babya,” dedim saygıyla. Ana Kuya bize
nasıl davranılacağını çok iyi öğretmişti. Nazikçe kadının to-
parlanmasına yardım ettim. “İyi misiniz?”

Ama yüzüme bakmıyordu, gözlerini boğazıma dikmişti.
Elimi boynuma götürdüm. Artık çok geçti. Eşarp kayıp düş-
müştü.

“Sankta,” dedi kadın. “Sankta!” Dizlerinin üzerine dü-
şüp elimi tuttu ve buruşuk yanağına bastırdı. “Sankta Alina!”

Aniden etrafımdaki herkes bana dokunmaya, kolumu ve
paltomun ucunu tutmaya başladı.

“Yapmayın, ne olur,” dedim, onlardan uzaklaşmaya ça-
lışırken.

Sankta Alina. Sözler fısıldayarak, inleyerek, bağırarak
zikrediliyordu. Bir dua gibi karanlığı uzakta tutmak için dil-
lendirilen adım bana yabancı geliyordu.

Etrafımdaki kalabalık gittikçe üzerime gelmeye, saçıma,
tenime uzanmaya başladı. Bir şeyin yırtıldığını duydum. Se-
sin paltomdan geldiğini fark ettim.

Sankta. Sankta Alina.

İnsanlar bana dokunmak için birbirlerini ezerek ve bir-

birlerine bağırarak izdiham çıkardı. Ayaklarımın yerden kesildiğini hissettim. Saçımdan bir tutam koparılnca çığlık attım. Beni parçalara ayıracaklardı.

Bırak ayırsınlar, diye düşündüm birden. Her şey kolayca sona erebilirdi. Artık korkmayacak, bir ton sorumluluğu sırtımda taşımayacak, parçalanan sandalların, Karanlıklar Diyarı'nda yok olup gidişini kâbuslarımda görmeyecek, halüsinasyonlara veda edecektim. Kolyeden, bileklikten, onların verdiği umudun ezici ağırlığından kurtulacaktım. *Bırak yapsınlar*.

Gözlerimi kapattım. Sonum böyle olacaktı. Bana *Istorii Sankt'ya*'dan bir sayfa verip başıma da altından bir hale yerleştirebilirlerdi. Kederli Alina, Zavallı Alina, Deli Alina, Dva Stolba'nın Kızı, bir sabah şehrin surlarının gölgesinde parçalara ayrılan azize. Kemiklerimi yolun kenarında satabilirlerdi.

Birisi çığlık attı. Öfkeli bir bağırış duydum. Kocaman eller beni tuttu ve o an havaya kaldırıldım.

Gözlerimi açtığımda Tolya'nın somurtkan yüzünü gördüm. Beni kollarına almıştı.

Tamar hemen yanındaydı. Avuçlarını açmış, yavaşça etrafında dönüyordu.

"Geri çekilin," diye uyardı kalabalığı. Müritlerden bazılarının uysalca gözlerinin kapandığını, birkaçının yere oturduğunu gördüm. Tamar kalp atışlarını yavaşlatıyor ve onları sakinleştiriyordu ama çok kalabalıklardı. Bir adam öne atıldı. Tamar saniyeler içinde baltalarını çıkardı. Adam koluna bir darbe alınca acıyla haykırdı.

"Daha yakına gelirsen kolundan olursun," dedi Tamar. Müritlerin yüzünde çılgınca bir ifade belirdi.

“Yardım etmeme izin verin,” dedim.

Tolya bana aldırış etmedi, kalabalığı iterek ilerledi; Tamar onun etrafında baltalarını sallayıp yolu açtı ve dönüp durdu. Müritler kollarını uzatıp bana doğru yürürken homurdanarak feryatlar etti.

“Şimdi,” dedi Tolya. Ardından daha yüksek bir sesle bir kez daha, “Şimdi!” dedi.

Koşmaya başladım. Şehrin güvenli duvarlarına doğru hızla ilerlerken başım göğsüne çarptı, Tamar hemen ardımızdaydı. Muhafızlar çoktan karmaşayı görmüş, kapıları kapatmaya başlamıştı.

Tolya ileri fırladı, yolundaki insanları devirerek demir kapıların arasındaki dar açıklıktan içeri girdi. Tamar da bizim peşimizden geldi, saniyeler sonra kapıların sürgüleri çekildi. Diğer taraftan kapılara insanların dayandığını, elleriyle kapıları tırmaladıklarını ve açlıkla haykırdıklarını duydum. Adımı hâlâ duyabiliyordum.

Sankta Alina.

“Sen ne yaptığını sanıyorsun?” diye haykırdı Tolya beni yere bırakırken.

“Daha sonra,” dedi Tamar lafı uzatmadan.

Şehrin muhafızları bana bakıyordu. “Onu buradan çıkarın,” diye bağırdı içlerinden biri. “İsyan başlamasa şanslı sayılırız.”

İkizlerin atları hazırды. Tamar bir pazar tezgâhından bir battaniye kaptı. Battaniyeyi omzuma attım. Ona sıkıca sarılıp kolyeyi sakladım. Eyerine atladı, Tolya beni birden onun arkasına yerleştirdi.

Saray kapılarına kadar sessiz ama hızlı bir şekilde at sürdük. Şehrin surlarındaki huzursuzluk henüz içeriye yayılmamıştı, gördüğümüz tek şey birkaç meraklı bakıştı.

İkizler tek bir kelime etmedi ama öfkelenediklerini biliyordum. Haklılardı da. Bir aptal gibi davranmıştım, artık aşığıdaki muhafızların şiddete başvurmadan kalabalığı dindirmesini beklemekten başka bir şey yapamazdım.

Yine de panik ve pişmanlık duygusunun altında aklıma bir fikir girdi. Kendime bunun saçmalık olduğunu söyledim ama bu düşünceyi de aklımdan atamadım.

Küçük Saray'a döndüğümüzde ikizler bana Karanlıklar Efendisi'nin odalarına kadar eşlik etmek istedi ama onları geri çevirdim.

"Artık güvendeyim," dedim. "Yapmam gereken bir şey var."

Kütüphaneye kadar peşimden gelmekte ısrarcı oldular.

İstedığimi bulmam çok vaktimi almadı. Ne de olsa ben bir haritacıydım. Kitabı kolumun altına aldım, arkamdaki korumalarım ile odama döndüm.

Malyen'i dinlenme salonunda görünce şaşırdım. Masaya oturmuş, ağır ağır bir bardak çay içiyordu.

"Neredeydi..." Malyen daha lafını tamamlayamadan Tamar onu sandalyesinden kaldırdığı gibi duvara çarptı.

"Asıl sen neredeydin?" diye ateş püskürdü Malyen'in yüzüne.

"Tolya!" diye bağırdım telaşla. Elini Malyen'in boğazından çekmeye çalıştım ama bunu yapmak çelik bir boruyu bükmek gibiydi. Yardım için Tamar'a dönüp baktım ama o,

kollarını göğsünün önünde kavuşturmuş halde yerinde durdu. kardeşi kadar sinirliydi.

Malyen boğulurcasına sesler çıkardı. Dün akşamki kıyafetlerini değiştirmemişti. Çenesindeki sakalları uzamıştı, üzerinden kan ve *kvas* kokusu geliyordu.

“Azizler aşkına, Tolya! Onu bırakır mısın?”

Bir anlığına Tolya onu gerçekten öldürmek istiyormuş gibi durdu, ardından parmaklarını açtı. Malyen duvardan kayarak yere düştü ve öksürüp nefes almaya çalıştı.

“Nöbet sırası sendeydi,” diye kükredi Tolya, parmağını Malyen’in göğsüne bastırırken. “Onunla birlikte olmalıydın.”

“Özür dilerim,” dedi Malyen kesik kesik sesiyle, ardından boğazını ovdu. “Uykuya dalmış olmalıyım. Tam...”

“Tam şişeleri devirmiştin,” dedi Tolya kızgınca. “Üzerindeki içki kokusu alabiliyorum.”

“Özür dilerim,” dedi Malyen tekrar.

“Özür mü diliyorsun?” diyen Tolya yumruklarını sıktı. “Seni burada parçalara ayırmalıyım.”

“Onu sonra halledersin,” dedim. “Şimdi Nikolai’yi bulman gerekiyor, ona benimle savaş odasında buluşmasını söyle. Ben gidip üzerimi değiştireceğim.”

Odama geçtim, kapıyı ardımdan çekip toparlanmaya çalıştım. Bugün neredeyse öldürölüyor ve isyan başlatıyordum. Belki sabah kahvaltısından önce de bir yerleri ateşe verirdim.

Yüzümü yıkadım, *keftamı* giyindim, ardından telaşla savaş odasına geçtim. Malyen onu davet etmemiş olmama rağmen orada sandalyeye gömülmüş halde bekliyordu. Üzerini değiştirmişti ama hâlâ perişan görünüyordu, gözlerinin

içi kıpkırmızıydı. Yüzünde önceki akşamdan kalma yeni morluklar vardı. Ben içeri girerken başını kaldırıp bana baktı ama hiçbir şey söylemedi. Ona bakmanın canımı yakmayacağı günler olacak mıydı?

Atlası uzun masaya koydum, en uzaktaki duvar boyunca uzanan tarihi Ravka haritasına baktım. Savaş odasındaki onca haritanın arasında en eski ve en güzel olan oydu. Parmaklarımı Ravka'nın Shularla güney sınırını belirleyen Sikurzoi Dağları'nda gezdirdim, ardından batıdaki tepelere döndüm. Dva Stolba Vadisi bu haritaya çizilmeyecek kadar küçüktü.

"Keramzin'den önceki hayatınla ilgili herhangi bir şey hatırlıyor musun?" diye sordum Malyen'e, ona doğru bakmadım. İçeriye adım attığı günü dün gibi hatırlıyordum. Bir başka sığınmacının geleceğini duymuş, birlikte oynayacak bir arkadaşım olsun diye gelenin kız olmasını ummuştum. Onun yerine cesaret söz konusu olunca her şeyi yapan, mavi gözlü, kısa bir oğlan gelmişti.

"Hayır." Sesi hâlâ boğuk çıkıyordu.

"Hiçbir şey mi?"

"Örük şeklinde uzun, sarı saçları olan bir kadını hep rüyalarımda görürdüm. Saçını bir oyuncak gibi önümde sallardı."

"Annen mi?"

"Teyze, hala, komşu. Nereden bilebilirim ki? Alina, yaşananlardan dolayı..."

"Başka bir şey var mı?"

Uzunca bir süre bana baktı, sonra iç çekti ve, "Ne zaman burnuma meyankökü kokusu gelse kırmızı renkli bir sandalyeyle verandada oturduğumu hatırlarım," dedi. "Hepsi bu ka-

dar. Diğer her şey...” Sesi düşerken omuz silktilti.

Durumu açıklamasına gerek yoktu. Anılar diğer çocukların sahip olacağı lüks şeylerdendi, Keramzin yetimlerine göre değildi. *Minnettar olun. Minnettar olun.*

“Alina,” dedi Malyen, “Karanlıklar Efendisi hakkında dediklerin...”

O anda Nikolai içeri girdi. Saatin erken olmasına rağmen parlayan sarı saçlarıyla ve cilalı çizmeleriyle tam bir prens gibi duruyordu. Malyen’in yüzündeki morluklara bakıp, kaşlarından birini havaya kaldırdı. “Kimse çay istemedi sanırım,” dedi.

Oturup uzun bacaklarını esnetti. Tolya ile Tamar yerlerini almıştı ama onlardan kapıyı kapatıp bize eşlik etmelerini istemiştım.

Herkes masanın etrafında toplanınca, “Bu sabah müritlerin arasına girdim,” dedim.

Nikolai hemen başını kaldırdı. Anında rahat tavırlı prens olmayı bıraktı. “Sanırım yanlış duydum.”

“Ben iyiyim.”

“Neredeyse öldürülüydün,” dedi Tamar.

“Ama sağ salım buradayım,” diye ekledim.

“Sen aklını mı kaçırdın?” diye sordu Nikolai. “O insanlar aşırı fanatikler.” Tamar’a döndü. “Nasıl böyle bir şey yapmasına izin verirsiniz?”

“Ben izin vermedim,” dedi Tamar.

“Tek başına gitmediğini söyle,” dedi bana.

“Tek başıma gitmedim.”

“Tek gitti.”

“Tamam, sus. Nikolai, sana iyiyim dedim.”

“Biz vaktinde orada olmasaydık böyle diyemeyebilirdin,” dedi Tamar.

“Oraya nasıl gittiniz?” diye sordu Malyen sakince. “Onu nasıl buldunuz?”

Yüzünde sert bir ifade beliren Tolya kocaman yumruklarından birini masaya vurdu. “Onu bulmak zorunda bile kalmamalıydık,” dedi. “Nöbeti sen tutuyordun.”

“Bırak artık, Tolya,” dedim sert bir tavırla. “Malyen olması gereken yerde değildi. Ben de aptallık etme konusunda ustayım.”

Derin bir nefes aldım. Malyen perişan görünüyordu. Tolya birkaç dolabı kıracak gibi duruyordu. Tamar’ın yüzünde donuk bir ifade vardı, Nikolai’yi hiç bu kadar kızgın görmemiştim, ama en azından bana dikkatlerini veriyorlardı.

Atlası masanın ortasına ittim. “Müritlerin benim için arada sırada söyledikleri bir isim vardı,” dedim. “Dva Stolba’nın kızı.”

“İki Değirmen mi?” dedi Nikolai.

“Önündeki harabelerin adını alan vadi.”

Atlasta işaretlediğim sayfayı açtım. Sayfada güneybatı sınırının detaylı bir haritası vardı. “Malyen’le buralarda bir yerden geliyoruz,” dedim, parmağımı haritanın kenarında gezdirirken. “Yerleşim yerleri bu alana kadar uzanıyor.”

Vadiye giden kasabalarla çevrili yolu gösterdim. Yolun iki yanında da birer ince taş yapı vardı.

“Pek bir şeye benzemiyorlar,” diye söylendi Tolya.

“Aynen öyle,” dedim. “Bu harabeler çok eski zamandan

kalma. Kim bilir ne kadar süredir oradalar ya da önceden nelerdi? Vadiye İki Değirmen diyorlar ama belki de orası bir denetleme noktası ya da bir su kemeriymiş.” Parmağımı kavisli çizimin üzerinde gezdirdim. “Taş kemer.”

Odaya ani bir sessizlik çöktü. Ön taraftaki kemerle, uzakdaki dağlar ve harabeler Sankt İlya’nın *Istorii Sankt’ya*’daki manzarasının aynısına benziyordu. Eksik olan tek şey ateşkuşuydu.

Nikolai atlası kendine doğru çekti. “Biz görmek istediğimiz şeyi mi görüyoruz yoksa?”

“Olabilir,” diye itiraf ettim. “Ama bunun bir tesadüf olduğuna inanmak zor.”

“İzcileri oraya göndeririz,” dedi Nikolai.

“Hayır,” dedim. “Ben gitmek istiyorum.”

“Şimdi gidersen İkinci Ordu’yla başardığın her şey boşa gider. Ben gideceğim. Vasily, Caryeva’ya at almaya gidebiliyorsa hiç kimse benim küçük bir av gezisine çıkmamdan rahatsız olmaz.”

Başımı iki yana salladım. “Ateşkuşunu benim öldürmem gerekiyor.”

“Orada olduğunu bile bilmiyoruz.”

“Ne diye tartışıyorsunuz ki?” dedi Malyen. “Hepimiz gidecek kişinin benim olacağımı biliyoruz.”

Tamar’la Tolya canları sıkılmışçasına birbirine baktı.

Nikolai boğazını temizledi. “Yeteneğine saygım sonsuz ama buna hazır değil gibi görünüyorsun.”

“Ben iyiyim.”

“Son zamanlarda hiç aynaya baktın mı?”

“Bence sen o işi ikimiz için de yeterince yapıyorsun,”

diye çıkıştı Malyen. Ardından eliyle yüzünü ovuşturdu, çok bitkin görünüyordu. “Bu konuyu tartışamayacak kadar yorgun ve dalgınım. Ateşkuşunu bulabilecek tek kişi benim. Gidecek kişi de ben olacağım.”

“Ben de seninle geleceğim,” dedim.

“Hayır,” dedi hemen. “Onu ben avlayacak, yakalayacak ve sana getireceğim, ama sen benimle gelmeyeceksin.”

“Bu çok riskli,” diye itiraz ettim. “Onu yakalasan bile, buraya nasıl geri getireceksin?”

“Fabrikatörlerinden birine iş görecektir bir şey hazırlat,” dedi. “Herkes için en iyisi bu. Sen ateşkuşunu alacaksın, ben de bu kahrolası yerden kurtulacağım.”

“Tek başına gidemezsin. Sen...”

“O zaman bana Tolya ve Tamar’ı verin. “Birlikte daha hızlı hareket eder, daha az dikkat çekeriz.” Malyen sandalyesini geriye iterek ayağa kalktı. “Birçözüm bulun. Ne gerekiyorsa yapın.” Bana bakmadan, “Bana ne zaman yola çıkacağımı söyleyin yeter,” dedi.

Ben bir kez daha itirazda bulunmadan Malyen gitti.

Döndüm, gözlerime gelen yaşları bastırdım. Arkamda duran Nikolai’nin ikizlere odadan çıkmadan önce talimatlar verdiğini duydum.

Haritaya baktım; askeri görevimizi yaptığımız Polizna’ya, Petrazoi’ye doğru yaptığımız yolculuğa başladığımız Ryevost’a ve beni ilk kez öptüğü yer olan Tsibeya’ya...

Nikolai elini omuzlarıma koydu. Elini üzerimden çekmeyi mi, dönüp kollarının arasına girmeyi mi istediğimi bilmiyordum. Öyle yapsam nasıl bir tepki verirdi? Sırtımı sıvazlar mıy-

dı? Beni öper miydi? Ya da bana evlilik teklif eder miydi?

“Bu önümüzdeki en iyi seçenek, Alina.”

Acı acı kahkaha attım. “Sen insanların bunu sadece doğru olmadığına söylediğini fark etmedin mi?”

Ellerini indirdi. “O buraya ait değil.”

O bana, benim yanıma ait, diye bağırmak istedim. Ama bunun doğru olmadığını biliyordum. Malyen’in morluklar içindeki yüzünü, kafese kapatılmış bir kuş gibi bir ileri bir geri gidip gelişini, yere kan tükürüp Eskil’i daha çok üzerine gelmeye çağırışını düşündüm. Gerçek Deniz’den birlikte geçtiğimiz zamanları düşündüm. Gözlerime yaşlar dolarken önümdeki haritayı bulanık bir şekilde görür oldum.

“Bırak gitsin,” dedi Nikolai.

“Nereye? Belki de hiç var olmayan efsanevi bir yarattığı yakalamaya mı? Shularla dolu dağlarda zorlu bir maceraya mı?”

“Alina,” dedi Nikolai hoş bir sesle. “Kahramanlar bunu yapar.”

“Onun kahraman olmasını istemiyorum!”

“Sen nasıl Grisha oluşunu değiştiremiyorsan, o da olduğu kişiyi değiştiremez.”

Ben de daha saatler önce aynı şeyi söylemiştim ama bunları duymayı istemiyordum.

“Malyen’in başına ne gelip gelmeyeceği umurunda değil,” dedim kızgınca. “Sen sadece ondan kurtulmak istiyorsun.”

“Senin Malyen’e olan sevgini bitirmeni isteseydim onu burada kalmaya zorlardım. Dertlerinin çözümünü *kvas* şişelerinde aramasına ve kalbi yaralı bir aptal gibi davranmasına

izin verirdim. Sen gerçekten de onun böyle bir hayatı olmasını mı istiyorsun?”

Titreyerek nefes aldım. Böyle olmasını istemiyordum. Bunu biliyordum. Malyen burada perişan haldeydi. Ona ben-den dönüşemeyeceğim biri olmamı istediği için kızmış ama onca zamandır da aynı şeyi ondan beklemiştim. Gözyaşlarımı sildim. Nikolai’yle tanışmamın bir anlamı yoktu. Malyen bir askerdi. Bir amacının olmasını istiyordu. Onu da bulmuştu, geriye sadece benim ona izin vermem kalmıştı.

Peki, bunu neden kabullenmiyordum? Tüm bunlara itiraz ederken bile içimdeki hırsla şekillenen açlık hissi eksikliğimin tamamlanmasını, ne pahasına olursa olsun Malyen’in gidip ateşkuşunu bulup bana getirmesini istiyordu. Malyen’e tanıdığı kızın yok olduğunu söylemiştim. Sözlerimin ne kadar doğru olduğunu kendi gözleriyle görmeden buralardan gitmesi onun adına daha iyi olurdu. Geriye harabelerden başka bir şey kalmamışken kim onun ne olduğunu tam olarak söyleyebilirdi ki?

“Kahramanların ve azizlerin sorunu ne biliyor musun, Nikolai?” diye sordum, atlasın kapağını kapatıp kapıya doğru giderken. “Genellikle sonunda hep ölüyorlar.”

Malyen gün boyunca benden kaçtı, bu yüzden Tamar'la birlikte bana Nikolai'nin doğum günü yemeğinde eşlik etmek için gelince şaşırdım. Yerini Tolya'nın alacağını düşünmüştüm. Belki de doğru düzgün tutamadığı son nöbetini telafi etmek istiyordu.

Yemeğe katılmamayı ciddi ciddi düşünmüştüm ama bunun bir fark yaratmayacağına kadar kıldım. Aklıma iyi bir bahane gelmedi, yokluğum da Kral ve Kraliçe'ye hakaret olarak algılanabilirdi.

Altın sarısı ipekten yapılmış, açık tonlardaki *keftayı* giyindim. Korsesine saçımdaki mücevherlere uyan koyu mavi renkte safirler işlenmişti.

Ben dinlenme salonuna girer girmez Malyen'in gözleri bana döndü. Bu renklerin Zoya'ya daha çok yakışacağını düşündüm. Ardından kendimi düşündüm. Zoya her ne kadar göz alıcı bir güzelliğe sahip olsa da asıl sorunumuz değildi. Malyen gidiyordu. Gitmesine ben izin veriyordum. Aramızın açılmasından dolayı suçlanabilecek tek kişi bendim.

Yemek, Büyük Saray'ın şatafatlı yemek salonlarından

birinde, tavanında bir pençesinde asa, diğerinde kırmızı, mavi ve mor kurdelelerle bağlı bir grup siyah ok bulunan, çift başlı kartalın tasvir edildiği devasa frizden dolayı Kartal Yuvası adındaki yerde düzenleniyordu. Kartalın tüyleri gerçek altınla işlenmişti, ben de elimde olmadan ateşkuşunu düşündüm.

Masa Birinci Ordu'nun en üst rütbeli generalleriyle, onların eşleriyle ve Lantsov hanedanından amcalar, halalar ve kuzenlerle doluydu. Kraliçe masanın bir ucunda pembe gül rengi ipek elbiseler içine tıktırılmış bir çiçek gibi duruyordu. Diğer uçta Vasily, Kral'ın yanına oturmuş, babasının genç bir subayın eşiyle oynaşmasını fark etmiyormuş gibi davranıyordu. Nikolai masanın orta kısmında benimle birlikte oturuyor, her zamanki gibi etrafındakileri büyülüyordu.

Adına hiçbir balonun düzenlenmemesini istemişti. Bu kadar çok mülteci şehrin surlarının hemen dışında açlık çekerken böyle bir şey yapmak ona doğru gelmemişi. Ama Belyanoch zamanydı, Kral ve Kraliçe kendilerini tutamamıştı. Kocaman bir domuz çevirmenin ve geyik yavrusu şekli verilmiş bir et kavurmanın da dahil olduğu yemek on üç ayrı bölümden oluşuyordu.

Hediyeleri sunma zamanı geldiğinde Nikolai'nin babası oğluna açık mavi renkli, kocaman bir yumurta verdi. Yumurta açılınca içinden masmavi denizin içinde duran, çok ayrıntılı bir gemi minyatürü çıktı. Geminin ana direğinde Sturmhond'un kırmızı köpek flaması sallanıyordu. Geminin küçük topları patlıyor ve ufak, beyaz bir bulut çıkarıyordu.

Yemek boyunca bir yandan Malyen'i izlerken bir yandan da konuşmaları dinledim. Kral'ın muhafızları belli ara-

lıklarla duvarlara dizilmişti. Tamar'ın arkamda bir yerlerde durduğunu biliyordum ama Malyen tam karşımda dimdik dikilmiş, ellerini arkasına koymuş, doğrudan karşıya bakıyordu. Onu böyle izlemek benim için bir tür işkenceydi. Aramızda belki sadece birkaç adım vardı ama ruhen birbirimize kilometrelerce uzaktaydık. Os Alta'ya geldiğimizden beri zaten hep böyle olmamış mıydı? Ona her bakışında yüreğim biraz daha sızladı. Tıraş olmuş, saçlarını kısaltmıştı. Üniforması güzelce ütülenmişti. Çok usanmış ve dalgın görünüyordu, yine de karşımdaki kişi benim tanıdığım Malyen'di.

Soylular Nikolai'nin şerefine kadeh kaldırdı. Generaller askeri liderliğinden ve cesaretinden övgüyle bahsetti. Vasily'nin kardeşine yüklenmek için bu övgüleri hafife alıp pis pis güleceğini düşünmüştüm ama aksine şon derece pozitif durmuştu. Yüzü içtiği şaraptan dolayı pembeleşmişti, halinden memnun bir duruşu vardı. Caryeva'ya yaptığı gezi ona yaramış gibiydi.

Gözlerim tekrar Malyen'e takıldı. Ağlamayı mı, ayağa kalkıp tabakları duvarlara fırlatmayı mı istediğimi bilmiyordum. Oda çok sıcaktı. Omzumdaki yara yine kaşınmaya başlıyordu. Uzanıp yaramı kaşımamak için kendimi zor tuttum.

Harika, diye düşündüm kasvetle. Belki de yemeğin ortasında bir halüsinasyon daha görürüm. Bu kez Karanlıklar Efendisi çorba kâsesinden çıkar.

Nikolai başını önüne eğip, "Bunları pek önemsemediğini biliyorum ama en azından biraz çabalar mısın? Her an ağlayacakmış gibi duruyorsun."

"Özür dilerim," diye mırıldandım. "Ben sadece..."

"Biliyorum," dedi, masanın altından hafifçe elimi sıktı.

“Ama şu domuz sen eğlenesin diye canından oldu.”

Gülümsemeye çalıştım. Sağ tarafındaki yuvarlak, kızıl suratlı generalle muhabbet edip güldüm. Karşımdaki çilli ve genç Lantsov kendisine miras kalan kır evinin onarımıyla ilgili planlarını anlatırken onu ilgiyle dinliyormuş gibi davrandım.

Buzlu içecekler servis edilirken Vasily ayağa kalkıp şampanya kadehini kaldırdı.

“Kardeşim,” dedi. “Uzun yıllarını başka kıyılarda geçir-dikten sonra burada bulunman ve doğum gününü birlikte kut-lamamız şerefine seni selamlıyor, onuruna kadehimi kaldı-riyorum. Sağlığına, küçük kardeşim.”

“*Ne zalost!*” dedi konuklar hep bir ağızdan. İçkilerini içip ardından konuşmalarına devam ettiler.

Ama Vasily’nin sözleri bitmemişti. Çatalıyla kadehinin yan tarafına vurarak partiye gelenlerin dikkatini çınlama se-siyle üzerine topladı.

“Bugün, kardeşimin *soylu* doğumundan başka kutlaya-cak şeylerimiz de var.”

Yaptığı vurgu belli olmamışsa bile yüzündeki pis sırıtış her şeyi anlatmaya yetmişti. Nikolai hoşça gülümsemeye devam etti.

“Bildiğiniz gibi son birkaç haftadır seyahatleydim,” di-yerek sözlerine devam etti Vasily.

“Yeni atlarınla kısa zamanda çok iyi bir ahırının olaca-ğından eminim,” dedi kızıl suratlı general.

Vasily adama donuk bir ifadeyle baktı. “Ben Caryeva’ya gitmedim. Onun yerine değerli babam tarafından görevlen-dirilerek kuzeye çıktım.”

Yanımda oturan Nikolai hareketsizce durdu.

“Uzun süren, yorucu görüşmelerin ardından sizlere Fjerd’a’nın Karanlıklar Efendisi’ne karşı verdiğimiz savaşta bizimle müttefik olduğunu sevinçle bildirmek istiyorum. Hedefimize ulaşmamız için birliklerini ve kaynaklarını kullanımı-mıza sundular.”

“Bu doğru olabilir mi?” diye sordu bir soylu.

Vasily’nin göğsü gururla şişti. “Olabilir. Uzun süren çabalarımız sayesinde en büyük düşmanımız en güçlü müttefikimiz oldu.”

Misafirler heyecanla konuşmaya başladı. Gözünün içi gülen Kral büyük oğluna sarıldı. “*Ne Ravka!*” diye bağırdı şampanyasını havaya kaldırırken.

“*Ne Ravka!*” diye tekrarladı konuklar.

Nikolai’nin kaşlarını çatıldığını görünce şaşırdım. Ağabeyinin kestirmeleri sevdiğini söylemişti. Anlaşılan Vasily de tam bunu yapıyordu. Nikolai üzüntüsünü ve hüsrânını gösteren biri değildi.

“Olağanüstü bir başarı, kardeşim. Seni selamlıyorum,” dedi Nikolai, kadehini kaldırırken. “Bu destek karşılığında senden ne istediklerini öğrenebilir miyim?”

“Çok sıkı pazarlık yapıyorlar,” dedi Vasily gülerek. “Ama çok büyük bir talepte bulunmadılar. Batı Ravka’daki limanlarımıza erişebilmeyi istediler, Zemeni korsanlara karşı güneydeki ticaret yollarını korumada bize yardımlarını sundular. Bu konuda senin biraz yardımın dokunabilir,” dedi sıcak bir gülümsemeyle. “Kuzeydeki birkaç orman yolunun açılmasını ve Karanlıklar Efendisi yenik düşünce Güneşin

Elçisi'yle birlikte Karanlıklar Diyarı'nı daraltmak üzere çalışmayı istediler.”

Bana bakıp gülümsedi. Böylesine cüretkâr davranması biraz canımı sıktı ama bu gayet makul bir talepti, İkinci Ordu'nun lideri bile Kral'a bağlıydı. Ona gururla başımı önüme eğerek cevap verdim.

“Hangi yollar?” diye sordu Nikolai.

Vasily umursamazca elini salladı. “Halmhend'in güneyinde, buzulların batısında bir yerlerde. Fjerdalıların aklına başka bir şey gelse bile orayı Ulensk'deki kale iyi bir şekilde koruyor.”

Nikolai ayağa fırladı, sandalyesi parke zemine gürültüyle çarptı. “Kuşatmayı ne zaman kaldırdın? Yollar ne zamandan beri açık?”

Vasily omuz silkti. “Ne fark eder ki...”

“Ne zamandan beri?”

Omzumdaki yara sızladı.

“Bir hafta kadar oldu,” dedi Vasily. “Fjerdalıların Ulensk'den üzerimize yürümeyi istediklerini düşünüyor olamazsın. Nehirler daha birkaç ay donmaz, o zamana kadar...”

“Neden orman yolunun açılmasıyla ilgilendiklerini durup düşündün mü hiç?”

Vasily ilgisizce elini salladı. “Oduna ihtiyaçları vardır diye düşündüm. Belki de orası o saçma inanışlarından dolayı kutsal bir yerdir.”

Masadan gülme sesleri yükseldi.

“Orayı tek bir kale koruyor,” diye söylendi Nikolai.

“O yol güçlü bir birliğin geçemeyeceği kadar dar.”

“Sen eski savaşlarda kalmışsın, kardeşim. Karanlıklar Efendisi’nin piyadelerden oluşan bir tabura da, ağır silahlara da ihtiyacı yok. Grishaları ve *nichevo* ’yaları ona yeter. “Sarayı derhal boşaltmalıyız.”

“Saçmalama!”

“Tek avantajımız saldırıları önceden öğrenebilmektir, o yollardaki izciler savunma hattımızın ilk kısmını oluşturuyordu. Onlar bizim gözümüzdü, sen ise bizi kör ettin. Karanlıklar Efendisi buradan sadece birkaç kilometre uzakta olabilir.

Vasily üzgünce başını iki yana salladı. “Kendini gülünç duruma düşürüyorsun.”

Nikolai elini masaya vurdu. Tabaklar büyük bir şıkırtıyla havaya zıpladı. “Fjerda delegesi neden zaferini kutlamak, tarihte eşi benzeri görülmemiş ittifakımıza kadeh kaldırmak için burada değil?”

“Üzüntülerini bildirdiler. Hemen yola çıkamadıklarını, bazı ...”

“Burada değiller çünkü birazdan bir katliam yaşanacağını biliyorlar. Onlar Karanlıklar Efendisi’yle birlik olmuş.”

“Tüm istihbarat raporlarımız Karanlıklar Efendisi’nin Shu’nun güneyinde bir yerlerde olduğunu gösteriyor.”

“Onun casusları yok mu sanıyorsun? Aramızda dolaşan köstebekleri. O, çocukların bile düşmeyeceği bir tuzak kurmuş, sen ise doğrudan onun tuzağına düştün.”

Vasily’nin yüzü morardı.

Annesi, “Nikolai, eminim...” diye itiraz etti.

“Ulensk’deki kalede tam takım bir alay var,” dedi generallerden biri.

“Görüyor musun?” dedi Vasily. “Felaket tellallığı yapmana gerek yok, buna müsaade etmem.”

“Nichevo 'yalardan bir orduya karşı bir alay? O kaledeki herkes çoktan öldü,” dedi Nikolai. “Senin gururuna ve aptallığına feda oldu.”

Vasily elini kılıcının başına götürdü. “Haddini aşıyorsun, seni piç.”

Kraliçe'nin ağzı açık kaldı.

Nikolai güldü. “Buyur kardeşim, kötü sözler savur. Bunun kime ne faydası var görelim. Etrafındaki masaya bak. Tüm generaller, üst mevkiideki tüm soylular, Lantsov hanedanının büyük kısmı ve de Güneşin Elçisi. Hepsi aynı anda, aynı yerde.”

Masadaki kişilerin bazılarının beti benzi attı.

“Sarayı boşaltmayı düşünebiliriz,” dedi karşımdaki, yüzü çilli genç.

“Hayır!” dedi Vasily, dudakları titreyerek. “Bunu kıskançlıktan yapıyor. Başarılı olmama katlanamıyor. O...”

Uyarı çanları çalmaya başladı. Sesler önce uzaktan, ardından da surların yarınlardan geldi. Birbiri ardına yükselen çan sesleri Os Alta sokaklarında yankılanıyor, Büyük Saray'ın duvarlarını aşıyordu.

“Ona Ravka'yı teslim ettin,” dedi Nikolai.

Misafirler ayağa fırlayıp panikle masadan uzaklaştı.

Malyen çoktan kılıcını çıkarıp yanıma gelmişti.

“Küçük Saray'a gitmek zorundayız,” dedim, çatıdaki aynalı çanakları düşünerek. “Tamar Nerede?”

Pencerelerin camları parçalandı.

Camlar üzerimize yağdı. Yüzümü korumak için kollarımı açtım. Misafirler çığlık atıp bir araya toplandı.

Nichevo 'yalar kara bulutlardan kanatlarıyla içeri doluştu, içeriye binlerce böceğin vızıltısı girdi.

“Kral’ı güvenli bir yere götürün!” diye seslendi Nikolai, kılıcını çekip annesinin yanına koşarken.

Sarah muhafızları korkudan felç olmuştu.

Bir karartı yüzü çilli genci havaya kaldırıp duvara fırlattı. Oğlan, boynu kırılıp yere düştü.

Ellerimi havaya kaldırdım ama oda, kesme hareketini kullanamayacağım kadar kalabalıktı.

Vasily hâlâ masada duruyordu, Kral da onun yanına sığınmıştı.

“Bunu sen yaptın!” diye bağırdı Vasily, Nikolai’ye. “Sen ve cadı!”

Vasily kılıcını yukarı kaldırıp öfkeyle ileri atıldı. Malyen önüme geçti, kılıcını uzatıp darbeyi bastırdı. Vasily kılıcını daha indirmeden bir *nichevo* 'ya onu yakaladı ve kolunu parçalayıp yuvasından çıkardı. Vasily bir anlığına sallanarak durdu. Yarasından kanlar fışkırıyordu, ardından bir patırtıyla cansız bedeni yere düştü.

Kraliçe feryat etti. İleri çıkarak oğlunun yanına gitmeye çalıştı. Ayakları kanda kaydı, Nikolai onu tuttu.

“Yapma,” diye yalvardı, kolunu beline sararken. “O gitti, Madraya. Gitti.”

Bir başka *nichevo* 'ya sürüsü pencerelerden içeri girdi, Nikolai’ye ve annesine doğru pençelerini uzattı.

Şansımı denemek zorundaydım. Yay şeklinde iki parlak

ışık oluşturup canavarları birer birer parçaladım. Yere çömelmiş generallerden birinin neredeyse canını yakıyordum. İnsanlar *nichevo* 'ya üzerlerine gelirken çığlık atıp ağlıyordu.

“Bana doğru gelin!” diye bağırdı Nikolai, annesi ve babasını kapıya doğru götürdü. Muhafızlarla birlikte onları takip ettik, geri geri çekilerek koridora çıktık ve koştuk.

Büyük Saray'ı kaos ele geçirmişti. Paniğe kapılan hizmetçiler ve uşaklar koridorlardaydı; kimisi kapılara koşuyor, kimisi odalara saklanıyordu. Camların kırılma seslerini, ardından da haykırışları işittim. Dışarıdan bir yerlerden bir patlama sesi geldi.

Umarım Fabrikatörlerdir, diye düşündüm çaresizce.

Malyen'le saraydan dışarı fırlayıp mermer basamaklardan aşağı indim. Metalin sürtme sesi havada yankılandı. Beyaz, çakıl yola bakınca Büyük Saray'ın bahçe kapılarının Etheherealki rüzgârıyla menteşelerinden dökülüp duvara fırlatıldığını gördüm. Karanlıklar Efendisi'nin Grishaları parlak renkli *keftalarıyla* saray topraklarına akın etti.

Küçük Saray'a giden patikada ilerledik. Nikolai ve Kraliyet muhafızları peşimizden geliyor, halsiz Kral'dan dolayı yavaşlıyordu.

Ağaç dallarından oluşan tünelin girişinde Kral iki büküm olup hırıltıyla nefes aldı. Bu sırada Kraliçe de ağlıyor, kocasının koluna sıkıca tutunuyordu.

“Onları *Yalıçapkını*'na bindirmeliyim,” dedi Nikolai.

“Uzun yoldan git,” dedim. “Karanlıklar Efendisi önce Küçük Saray'a gidecek, benim peşimden gelecektir.”

“Alina, seni yakalarsa...”

“Git,” dedim. “Kurtar onları, Baghra’yı. Ben Grishaları bırakmayacağım.”

“Onları bırakıp geri geleceğim. Söz.”

“Acımasız bir korsan olarak mı?”

Yanağıma hafifçe dokundu. “İyi bir kaptan olarak.”

Bir başka patlama sesi duyuldu.

“Haydi, gidelim!” diye bağırdı Malyen.

Tünele doğru koşarken başımı çevirdim ve arkadaki mor alacakaranlıkta Nikolai’nin silüetini gördüm. Onu bir daha görüp görmeyeceğimi merak ettim.

Omzumdaki yara sızlayıp patikada koşarken beni daha da hızlı hareket etmeye itti. Başım dönüyordu. *Kendilerini ana salona atıp kapıları kilitleyebilirlerse, çatıdaki silahları kullanacak vakitleri olursa, çanaklara ulaşabilirsem...* Tüm planlarımız Vasily’nin kibri yüzünden parçalanmıştı.

Açık alana çıktım, aniden durunca ayakkabılarım çakıltaşları fırlattı ve dizlerimin üstüne çöktüm.

Küçük Saray’ı kara canavarlar sarmıştı. Duvarların üzerinde gezinirken ve çatıdan aşağı inerken sesler çıkarıyorlardı. Basamaklarda, toprakta cansız bedenler vardı. Ön kapı ardına kadar açıktı.

Basamakların önündeki yol kırık camlardan yansıyan ışıkla aydınlanıyordu. David’in çanaklarından biri yana yatıp parçalanmıştı, çanağın altında gözlüğü kaymış bir kızın ezilmiş vücudu vardı. İki *nichevo*’ya çanağın önünde durarak kırık yansımalarına baktı.

Öfkeyle haykırıp ikisine de ateş topu yolladım. *Nichevo* 'yalar gözden kayboldu.

Çatıdan silah sesleri duydum. Birisi hâlâ hayattaydı. Birisi hâlâ savaşıyordu. Geriye bir çanak kalmıştı. Diğerinin parçalanmış olması hiç iyi değildi ama şartları değerlendirmek zorundaydık.

“Bu taraftan,” dedi Malyen.

Çimlerin üzerinden geçip Karanlıklar Efendisi'nin odasına açılan kapıdan içeri girdik. Merdivenlerin başında bir *nichevo* 'ya koridordan çıkıp üzerimize geldiğinde onun yüzünden ayağım kaydı. Malyen kılıcını ona savurdu. Dağıldı, ardından yine aynı şekline kavuştu.

“Geri çekil!” diye seslendim. Eğildi, gölgelerin askerine kesme hareketiyle saldırdım. Basamakları kalbim hızla atarken ikiye ikiye çıktım. Malyen hemen arkamdaydı. Havada kan kokusu ve topların insanın kemiklerini zangırdatan sesi vardı.

Çatıya çıkarken birinin bağırıldığını duydum. “Çekilin!”

Grenatki başımızın üzerinde patlamadan hemen önce eğildik. Gözlerimiz kamaştı, kulaklarımız çınladı. Nikolai'nin hazırladığı silahları kullanan Corporalki, Fabrikatörler mermileri doldururken karanlık yaratıklara mermi yağdırıyordu. Sağlam çanağı elleri silahlı Grishalar sarmış, *nichevo* 'yaları zar zor uzakta tutuyorlardı. David bir tüfeğe tuhaf bir şekilde sarılmış, bulunduğu yeri korumaya çalışıyordu. Işığımı bir kırbaç gibi kullanıp gökyüzünü aydınlattım ve birkaç saniye nefes aldım.

“David!”

David boynundaki düdüğe iki kez sertçe üfledi. Nadia başındaki gözlükleri gözüne indirdi, çanağı yönlendiren Du-

rast yerine geçti. Beklemedim, ellerimi kaldırıp ışığı çanağa gönderdim. Düdük bir kez daha çaldı. Aynalı yüzeyden tek bir güçlü ışın yansıdı. İkinci çanak olmasa bile ışın göğü del-di ve *nichevo* 'yaları parçalayıp yok etti.

Işın parlayan bir tırpan gibi havayı yararak yolundaki kara yaratıkları dağıttı, Belyanoch'un koyu alacakaranlığını görür olduk. Yıldızları görünce Grishalardan sevinç çığlıkları yükseldi. Korkuma bir umut damlası çare oldu.

Ardından bir *nichevo* 'ya kurtuldu. Işından kaçtı, çanağa doğru uçup bağlantı yerlerini sarstı.

Malyen anında yarattığı kılıcıyla kesti. Bir grup Grisha yarattığın kaslı bacaklarını yakalamaya çalıştı ama canavar onlardan kaçtı. Ardından, her yerden *nichevo* 'yalar üzerimize atılır oldu. İçlerinden biri ışından kaçarak çanağın hemen arkasına geçti. Ayna öne doğru sallandı. Işık sarsılıp söndü.

"Nadia!" diye çığlık attım. O ve Durast tam vaktinde çanağın yanından kaçtı. *Nichevo* 'yalar bir sonraki saldırı için yeniden oluşurken çanak büyük bir gürültüyle yıkıldı ve ayna kırıldı.

Ardı ardına tırpan şeklinde ışıklar yolladım.

"Salona girin!" diye bağırdım. "Kapıları kilitleyin!"

Grishalar koştu ama yeterince hızlı değillerdi. Bir bağırma sesi duydum, bir an ayağı yerden kesilen çatıdan aşağı atılan Feydor'un yüzünü gördüm. Parlak bir ışık kubbesi oluşturdum ama *nichevo* 'yalar üzerimize gelmeye devam ediyordu. Keşke iki çanağımız da sağlam olsaydı. Keşke daha fazla vaktimiz olsaydı.

Malyen hemen yanıma geldi. Elinde bir tüfek vardı. "Bunun bir faydası yok," dedi. "Buradan çıkmak zorundayız."

Başımı salladım, gökyüzü kıvranan siluetlerle kaplanırken merdivenlere doğru geri çekildim. Ayağım arkamdaki yumuşak bir şeye takıldı, sendeledim.

Sergei kubbeye sırtını dayamıştı. Marie kollarının arasındaydı. Boynundan karnına kadar ikiye ayrılmıştı.

“Geriye hiç kimse kalmadı,” dedi iç çekerek ağlarken. “Geriye hiç kimse kalmadı.” Marie’ye daha sıkıca sarılarak ileri geri sallandı. Ona bakmaya dayanamıyordum. Güzel, kahverengi bukleleri olan Marie aramızdan ayrılmıştı.

Nichevo ’yalar çatının üzerinde uçuyor, kara bir dalga şeklinde üzerimize geliyordu.

“Malyen, onu kaldır!” diye bağırdım. Bize doğru gelen gölgeler ordusunu ışıgımla dağıttım.

Malyen, Sergei’yi tutup Marie’den ayırdı. Sergei direndi ama onu içeriye alıp kapıyı kapatmayı başardık. Onu taşıyarak merdivenlerden aşağı indirdik. İkinci merdivenin başında çatının kapısının açıldığını duyduk. Yukarı doğru güçlü bir ışık gönderdim. Işığın merdivenlerin haricinde bir yere çarpmasını umdum, son basamakları zıplayarak indik.

Kendimizi ana salona attık. Grishalar kapıları hemen çekip kilitledi. *Nichevo* ’yalar kapıyı kırıp içeriye girmeye çalışırken gümbürtü sesleri geldi.

“Alina!” diye bağırdı Malyen. Döndüm. Diğer kapıların da kilitlendiğini gördüm. İçeride hâlâ *nichevo* ’yalar vardı. Zoya ve Nadia’nın kardeşi bir duvara yaslanmış, Rüzgârın Hâkimi güçleriyle masaları, sandalyeleri, kırık mobilya parçalarını gölgelerin askerlerinin saldırısına karşı kullanmak için havaya kaldırmıştı.

Ellerimi kaldırdım, ışık bir ok gibi ileri fırladı ve *nichevo* ’yaları hepsi yok olana dek birer birer parçaladı. Zoya elle-

rini indirdi, semaver yere gürültüyle düştü.

Her kapıdan vurma ve tırmalama sesleri duydum. *Nic-hevo* 'yalar tahtaları pençeliyor, içeriye girmeye çalışıyor, bir açıklık ya da çatlak arıyorlardı. Vızıltılar, tıkırtılar her yandan geliyor gibiydi ama Fabrikatörler işlerini iyi yapmıştı. Kilitler en azından bir süre daha dayanırdı.

Odaya göz attım. Salon kana bulanmıştı. Duvarlara kanlar değmiş, taş zemin kanla ıslanmıştı. Her yerde mor, kırmızı ve mavi *keftalı* cesetler vardı.

“Başkaları var mı?” diye sordum. Sesimin titremesine engel olamıyordum.

Zoya başını yavaşça iki yana salladı. Yanaklarının birine kan sıçramıştı. “Yemek yiyorduk,” dedi. “Çanları duyduk. Kapıları kilitleyecek vaktimiz olmadı. Onlar... her yerdelerdi.”

Sergei sessizce ağlıyordu. Yüzü bembeyaz olsa da David sakindi. Nadia salona girmeyi başarmıştı. Koluyla Adrik'i sarmıştı. Adrik hâlâ inatçı duruşunu sergiliyor ama titriyordu. İçeride üç Ateşin Hâkimi, biri Şifacı, diğeri Cella iki Corporalki vardı. İkinci Ordu'dan geriye bir tek onlar kalmıştı.

“Tolya'yla Tamar'ı gören oldu mu?” diye sordum. Ama hiç kimse görmemişti. Ölmüş olabilirlerdi. Belki de bu felakette onların da parmağı vardı. Tamar yemek salonunda gözlerden kaybolmuştu. Kim bilir, belki de başından beri Karanlıklar Efendisi için çalışıyorlardı.

“Nikolai daha gitmiş olamaz,” dedi Malyen. “Gemiye yetişmeye çalışabiliriz.”

Başımı iki yana salladım. Nikolai şimdiye kadar gitmemişse o ve ailesinden geriye kalanlar ve muhtemelen Baghra da ölmüş demektir. Gözlerimin önüne aniden Nikolai'nin cesedinin,

gemisinin parçalanmış tahtalarının yanında yüzüstü yattığı geldi.

Hayır. Böyle düşünemezdim. İlk karşılaşmamızda onun hakkında neler düşündüğümü hatırladım. Zeki tilkinin bu tuzaktan da kaçtığına inanmak zorundaydım.

“Karanlıklar Efendisi gücünü buraya çevirdi,” dedim. “Şehrin üst kesimine kaçıp oradan bir çıkış yolu arayabiliriz.”

“Oraya hayatta varamayız,” dedi Sergei umutsuzca. “Onlar çok kalabalık.” Doğru söylüyordu. İşin bu noktaya geleceğini biliyorduk ama sayımızın artacağını, Poliznaya’ dan bize destek geleceğini ummuştuk.

Uzakta bir yerlerden bir şimşek sesi duyduk.

“Geliyor,” dedi Ateşin Hâkimleri’nden biri. “Azizler aşkına, geliyor.”

“Hepimizi öldürecek,” diye fısıldadı Sergei.

“Tabii o kadar şanslıysak,” diye yanıtladı Zoya.

Bu, şu anda söylenecek en umut verici şey değildi ama haklıydı. Karanlıklar Efendisi’nin kendi annesine yaptıklarını düşündükçe ona ihanet eden Zoya ve diğerlerine çok daha kötü şeyler yapacağını tahmin ediyordum.

Zoya yüzündeki kanı silmeye çalıştı ama tam aksine kan yanağına daha da bulaştı. “Bence şehrin üst kısmına geçmeye çalışalım. Burada oturup Karanlıklar Efendisi’ni beklemek-tense dışarıdaki canavarlarla şansımı denemeyi yeğlerim.”

“Kurtulma ihtimalimiz çok düşük,” diye uyardım onları. Onlara umut veremediğim için çok üzgündüm. “Hepsini durduracak kadar güçlü değilim.”

“En azından *nichevo*’ya saldırısıyla ölümümüz çabuk olur,” dedi David. “Bence savaşıalım.” Hepimiz ona döndük.

Kendisi bile söylediklerine şaşırmış gibiydi. Omuz silkti. “Biz elimizden geleni yapacağız.”

Etrafımdakilere baktım. Hepsi birer birer evet dercesine başını salladı.

Derin bir nefes aldım. “David hiç *grenatki* kaldı mı?”

Keftasından iki demir silindir çıkardı. “Bunlar sonuncu olanlar.”

“Birini kullan, diğerini sakla. Ben sana işaret vereceğim. Kapıları açınca sarayın kapılarına koş.”

“Ben seninle geleceğim,” dedi Malyen.

Ona itiraz etmek için ağzımı açtım ama tek bir bakışı nefesimi boşuna tüketmememi bana söylemeye yetti.

“Bizi beklemeyin,” dedim. “Ben sizi elimden geldiğince koruyacağım.”

Hava bir başka şimşekle daha da sarsıldı.

Grishalar ölülerin ellerinden tüfekleri alarak kapının önünde, benim etrafımda toplandı.

“Pekâlâ,” dedim. Döndüm, ellerimi kapının tokmağına attım. Avuçlarımla *nichevo* yaların kapıya çarpışını hissettim. Yaram canımı yaktı.

Zoya’ya işaret verdim. Sürgü çekildi.

Kapıyı ardına kadar açtım, “Şimdi!” diye bağırdım.

David bombayı fırlatırken Zoya ellerini havaya kaldırıp silindiri rüzgârıyla daha yükseğe kaldırdı.

“Eğilin!” diye bağırdı David. Salonun duvarlarına sırtımızı dayadık, gözlerimizi sıkıca kapattık, ve ellerimizle kulaklarımızı kapatıp patlamaya hazırlandık.

Patlama ayağımızın altındaki taş zemini sarstı. Parıltı

içeriği aydınlattı.

Koştuk. Nichevo'ya ışıktan ve sestten etkilenip etrafa saçılmıştı ama saniyeler sonra toparlanıp üzerimize geldiler.

"Koşun!" diye bağırdım. Ellerimi kaldırdım, ışığı öfkeli tırpanlara çevirip mor gökyüzünü yardım, Malyen ateş açarken ardı ardına *nichevo* 'yaları parçaladım. Grishalar ağaçlardan oluşan tünele doğru koştu.

Geyiğin, deniz kırbacının tüm gücünü, Baghra'nın bana öğrettiği her şeyi kullandım. Işığı kendime doğru çektim ve parçalayıcı kılıçlara çevirip gölgeler ordusuna saldırdım.

Ama çok kalabalıktilar. Karanlıklar Efendisi'nin böyle bir gücü oluşturması ona neye mal olmuştu? İleri atıldılar, vücutları böcekler gibi titriyor, hızlıca hareket ediyorlardı. Kollarını ileri uzatıp sivri dişlerini gösterdiler. Grishaları tünden çıkardılar, kara kanatlarıyla havayı dövdüler ve ağızlarındaki girdap gibi dönen çukurları sonuna kadar açtılar.

Ardından silah sesleri duyuldu. Sol taraftan askerler dökülüyor, hepsi koşarken silah sıkıyordu. Hücuma geçerken bağırdıkları sözler tüylerimi diken diken etti.

Sankta Alina.

Nichevo 'yalara doğru atıldılar. Kılıçlarını ve hançerlerini çekerek büyük bir öfkeyle yaratıklara saldırdılar. Bazıları çiftli kıyafetleri, bazıları Birinci Ordu'nun eskimiş kıyafetlerini giyinmişti ama her birinin yüzlerinin yan tarafında aynı dövme vardı; güneş simgesi.

Sadece ikisinden dövme yoktu. Tolya ile Tamar ateş saçan gözleriyle ve savurdıkları kılıçlarıyla onlara liderlik ediyor, adımı kükrüyorlardı.

Güneşin askerleri gölgeler ordusuna saldırdı, nişancılar tekrar tekrar tüfeklerini ateşlerken ve piyadeler kılıçlarını savururken *nic-hevo* 'yaları geri püskürttüler. Kararlılıklarına rağmen onlar yaşayan gölgelere karşı gelen etten tınaktan insanlardı.

“Şapele gidin!” diye bağırdı Tamar.

Şapel mi? Karanlıklar Efendisi'ne ilahi kitapları fırlatmayı mı düşünüyordu?

“Hepimiz kenara kısıtılırız,” diye bağırdı Sergei, yanıma koşarken.

“Hepimiz zaten kısıtılmış haldeyiz,” diye yanıtladı Malyen, tüfeğini sırtına atıp kolumu tuttu. “Haydi gidelim!”

Ne düşüneceğimi bilmiyordum ama seçeneklerimiz kısıtlıydı.

“David!” diye bağırdım. “İkinci bomba!”

Bombayı yaratıklara doğru attı. İyi hedef alamadı ama neyse ki Zoya ona yardım etti.

Ormana girdik, güneşin askerleri de arkamızdan geldi. Patlama ağaçların arasına parlak bir ışık saçtı.

Şapelde gaz lambaları yanıyordu, kapı açıktı. İçeri girdik, ayak seslerimizin yankısı camlı, mavi kubbede ve oturaklarda yankılandı.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu Sergei panikle.

Dışarıdaki tıkırtıları ve vızıltıları duyabiliyorduk. Tolya şapelin kapısını sertçe kapatıp ağır tahta bir sürgüyü yerine geçirdi. Güneşin askerleri ellerinde tüfekleriyle pencerenin yanındaki yerlerini aldı.

Tamar bir oturağın üzerinden atlayıp yanımdan hızla geçti. “Gelin!”

Şaşkınlıkla onu izledim. Nereye gidecektik ki?

Sunağın yanından geçti, üç parçalı tablonun tahta kenarını tutup aşağı çekti. Suyla ıslanan tablo kenara çekilip karşımıza gizli bir geçit çıkınca ağzım açık kaldı. Güneşin askerleri bahçeye böyle girmişti. Apparat, Büyük Saray’dan böyle kaçmıştı.

“Bu nereye açılıyor?” diye sordu David.

“Bir fark yaratır mı?” diye yanıtladı Zoya.

Güçlü bir şimşek çakarken şapel sallandı. Kapı parçalara ayrılarak açıldı. Tolya savrulup geri düştü, içeriye kara bulutlar girdi.

Karanlıklar Efendisi etrafı canavarlarıyla ve karanlıkla çevrili halde içeriye girdi.

“Ateş!” diye bağırdı Tamar.

Ateş açıldı. *Nichevo* 'yalar mermiler vücutlarına işlerken kıvranıp *Karanlıklar Efendisi*’nin etrafında döndü, yerlerine hep yenileri geldi. *Karanlıklar Efendisi* hiç yavaşlamadı.

Nichevo 'yalar şapelin kapısından içeri akın ediyordu. Tolya ayağa kalkmıştı, elindeki tabancayla yanıma doğru koşuyordu. Tamar’la Malyen yanımda durdu, Grishalar arkamıza geçti. Ellerimi kaldırdım ve katliama hazırlanırken ışığışığı çağırdım.

“Teslim ol, Alina,” dedi *Karanlıklar Efendisi*. Buz gibi sesi şapelde yankılanıp gürültüyü ve kaosu bastırdı. “Teslim ol ki onları bağışlayayım.”

Tamar ona cevaben baltalarını birbirine vurdu, metalden korkunç bir ses çıktı. Güneşin askerleri tüfeklerini kaldırdı, bir Ateşin

Hâkimi'nin ateş yakmış olduğunu gördüm.

"Etrafına bak, Alina," dedi Karanlık Efendisi. "Kazanamazsın. Sadece onların ölümünü izleyebilirsin. Yanıma gelirsen askerlerine de hain olarak gördüğüm Grishalara da zarar vermem."

Dehşeti gözlerimle gördüm. *Nichevo* 'yalar üzerimizde dolaıyor, kubbenin içine doluyordu. Karanlık Efendisi'nin etrafında kanatları ve vücutlarıyla toplanıyorlardı. Pencerelelerden, dışarıda daha fazlasının dolandığını görebiliyordum.

Güneşin askerleri kararlıydı ama sayıları çok azalmıştı. İçlerinden birinin çenesinde sivilceler vardı. Daha on iki yaşlarında idi. Azizelerinden bir mucize görmeye ihtiyaçları vardı, bunu da ben yapamazdım.

Tolay tabancasının horozunu kurdu.

"Durun," dedim.

"Alina," diye fısıldadı Tamar. "Seni hâlâ kurtarabiliriz."

"Durun," diye tekrarladım.

Güneşin askerleri tüfeklerini indirdi. Tamar baltalarını kalçalarına kadar indirdi ama onları sıkıca tutmaya devam etti.

"Şartların neler?" diye sordum.

Malyen kaşlarını çatmıştı. Tolya başını iki yana salladı. Hiçbiri umurunda değildi. Bunun bir oyun olabileceğini biliyordum ama bir nebze olsun onları kurtarma umudu varsa gerekeni yapacaktım.

"Teslim ol," dedi Karanlık Efendisi. "Hepsi özgür kalsın. O çukura kaçıp sonsuza dek gözlerden kaybolabilirler."

"Özgür olarak mı?" diye fısıldadı Sergei.

"Yalan söylüyor," dedi Malyen. "O böyle biri."

"Yalan söylemeye ihtiyacım yok," dedi Karanlık Efendisi. "Alina benimle gelmek istiyor."

"O seninle ilgili hiçbir şeyi istemiyor," dedi Malyen tükürükler saçarak.

“Öyle mi?” diye sordu Karanlık Efendisi. Siyah saçları şapelin lambalarının altında parladı. Gölge ordusunu kurmak, ondan bir şeyler almıştı. Daha zayıf ve solgundu ama bir şekilde sivri yüz hatları daha da güzelleşmişti. “Seni bu *otkazat*’ya ’nın hiçbir zaman anlamayacağı konusunda uyarmıştım, Alina. Senden korkmaya başlayacağını, gücünden hoşnut olmayacağını söylemiştim. Bana yanıldığını söyle.”

“Yanıldın.” Sesim toktu ama kalbimde şüphe vardı.

Karanlık Efendisi başını iki yana salladı. “Bana yalan söyleyemezsin. Yalnız kalmasan tekrar tekrar yanına gelir miydin sanıyorsun? Beni sen çağırdın, ben de çağrına cevap verdim.”

Kulaklarıma inanamıyordum. “Sen... sen orada mıydın?”

“Karanlık Diyarı’nda. Sarayda. Dün akşam odanda.”

Vücudunun vücuduma değdiğini hatırlayınca yüzüm kızardı. Utandım ama bir yandan da içim rahatladı. Demek ki delirmiyordum.

“Bu mümkün değil,” diye bağırdı Malyen.

“Zayıflığın neleri mümkün kıldığını bilemezsin, izci.”

Gözlerimi kapattım.

“Alina...”

“Senin gerçekten nasıl biri olduğunu gördüm,” dedi Karanlık Efendisi. “Hiçbir zaman da sana sırtımı dönmedim. Dönmeyeceğim. O aynı şeyi söyleyebilir mi?”

“Onunla ilgili hiçbir şey bilmiyorsun,” dedi Malyen kızgınca.

“Benimle gel ve her şey; korkuların, belirsizlikler ve dökülen kan bitsin. Bırak gitsin, Alina. Bırak hepsi gitsin.”

“Hayır,” dedim ama başımı sallarken bile içimden bir ses *evet* diye haykıyordu.

Karanlık Efendisi iç çekerek omzunun üzerinden geriye baktı. “Onu getirin,” dedi.

Başına kalın bir şal atılmış bir kişi öne doğru itildi. İki bük-

lüm olmuştu, her adımı acı veriyormuşçasına ağır ağır yürüyordu.
Baghra.

Midem bulandı. Neden bu kadar inatçı davranmıştı ki? Neden Nikolai'yle birlikte gitmemişti? Belki de Nikolai onun yanına gidecek kadar yaşamamıştı.

Karanlıklar Efendisi elini Baghra'nın omzuna koydu. Baghra irkildi.

"Onu rahat bırak," dedim kızgınca.

"Göster onlara," dedi.

Şalı kaldırdı. O an nutkum tutuldu. Arkamda birinin inlediğini duydum.

Karşımızdaki kişi Baghra değildi. Kim olduğunu da bilmiyordum. Her yerinde ısırik izleri vardı, yaraların siyah kenarları kabarmıştı, teninde hiçbir zaman, hiçbir Grisha tarafından iyileştirilemeyecek yaralar açılmıştı. Bunlar kuşkusuz *nichevo* 'ya izleriydi. Ardından solgun saçını ve geriye kalan gözünün güzel kehribar rengini gördüm.

"Genya," dedim, elimle ağzımı kapattım.

Dehşete düştük. İleri doğru bir adım attım. Ardından David beni itip ileri atıldı. Genya öteki tarafa döndü, şalını çekip yüzünü saklamaya çalıştı.

David yavaşladı. Tereddüt etti. Nazikçe onun omzuna dokundu. Sırtının kalkıp indiğini gördüm, ağladığını anladım.

Hüngür hüngür ağlamamak için kendimi zor tuttum.

Bu uzun günde binlerce tüyler ürpertici manzarayla karşılaşmışım ama beni gerçekten mahveden bu, Genya'nın ürkek bir hayvan gibi David'den kaçması olmuştu. Pürüzsüz teniyle ve güzel elleriyle etrafına ışık saçan Genya; yüzlerce hakarete, aşağılanmaya katlanan, başını hep dik tutan Genya; arkadaşım olmaya çalışan, bana merhamet göstermeye cesaretini taşıyan Genya ne hale gelmişti.

David kolunu Genya'nın omuzlarına atıp onu yavaşça sunağa çıkardı. Karanlıklar Efendisi onları durdurmadı.

"Ben senin başlattığın savaşa katıldım, Alina," dedi Karanlıklar Efendisi. "Benden kaçmamış olsan, İkinci Ordu hâlâ ayakta olurdu. Grishaların hepsi nefes alıyor olurdu. İzcin alayında güven ve huzur içinde yaşardı. Yetmedi mi? Beni ne zaman durduracaksın?"

Sana kimsenin yardımı dokunmaz. Tek umudun kaçmaktı. Baghra haklıydı. Onunla savaşıcağımı düşünmekle aptallık etmiştim. Şansımı denemiştım, bu yüzden de birçok insan canından olmuştu.

"Novokribirsk'te ölenler ve Karanlıklar Diyarı'nda yitirilenler için üzüldün," diyerek sözlerine devam etti Karanlıklar Efendisi. "Peki ya onlardan önce gelen, bitmek bilmez savaşlarda can veren binlerce insan ne olacak? Şu anda uzak yerlerde ölenler ne olacak? Birlikte tüm bunlara bir son verebiliriz."

Mantıklı. Ağzımdan doğru kelimeler çıkar çıkmaz her şey bitecekti.

Bitti artık.

Bu düşünceyle yenildiğimi hissetmem gerekiyordu ama aksine içimde merakla şekillenen bir aydınlık belirdi. Her şeyin böyle biteceğini başından beri zaten bilmiyor muydum?

Karanlıklar Efendisi uzun zaman önce gölün kenarında kolumu tuttuğunda ruhumu teslim almıştı. Bunu sadece ben fark etmemiştim.

"Pekâlâ," diye fısıldadım.

"Alina, hayır!" dedi Malyen öfkeyle.

"Gitmelerine izin verecek misin?" diye sordum. "Hepsini."

"İzci bize lazım," dedi Karanlıklar Efendisi. "Ateşkuşu için."

"O serbest kalacak. İkimizi birden alamazsın."

Karanlıklar Efendisi duraksayıp evet dercesine bir kez başını

salladı. Malyen'i yanına almanın bir yolunu bulacağını düşündüğünü biliyordum. *Bırak buna inansın.* Buna hayatta müsaade etmeyecektim.

"Ben hiçbir yere gitmiyorum," dedi Mal sıkıldığı dişlerinin arasından.

Tolya ile Tamar'a döndüm. "Onu buradan götürün. Sürüklemek zorunda kalsanız bile."

"Alina..."

"Gitmeyeceğiz," dedi Tamar. "Seni koruyacağımıza yemin ettik."

"Gideceksiniz."

Tolya koca başını iki yana salladı. "Hayatımızı sana adadık. Hepimiz."

Dönüp yüzlerine baktım. "O zaman buyruğumu yerine getirin," dedim. "Tolya Yul-Baatar, Tamar Kir-Baatar, bu insanları güvenli yerlere ulaştıracaksınız." Işığı çağırıp başımın üstünde görkemli bir hale oluşturdum. Ucuz ama iyi bir numaraydı. Nikolai beni görse benimle gurur duyardı. *Size olan güvenimi boşa çıkarmayın.*

Tamar'ın gözlerinde yaşlar vardı ama o ve kardeşi başlarını öne eğmişlerdi.

Malyen kolumu tutup beni sertçe kendine doğru çevirdi. "Ne yapıyorsun?"

"Bunu istiyorum." Buna ihtiyacım var. Adı ister fedakârlık, ister bencillik olsun bunu yapacaktım.

"Sana inanmıyorum."

"Ben olduğum kişiden kaçamam, Malyen. Dönüştüğüm kişiden kaçamam. Sana o tanıdığın eski Alina'yı getiremem ama seni özgürlüğüne kavuşturabilirim."

"Yapamazsın... onu seçemezsin."

“Önümde bir seçenek yok. Olması gereken bu.” Doğru söylüyordum. Kolyenin ve bilekliğin ağırlığını hissettim. Haftalardır ilk kez kendimi güçlü hissettim.

Başını iki yana salladı. “Bu yanlış.”

Yanan bir köyün enkazının yanında tek başına duran kaybolmuş, ürkek bir çocuk gibiydi. “Ne olur yapma, Alina,” dedi nazik bir sesle. “Ne olur! Her şey böyle bitemez.”

Elimi yanağına koydum. Aramızdaki bağın beni anlamasına yetecek kadar güçlü olmasını diledim. Ayak parmaklarıma basıp yükseldim ve çenesindeki yarayı öptüm.

“Seni tüm kalbimle sevdim, Malyen,” diye fısıldadım, göz yaşları dökerken. “Hikâyemizin bir sonu yok.”

Geri çekildim, güzel yüzünün her bir hattını aklıma kazıdım. Sonra da dönüp sunağa doğru yürüdüm. Kendimden emin bir şekilde adım atıyordum. Malyen’in bir hayatı olacaktı. Kendine bir yaşama amacı bulacaktı. Ben de kendime bir yol çizmeliydim. Nikolai bana Ravka’yı kurtarma ve yaptıklarını telafi etme fırsatını sunmuştu. Çaba sarf etmişti ama bu armağanı bana vermek Karanlıklar Efendisi’ne kalmıştı.

“Alina!” diye bağırdı Malyen. Arkamdaki gürültüyü duydum, Tolya onu tutuyordu. “Alina!” Sesi bir ağacın gövdesinden koparılan sağlam bir dal gibi çatladı. Dönmedim.

Karanlıklar Efendisi, gölgeler ordusu etrafında dönerken beni bekledi.

Korkuyordum ama o korkunun altında heves doluydum.

“Biz birbirimiz gibiyiz,” dedi. “Aramızda, gelmiş geçmiş herkesten farklı bir bağ var.”

Sözlerindeki doğruluk aklımda yankılandı. *Öz özü çağırır.*

Elini kaldırdı, kollarının arasına girdim.

Boynunun arkasını tuttum, saçının ipeksi dokusunu parmak-

larımın ucunda hissettim. Malyen'in bizi izlediğini biliyordum. Dönüp gitmesini umdum. Başımı eğip Karanlık Efendisi'nin göğsüne dayadım.

"Gücüm senindir," diye fısıldadım.

Dudaklarını dudaklarıma getirirken gözlerindeki zafer duygusunu ve sevinci gördüm. Dudaklarımız birbirine deyince aramızdaki bağ ortaya çıktı. Bir ruh olarak yanıma geldiğinde bana böyle dokunuyordu. Bu gerçektir, kendimi kaybedebilirdim.

Güç içime aktı, benim hayatını kurtarmaya çalıştığım, onun öldürdüğü geyiğin kalbi ikimizin vücudunda attı. Ancak ben Karanlık Efendisi'nin de, Karanlık Soy'un da, Karanlık Diyarı'nın da gücünü hissettim.

Öz özü çağırır. *Sinekkuşu* ile Kum Denizi'ne girerken bunu sezmiş ama kucaklayamayacak kadar çok korkmuştum. Bu kez ona karşı koymadım. Korkumu, vicdan azabımı ve pişmanlığımı bıraktım. İçimde karanlık vardı. Onu oraya o koymuştu, artık bunu inkâr edemezdin. *Volcra* ve *nichevo*'ya benim yaratıklarındı. Karanlık Efendisi de benim yaratığımdı.

"Gücüm senindir," diye tekrarladım. Beni sıkıca sardı. "Senin de benim," diye fısıldadı dudaklarına.

Benim. Bu söz içimde, içimizde yankılandı.

Gölgeler ordusunun askerleri dönüp durdu.

Karlı gölgede, Karanlık Efendisi kolyeyi boynuma geçirip gücümün kontrolünü eline alınca hissettiklerimi hatırladım. Aramızdaki bağ kullanıp ona uzandım.

Geri çekildi. "Ne yapıyorsun?"

Deniz kırbacını kendisinin başından beri öldürmeyi istemediğini biliyordum. Ne diye aramızda ikinci bir bağ kuracaktı ki? Korkuyordu.

Benim.

Morozova'nın kolyesiyle kurulan bağı kullandım, Karanlık-lar Efendisi'nin gücünü hissettim.

İçinden karanlık, avuçlarından kara mürekkepler aktı. Dalgalandı ve kabarak elleri, başı, pençesi ve kanatları olan bir *nichevo* 'ya oluşturdu. İğrenç yaratıklarımın ilkiydi bu.

Karanlıklar Efendisi benden ayrılmaya çalıştı ama ona daha sıkıca tutundum. Bir zamanlar ışığımı çağırmak için kolyeyi kullandığı gibi ben de onun gücünü çağırdım.

Bir başka yaratık daha oluştu, ardından bir tane daha. Karanlıklar Efendisi canından bir parça kopuyormuşçasına çılgılık attı. Bunu, her bir askerin benden bir parça aldığını, yaratılmasının belinin bu olduğunu ben de hissettim.

“Dur,” dedi Karanlıklar Efendisi, nefesi kesilirken.

Nichevo 'yalar gergince etrafımızda döndü, gittikçe daha hızlı hareket edip daha yüksek sesler çıkardı. Birbiri ardında karanlığın askerlerini yarattım, ordum etrafımda şekillendi.

Karanlıklar Efendisi acıyla inledi, ben de inledim. Gücümüz tükenirken birbirimize yaslandık ama hâlâ geri çekilmedim.

“İkimizi de öldüreceksin!” diye haykırdı.

“Evet,” dedim.

Karanlıklar Efendisi'nin bacaklarından gücü gitti, dizlerimizin üzerine çöktük.

Bu, Yüce Bilimler'in bir parçası değildi. Bu çok eskiye, dünyanın yaratılışına dayanan büyü bir şeydi. Ürkütücüydü, sınırsızdı. Karanlıklar Efendisi'nin daha fazlasını istemesine şaşmamak gerekiyordu.

Karanlık çatırdayıp uğuldadı. Binlerce böceğin, çekirgenin ve sineğin kanatlarını çarpma sesi duyuldu. *Nichevo* 'ya savruldu, yenden oluştu, kendi öfkesiyle çılgına dönmüşçesine hareket etti.

Bir yaratık daha. Bir tane daha. Karanlıklar Efendisi'nin bur-

nundan kan aktı. Oda sallanıyor gibi oldu, kıvrandığımı fark ettim. Her bir yaratığın yaratılışıyla yavaş yavaş ben de ölüyordum.

Biraz daha, diye düşündüm. Birkaç tane daha. Ölmeden önce onu öteki dünyaya gönderdiğimden emin olmak istiyordum.

“Alina!” Malyen’in uzaklardan gelen sesini duydum. Beni çekiyordu.

“Hayır!” diye bağırdım. “Bunu yapmama müsaade et.”

“Alina!”

Malyen bileğimi tuttu, şok geçirdim. Kanın ve gölgelerin arasından altın bir kapıdan içeri bakarcasına güzel bir şey gördüm.

Malyen beni Karanlıklar Efendisi’nden uzaklaştırdı ama ondan kopmadan hemen önce çocuklarımdan son bir şey istedim: *Burayı yıkın.*

Karanlıklar Efendisi yere yığıldı. Canavarlar bir araya gelip onun etrafında kara bir girdap oluşturdu, sonra kendilerini şapelin duvarlarına vurup küçük binanın temelini sarstı.

Malyen beni kollarına almış, sunağa doğru koşuyordu. *Nic-hevo*’yalar kendilerini duvarlara fırlatıyordu. Yere boyalı duvarlar dökülüyordu. Destek kirişleri kırılacak gibi olan mavi kubbe yıkılmak üzereydi.

Malyen sunağın yanından koşarak geçti ve geçide girdi. Nemli toprağın ve küfün kokusu şapelin tatlı tütsü kokusuyla birleşti. Malyen koştu, yarattığım felaketten kaçtı.

Şapel çökerken arkamızda bir yerden büyük bir gürültü geldi. Ses tünellerde yankılandı. Yıkıntının tozu ve parçalanan taşlar tünele sıçradı. Malyen öne sıçradı. Kollarının arasından fırladım. Dünyamız karardı.

Duyduğum ilk şey Tolya’nın sesinin hafif tınısıydı. Konuşa-

mıyor, çığlık atamıyordum. Bildiğim tek şey acı ve toprağın üzerindeki ağırlığıydı. Daha sonra saatlerce beni yaşatmaya çalıştıklarını, ciğerlerime hava üflediklerini, kanamalarımı durdurmaya ve kemiklerimdeki berbat kırıkları düzeltmeye çalıştıklarını öğrendim.

Bilincim bir gidip bir geliyordu. Ağzım kuruyordu, dudaklarım şişmişti. Dilimi ısırdığımdan emindim. Tamar'ın emirler verdiğini duydum.

“Diğerlerini de tünele getirin. Buradan kaçacak uzaklaşmalıyız. Malyen.

O burada mıydı? Molozların altında kalmış mıydı? Onu terk etmelerine müsaade edemezdim. Dudaklarımı onun adını söylemeye zorladım.

“Malyen.” Beni duyabiliyorlar mıydı? Sesim boğuk çıkıyordu.

“Canı yanıyor. Onu uyutsak mı?” diye sordu Tamar.

“Kalbinin bir kez daha durmasını göze alamayız,” diye yanıtladı Tolya.

“Malyen,” diye tekrarladım.

“Manastıra giden geçidi açık bırakın,” dedi Tamar birisine.

“Umarım bizim oraya gittiğimizi tahmin eder.”

Manastır. Sankta Lizabeta. Gritzki malikânesinin bitişiğindeki bahçeler. Düşüncelerimi toparlayamıyordum. Tekrar Malyen'in adını anmaya çalıştım ama ağzımı açamadım. Canım çok yanıyordu? Ya onu kaybetmişsem? Gücüm olsa çığlık atardım. Lanetler okurdum. Tam aksine karanlığa gömüldüm.

Kendime geldiğimde dünyam sallanıyordu. Bir zamanlar bindiğim avcı gemisinde olduğumu hatırladım ve bir gemide olduğumdan korktum. Gözlerimi açtım, yukarıdaki toprağı ve kayayı gördüm. Kocaman bir mağarada ilerliyorduk. İki adamın taşıdığı

bir tür sedyedeydim.

Uyanık kalmakta zorlanıyordum. Hayatımın çoğunu kendimi hasta ve zayıf hissederek geçirmiştım ama ben böyle yorgunluk görmemiştım. Paramparça olmuştım. Altan bir esinti gelse toz olup giderdim.

Vücudumdaki her bir kemik, her bir kas acıyla haykırsa da başımı çevirmeyi başardım. Malyen de benim sadece birkaç adım yanımda bir başka sedyede taşıyor, uyanmamı beklercesine beni izliyordu. Bana elini uzattı.

Biraz olsun gücümü toparladım, elimi kenardan ona götürdüm. Parmaklarımız birbirine değince ağladığımı fark ettim. Onun ölümüne sebep olmanın bana yaşatacağı vicdan azabını taşımaya-çağım için içim rahatlamıştı. Ama minnettarlığım bir yana, hüzdünlüydüm. Hayatta kalmış olmama kızırıyordum.

Kilometrelerce yol aldık, beni sedyeden indirip kayaların arasından geçirmek zorunda kalmalarına sebep olacak kadar dar geçitlerden, on at arabasının yan yana gidebileceği kadar geniş ve yüksek tünellerden geçtik. Ne kadar süre böyle devam ettiğimizi bilmiyordum. Yerin altında geceler ve gündüzler yoktu.

Malyen benden önce toparlandı ve topallayarak yürümeye başladı. Tünel çöktüğünde yaralanmıştı, Grishalar onu iyileştirmişti. Benim katlandıklarım, aldığım yaralara onların gücü deva olmamıştı.

Bir ara, sıra sıra sarkıtlarla dolu bir mağarada durduk. Beni taşıyanlardan birinin buraya Kurdun Ağzı dediğini duydum. Beni yere bıraktıklarında Malyen yanımdaydı, onun yardımıyla oturmayı başardım ve sırtımı mağaranın duvarına dayadım. Bu basit iş için sarf ettiğim çaba bile başımı döndürüyordu, Malyen elbisesinin koluyla

burnumu silince burnumdan kan aktığını fark ettim.

“Çok kötü mü?” diye sordum.

“Öyle de diyebiliriz,” dedi. “Müritler Beyaz Katedral diye bir yerden bahsediyorlardı. Sanırım oraya gidiyoruz.”

“Beni Apparat’a götürüyorlar.”

Mağaraya bakındı. “Darbe girişiminden sonra Büyük Saray’dan böyle kaçtı. Bunca zamandır bu tüneller sayesinde yakalanmamış.”

“Fal partisinde de böyle ortaya çıkıp ardından gözlerden kayboldu. Malikâne, Sankta Lizabeta Manastırı’nın yanındaydı, hatırladın mı? Tamar beni doğrudan ona götürdü, sonra kaçmasına göz yumdu.” Zayıf sesime yansıyan hüznü işittim.

Durgun aklım parçaları yavaş yavaş birleştirdi. Sadece Tolya’yla Tamar partiye gideceğimi biliyordu, Apparat’ın benimle görüşmesini onlar ayarladı. Benim isyana yol açacağım sabah zaten müritlerin arasındalardı, onlarla birlikte güneşin doğuşunu izliyorlardı. Bana bu sayede çabucak ulaştılar. Tamar tehlikeyi sezer sezmez yemek salonundan gitti. İkizlerin ve güneşin askerlerinin Grishaların hayatta kalmasını sağladığını biliyordum, yine de yalanları canımı yakıyordu.

“Diğerleri nasıl?”

Malyen üstü başı dağınık Grishaların gölgelerin altında oturduğu yere baktı.

“Bileklikten haberleri var. Korkuyorlar.”

“Ya ateşkuşu?”

Başını iki yana salladı. “Pek sanmıyorum.”

“Yakında onlara söylerim.”

“Sergei’nin durumu iyi değil,” diye devam etti Malyen. “Bence hâlâ şokta. Geri kalanı dayanıyor gibi.”

“Genya?”

“O ve David arkadaki grupla kaldı. Genya hızlı hareket edemi-

yordu.” Duraksadı. “Müritler ona Razrusha’ya diyorlar.

Mahvolan.

“Tolya ve Tamar’ı görmeliyim.”

“Dinlenmelisin.”

“Şimdi görmeliyim,” dedim. “Lütfen.”

Ayağa kalktı, tereddüt etti. Tekrar konuşmaya başladığında sesi sertti. “Bana ne yapacağını söylemeliydin.”

Uzaklara baktım. Aramızdaki mesafe eskisinden çok daha artmış gibiydi. *Seni özgürlüğüne kavuşturmaya çalıştım, Malyen. Karanlıklar Efendisi’nden ve benden uzaklaştırmaya çalıştım.*

“Onun işini bitirmeme müsaade etmeliydin. Ölmeme izin vermeliydin.”

Ayak seslerinin giderek uzaklaştığını duyunca başımı aşağı bıraktım. Kesik kesik nefes aldığımı duyabiliyordum. Gözlerimi açmak için gücümü toplarken Tolya ve Tamar önümde diz çökmüş, başlarını önlerine eğmişti.

“Yüzüme bakın,” dedim.

Emrime uydular. Tolya elbisesinin kollarını katlamıştı, kaslı kollarında güneş şeklinde dövmeler olduğunu gördüm.

“Neden bana söylemediniz?”

“Yanında olmamıza izin vermezdin,” diye yanıtladı Tamar.

Doğru söylüyordu. Şu anda bile onlarla ne yapacağımı bilmiyordum.

“Benim bir azize olduğuma inanıyorsanız neden şapelde ölmeme izin vermediniz? Ya orada şehit olmam kaderimde varsa?”

“O zaman ölmüş olurdunuz,” dedi Tolya hiç tereddüt etmeden. “Sizi tam vaktinde yıkıntıların arasında bulamaz, yeniden hayata döndüremezdik.”

“Malyen’in benim için geri dönmesine müsaade ettiniz. Bana söz vermiştiniz.”

“Ellerimizden kaçtı,” dedi Tamar.

Kaşlarımdan birini havaya kaldırdım. Malyen’in, Tolya’nın ellerinden kurtulması gerçekten de bir mucize sayılırdı.

Tolya başını eğdi, kocaman omuzlarını bıraktı. “Beni affedin,” dedi. “Onu sizden uzak tutan kişi olamazdım.”

İç çektim. *Ne kadar da kutsal bir savaşçı*, diye düşündüm.

“Bana hizmet ediyor musunuz?”

“Evet,” dediler aynı anda.

“Papaza değil.”

“Size hizmet ediyoruz,” dedi Tolya, sesi sertti.

“Göreceğiz,” diye söylendim, elimle gitmelerini işaret ettim. Gitmek için ayağa kalktılar ama onları geri çağırdım. “Müritlerin bazıları Genya’ya *Razrusha*’ya diyormuş. Onları bir kez uyarın. Tekrar o lafı sarf ederlerse dillerini kesin.

Hiç irkilip gözlerini kırpmadılar. Başlarını öne eğip bana selam verdikten sonra gittiler.

Beyaz Katedral su mermeriyle kaplı bir mağaraydı, o kadar genişti ki içinde bir şehri barındırabilirdi. Duvarları nemliydi, bazı yerlerde mantar ve zambaklar çıkmıştı. Başkentin kuzeyinde, Ravka’nın altında derinlere gömülüydü.

Papazla ayakta durarak karşılaşmayı istiyordum, bu yüzden onun önüne götürülürken Malyen’in kolunu sıkıca tuttum. Vücudumun titreyişine engel olmak ve dik durabilmek için sarf ettiğim çabayı gizlemeye çalıştım.

“Sankta Alina,” dedi Apparat. “Nihayet kavuştuk.”

Sonra da yırtık pırtık, kahverengi cübbesiyle dizlerinin üstüne çöktü. Elimi, eteğimi öptü. İnananları çağırırdı, binlerce kişi mağaranın ortasında toplandı. O konuşunca hava titrer gibi oldu. “Yeni

Ravka'yı kurmak için yükseleceğiz," diye kükredi. "Zalimlerden ve krallardan uzak bir ülkemiz olacak! Topraktan çıkacak, karanlığı inancımızla bizden uzaklaştıracamız!"

Aşağıda kalan müritler *Sankta Alina* diye haykırdı.

Kayaların içine oyulmuş odalar vardı. Malyen beni kalacağım yere geçirip beni birkaç kaşık bezelye yemeye zorladı. Leğeni doldurmak için bir sürahi temiz su getirdi. Tam karşıya bir ayna koyulmuştu, aynada kendime bakınca çılgılık atacak gibi oldum. Ağır sürahi yere düşüp parçalandı. Tenim solgundu, kemiklerim belli oluyordu. Gözlerim çukurdaydı ve morarmıştı. Saçım kar gibi bembeyaz olmuştu.

Parmak uçlarımla aynaya dokundum. Malyen'le aynada göz göze geldim.

"Seni uyarmalıydım," dedi.

"Canavarlara benziyorum."

"Daha çok *khitka* 'ya benziyorsun."

"Onlar çocukları yer."

"Sadece acıttıklarında," dedi.

Gülümsemeye, aramızdaki bu sıcaklığa sıkı sıkıya tutunmaya çalıştım ama benden hazır olda bekleyen bir muhafız gibi uzakta durduğunu ve kollarını arkaya götürdüğünü fark ettim. Gözlerimdeki yaşları gördü.

"Gücünü kullandığında düzeleceksin," dedi.

"Elbette," diye yanıt verdim. Aynadan uzaklaştım, yorgunluğun ve acının iliklerime işlediğini hissettim.

Tereddüt ettim, ardından Apparat'ın odamın kapısında nöbet tutmaya gönderdiği adamlara manalı bir bakış attım. Malyen yanıma yaklaştı. Başımı göğsüne dayamasını, bana sarılmasını, kollarını hissetmeyi ve kalp atışlarını dinlemeyi istedim. Ama yapamadım.

Dudaklarımı çok az oynatarak kısık bir sesle konuştum. "De-

nedim,” diye fısıldadım. “Yanlış bir şey var.”

Kaşlarını çattı. “Işığı çağırıyor musun?” diye sordu tereddüt ederek. Sesindeki tını korku muydu? Umut ya da kaygı mıydı? Ne olduğuna karar veremiyordum. Sadece temkinli olduğunu seziyordum.

“Çok zayıfım. Yerin altındayız. Bilmiyorum.”

Yüzüne baktım, koruluktaki tartışmamızı, bana Grisha olmayı bırakıp bırakmayacağını sorduğunu hatırladım. *Asla*, demiştim. *Asla*.

Çaresizlik üzerime kara bir bulut gibi, üstümüzdeki toprak gibi çöktü. Toprağın altında, karanlıkta geçen uzun yolculuk boyunca taşıdığım korkuyu ifade etmeyi, dilimin ucunda duran sözleri dile getirmeyi istemiyordum ama kendimi konuşmaya zorladım. “Işık bana cevap vermiyor, Malyen. Gücümü kaybettim.”

Kız bir kez daha gemileri hayal etti ama bu kez onlar uçuyorlardı. Beyaz bezlerden kanatları vardı, zeki bakışlı tilki dümenin başındaydı. Bazen tilki onu dudaklarından öpen, ona değerli taşlarla bezeli taç sunan bir prens oluyordu. Bazen de ağzından köpükler çıkan, ona hırslayan, kızıl gözlü bir zebani oluyordu.

Kız sık sık ateşkuşunu hayal ediyordu. Kuş onu ateşten kanatlarıyla havaya kaldırıyor, yanarken onu tutuyordu.

Daha haberler gelmeden Karanlıklar Efendisi'nin kurtulduğunu ve bir kez daha başarısız olduğunu biliyordu. Karanlıklar Efendisi, Grishaları tarafından kurtarılmıştı, şimdi de etrafını saran canavarlar ordusuyla gölgelerden oluşan bir tahtta oturmuş Ravka'ya hüküm sürüyordu. Kız şapelde ona yaptığıyla onu zayıflatıp zayıflatmadığını tam olarak bilmiyordu. Karanlıklar Efendisi'nin gücü çok eskiye dayanıyordu, dolayısıyla bu gücü kontrol etmeyi kızdan çok daha iyi biliyordu.

Oprichniki muhafızları manastırlara, kiliselere giriyor, etrafı kırıp döküyor, yerleri kazıp Güneşin Elçisi'ni arıyorlardı. İnsanlara ödülleri sunup tehditler savuruyorlardı. Kız bir kez daha kaçak hayatı yaşıyordu.

Papaz, Ravka'nın altından geçen gizli geçitlerde kızın gü-

vende olduğuna yemin ediyordu. Tünellerin inançlı kişilerden oluşan ordularla yapıldığını, balta ve kazmalarla oyulmasının yüzlerce yıl aldığını iddia edenler vardı. Başkaları bunun sadece yarım yamalak hatırlanan duaların hâlâ okunduğu eski kutsal yerlere giden geçitleri açan bir canavarın, toprağı, kayayı, ağaçların köklerini yutan, büyük bir kurdun işi olduğunu söylüyorlardı. Kız ise sadece burada uzun sürede güvende kalmayacaklarını biliyordu.

Onu takip edenlerin; yaşlı erkeklerin, genç kadınların, çocukların, askerlerin, çiftçilerin ve mahkumların yüzlerine baktı. Gördüğü tek şey Karanlıklar Efendisi'nin ayaklarıyla çiğneyeceği daha fazla cesetti.

Apparat ağlıyor, Güneş Azizesi hâlâ hayatta olduğu ve bir kez daha bağışlandığı için yüksek sesle şükür duaları okuyordu. Çılgın siyah gözlerinde kız farklı bir gerçeği görüyordu; şehit bir aziye yaşayandan daha az sıkıntı çıkarırdı.

İnananların duaları oğlan ve kız için söyleniyor, toprağın altında yankılanıyor, Beyaz Katedral'in taş duvarlarına dokunuyordu. Apparat buranın cennetleri, mabetleri ve evleri olduğunu söylüyordu.

Oğlan başını iki yana salladı. Daha önce de buna benzer hücreler görmüştü.

Elbette yanılıyordu. Kız, Apparat'ın onun zar zor ayağa kalkışını izlediğini görüyordu. Kalbinin her an duracakmış gibi attığını duyabiliyordu. Burası bir hapisane değil, bir lahitti.

Ama kız kimselerce fark edilmeden senelerce yaşamıştı. Zaten dünyadan saklanarak bir hayalet hayatı yaşıyordu. Gücünün çoktan gömüldüğünü herkesten iyi biliyordu.

Geceleri oğlanın odasının kapısında dönüp durduğunu ve kehribar rengi gözleri olan ikizlerle nöbet tuttuğunu biliyordu. Ses-

sizce yatağında uzanıyor, nefesini sayıyor, yüzeye doğru uzanıp ışığı arıyordu. Parçalanmış sandalı, *Novokribirsk*'i, bir kilisenin duvarına kırmızıyla yazılan adları düşünüyordu. Altın kubbenin altında üst üste yığılan cesetleri, Marie'nin parçalanmış vücudunu, bir zamanlar onu kurtaran Fedyor'u hatırlıyordu. Müritlerin ilahilerini, birlikte söyledikleri duaları duyuyordu. Volcraları, karanlığa çekilen Genya'yı düşünüyordu.

Kız boynundaki kolyeye, bileğindeki bilekliğe dokundu. Birçok erkek onu kraliçe yapmak istemişti. Şimdi çok daha büyük bir şeyin kaderinde olduğunu anlıyordu.

Karanlıklar Efendisi ona hükümdarlığı elde edeceğini söylemişti. Tahtı ve onun da bir parçasını ele geçireceğini iddia etmişti. İstediklerine ulaşmış olabilirdi. Kız ölenler için de hayatta kalanlar için de ona yaptıklarını ödetecekti.

Göğe yükselecekti.